

BURMESE CLASSIC .COM

အဖွဲ့ရောက်အကြမ်းပစ်ခတ်သမား ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း
စံချိန်စံညွှန်းပေါ်ပေါက်ပုံ၊ သတ္တန်ဆန်ချ
ထိုက်ရန်ကူးသေမှု၏ သားကောင်ဖြစ်ပေါ်

အမှတ် ၂၂၄ ၊ ဩဂုတ်လ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်

- "ရဲတိုင်းလည်း ဘာထူးမှာလဲဗျာ။ ပစ္စည်းပြန်ရတဲ့အပြင် ကိုယ့်လာရစ်နေဦးမယ် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။
လုံခြုံရေးသင်တန်း နှင့်ပြည်သူ့တာဝန် - နီလေးမောင် ----- ၄

- မြို့တော်ခန်းမကိုလှူစည်ကား ချိန်၌ တတ်မြောက်စွာဖြင့် လှုပ်လှားသော ငြင်းအား (၃၀၀၀) တီလိုပိုးပေါက်ကွဲသဖြင့် နိုင်ငံတကာ သတင်းစာ - ညီမင်းထွဋ် (မော်ကျွန်း) ----- ၁၄

- ၂၁ရာစု အကြမ်းဖက်မှုတရားလွန်သူများရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကများသောအားဖြင့် အင်တာနက်ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်လာပါတယ်။ အစွန်းရောက်အကြမ်းဖက်သမားအကြောင်း - ခင်မေမျိုး ----- ၂၃

- မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကိုရီးယားရုပ်ရှင်ကားများကြောင့် ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုများပင် လွှမ်းမိုးလာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းနောက်ကွယ်က ဖြစ်မှု - ခင်မောင်ဌေး(ညောင်ရေတက္ကသိုလ်) ----- ၃၀

- မွေးစားသည့်မိအသည် ပုဒ္ဒဘာသာကို စွန့်၍ သားသမီးမွေးစားခြင်းကို အသိအမှတ်မပြုသည့် အခြားဘာသာ သို့ သည်ဥပဒေ သင်သိပါသလား - ဦးသိက္ခာ ----- ၃၄

- အလောင်းမှာမှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် ဘလောက်အင်္ကျီမှာ ဝတ်ထားလျက်အောက်မှအထက်သို့လန်တက် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်သည့် မလုံမလဲအောင်ဖြင့် - နက္ခတ္တလင်းချစ်လွင် ----- ၄၁

- "စိုးရိမ်ရတာပေါ့ဗျာ။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဆိုတာကုသလို့ပျောက်ကင်းတဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုင်းရစ်စ်တစ်မျိုး ကျန်းမာရေးမှူးဘဝအတွေ့အကြုံများ - မောင်ခင်းယဉ်း (ကုမဲ) ----- ၄၈

- ညရုံပိုင်လေးတွေခမျာနေနှင့် ညများနေတတ်ပါ။မွေးကင်းစကလေးငယ်များလှိုမီးခွက်ထွန်းပြီးရေချိုးရမလို့ဖြစ်နေပါတယ်။ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းတဲ့သူ - အုန်းတင်ငြိမ်း ----- ၆၀

- ကျားဆိုးကြီးအစား တောင်ရေအောက်၌ ရစ်နေသည့်ဆားဒူး ဆိုသည်လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုသာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူတော်စင်နှင့် ကျားဆိုး - သန်းမြင့်ဦး ----- ၆၁

- ခိုးမှု ထိခိုက်နာကျင်နှင့်အခြေအနေမဲ့အများဆုံး ဖြစ်သည်သာကြောင့်အခြေအနေမဲ့များနေသနည်း ဒီလူတွေသည် လင်မယားတွေ ရန်ငါးကြံ့ - အောင်မြတ်ဦး ----- ၇၄

www.burmeseclassic.com

- ထိုအလုပ်များသည် သူ၏ အဓိကအလုပ်များဟုတ် ဟန်ပြုများဖြစ်သည်။ သူ့အဓိက အလုပ်အတွက် သူ့ခိုးဖိုးလုံး နှစ်ပစ်ခံရခြင်း - မောင်အေးနှစ် (ပညာရေး) ----- ၈၀

- အိမ်ခန်းတစ်ခန်းထဲသို့အရောက် သူတို့သည် မတုန်လှုပ်ကြသော်လည်း တော်တော်အော်ဂလီဆန်သွားသည်။ အမုန်းကြေးဆပ်သူ - ရွှင်လွန်းမယ် ----- ၉၀

- အသုဘအိမ်ကလူတစ်ယောက်သေသွားပြီဆိုရက်လည်မယ်ညမှာ တစ်ခုခုလာပြီးခြောက်လှန့်တာမျိုးကြုံရတတ်တယ် ဖေါ်ကောင် ပိညာဉ် - စိုးဝေ ----- ၉၈

- ထိုသွေးများကြောင့် လက်ထိပ်အတူအခတ်ခံရသော မိန်းမသည် ပိုမိုထိတ်လန့်တုန်လှုပ် လာသောကြောင့် သေးရုံပေါ်မှ လူသတ်မှု - နေဇော်ဦး (ရွှေပြည်သာ) ----- ၁၁၀

- သူတစ်ပါး၏အိမ်ထောင်ရေးကိုကြီးစွာအနှောင့်အယှက်ပြုမှုဖြစ်တယ်။ ကျားလွန်တဲ့လူမှုရေးဖြစ်မှုနှင့်နိုင်စာလျှင် မှတ်တမ်းဝင်သွားသော မယားမိုးမှု - ရဲရင့်ထက် (သံတောက်) ----- ၁၂၂

- ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းမှာလူမှောင်ခိုဖွဲ့စားတွေရဲ့ရန်ကအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ သွားလာနေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး အရှေ့ရွာခရီး ၁ - သျှင်ရဲလွန်း (တောင်စွန်း) ----- ၁၃၀

- လောင်းကစားပိုင်းတွေရှိနေသေးသရွေ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ပေါ်လာမည်တော့ အသေအချာပင် ဒီလိုလူစားရွာမှ ရှား - သီဏ်းသန်းအောင် (မြင်းမြို) ----- ၁၄၀

- အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော ဆံပင်ဖားလျားချထားသည့် နာနာဘာဝရွှင်ကို အမှန်ထားအိပ်မက်လာမှန်း ခွဲခြားမသိတော့ဘဲ လှုပ်ရက်ပါ့ မခင်စေ - ကျော်မြိုးလွင် ----- ၁၅၈

- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေမှာ ဘယ်လိုဆိုထားထား လူ့အခွင့်အရေးတစ်ဝက်ပဲရမယ်။ ထောင်ထဲမှာအများဆုံးရှိတာက မသာဆယ်ခေါက် ထောင်စာခေါက် - မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး) ----- ၁၆၈

- နှင်တိုသခင်တွေ၊ ခေါင်းဆောင်တွေဘာရှိလို့တုံး ခုံမိန့်ပြီးတိုနှင့် ပင်နီအီကျီရုတ်ပဲ ရှိတာ” တရားဥပဒေနှင့် လောကပါလသစ္စာတရား - တောင်တွင်းကြီး ဦးစာင်လှိုင် ----- ၁၇၈

- ‘သတ်ကွင်း’နှင့်အနီးဆုံး ဆုံမှတ်ဖြစ်သည့် ရွှေတောင်ကြီးလို ‘ဘုရားကြီးရွှေတိဂုံ’ ငါ့မြောက်ဘက်စောင်းစာနန်းအနီး သစ္စာကိုဆန်၍ - ဇေယျပင်သျှင် ----- ၂၀၀

www.burmeseclassic.com

လုံခြုံရေးသတိနှင့် ပြည်သူ့တာဝန်

“ကန်တော်လေး (၉၁) လမ်းမှာ စောက်ထွင်းမှုဖြစ်လို့တဲ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။ နေ့လယ်ကြောင့်တောင်ကြီး ရမ်းကားလှေရည်ယာယာရွှံ့လည်း ညည်ညူလိုက်မိသည်။

စောက်ထွင်းခံရသည့်အခန်းက ကျွန်တော်ဖြစ်ရပ်မှန် ရှမ်းနှင့် နီးသည်ရှိ ချက်နှင့်ပင် ထလိုက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်မြို့ထဲက ပြန်လာတော့ အခန်းထဲရောက်နေတဲ့ အိမ် သူခိုးသုံးယောက်နဲ့ ပက်ဝင်းသွား တွေတယ်။ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြိုက်ပြီး ဆင်းခြေသွားကြတယ်”

အိမ်ရှင်လူရွယ်က မှင်းပြသည်။ ဇောဇောထ လမ်းထဲတွင် သေခြင်းနှင့်ပြေးထွက်ပြေးသွားသူ သုံးယောက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြောတာပြင်သော်လည်း အမှန်အသိတော့ ကျော့မိနိုင်ကြပါ။

သံတံခါးတစ်ထပ်၊ သစ်သားတံခါးတစ်ထပ်၊ သော့အနိုင်အနံ့ ခက်ထားသောအခန်းကို ချိုးဖျက် ဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင်တော့ အဝတ်တိုမို၊ သေတ္တာ၊ အံ့သွေးရောင်ရောင်က အဝတ် အစားအနွေးကိုဖွဲ့ထား၍ ခြေရာရာမရှိအေးပူနေသည်။

“ဟာ... ဟိုဘက်အခန်းကိုလည်း စောက်ထားတယ်လို့”

အိမ်ရှင်လူရွယ်က တစ်ဖက်ပြောပြသည်။

သည်တက်အခန်းအလယ်မှ အသေပိတ်ထားသော တံခါးကို ချိုးဖျက်ကာ တစ်ဖက်အခန်းကိုပါ ဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်အခန်းမှာလည်း အဝတ်အစားတွေ၊ ပစ္စည်းတွေက မြင်ကောင်းအောင် ပြန်ကွဲနေသည်။ တီဇာ၊ အောက်စက်၊ ထက်ဆတ်များက ပုံစံပျက်ရှိနေသည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ သယ်ချွန်ခတ် သဖြင့် ရွှေထည်၊ လက်ဝတ်လက်စွဲနှင့် ငွေတို ဦးစားပေရာရွှေကြယ်တို့ကလည်း ခပ်ကြာတော့ ထိုအခန်းနှင့် အချို့သစ်ပင်တစ်ပင်၊ ရောက်လာသည်။ သူ့မှ အခန်းအခြေအနေကိုမြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာထွက်နေသည်။

ဘာတွေ ပါသွားသလဲဆိုတော့... “ဟို...ဟို...သော့ဖျက်ထားတဲ့ သေတ္တာပဲက ရွှေဘုနဲ့ ရွှေကျွပ်သွားဦး” တဲ့၊ တစ်ဖက်အခန်းက အိမ်ရှင်လူရွယ်ကတော့ “သူ့အိမ်ကိုပြန်လာမှ ဘာတွေပါ သွားတယ် ဆိုတာ သိနိုင်မှာ” တဲ့။

“ပစ္စည်းပါသွားတယ်ဆိုတာ ရဲကိုကြောင်းကြားရမှာပေါ့။ အခန်းအခြေအနေကိုတော့ ခဲတွေ ရောက်လာတဲ့အထိ ဒီအတိုင်းထားပါ”

ကျွန်တော်က အကြံပေးသည်။

“ရဲတိုက်လည်း ဘာထူးမှလဲများ။ ပစ္စည်းပြန်မရတဲ့အပြင် တို့ယုံလာရစ်နေဦးမယ် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော် စိတ်တော်ကျပွားသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့အပေါ်တွင် ပြည်သူ့အခြေ မကြည့်လင်သေသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါပြီ။ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်ပြော၍မရပါ။ သူတို့အကြောင်းနှင့်သူတို့ ရှိပေလိမ့်မည်။

“ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က စိတ်တော်။ အထူးအခေါ်ကအစ် အသွင်ပြောင်းနေပါပြီ။ ရာဇဝတ်မှု တိုက်ဖျက်ရေးတို့လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်နေပါတယ်။ ပြည်သူ့တွေအနေနဲ့က တိုင်ကြား သတင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒုစရိုက်ထောင်တွေ ပိုပြီး အတင့်ရလာမယ်။ နှုတ်ထောင်နေရင် ကြောင်တောင်ကြီး လုပ်သွားဦး အစ်ကား”

ကျွန်တော်က မှင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရမလဲ။ သူတို့က ဒီနေ့ကော ရောက်လာပါ့မလားနဲ့”

“ဟ... ဘယ်နှယ်မလားရလဲဟဲ့။ ရော... ဖုန်းနံပါတ်... သွားဆတ်၊ ချက်နှင့်အောက်လာမှာပါ”

ဒီနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ “ကျည်ခါးရေ” ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးရှိတယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ရှင်လူရွယ်က ကျွန်တော်ရေးပေးသော ၁၉၉ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပူတာ ဖုန်းဆက်ဖို့ဆင်းသွားသည်။

“သူခိုးတွေ အတော်သောင်းကျန်းနေပြီ။ ဒီတိုက်ပဲ အဖောက်ခံရတာ သုံးဆါရှိပြီ။ ဟိုတလောကပဲ မော်တာအပြတ် ခံလိုက်ရတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အေးဗျာ...တိုက်လှေကားတံခါးတော့ အမြဲပိတ်ထားရတော့မှာပဲ”

ရဲအလာတိုစောင့်ရင်း အခန်းခန်းချင်းများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် မကြာတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ရှိနေသည်။ ရွှေကူးပါသွားသော အချိန်သီတ သူတို့သည် ပြန်ရပါလော့ ဟု နှိပ်စိုက်နေသည်ဖြစ်သလို ကျွန်တော် ကလည်း ရဲတွေ အမြဲ ရှေးတံလှေပါမလော့ဟု နှိပ်စိုက်နေရပါပြီ။ ကျွန်တော် လေတစ်လုံးလိုတစ်လုံး ပြောခဲ့သလို၊ ရဲတွေက မလာပါဘဲ ကျွန်တော်ကွဲပြား

စိတ်ပေးလှပေမယ့် ကျွန်တော် အောက်ဆင်းလာသည်။

ဟော... ရှောင်ပါပြီ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အရပ်ဝတ်ရ လူနှစ်ယောက်၊ တိုင်းကတုံး၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်၊ ဓနိလာတောင်ညွှန် ခုံခန်းကနစ်ယောက်၊ သူတို့ကလည်း အရပ်ဝတ်နှင့် ဆိုင်ကယ်နှင့်။

ခုတော့ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပါပြီ။ တကယ်တူညီတာပါလား။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးကာ ခန်းထွင် တိုင်ချက်လထွင်ဖို့နှင့် ယခု သူတို့ ဖောက်ဖျက် သမားများအောက် လိုက်ကြည့်ဦးမယ်ပြောကာ ထွက်သွားသည်။

“ဟိုလူတွေ ပြေးသွားတာဖြင့် ကြာလှပြီ။ ခုမှ အယ်လိုလုပ် စိတော့မှာလား အိုတွေ...။ တွေ့ရင်လည်း ဝါးစေ... ဝါးစေ”

ခုနှစ်ထွာမှ ဖက်တီးစက အပေါ်တူသံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဘာ ဝါးစေ၊ ကြားနားရအံ့တွေ ဆွေ့ကပ်ပြောနေနဲ့။ ဒီကနေ့ရက် အိပ်လိုချိုးမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး နယ်ထိန်ဆို ခုစရိုက်ဖွဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ့နယ်ခြေမှာ အပ်တူကတားအစ သိစာယ်။ ခုလည်း ခြေရာလက်ရာ လုပ်ရည်းလုပ်ပန်ကို ကြည့်စောနဲ့ ဘယ်သူလက်ချက်၊ အယ်ဖစစတည်းချက်မယ် ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့။ ကြည့်နေ အိမ်ကောင်တွေကို ကျပ်ချိုပြီး မကြာခင်ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ကပြောကာ ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော်ပြောသလို ကပ်ချစ်စိစကလေး၊ ဝှည်းပြုံးရသလား ဆိုတာတော့ ခေါ်။ ကျွန်တော်တင်ပြလိုသည့် အဓိကအကြောင်းအရာက ထိုအချက်ပေတော်။

“အမှုအခင်းကိုစ တို့နှစ်နိုင် ရဲလုပ်လိမ့်မယ်”

ဟု လှယ်လှယ်ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ဖန်ပါသည်။ အမှုအခင်းပေါ်လျှင် ရုတ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပါလိမ့်မည်။ အမှုအခင်းဖြစ်ပေါ်အောင် ပြည်သူတို့က တာဝန်ယူရမည့် အပိုင်းများလည်းရှိနေပါသည်။ ဥပမာ ကလေးငယ်တို့ ရွှေဆင်းစား ခြင်း၊ ဒုစရိုက်သမားတို့ ချက်စီကျွေးဆောင် လက်ဝတ်ရတာများ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ အနီးတန်ဖွဲ့လည်းများကို ပေါ်ဆွဲထားခြင်း၊ မိမိအခန်းကို သော့အသပ်ထပ်ခတ်ထားရခြင်း လုံခြုံပြီဟု မယူဆသင့်ခြင်းပင်။

အထက်ပါဖောက်ဖျက်မှုကြည့်လျှင် တံခါးအထပ်ထပ်၊ သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထားပါလျက်လွယ်ကူစွာ ဖောက်ဖျက် ခံခဲ့ရသည်။ ဘယ်လို အာမခံသော့ပင်ဖြစ်စေ သူခိုအာ ဓမ္မပါ။ သော့ကိုဖွင့်တဲ့ မျှောက်လက်ကို ချိန်ဖွင့်လျှင် အာသော့ဝင် အာမ ခံနိုင်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ တိုက်ခန်းထွင်နေသူများ အထူးသဖြင့် အထက်ထွာတွင်နေသူများအနေဖြင့် တံခါးကို အမြဲ သော့ခတ်ထားသင့်သည်။ မျက်နှာစီစီးထိုင်ဖြစ်စေ၊ မျက်နှာသိင်ဖြစ်စေ သတိမော်လျှင် တံခါးဖွင့်စေမေ့သင့်ပါ။

လမ်းခရီးထွင် အသိရှိလာသူတို့၏ အစားအသောက် ကျွေးမွေးမှုကို လက်ခံသင့်ပါ။ သတိမော်လျှင် ပေါ်ဆွဲလေး တစ်ခုကြောင့် တစ်သက်လုံး၊ နောင်တရမည်ဖြစ်ပြီး မကျေနပ်ရန်မှာ မိမိ၏ တာဝန်သာဖြစ်ပါသည်။ နတ်ပြပါ နှုန်းငါး ကြောင်ကောင် မောက်ထွင်မှုမှ တရားခံများ လွတ်သွားသည်မှာ လုံခြုံရေးသတိ လစ်ဟားမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ လမ်းထိပ်များ၊ အထွာများသော တိုက်ခန်းများတွင် အချက်ပေးသံချောင်းများ ထားခြင်းဖြင့် အကြောင်းပေါ်၍ တီးခေါက်အချက်ပေးပါက ဒုစရိုက်သမားများအတွက် ပြောကျက်ပျောက်၍ ဥပဒေလက်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ ပြည်သူတို့ လုံခြုံရေးသတိရှိလျှင် ဒုစရိုက်သမားတွေ ကပ်ရမည်ဟုတ်ပါ။ သူနိုး၊ သူဝတ် ဖောက်ဖျက်သူ ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ကြုံလျှင်လည်း မိမိနှင့်မဆိုင်ဟု လှစ်လှူစွာမော့ လုံခြုံရေးသတိ တာဝန်သိထိခြင်း စုပေါင်းညှိညာအဖွဲ့ဖြင့် မှန်ကျဆင်းရေး ကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြပါစို့ဟု အကြံပြု တိုက်တွန်းလိုက်ပါစို့။

www.burmeseclassic.com

ပီစဉ်သူ
အောင်မိုးလှိုင်
မျက်နှာပုံးခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်
ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ

မိုးမြင့်လှိုင်

အကြံပေး

လွယ်လွယ်ကြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးခန်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ်

(၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊ ၀၉၄၉ ၂၈၂၆၂၀

True.megazine@gmail.com

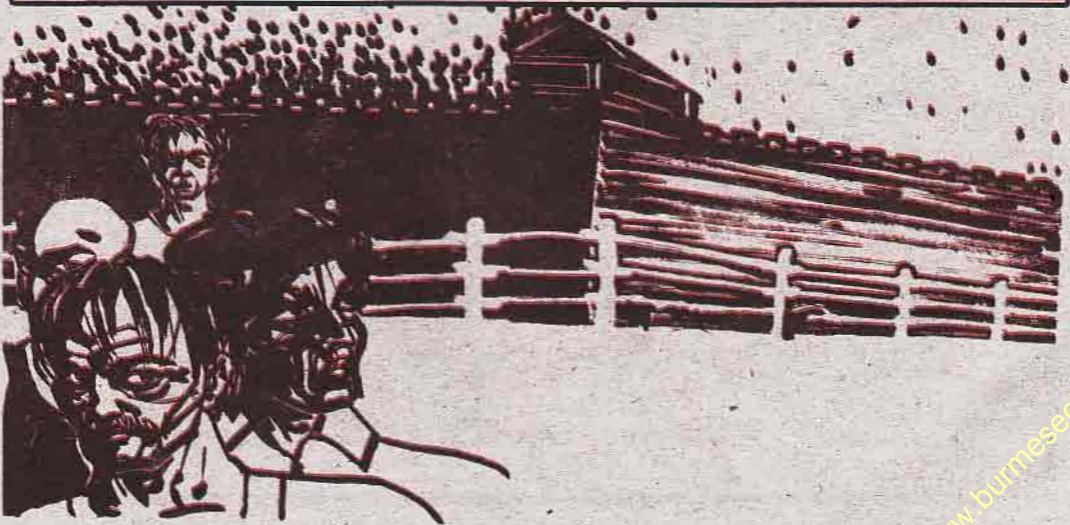

ကာတွန်း

ဟန်၊ အော်တီနောင်၊
 စောဟန်၊ ကျော်ဖြိုးလွင်၊
 Mအောင်ရှိန်၊ ထွန်းလှကြီး၊
ပန်းချီဒီဇိုင်းသရုပ်ဖော်
 ကျော်ဦး၊ သီဝံ၊ စတ္တု၊
 ရဲရင့်နိုင်၊ မောင်သီဟ၊
 ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ညိုညိုလွင်
မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း
 အောင်မိုးလှိုင်
 အတွင်းစာမျက်နှာ မဆွေ
DIP အနာဂတ်ကမ္ဘာ
CTP ကမ္ဘာဦး
 KabaOo Colour Separation

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

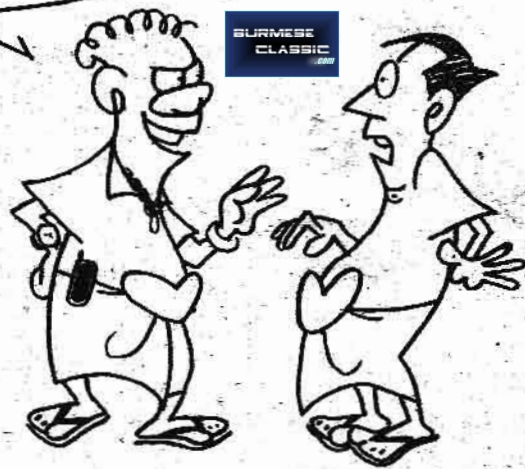
သြဂုတ်လ ၂၀၁၃ ၊ ပထမအကြိမ်
 တန်ဖိုး ၇၀၀ ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀
 ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၅၉၉၂)
 အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၄၄ (ခ)၊
 ဒိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းတွင်ပုံနှိပ်ပြီး
 မိုးကောင်းလှိုင်(၁၆၁၆) မူခင်းစာပေ
 ၃ / ၂၆၇ ၊ ခရေပင်လမ်း၊ ဝေဘာဂီ၊
 မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ် ၊
 ရန်ကုန်တိုင်း မှ ထုတ်ဝေသည်

စီးပွားချင်တမ္မား၊ ဂုဏ်လွန်းလို့၊
မှတ်ထား။ သူများအားမနေ
မတတ်ပွားတောင်းတံ့

BURMESE CLASSIC .COM

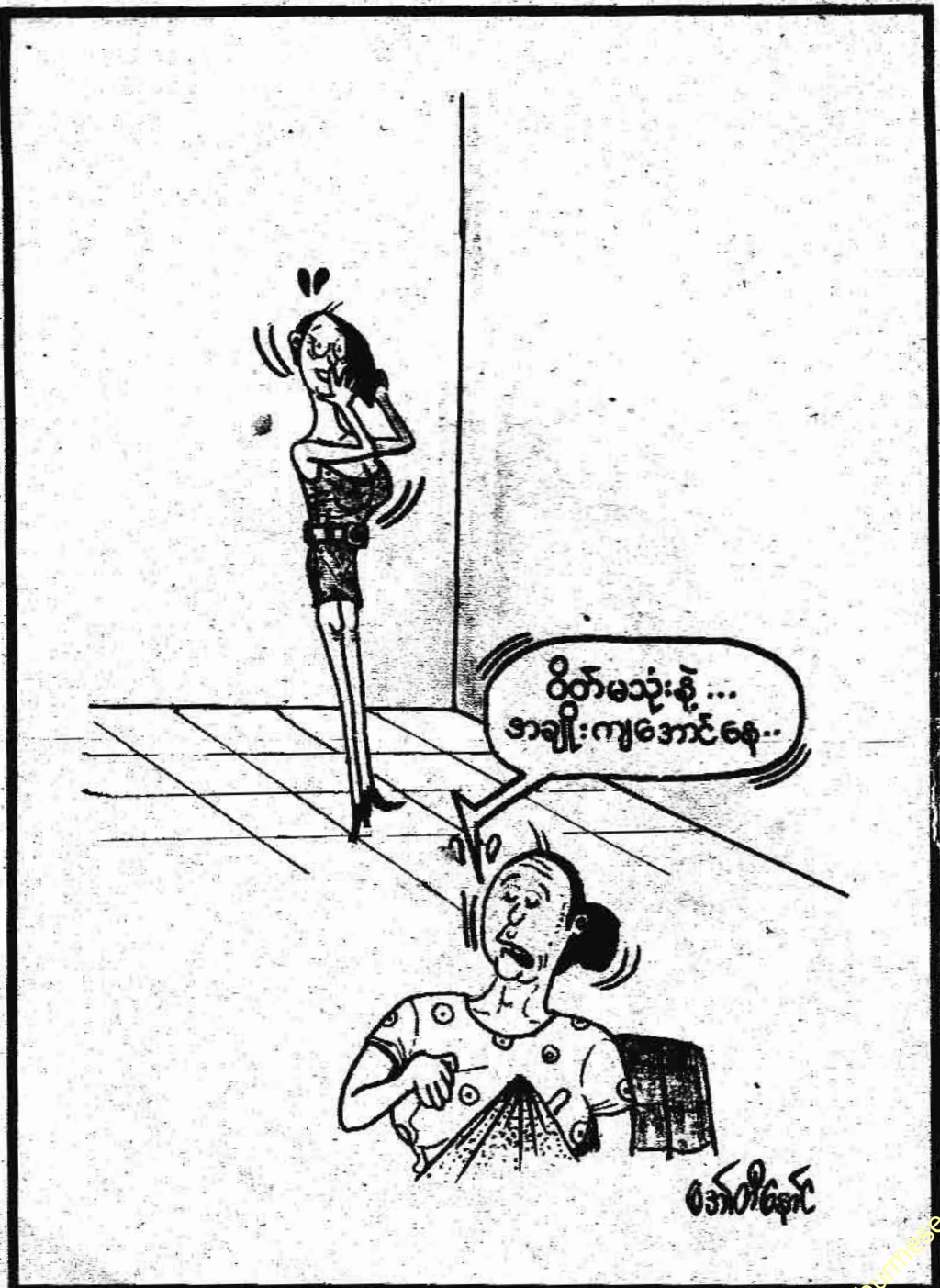

@Umm

အိန္ဒိယ
အထူးစီးဆင်းပေးဖို့၊
မူများရေးဆွဲပေးပါ။
မှတ်တော် စီးပွားလမ်း၊
ဂုဏ်တူ အောင်စွာ
လုပ်မှာပါဦး...

CHK

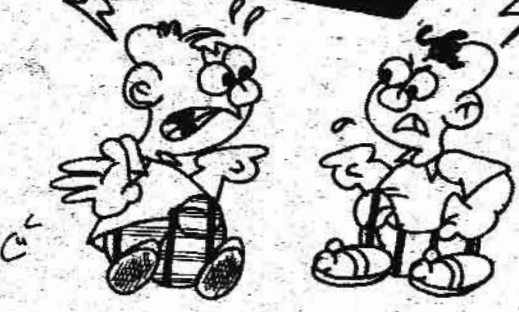
ငါတအရက်ကို သူတေ
သနလုနီးဦး ကေအင်
ဣညာ်နေတပါ
အရက်ကိုဦးအလှန်
ဆုံးတပဲလဲ...

ဒါ/ နှစ်ပတ်/ နှစ်ပေ

ယခင်ဆုံးတနေ
ဆုံးယခင်တ
အယ်လို့လဲ
သလဲ

ဆုံးတခါဦး
အလှန်
ပဲနဲလဲ...

ဒါ/ နှစ်ပတ်/ နှစ်ပေ

ကျုပ် မိန်းမက...
ဘာသာစကား...ဆုံးမီး
တောင်တတ်တာပဲ...
ဟဲ ဟဲ ဟဲ...

ဟဲ့... ကျုပ် မိန်းမက...
တစ် မီးတည်း တတ်
တာတောင်...မီးလင်း
ကနေ...

မိုးချုပ် အထိ...
တောက်လျှောက် ပြော
လို့... မကုန် နိုင် ဘူးမို့...

Mo. Aung Shan

တော်ပျောက်တာ

မောင်စွန်းမင်း

တရားခံပြေးအား
 ၁၀-နှစ်တိုင်ရှိပြီ
 ပျောက်ထွက်ထိမခံသေးပါ။

ချာပျောက်တာနော်

ဘာကြောင့် ပြစ်မှုပြစ်ပွားရလဲ
မူစင်းကျဆင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

- ပြစ်မှုပြစ်ပွားခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းအချက်များ
- ရာဇဝတ်ကောင်တို့၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထ၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံခံကပ်ပဲ့နဲ့ မူစင်းကျဆင်းရေး စောင်ရွတ်ချက်များ
- အခါအခက်တွေ့ကို ဩဇာပေးသောပါလျှင်
- အသက်တစ်စာမနေအောင်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရထက်သည်ဟူသော ကောင်းကို ကော်လွှားနိုင်မည် ပြစ်ပါ၏။

ခါကြောင့်

သောတ ဒေသ မောတ ထရားတို့၏ ဆိုးကျိုးကို မီးမောင်းထိုးပြကာ
ညွှန်ပေးစားဝါး တိုက်ဖျက်ရေးနှင့်
မူစင်းမူး လော့နည်းကျဆင်းရေးသို့
ဟူသော ဦးထမ်းချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော

နိုလေးမောင်
မြန်မာ့ မဂ္ဂဇင်း

သက်စွဲဖြု မတ်ရှုမှ ပြစ်ပါမယ်

CRIME

ဆင်ခွဲ၍ ပန်းမဝင်ခင် ပန်းဝင်ရည် သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် ပြင်းထန်သော ဝုံး (၂) လုံး ပေါက်ကွဲသဖြင့် လူ (၃) ဦး သေဆုံးပြီး (၁၇၆)ဦး ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည်။ ဖောက်ခွဲလုပ်ကြံ သောဝုံးမှာ ဖိအားထိန်း ထမင်း ချက်အိုး (Pressure Cooker) အတွင်း၌ သံမဏိစေ့များ၊ အိမ် ရိုက်သံချွန်ပေါက်ကွဲစေသော ပစ္စည်းထည့်ကာ ကလေးကစား စရာ အဝေးထိမ်းကား ရုပ် ကစားစရာဖြင့် စီစဉ်ဖောက်ခွဲ ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးလုံ ခြံရေး ကင်မရာ မျက်မြင်သက် သေများထံ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ တရားခံ (၂) ဦးကို ထောက် လှမ်းရရှိ။ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး ကို ဝိတ်ဆို့ပြီး မိုးပေါ်မှ ရဲရဟတ် ယာဉ်၊ မြေပြင်လမ်းတိုင်း၌ လက်

နက်ဆင်ကားနှင့် ရဲအင်အား အမြောက်အမြားသုံးကာ ရှာဖွေ သည့်မြို့တော်သား အားလုံးက လည်းကူညီပေးကြသည်။ ထို ဖောက်ခွဲရေးသမား (၂) ဦးဖြစ် သော ချီချင်ယာလူမျိုး ဒစ်ဇ် ဟော်စ်ဟာ(၁၉) နှစ်နှင့် တမာ လင် (၂၆) နှစ်တို့ကို ဝိုက် တောင်းမြို့ကွက်အနီးတွင် ရဲတို့ တွေ့ဆုံမိတော့သည်။ ဖောက်ခွဲ ရေးသမား ညီနောင်ကလည်း အဖမ်းမခံဘဲ အပြန်အလှန် ပစ် ခတ်မှုဖြစ်ကြရာ တမာလင်(အစ် ကို) ကျည်ထိသေဆုံးခဲ့ပြီး ဒစ်ဇ် ဟော်စ်ဟာ(ညီ) လွှတ်မြောက် သွားပြန်သည်။ ဒဏ်ရာ ရသွား သော ဒစ်ဇ်သည် မြစ်ကမ်းန ဘေးဝိုက်တောင်းမြို့ အိမ်တစ် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ တံတား/လှေ ဆိပ်တွင် သွေးများတွေ့ကြောင်း

ရဲတို့ချက်ချင်း အကြောင်းကြားခဲ့ ရာ ရဲတို့အမြန်လာရောက်ပြီး ဒဏ်ရာထား ဒီဇစ်ကို လှေထဲမှ ဖမ်းဆီးရာ ပစ်ခတ်မှု ဖြစ်ပွား သော်လည်း ဖောက်ခွဲရေးသမား အရှင်ဖမ်းမိခဲ့သည့် စစ်ဆေးရေး ဖော်ထုတ်ချက်နှင့် (USA) ထောက်လှမ်းရေးအဆိုအရ ၎င်း ညီနောင် (၂) ဦးအနက် တမာ လင် အစ်ကိုဖြစ်သူသည် (၂၀၁၂) ခုနှစ်က ရုရှားနိုင်ငံ သွားခဲ့ပြီး၊ ရုရှားတောင်ဘက် မတည်ငြိမ်ဖြစ်နေသော ကော့ ကေးဆတ်ဒေသို့ သွားရောက်ခဲ့ ကြောင်းနှင့် ယင်းဒေသတွင် ဘာသာရေး အစွန်းရောက် စစ် သွေးကြွတို့ဒေသဖြစ်ပြီး ၎င်းစစ် သွေးကြွတို့နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့() ရသည်ဟု ယူဆသည်။ (USA- FBI၏ ပြောကြားချက်အရယင်း ဝုံးခွဲသူနှစ်ဦးသည် (USA)က သတိထားစောင့်ကြည့်နေသော လူခြောက်ယောက်ထဲမှ ပါဝင် သူတို့ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ဘောစတွန် မာရသွန် ပြိုင်ပွဲ ကို ပြန်စခဲ့ပြီး ပြိုင်ပွဲမစမီ အား ကစားသမား (၃၆၀၀၀) က အားကစားဝတ်စုံ အပြင် အမည်း

ရောင် ဖဲကြိုးများနှင့် ပုဝါများ ကိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာရပ်တန့်ပြီး ဦးညွတ်အလေးပြုကာ ကွန်လွန် သူများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများကို ဝမ်းနည်း အောက်မေ့သတိရ သည့် တစ်မိနစ်ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြ သည်။ ထို့နောက်တာထွက်မှ ယခင်က ထိုပြိုင်ပွဲ ရွှေတံဆိပ်/ ငွေတံဆိပ် / ကြေးတံဆိပ် ရသူများ ဦးဆောင်တာထွက်ပြီး မာရသွန်ပွဲ နွဲကြသည်။ပြိုင်ပွဲဝင် များအား ဘေးဒုက္ခမှ လွတ် မြောက်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရိုးရာဝတ်စုံ/မြင်းစီးဝတ်စုံစသည့် အရောင်အသွေး စုံသော ဝတ်စုံ များ တပ်ဆင်၍လည်း ပါဝင် ဆင်နွဲကြသည့် ပြေးလမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လက်နက် ကိုင်ရဲ၊ အနံ့ခံခွေး/ လုံခြုံရေး ကင်မရာစသည်ကို ထောင့်စေ့ ချထားပြီး လုံခြုံရေးပြုလုပ်ကာ အောင်မြင်စွာ ဘော်စတုန် မာရ သွန်ပြေးပွဲကို ဝမ်းနည်းတစ် ချက် ပြုံးလှည့်တစ်ခါဖြင့် အောင်မြင် စွာ ဆင်နွဲခဲ့ကြသည်။

ညိုမင်းလွင်

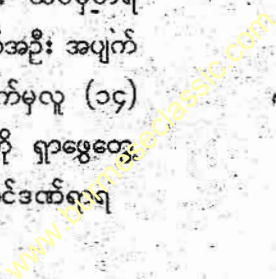
Ref-Intnet News

အမေရိကန် တက္ကဆက်မှ ဓာတ်မြေဩဇာစက်ရုံ ပေါက်ကွဲ မီးလောင်ခြင်း

(၁၇-၄၂၀၁၃) နံနက် ၈ နာရီတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ တက္ကဆက်ပြည်နယ် အနောက်ဘက် ဓါကိုမြို့မှ မိုင် (၂၀) ဝေးသော မြို့ကလေးတွင် တည်ဆောက် ကုန်နေသည့် အနောက်ပိုင်း ဓာတ်မြေဩဇာ ကုမ္ပဏီစက်ရုံ သည် ပေါက်ကွဲမီးလောင်ခဲ့ သဖြင့် လူ ၁၄ ဦးသေဆုံးပြီး လူ (၂၀၀) ဒဏ်ရာရခဲ့သည့် အပြင် နေအိမ်များလည်း ပြိုကျ ပျက်စီး ခဲ့ရကြောင်း သတင်း ကဆိုသည်။

ဒါးလပ်မြို့မှ မိုင်(၈၀) ဝေး သော ထိုဓာတ်မြေဩဇာ စက်ရုံ တည်ရှိရာ မြို့ကလေးတွင် လူဦး ရေ (၂၈၀၀) နေထိုင်ကြပြီး မွန်း လွဲ (၈) နာရီတွင် ထိုစက်ရုံ သည် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ကာ မီး လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ ပေါက် ကွဲမှုပြင်းအားသည် မြေငလျင် လှုပ်အား (၂.၁) မဂ္ဂနီကျုနှင့် ညီမျှသည်ဟုဆိုသည်။ ပြင်းထန် သော ပေါက်ကွဲအားနှင့် မီး

လောင်မှုကြောင့် စာသင်ကျောင်း သားများ သူနာပြု ဆေးခန်းနှင့် လူနေအိမ် စုစုပေါင်း (၇၅) လုံး ပြိုကျ ပျက်စီးခဲ့သည်။ အခြား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပျက်စီးသော နေအိမ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ သည်။ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့က မီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း စက် ရုံတွင်းရှိ ဓာတုပစ္စည်းများက တငွေ့ငွေ့ မီးလောင်ပြီး အန္တရာယ်ရှိသော ဓာတ်ငွေ့များ ထွက်ရှိပြီး လေသင့်ရာသို့ လွင့် ပါနိုင်သဖြင့် ထိုမြို့၏ရပ်ကွက် (၈-၉-၁၀) မှ လူများကို နေအိမ်မှ ဘေးလွတ်ရာသို့ ရွှေ့ ပြောင်းကယ်တင်ထားရသည်။ ပေါက်ကွဲမီးလောင်ပြီးနောက် စက်ရုံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်း သည် ပြင်းထန်သော စစ်ပွဲအပြီး စစ်မြေပြင်အလား ထင်မှတ်ရ သည်။ အဆောက်အဦး အပျက် အဆီးများ အောက်မှလူ (၁၄) ဦး၏ ရုပ်ကြွင်းကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိသည်။ မီးလောင်ဒဏ်ရာရ

သော လူနာများကို ဒါးလပ်နှင့် ဓါကိုရို ဆေးရုံများက လက်ခံ ကုသပေးနေသည်။ ပေါက်ကွဲ မီးလောင်မှုနှင့် ပေါင်းစပ်ဓာတ် ပြုရာမှ ပေါက်ကွဲခြင်း (သို့မဟုတ်) မီးလောင်လွယ်သော ဓာတ်ငွေ့နှင့် မီးပွင့် မီးပွားတွေ မိရာမှ ပေါက်ကွဲမီးလောင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်များကို ကွဲပြားစွာ မသိရသေးပေ။ မီးလောင်ပေါက်ကွဲမှုသည် ဓာတုပစ္စည်းများ ဓာတ်ငွေ့များကြောင့် မီးသတ်ရဲဘော် (၅) ဦးသေဆုံးခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အနက် သားသမီး (၃) ဦး၏ ဖခင်မစ္စတာ မောရစ် (၄၁) နှစ်သည် မီးသတ်ရန် မသွားမီ ၎င်း၏ (၂) နှစ်သားကလေး ဂျမ်းဆန်ကို ပွေ့ချိုပြီး အနမ်းပေးကာ “ဖေဖေမင်းကို ချစ်တယ်” ဟု ပြောကြားခဲ့သေးသဖြင့် မိသားစုခမြာ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ ၎င်းစက်ရုံသည် သတ်မှတ်ထားသော ဥပဒေများကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သည်ဟုဆိုသည်။ စက်ရုံကုန်ကြမ်း အမိုးနီးယား နိုက်ထရိတ်သည်

ပေါက်ကွဲစေသော ဗုံးလက်နက် လုပ်နိုင်သဖြင့် စက်ရုံဌာနများ၌ ပေါင် (၄၀၀) ထက်သိုလှောင်ခွင့်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် စက်ရုံတွင် ယခင်နှစ်က ၎င်းပစ္စည်းတန် (၂၇၀) ထိ သိုလှောင်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မီးလောင်ပေါက်ကွဲအပြီး (၃) ရက်ကြာပြီးနောက် အိမ်မှစွန့်ခွာသော မိသားစုများ ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ လေထုညစ်ညမ်းမှု ရှိနေခြင်း၊ အပျက်အစီးများ ပြန့်ကျဲနေရာတွင် သံသံတိုသံစ၊ မှန်ကွဲများ၊ လမ်းများပေါ်ရှိနေသဖြင့် လူထုကို သတိထားသွားလာရန် သက်ဆိုင်ရာက အသိပေးထားသည်။ ရေနှင့် လျှပ်စစ်ကိုလည်း ကန့်သတ်သုံးစွဲခွင့် ပြုထားရသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာကို ပြင်းအား ဗုံးပြုလုပ်ရာတွင် အသုံးပြုနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များက အိုကလာဟိုးမား ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ခန်းမကို လူစည်ကားချိန်၌ ဓာတ်မြေဩဇာနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပြင်းအား (၃၀၀၀) ကီလိုဗုံး ပေါက်ကွဲသဖြင့် အဆောက်အဦး ပြိုကျ

ကာ လူ (ကလေး၊ လူကြီး) (၁၆၈) ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ယခုစက်ရုံ ပေါက်ကွဲမီးလောင်မှုအတွက် သေဆုံးသူများအတွက် လျော်ကြေး၊ ဆေးကုသစရိတ်၊ ပျက်စီး ပြိုကျသော နေအိမ်၊ ကျောင်းများအတွက် လျော်ကြေးရလိုမှု လူသေအမှုအပြင် စည်းကမ်းဥပဒေ မလိုက်နာမှု တို့ဖြင့် ပိုင်ရှင်မစ္စတာ ဒေါ်နယ် အက်ဒီအဲယားကို တရားစွဲဆိုထားသည်။

ညိုမင်းလွင်
Ref-Intrnet News

ကမ္ဘောဒီးယား ဖန္ဒမ်းပင်တွင် ဂျပန်တစ်ဦးအသတ်ခံရ

ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ ဖန္ဒမ်းပင်မြို့တော်တွင် အခြေချ စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်ရန် လာရောက်လေ့လာသော ဂျပန်လူမျိုး တစ်ဦးသည် ဒေသများ လှည့်လည်လေ့လာနေစဉ် ဓားပြ(၂) ဦးက လူယုဓားပြတိုက်ရန် ဆောင်ရွက်စဉ် အသတ်ခံခဲ့ရ ပြီး ဓားပြ (၂) ဦးကို သုံးဘီးယာဉ်မောင်း၏ အကူအညီဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြောင်း (၂၀-၄-၁၃)

သတင်းစာ၌ ဖော်ပြလိုက်သည်။

မစ္စတာကိုစီကစ်တာကူရာ (၄၁) နှစ်သည် စားသောက်ဆိုင် လုပ်ငန်းဖြင့် စွန့်စားတီထွင် အောင်မြင်နေသူ ဖြစ်သည်။ စီးပွားဖွံ့ဖြိုးလာသော ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ ဖန္ဒမ်းပင်မြို့တော်တွင် စားသောက်ဆိုင်သစ် တည်ထောင်ရန် ဖန္ဒမ်းပင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ချောင်းကြိုချောင်းကြားအထိ ဝင်ရောက်သော မြို့တော်နေရာများကို သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တစ်စီး ၄၄ ကာ ယာဉ်မောင်းအကူအညီဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်ရန် နေရာရှာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်လူငယ်နှစ်ဦး ယာဉ်မောင်းမှတစ်ဆင့် ကစ်တာကူရာ ချဉ်းကပ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် ၎င်းလူနှစ်ဦးက စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ရန် ကောင်းသောနေရာရှိကြောင်း လိုက်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောကြားကြသည်။ ကစ်တာကူရာကလည်း နေရာကောင်းတွေ့ပါက လိုက်ပြသူကို ဆုငွေအပြင် ဆိုင်တွင်အလုပ်လုပ်ရန် ပြန်လည်ကူညီမည်ဟု တုန့်ပြန်ပြောကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် လူ (၂) ဦးက သူတို့ပါလာသော ဆိုင်

ညီဖွင်းလွင် ခိုင်စံတကာ သတင်းစာ

ကယ်ဖြင့် ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားပြီး လူပြတ်သောနေရာရောက်သောအခါ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ခဲ့ကြသည်။ ကစ်တာကူရာ၏ ဆိုင်ကယ်လည်း ရပ်တန့်ပြီး ကစ်တာကူရာ ယာဉ်ပေါ်မှဆင်းနေစဉ် ထိုလူငယ် (၂) ဦးက ပါလာသော သေနတ်ထုတ်ပြီး ကစ်တာကူရာ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှယူတော့သည်။ ကစ်တာကူရာက ပြန်လည်ခုခံစဉ် ဆိုင်ကယ်ဆရာကလည်း ကစ်တာကူရာဘက်မှ ကူညီတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဓားပြ (၂) ဦးသည် ကစ်တာကူရာနှင့် ယာဉ်မောင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ထွက်

ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ကစ်တာကူရာမှ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး ဆေးရုံပို့စဉ် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ဆိုင်ကယ်ဆရာမှ အတွင်းလူနာဖြစ်ရသည်။ ၎င်း၏ ပြောပြချက်အရ ဓားပြတိုက်သူတို့မှာ ဆောချင်မာန်ချီ (၂၁) နှစ်နှင့် ပိုဗစ်နီချီ (၂၈) နှစ်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ရာဇဝတ်လူဆိုးများဖြစ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့ပုန်းအောင်းနေကြသော မြို့ပြင်ရွာထဲတွင် ရဲတို့က ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ အမှုကိုတရားရုံးသို့ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် တင်ပြတရားစွဲခဲ့သည်။ တည်ဆဲဥပဒေအရ ဓားပြတိုက် လူသတ်မှုဖြစ်သောကြောင့် ထောင်ဒဏ် (၁၅ နှစ်)မှ

၃၀ နှစ်) အထိ အပြစ်ပေးနိုင်
ကြောင်း သတင်းကဆိုသည်။

ညိုမင်းလွင်

Ref-Intrnet News

အကြောင်းမကောင်းဖြစ်ရတော့
မည့် ဗြိတိန်(စကော့တလန်) မှ
သမင်များ

ဗြိတိန်နိုင်ငံ မြေနှိမ့်လွင်ပြင်
နှင့် တောနှင့်ထိစပ်နေသော
စကော့တလန် မြို့ပြဒေသများ
တွင် သမင်များ အကောင်ရေ
တဟုန်ထိုး တိုးတက်ပေါက်ဖွား
ပြီး အဝေးပြေးလမ်းများတွင်
မော်တော်ကားများနှင့် သမင်တို့
တိုက်ဆောင့်မိချိန် ယခုအထိ

(၇၀၀၀) အကြိမ် ဖြစ်ပွားမှု
များလာခြင်းကြောင့် သမင်
ကောင်ရေ လျော့ချရန် စကော့
တလန် သဘာဝ၏ အမွေအနှစ်
ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ (SNH) က
အထူးလေ့လာဆောင်ရွက်လျက်
ရှိကြောင်း သတင်းကဆိုသည်။
စကော့တလန်တွင် တစ်နှစ်လျှင်
လူ ၆၅ ဦးကျော်သည်။ မော်
တော်ကား မော်တော်ဆိုင်ကယ်
စီးရင် သမင်များနှင့် တိုက်မိ
ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်
ရခြင်းမှာ လွင်ပြင်တောစပ်
ဒေသနှင့် မြို့ပြလူနေ တောစပ်
ဒေသများတွင် သမင်ကောင်ရေ
တဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခြင်း

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
အဓိက အဝေးပြေး လမ်းမကြီး
များဗဟိုဒေသ စကော့တလန်
မြေနှိမ့်ဒေသ M9/M8 နှင့် AI
လမ်းမ (ဘာဝတိစ်အနီး) ဂလက်
စကိုနှင့် ဂြိုဟ်တုလမ်းညွှန်မြို့
များ အက်ဘာဒင် စသည့်နေရာ
များတွင် ကားနှင့်သမင်တိုက်
ဆောင့်မှု အများဆုံးဖြစ်ပွားခဲ့
သည်။ သို့ဖြစ်၍ (SNH) က
သမင်ကောင်ရေကို ထိန်းချုပ်
ကန့်သတ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း
ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

ညိုမင်းလွင်

Ref-Intrnet News

အနေအထား၊ အစွန်းရောက်မှုဖြစ်စဉ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်နွယ်မှု စတာတွေကို လေ့လာဖို့ လိုအပ်ပြီး၊ modus operandi ဆိုရာမှာတော့ အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်ရာမှာ ကိုင်စွဲသော လက်နက်များနဲ့ ပစ်မှတ်များ၊ အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်ပုံ နည်းလမ်းများ စတာတွေ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီလိုလေ့လာဆန်းစစ်မှုတွေ လုပ်ဆောင် မှုက အခင်းဖြစ်ပွားမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စများ၊ ချိတ်ဆက်မှုများကို ဖော်ထုတ်နိုင်သလို၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်မှု များ နောက်ထပ်မပေါ်ထွက်လာစေရန် တားဆီးမှုတွေလည်း အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

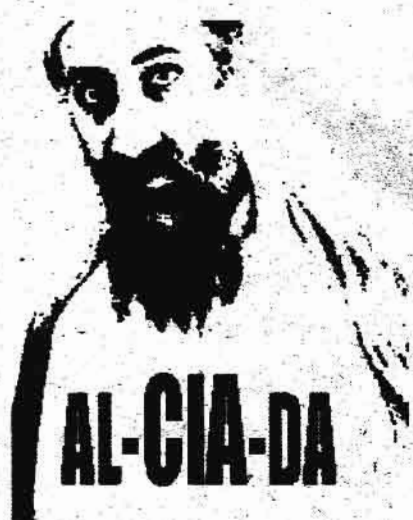
ဒါကြောင့် လေ့လာဆန်းစစ်မှုတွေမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များ၊ အကြမ်းဖက်မှုလေ့လာဆန်းစစ်ရေး ပညာရှင်များပါဝင်ရပါတယ်။ လန်ဒန်အခင်းဖြစ်ပွားမှုအပြီး၊ နောက်တရက်မှာ ရဲတပ်ဖွဲ့က အကြမ်းဖက်မှု ကျူးလွန်သူများရဲ့ မိဘအိမ်များ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအိမ်များ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအိမ်များကို ဝင်ရောက်စိစီးပြီး၊ သဲလွန်စရာဗွေမှုတွေ၊ မေးခွန်းမေးမှုတွေ၊ မေးခွန်းမေးရန် ခေတ္တ ခေါ်ဆောင် သွားမှုတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အစည်းများကလည်း သတင်းအချက်အလက်များ စုစည်းမှု ၊ ဆန်းစစ်မှုတွေ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသလို၊ ကျွမ်းကျင် ပညာရှင်များကလည်း သက်ဆိုင်ရာ အခန်း ကဏ္ဍများကနေ ပံ့ပိုးမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရာမှာ ရက်အနည်းငယ် အတွင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အရေးကြီးဆုံး အချက်တစ်ခုကတော့ အကြမ်းဖက်မှုရဲ့ သဘောသဘာဝ ဖြစ်ပါတယ်။ အကြမ်းဖက်မှုမှာ အဖွဲ့အစည်းများ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရင် ဒီအဖွဲ့အစည်းများရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကျူးလွန်မှုတွေ ပေါ်ထွက်လာနိုင်တဲ့အတွက် တုံ့ပြန်မှု၊ နှိမ်နင်းမှု၊ မြှုပ်နှံထားသူများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးမှုတွေ ထပ်လုပ်ရပါတယ်။ တစ်ဦးချင်းအလိုက် တဦးတည်း ကျူးလွန်မှုများ၊ အဖော်များနှင့် ကျူးလွန်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ lone-wolf terrorism ဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ဆက်တွဲ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ နည်းပါးပါတယ်။ အချိန်အတန်ကြာ

လေ့လာဆန်းစစ်ချက်များအပြီးမှာတော့ လန်ဒန် အကြမ်းဖက်မှုကို lone-wolf terrorism အဖြစ်၊ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများက သတ်မှတ် ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာမှာ အစိုးရနှင့် နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းများကို တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်စေရန် (ဥပမာ- ဖမ်းဆီး ထားသူများအား လွှတ်ပေးရန်၊ စစ်မက်ဖြစ်ပွား ရာဒေသမှ စစ်တပ်များအား ပြန်လည် ရုတ်ခမ်း သွားစေရန်) ရည်ရွယ်ချက်များ (သို့မဟုတ်)

တိုင်းပြည်ရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး အခန်းကဏ္ဍများ ပျက်ယွင်းသွားစေရန် ရည်ရွယ်ချက်များနဲ့ ပြည်သူလူထုရဲ့ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ခြိမ်းခြောက်ပျက်ဆီးမှုများကို အကြမ်းဖက် နည်းလမ်းများ အသုံးပြုပြီး ပြုလုပ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို နိုင်ပါတယ်။ lone-wolf terrorism ဆိုတာကတော့ ဒီလို အကြမ်းဖက်မှုများကို နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း၊ ဘာသာရေး အဖွဲ့အစည်းများက ကျူးလွန်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေး (သို့မဟုတ်) ဘာသာရေး အစွန်းရောက်သူများက တစ်ဦးချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကျူးလွန်မှုဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးပညာရှင်များကတော့ lone-wolf terrorism မှာ သွင်ပြင်လက္ခဏာ (၄) ရပ် ပါဝင်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ဆိုထားကြပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ အကြမ်းဖက်မှုကို ကျူးလွန်ရာမှာ တစ်ဦးချင်း (သို့မဟုတ်) အပေါင်းအဖော်များနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ကျူးလွန်ပါတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အကြမ်းဖက် အဖွဲ့အစည်းများနဲ့ ကွန်ယက်များမှာ ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။ တတိယအချက်ကတော့ အကြမ်းဖက်မှုကို ကျူးလွန်ရာမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး (သို့မဟုတ်) hierarchy တစ်ခုရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ စတုတ္ထအချက်ကတော့ အကြမ်းဖက်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ သင်တန်းတက်မှုတွေ၊ နည်းလမ်းပံ့ပိုးမှုတွေကို အဖွဲ့အစည်းအချို့ဆီက ရရှိခဲ့ခြင်း ရှိနိုင် တယ်ဆိုပေမယ့် တိုက်ရိုက်ပံ့ပိုးပေးမှု ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။ အကြမ်းဖက်မှုနိမ့်နင်းရေးပညာရှင် Kushner နဲ့ Hewitt ဆိုသူတို့က lone-wolf terrorism ရဲ့ ဒီသွင်ပြင်လက္ခဏာတွေကို 'freelance terrorism' အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ခေါ်တွင်ကြပါတယ်။

lone-wolf terrorism ကျူးလွန်မှုဖြစ်ပွားအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်တဲ့ ideological sources ခြောက်မျိုးကိုလည်း ပညာရှင်များက ဖော်ထုတ်ထားကြပါတယ်။ ဒီခြောက်မျိုးကတော့ လူဖြူလူမဲ ခွဲခြားပြီး၊ လူဖြူများမှ လူမဲများကို အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု Islamic fundamentalism ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချမှု များအား ဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားမှု၊ အစွန်းရောက်အမျိုးသားရေးဝါဒ၊ လူမဲစစ်သွေးကြွမှု၊ လက်ဝဲဝါဒအစွန်းရောက်မှု စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

one-wolf terrorism ကို ကျူးလွန်သူတွေကို လူအချို့က ရူးသွပ်နေသူများလို့ သတ်မှတ်ကြပေမယ့်

ဒီအချက်ကို ပညာရှင်များက လက်မခံကြပါဘူး။ သူတို့တတွေဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက် ရှိနေချိန်တွေမှာ တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံလိုက်ရသူများအဖြစ်သာ သတ်မှတ် ကြပါတယ်။ lone-wolf terrorism ကျူးလွန်ခဲ့သူများရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေများကို အကြမ်းဖက်မှုနိမိတ်ဆိုင်ရာ စိတ္တဗေဒပညာရှင်များက လေ့လာကြည့်ရာမှာ အထီးကျန်ဆန်သူများ၊ မိသားစုနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ အပယ်ခံများ၊ စိတ်ကျဆင်းဒဏ်ခံစားနေရသူများ၊ အနာဂတ်မဲ့နေသူများ၊ တစ်စုံတရာ (ဥပမာ- ideology) တခုကို အပြင်းအထန် ယုံကြည်စွဲလမ်းလာပါက အဆိုပါယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်ပေးဆပ်ရန် ဝန်မလေးသူများ၊ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရန် လွယ်ကူသူများ၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနှင့် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက် အားနည်းသူများ၊ အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်ခင်မှာ တန်ဖိုးထားသော တစ်စုံတရာ ဆုံးရှုံးလိုက် သူများ (ဥပမာ- မိသားစု၊ ချစ်သူရည်စား၊ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း) စတဲ့ သွင်ပြင် လက္ခဏာတွေကို တွေ့ရှိရပါတယ်။

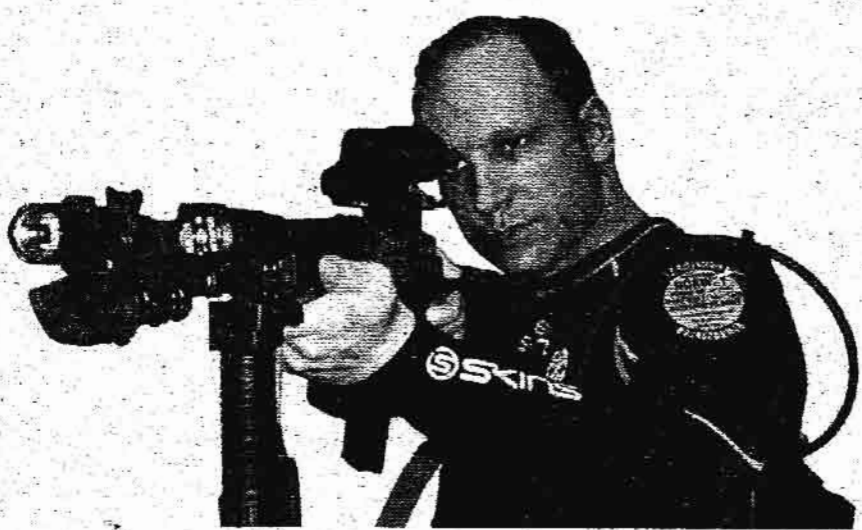
ဒီလိုစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းချက်ရှိနေသူများကို အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်လာစေတဲ့အထိ ဖြစ်ပွားစေ ခဲ့တဲ့ အစွန်းရောက်မှုဖြစ်စဉ် (process of radicalisation) ကိုလည်း လေ့လာဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အစွန်းရောက်မှုဖြစ်စဉ်ကို လေ့လာရာမှာ intra-personal relations (ဥပမာ- မိမိကိုယ်ကို ရှာဖွေခြင်း)၊ interpersonal relations (ဥပမာ- အစွန်းရောက်စာပေများ၊ အစွန်းရောက် မိသားစုဝင်များနှင့် အစွန်း ရောက်ခေါင်းဆောင်များရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု)၊ လူမှုနိုင်ငံရေးအခြေအနေများ (ဥပမာ- မတရားမှုများ၊ ဖိနှိပ်မှုများ၊ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုများ၊ ဘာသာရေးခွဲခြားမှုများ) စတာတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို အကြမ်းဖက်မှု ကျူးလွန် လာတဲ့အထိ အစွန်းရောက်မှု ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်သူများနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အစွန်းရောက်မှု မဖြစ်ပွားခင် အခြေအနေနဲ့ အစွန်းရောက်မှု ဖြစ်ပွားပြီး အခြေအနေများကို ခွဲခြားပြီး လေ့လာဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ၂၁ ရာစု အကြမ်းဖက်မှုကျူးလွန်သူများရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က များသောအားဖြင့် အင်တာနက် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်လာပါတယ်။ အင်တာနက်ပေါ်မှာ အစွန်းရောက် စာပေများစွာ ရှိသလို၊ ဖိနှိပ်မှုများ၊ မတရားမှုများ၊ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးခွဲခြားမှုများကို မီးမောင်းထိုးပြနေတဲ့ လူမှုနိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို လွန်မင်းစွာ မီးမောင်းထိုးပြထားမှုတွေ ရှိပါတယ်။ အကြမ်းဖက်မှုများ ကျူးလွန်ရန် အားပေးလှုံ့ဆော်ထားမှုတွေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယူကေနိုင်ငံမှာဆိုရင် အကြမ်းဖက်မှု နဲ့ အစွန်းရောက်မှုများကို အင်တာနက်မှ အားပေးလှုံ့ဆော်ထားမှုများကို တွေ့ရှိပါက တိုင်တန်း အကြောင်းကြားရန် ဌာနတခုကို ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဖွင့်လှစ်ထားပြီး၊ စုံစမ်းအရေးယူမှုများ ဆက်လက်ပြုလုပ်ပြီး ထိန်းချုပ်ရတဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ပညာရှင်များရဲ့ လေ့လာမှုများအရ

lone-wolf terrorism ကျူးလွန်ခဲ့သူများရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အင်တာနက်ပတ်ဝန်းကျင်တွေ အလွန်များပြားကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။ ဒါတင်မကပဲ lone-wolf terrorism ကျူးလွန်ခဲ့သူများရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစွန်းရောက်သူ တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦးထက်မက ရှိတတ်လေ့ပါတယ်။ ဒီလူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အနီးကပ်မိသားစုဝင်တွေလဲ ဖြစ်နိုင်သလို၊ အင်တာနက်ပေါ်က သိကျွမ်းသူ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူက အလွန်အမင်း ကြည်ညိုလေးစားရတဲ့ အစွန်းရောက်ခေါင်းဆောင် စတာတွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

lone-wolf terrorism မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာတဲ့အခါ အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး၊ အတိမ်အနက်နဲ့ နောက်ကွယ်ပုံပိုးမှုရှိမရှိ စတာတွေကို လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းများကို ပညာရှင်များက လေ့လာကြည့်ရာမှာ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းများ၊ သေနတ်များ၊ ဓားများနဲ့ မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားစေတတ်သော အရာဝတ္ထုများ ဆိုပြီး စာရင်းပြုစုထားပါတယ်။ အကြမ်းဖက်ခံရလေ့ရှိတဲ့ သားကောင်များကတော့ ပြည်သူလူထု၊ အစိုးရတာဝန်ရှိသူများ၊ နိုင်ငံရေး သမားများ၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ၊ စီးပွားရေးသမားများနဲ့ နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးနှင့် လုံခြုံရေး တာဝန်ယူထားတဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ စသဖြင့် ပါဝင်ပါတယ်။

အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးဆိုင်ရာ သုတေသနလောကမှာ ထိခိုက်မှု အတိုင်းအဆ ကြီးမားတဲ့ အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းများကို နှိမ်နင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းများကိုပဲ လေ့လာလေ့ရှိကြပါတယ်။ အတိုင်းအဆပမာဏ သေးငယ်တဲ့ lone-wolf terrorism နဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ လေ့လာထားမှုတွေကတော့

နည်းပါးပါတယ်။ သို့ပေမယ့်လည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှာ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးကို ခြိမ်းခြောက်လာ တာက ideological source တစ်ခုခုက လှုံ့ဆော်ပေးထားပြီး၊ အသက်ပေးတိုက်ခိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘဲ lone-wolf terrorists များ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နိုင်ငံတကာလုံခြုံရေး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ lone-wolf terrorism ကို နှိမ်နင်းဖို့ အခက်ခဲဆုံး အကြမ်းဖက်မှု အမျိုးအစားတရပ်အဖြစ် တိုးချဲ့ သတ်မှတ်လာကြပြီး၊ လေ့လာမှုတွေ စတင်ပြုလုပ်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပါတယ်။

ခင်မမေိုး (၂၇၊ ၅၊ ၂၀၁၃)

(စာရေးသူသည် ဗြိတိန်အခြေစိုက် နိုင်ငံရေးရာ လေ့လာရေးအသင်း၊ လုံခြုံရေးနှင့် ထောက်လှမ်းရေးဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်အဖွဲ့၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအခြေစိုက် အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးနှင့် လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ နိုင်ငံတကာ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များ အစည်းအရုံးတို့မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် အကြမ်းဖက်မှု နှိမ်နင်းရေးဆိုင်ရာ သုတေသီတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။)

ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ခိုးမှုများကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်

- ❖ နေအိမ်၏ ခြံစည်းရိုးကို လုံခြုံမှုရှိသည်ထိ ခိုင်ခံ့အောင် ကာရံပါ။
- ❖ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ဝင်နိုင်သည့် သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပစ်ပါ။ မှောင်ရိပ်ဖြစ်စေမည့် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ပင်များကို အမြဲတစေ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပါ။
- ❖ ဖြစ်နိုင်က နေအိမ်ပတ်လည်၌ မီးထွန်းထားပါ။
- ❖ နေအိမ်ခြံစည်းရိုးများ၌ အချက်ပေး ကိရိယာတပ်ဆင်ပါ။ အသံမြည်သည့် ချူ၊ ဆည်းလည်းခေါင်းလောင်း၊ သစ်သားခလောက်၊ နို့ဆီခွက်ခလောက်များ တပ်ဆင်ထားရှိပါ။
- ❖ စုပေါင်းလူနေတိုက်ခန်းများ၏ ရေပိုက်များ၊ အမှိုက်စွန့်ပိုက်နှင့် မိလ္လာပိုက်များကို အတားအတပ်ဆင်ပါ။
- ❖ သီးခြားနေထိုင်သည့် အိမ်ခြံဝင်းများ၌ အစောင့်ထားရှိပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ခွေးထားရှိပါ။
- ❖ ရွှေ၊ ငွေ၊ မိလ္လာနှင့် နေအိမ်ပြုပြင်မှု ပြုရမည့်အခါ အစောင့်အမြဲရှိနေပါစေ။
- ❖ နေအိမ်အနီး၌ ကြိုး၊ ဆူး၊ ဆောက်၊ လွှ၊ လှေကား၊ ထိုင်ခုံ၊ အမြင့်များကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် မထားရှိပါနှင့်။ ညအချိန် တံခါးအားလုံးကို လုံခြုံမှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးမှ အိပ်တတ်သည့် အလေ့အထပြုလုပ်ပါ။
- ❖ နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ အပြင်ထွက်သွားသည့်အခါ တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပါ။ သို့မဟုတ် အစောင့်ထားရှိပါ။ အပြင်ထွက်သွားသည့် မိသားစုဝင်ကို တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်ဆိုင်းမှု မပြုပါနှင့်။
- ❖ သံသယရှိသည့် တူးခြားမှု ရှိပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အသိပေးအကူအညီ တောင်းခံပါ။ သို့မဟုတ် ရဲကင်း၊ ရဲစခန်းနှင့် တာဝန်ရှိသူများထံ ချက်ချင်းအသိပေး အကြောင်းကြားပါ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က ပြစ်မှု

ခင်မောင်ဌေး (ပညာရေး)

‘တောင်းမှာအကွပ်၊ လူမှာအဝတ်’ ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တောင်းများတွင် ယက်လုပ်ပြီးစီးလျှင် အနားကွပ်ပေးရသည်။ သို့မှသာ ချောမောသေသပ်ခိုင်ခန့်လှပနိုင်ပါသည်။ လူများတွင်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်မှသာလျှင် သေသပ်လှပနိုင်ပါသည်။

ခေတ်ရေစီးကြောင်းဟူသည် မည်သူမျှ တား၍မရနိုင်ပါ။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားပြောင်းလဲ နေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲနေသည့်ခေတ်စနစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းသည် ဟန့်တားချုပ်ချယ်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ သို့သော် ခေတ်မီခြင်းဆိုသည်ထက် ခေတ်လွန်ယဉ်ကျေးမှုကို အတုခိုးအားကျလာခြင်းများလည်း တွေ့မြင်နေရ၏။ ခေတ်မီခြင်း၊ ခေတ်ဆန်ခြင်းနှင့် ခေတ်လွန်နေခြင်း တို့ကို ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်ဖို့ လိုပါသည်။ အများစုသော အမျိုးကောင်း၊ သား၊ အမျိုးကောင်း သမီးများသည် ခေတ်ပြိုင်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ထိန်းသိမ်းထားကြသည်မှာ နှစ်လိုကြိုဆိုဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်တွင်လည်း မိဘမောင်ဖွား အစ်ကိုများကြားတွင်လည်းကောင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင် ဧည့်ခံပွဲကိစ္စများတွင် လည်းကောင်း မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများလည်း တွေ့နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အတုမြင် အတတ်သင်ခြင်းသည် လူငယ်ထုအကြား ရေပန်းစားလှပါသည်။ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုများ၊ သရုပ်ဆောင်များ၊ Celebritiesများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများဆိုလျှင် နေ့ချင်း

ညချင်းပင် အတုခိုးကြ၏။ ယနေ့ လူငယ်များ၏ ဆံပင်ပုံစံများကိုကြည့်လျှင် မြန်မာဆန်သည့်အသွင်အပြင်မျိုးပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ကြည့်ရမြင်ရဆိုးသည်မှအပ (ကိုယ့်အမြင်နဲ့ကိုယ်တော့ လှပေမပေါ့) မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ယနေ့မိန်းကလေးအချို့၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများသည် အတင့်ရဲလွန်းလှသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ မြန်မာ့အစဉ်အလာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်လည်း များစွာ ဖီလာပြုနေ၏။ ဟီရိုဩတ္တပ္ပဆိုသည့် အရှက်တရား၊ အကြောက်တရား ကင်းလှသည့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများသည် 'ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက်' ရသည့် အမြင် မတင့်တယ်မှုများပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လျှပ်ပေါ်လော်လီသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများသည် ရာဇဝတ် ပြစ်မှုများနှင့် တိုက်ရိုက်အချိုးကျသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်နိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ မြို့ဆွယ်နေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်စေနိုင်၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကိုရီးယား ရုပ်ရှင်ကားများကြောင့် ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုများပင် လွှမ်းမိုးလာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် အွန်စောစကတ်၊ ဆွန်ဟီးစကတ်တို့သည် မြန်မာ မိန်းကလေးအများစု နှစ်သက်စွာ ဝတ်ဆင်နေကြသည်။ ထို့ပြင် ကိုရီးယားအစားအစာ၊ အဝတ်အထည် များနှင့် ကိုရီးယားဘာသာသင်တန်းများသည်လည်း တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စင်စစ် ကိုရီးယားနိုင်ငံသည် အာရှနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သော်လည်း အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုး သောနိုင်ငံဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံတွင် မကြာသေးမီကပင် အမျိုးသမီး သမ္မတ သစ် ပတ်ဝှမ်ဟီးတက်လာခဲ့သည်။ သမ္မတဖြစ်လာပြီး မကြာမီမှာပင် ဥပဒေတစ်ရပ် လက်မှတ်ထိုး ထုတ်ပြန်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေမှာ တောင်ကိုရီးယားတွင် 'စကတ်တို့ မဝတ်ရ' ဥပဒေပင် ဖြစ်သည်။ ဝတ်ဆင်ပါက ကိုရီးယားဝမ်းငါးသောင်း (စတာလင်ပေါင် ၃၀) ဒဏ်တပ်ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးထူးခြားခြား ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် ဘောင်းဘီဝတ်ရာတွင် အတွင်းခံ (underwear) များပေါ်အောင် ဝတ်သူများအား ဒဏ်ကြေးငွေတပ်ခြင်း၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းမျိုးအထိ ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်ပါသည်ဆိုသော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများမှာပင် အကန့်အသတ်များ ရှိလာသည်ကို သတိမူသင့်၏။

လူတိုင်းသည် လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်ကြပါသည်။ ဥပဒေကလည်း လူသားတိုင်း၏ အခြေခံ လွတ်လပ်ခွင့်များကို ခွင့်ပြုထားပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် လွတ်လပ်ခြင်းသည် အကန့်အသတ်မဲ့မဟုတ်ပေ။ အကန့်အသတ်မဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်း၏လမ်းစပင်ဖြစ်၏။ အဝတ်အစားယိုယွင်းခြင်းထက် စိတ်ဓာတ်ယိုယွင်းပျက်စီးခြင်းက ပို၍ဆိုးပါသည်။ နွမ်းပါးစွာဝတ်ဆင်ရခြင်းသည် ဟောရမ်းစွာ ဝတ် ဆင်မိခြင်းထက် ပို၍ ဂုဏ်ရှိနိုင်ပါသည်။ အရက်တရား၊ အမေကြောက်တရားရှိရာကျပါသည်။

ထို့ကြောင့် အရိုးပေါ် အရွက်ဖုံးခြင်း၊ ရွာလွန်ရွက်တိုက်ခြင်းသည် ကောင်းလှသည့် အစဉ်အလာမျိုး မဟုတ်ပါ။ တာရှည်ခံမည့် အလေ့အကျင့်များလည်း မမည်ပါ။ ခေတ်လည်းမီ၊ ခေတ်လည်းဆန် ၍ မြန်မာ့ဟန်လည်း မပျောက်၊ လုံခြုံစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကိုလည်း တိုးစေပါသည်။ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ကိုလည်း မြှင့်မားစေပါသည်။ မိမိဘဝလုံခြုံမှုကို ပေးစွမ်းသည်ဖြစ်၍ မိမိကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်သည့် ပြစ်မှုမျိုး ကာကွယ်ရာလည်း ရောက်နိုင်ပါသည်။

ခင်မောင်ဌေး(ပညာရေး)

အဓမ္မမှု ကာကွယ်နည်းလမ်းသွင်

- > အဓမ္မမှုအများအပြားမှာ အဓမ္မအကျင့်ခံရသူ၏နေအိမ်တွင် ကျူးလွန်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူမည်ဝါမသိဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးပေးသည်။ တစ်ခါတို့နှင့်မပေးမီ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းသိပါစေ။ ဆည်သည် သည်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားရှိပါစေ ။
- > ဆယ်ကျော်သက်ကျောင်းသူကလေးများကို အဓမ္မမှုဒိမ်းမှကာကွယ်နည်းလမ်း ညွှန်များ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးထားသင့်သည်။ မိဘကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု မရှိဘဲ မိမိ သမီးပျိုအား နေအိမ်တွင် ယောက်ျားကလေးအပေါင်းအသင်းများ ညှော်ခံခြင်း မပြု စေသင့်။ မျက်နှာစိမ်းအပျိုသားဆွယ်သည်များအား အိမ်တွင်းသို့ အဝင်မခံဖို့ အရေး ကြီးသည်ဆိုသည့်အချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင်ပြောထားသင့် သည် ။
- > မိမိသမီးပျိုသည် ဘယ်နေရာ တွင် ဘယ်သူနှင့်အတူရှိနေမည်ကို သိပါစေ။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်သာ တစ်ခုတည်းသော သွားလာစေသင့်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် လမ်းမထွက်ဘဲ အိမ်မှာသာနေဖို့ ဆုံးမသင့်သည်။
- > ညညှက်လာလျှင် တစ်ဦးတည်းလမ်းမထွက်ပါနှင့်။ အကယ်၍ လမ်းမထွက် ဖြစ်လို လျှင် ခံရလျှင်လည်း အိမ်တံခါးအနီး ချွဲမှာ၊ ချွဲခွယ်များ ရပ်ထားသော ကားများအနီးမှ ကပ်မလျှောက်ပါနှင့်။
- > အကယ်၍ နောက်မှ အပျိုသားတစ်ဦးဦး နောက်ယောင်ခံလိုက်နေလျှင် နေအိမ် တွင် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းသူမရှိခဲ့လျှင် နေအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်သင့်။
- > အခြားအကူအညီပေးနိုင်မည့်သူများကို ရှာပါ။ အစွမ်းကုန်ပြောပြခြင်း။ အသံကုန် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခြင်းများသည် ထိရောက်သော ကာကွယ်နည်းဖြစ်သည်။
- > အကယ်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အခော်ကားခံရလျှင် မိမိအား ကျူးလွန်သူ အပျိုသားမိတ်ဆွယ်ကို ချွင်ချိန်တွက်ဆပြီး မိမိ၏ကိုယ်ခံ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိမရှိကိုပါ ချွင်ချိန်တွက်ဆပါ။ လက်နှက်ပါသော အဓမ္မသမားများအား သာနေအားဖြင့် ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ လက်နှက် ပါသော မုဒိမ်းအဓမ္မသမားများအား ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင် လွတ်နိုင်သည့်အခွင့်အလမ်း သာပေလိမ့်မည်။ မိမိက ခုခံကာကွယ်သောလက်နှက်ဖြင့် မိမိကို ပြန်လည် အသုံးချ ပြီး အကျိုးယုတ်စေလိမ့်မည်ဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း သတိဥပမာ။
- > အကယ်၍ လွတ်လမ်းမရှိ၍ ခုခံနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ပရိယာယ်ဖြင့် စကား စစ်တိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိအား ကျူးလွန်ခံရမည့်အဖြစ်ကို ဖယ်ရှားနိုင်ပေလိမ့်မည်။
- > အကယ်၍ မုဒိမ်းမှကျူးလွန်ခံရလျှင် ဆေးအစစ်ခံယူပါ။ သက်ဆိုင်ရာတွင် တိုင်ချက်စွင့်၍ တရားဥပဒေအရအရေးယူဆောင်ရွက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဦးသိက္ခာ

သည်ဥပဒေ သင်သိပါသလား?

ဆရာကြီးခင်ဗျာ-

ကျွန်တော်သည် (Chamber)ဆင်းနေသော ဥပဒေဘွဲ့ရ 'ရှေ့နေအလုပ်သင်' တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်မှာ သက်သေအမျိုးမျိုးရှိရာတွင် ဆွေမျိုးသက်သေ၊ ကြံကြိုက်သက်သေ၊ 'လွတ်လပ်သောသက်သေ' ဟူ၍ အကြောင်းခြင်းရာ ထွက်ဆိုချက်အပေါ် မူတည်ပြီး သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ် လေ့ရှိကြရာ၌ 'လွတ်လပ်သောသက်သေ' နှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံးများက မည်သို့အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို ကြပါသနည်းဆိုသည်ကို ပြန်ကြားပေးစေလိုပါသည်။

အောင်နိုင်မြတ်

ရွှေတောင်ရပ်၊မော်လမြိုင်။

ဖြေ။ ။ သက်သေတစ်ဦးကို လွတ်လပ်သော သက်သေအဖြစ် သတ်မှတ်ရာမှာ တရားရုံးများက မိမိ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အပေါ် မူတည်ပြီး အမှန်တရားနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် တစ်နည်းဆိုရသော် ဘက်မလိုက်သော သက်သေအဖြစ် တရားလို၊ တရားခံ(တရားပြိုင်)ဘက်တို့က မယူဆနိုင်အောင် သတ်မှတ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံး တရားရုံးဖြစ်တဲ့ အထူးနည်းစုံရုံး (တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ၃ ဦးထိုင်)က ၃၁-၁၀-၀၃ နေ့မှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့။

“ဦးစိုးညွန့် (ခ) ဦးစိန်ညွန့်ပါ ၊ နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည် ၂၀၀၂ ခုနှစ် တရားမအထူး အယူခံမှု အမှတ် ၂၄” အမှုပါ သုံးသပ်ချက်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါရစေ။

*** နှစ်ဖက်သက်သေချားအနက် သက်သေဒေါ်သောင်းခင်မှာ တရားလို တရားပြိုင်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အပြင် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည်ဟုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် ‘လွတ်လပ်သော သက်သေ’ ဟု ယူဆရန်ရှိပါသည်။ ၎င်း၏ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေကို ဝယ်ယူရာ၌ တန်ဖိုးငွေပေးချေသူမှာ ဦးစိုးညွန့် (ခ) ဦးစိန်ညွန့်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် ရှိပါသည်။’ ဟု ‘လွတ်လပ်သောသက်သေ’ အဖြစ် မှတ်ယူနိုင်တဲ့ အင်္ဂါရပ်ကို ဖော်ပြထားတာ တွေ့ရှိရပါကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ရပါစေ။

ဆရာကြီးရှင်း-

မွေးစားသားသမီး(ကိတ္တိမ)ကို သတင်းစာတွင် အမွေပြတ်ကြော်ငြာ၍ ရပါသလား။ သားရင်း သမီးရင်းဆိုရင်တော့ သတင်းစာမှာ အမွေပြတ်ကြော်ငြာရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ တရားရုံးက ခွင့်ပြုမှရတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိထားပါ့တယ်။ ခု ကျွန်မအဖြစ်က ကိတ္တိမသားသမီးကို အမွေပြတ်ကြော်ငြာဖို့ပါပဲ။

ဆင့်ဆင့်ကြွယ်
မှော်ဘီ

ဖြေ။ ။ သားရင်း သမီးရင်းကို မိဘရင်းက သတင်းစာမှာ အမွေပြတ်ကြော်ငြာရုံနဲ့ အမွေမပြတ်ကြောင်း စီရင်ထုံးတွေကို ဒေါ်ဆင့် ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးလို့ ဥပဒေအသိဓာတ်ခံရှိထားသူမို့ လေးစားပါတယ်။

ကိတ္တိမ မွေးစားခြင်းမှာလည်း တရားရုံးချုပ်တွင် တရားမ ပထမအယူခံမှု (ဦးတင်မြင့်နှင့် ဒေါ်သစ်သစ် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှာ အမှတ် ၁၂၄ (၂၉.၁၂.၈၇) အမှုမှာ “ခြန်မာစေတီတံခါးဥပဒေအရ မွေးစားခြင်း ပျက်ပြယ်နိုင်သောအကြောင်းရပ် အများအပြား ရှိသည်။ မိရင်း ဖရင်းတို့က မွေးစားသည့်ကလေး အရွယ်မရောက်မီအချိန်အတွင်း ကလေးကို ပြန်ခေါ်ခြင်း၊ မွေးစားသည့်သား ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးဝင်သွားခြင်း၊ မွေးစားသည့်မိဘသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို စွန့်၍ သားသမီးမွေးစားခြင်းကို အသိအမှတ်မပြုသည့် အခြားဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခြင်း၊ မွေးစားသည့်မိဘနှင့် မွေးစားသည့် သားသမီးတို့သည် မွေးစားခြင်းကို ပယ်ဖျက်စေရန် ရည်ညွှတ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခြင်းတို့သည် သာဓက

အချို့ဖြစ်သည်။

မွေးစားသားသမီးက မွေးစားမိဘအပေါ် ရန်သူသဖွယ် ပြုကျင့်ခြင်းကြောင့် မွေးစားမိဘအမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိသော်လည်း ယင်းသို့ ကျင့်ကြံပြုမူရုံမျှဖြင့် မွေးစားခြင်း ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေတွင် ပြဆိုထားခြင်း မရှိချေ။” ဟူ၍ သုံးသပ်ကာ ဒေါ်သစ်သစ်က ဦးတင်မြင့်အား မွေးစားခြင်းကို ရပ်စဲကြောင်း သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး အမှုစွဲဆိုခြင်းကို လက်မခံဘဲ အယူခံတရားပြိုင်စွဲဆိုသော ကိစ္စိမသားအဖြစ် မွေးစားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုအပေါ် မူလမှန်ပြည်နယ်တရားရုံးက အနိုင် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးတင်မြင့်၏ အယူခံလျှောက်ထားမှုကို လက်ခံခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးခင်ဗျာ-

မူလမှစစ်သော တရားရုံး (မြို့နယ် (သို့) ခရိုင်) က ချမှတ်သောအမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက အထက်တရားရုံး(ပြည်နယ် (သို့) တရားရုံးချုပ်) သို့ အယူခံ (သို့) ပြင်ဆင်မှုဝင်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခု ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြစ်မှု (၁) မှုမှာ မူလရုံးကအမိန့်ကို မကျေနပ်လို့ အယူခံဝင်မှာကို သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ် ဥပဒေရုံးကတစ်ဆင့် လျှောက်ထားရမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်မှာ ဥပဒေရုံးက မှာကြားတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေ တရားရုံးမှာ မိတ္တူ မှန်ကူးပြီး ပူးတွဲတင်ပြနိုင်ရေးအတွက် ငွေလည်း ကုန်၊ အလုပ်လည်း ရှုပ်၊ ဒုက္ခပါပဲဆရာရယ်။ ရှင်းပြပါဦး”

ဦးရီကွာ
ပြင်ဦးလွင်။

ဖြေ။ ။ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး။ သုခပါ။ အထက်ရုံးတက်လို့ အမှုနိုင်ရင် သုံးရမယ်မဟုတ်လား။ ဥပဒေမှာက တရားရုံး၏အမိန့်သည် အပြီးအပြတ်လွတ်ခြင်း (ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၈(၁)) ဖြစ်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ‘၄၁၇’ အရ ယင်းသို့ အပြီးအပြတ် လွတ်ခြင်း၊ အမိန့်ကို မကျေနပ်သူသည် ဥပဒေရုံးကတစ်ဆင့်သာလျှင် တရားရုံးချုပ်သို့ ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ အယူခံဝင်ရောက်ပေးနိုင်ရေးအတွက် လျှောက်ထားရမယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတာကြောင့်မို့ပါ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ပြစ်မှု

ဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၈(၁) ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့

(ယခု တရားရုံးချုပ် ဦးဘခင်နှင့် (၁)ပြည် ထောင်စု (၂)မောင်ထွန်းလင်ပါ။ အမှုမှာလည်း။

“ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၅ အရ အပြစ်မထင်ရှား သဖြင့် အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့ခြင်းကို မကျေနပ်၍ အယူခံလိုလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ဗဟိုဥပဒေရုံး (ယခု ရှေ့နေချုပ်ရုံး)ကသာ အယူခံနိုင်ခွင့်ရှိသည့်အပြီးအပြတ် လွတ်ခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် လျှောက်ထားသူသည် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားနိုင်ခွင့် မရှိ” ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ လျှောက်ထားသူ (ဦးဘခင်)က မူလရုံးမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၅ အရ စွဲဆိုခံရသူ တရားခံများကို အပြစ်မှလွတ် ခြင်းအပေါ် မကျေနပ်လို့ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးကို ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်ခဲ့ရာမှ ပယ်ခြင်းခံရလို့ ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို ဆက်လက် ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဥပဒေရုံးက စာရွက်စာတမ်းတွေ ပူးတွဲတင်ခိုင်းတာကလည်း ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေအခန်း (၁၁) အပိုဒ် ၁၀၇ (င)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပါ။ အဲဒီပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ၁၀၇ (င) လျှောက်လွှာ နှင့်အတူ။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံနှင့် အောက်ဖော်ပြပါ စာရွက်စာတမ်းများ ပြည့်စုံစွာ ပူးတွဲပါရှိခြင်း ရှိ၊ မရှိ။

- (၁) အပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်ချမှတ်သည့် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်မိတ္တူ။
- (၂) အပြီးအပြတ်လွတ်သည့် အမိန့်ချမှတ်သည့် တရားရုံးသည် မူလတရားရုံးမဟုတ်ဘဲ အယူခံ၊ ပြင်ဆင်တရားရုံးဖြစ်ခဲ့လျှင် မူလတရားရုံးနှင့် အယူခံပြင်ဆင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက် မိတ္တူများ၊
- (၃) ရဲထံတိုင်ကြားသည့်အမှုဖြစ်လျှင် ပထမသတင်းပေးတိုင်တန်းချက် ဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ခံမိတ္တူ။ တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့်အမှုဖြစ်လျှင် ဦးတိုက်လျှောက်လွှာ နှင့် လျှောက်ထားသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၀ အရ စစ်ဆေးကြောင်း တာဝန်ခံမိတ္တူများ။

(၄) သက်ဆိုင်ရာအမှုတွင် လျှောက်ထားသူက လိုအပ်သည်ဟု ထင်မြင်သောအရေးကြီးသည့် တရားလိုနှင့် တရားခံပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ခံမိတ္တူများ လို့ ပါရှိတာကြောင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ မိတ္တူမှန်ကူးယူတင်ပြရထားပါ။

ဆရာဦးသိက္ခာရှင်-

ရှေ့နေတစ်ဦးသည် အမှု (၁) မှုတွင် သက်သေအဖြစ်ပါဝင်ရန်ရှိနေပါက ထိုအမှုတွင် တရားလို (သို့) တရားခံ/တရားပြိုင်ဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ် ငှားရမ်းပါက လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိပါသလား။ မရှိဘူးမဟုတ်ပါလားရှင်။

မြတ်ပန်းဝတ်ရည်
စကားဝါမြေ

ဖြေ။ ။ အမှုမလိုက်ရလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ ရှေ့နေတွေ ဒေါ်မြတ်ပန်းရဲ့ မေးခွန်းဖတ်ရင် ဒီလိုလူမျိုး (အမှုသည်)တွေရှိလို့ တို့တစ်တွေအမှုအပ်မယ့်သူ ရှားပါးနေတာပဲလို့ တွေးထင်စရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်မြတ်ပန်းက ရှေ့နေလိုက်လည်းမရှိဘူးလို့ ထင်ပြီး ဆရာကြီးကိုပါ (Leading Question) နိမိတ်ပြမေးခွန်းနဲ့ မေးထားတာကိုး။

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ (ယခုတရားရုံးချုပ်)၏ ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် အမှတ် ၄၄၉(ခ) ဦးခင်မောင်သိနှင့် (၁) ပြည်ထောင်စု (၂) ဦးယဉ်မျိုး (၁၃-၆-၈၄) က ချမှတ်တဲ့အမိန့်မှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေတစ်ဦးအား သက်သေအဖြစ် ပြသရန်ရှိသည့် အမှု၌ ထိုသူအား ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိပေ။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ (ယခုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)တစ်ဦး ထားရှိသင့်သည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မလိုလားအပ်သည့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရှိပါက ရှေ့နေများ ကောင်စီဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီသာလျှင် လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။” ဟု တွေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှုမှာ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရန် ပေါ်ပေါက်နေပါသော်လည်း အမှုလိုက်ပါခွင့် မဆုံးရှုံးပါဘူး။

ဆရာရှင်-

ကျွန်မမှာ တရားရုံးက မယားစရိတ်၊ ကလေးစရိတ်ကို ရရှိခံစားနေစဉ်မှာပင် စရိတ်ထောက်ပံ့
နေသူမှာ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားပါသည်။ စားစရိတ်များ ဆက်လက်ခံစားလိုပါ၍
ဆရာကြီးအကြံပြုစေလိုပါသည်။

သံသာမျိုး
ပိန္နဲကုန်း၊ ကျိုတ်မရော

ဖြေ။ ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၄၄(ခ)၊ ဒေါ်မြသန်းနှင့် ဦးတင်အေး (၁၉.၄.၈၄)အမှုမှာ -

xxx ဦးတင်အေးသည် စားစရိတ်စတင်ပေးရန် သတ်မှတ်သည့် (၁၉.၅.၇၉)မှ (၁၉.၁၀.၇၉)နေ့အထိ (၅)လအတွက် မယားနှင့် ကလေးစရိတ်ငွေကိုသာ ထောက်ပံ့ပြီး နောက် စားစရိတ်ငွေများ ဆက်လက်ထောက်ပံ့ရန် ပျက်ကွက်နေခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းမပွားချေ။ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၆(၁)(က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီ ဦးတင်အေးပိုင် ရွှေပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ဝရမ်းဖမ်းရောင်းချထုခွဲရန် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ ဝရမ်းထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စားစရိတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသူသည် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသဖြင့် တရားရုံးက ချမှတ်ထားသည့် စားစရိတ်ငွေများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုသူပိုင်ပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းဖမ်းဝရမ်း မထုတ်နိုင်ဟု တားမြစ်ချက် မရှိချေဟုဆိုကာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ရဟန်းဘောင်ကူးပြောင်းသူ ဦးတင်အေးပိုင် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ၍ စားစရိတ်ငွေများကို ရယူစေရန် ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်မျိုး စားစရိတ်အတွက် ရှေ့ဆက်ရမယ့် လမ်းကြောင်း မြင်ပြီထင်ပါရဲ့။

ဦးသိက္ခာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး

“ထမင်းအကုန်စား၊ စကား
အကုန်မပြောနဲ့”
“မင်း... ငါ့စကား နားရ
မပြောနဲ့”
“ကြမ်းကျွဲလျှင် နတ်လို့ရ
သည်။ စကားကျွဲလျှင် နတ်မရ”
“စကား စကား ပြောပါ
များ စကားထဲက ဇာတိပြ”
“ထောင်တန်တဲ့ စကားရယ်
ပေါ့” ဟူ၍ စကားနှင့် ပတ်သက်
ပြီး အမှားဖြစ်တတ်သဖြင့် တရား
ချတာဟုပင် ဆိုရမည့် ဟန့်တား
သည့် ဆိုရိုးစကားများကို တွေ့ရ

သည်။
ထို့အတူ “ဆိတ်ဆိတ်နေ
ထောင်တန်”၊ “လူပြောမသန်၊ လူ
သန်မပြော” ဆိုသည့် အချက်
အလက်နှင့် အဝင်ဝင်ကျ ပြော
တတ်ဖို့၊ လူတွင်ကျယ်လုပ်လို
သော သဘောဖြင့် စကားဝိုင်း
တွင် စကားပြောရပြီးရော ဘာမျှ
အကျိုးမရှိ ၊ အသုံးတည့်သည့်
မှတ်သားစရာ စကားများမပါ။
မိမိစကား ဘာပြောလို့ ဘယ်
ရောက်မှန်းမသိ။ “လေ”မင်သား
(သို့) ဆရာ အာလူးကြီးတို့

ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ သတိပေးသည့်
မှတ်သားစရာ စကားများက
လည်း ရှိနေသည်။
၎င်းအပြင် စကားအနိုင်လု
ပြောတတ်သည့် ချိုပါသားနှင့်
ပခန်းသားတို့အကြောင်း မိမိ
တင်ပြလိုသည့် အကြောင်းအရာ
ကို လူတို့ မှတ်မိရန် ဥပမာ
ဥပမေယျဖြင့် စကားတန်ဆာ
ဆင်၍ ပြောတတ်သည့် လူ
တော်သားတို့၏ စကားအပြော
အဆို အသုံးအနှုန်းသည်လည်း
ယနေ့တိုင် အမှတ်တရ ပြောဆို
နေကြဆဲပါ။ “စကားတောင်း
စား” ကလည်း သမိုင်းထဲက
မထွက် သေးပါ။
“နှုတ်ကြောင့် သေး၊ လက်
ကြောင့်ကြော” ဟူသည့် ဆိုရိုး

နတ်တလင်းချစ်လွင်

ကိုယ်တည်ကိုယ်ကြိုကွင်းရွယ်သည် မပျံ့မလဲအေးသိဉ်

စကားကလည်း လူအများအပြော
အဆိုမတတ်မှုကြောင့် တစ်ဖက်
သားအဖို့ တုတ်နှင့်ရိုက်၊ ဓား
နှင့်ထိုးတာတို့ထက် နာကြည်းရ
ခြင်း ဖြစ်ရမှု၊ ထိုသို့ အပြော
အဆိုခံမြဲမှုအပေါ် တစ်စိမ့်စိမ့်
တစ်ခြေခြေ ဖြစ်နေရမှုတို့ကြောင့်
အပြောခံရသူတို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်
ရုတ်ခြည်း (သို့) ကြာလေလေ
ထိုနှစ်နှစ်နား ပြောဆိုခံရမှုများ
အပေါ် မခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
လေလေ ဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲ၍
စာရင်းရှင်းကြရာမှ အခင်းကြီး
ငယ်များ ဖြစ်လာကြသည်။

‘နှုတ်ချိုလျှိုတစ်ပါး၊ နှုတ်
ကောင်းပြည်စိုး’ ဆိုသော
စကား လည်းရှိရာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဖြောင့် မတ်မှန်ကန် ရိုးသားစွာဖြင့်
နား ဝင်အောင် ပြောဆိုတတ်ဖို့

အရေးကလည်း လူ့ဘဝ တစ်
လျှောက်လုံးလူ တွေနှင့် ထိတွေ့
ဆက်ဆံရာမှာ အရေးကြီးသည်။
လူ့ကန်လန် ကြီး၊ လူ့စွာကြီး
ပါ။ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့
ပြောလိုက်ရင် ‘ပိဿလေးနဲ့
ဘေးပစ်လိုက်သလိုပဲ’ ဆိုသည်
ကင် ပွန်တပ်ခြင်းခံရသူများကို
လည်း အားမကျရာ။

သို့ဖြစ်၍ စကား ပြောတတ်
ဖို့ကလိုသည်။ ရှေ့စကား နောက်
စကားမညီခြင်း၊ ရှေ့ကစုံးနောက်
ကပေါ် ဖြစ်ခြင်းတို့သည် မရိုး
သားသူ၊ လိမ်လည် လှည့်ဖြား
ချင်သူ တို့ ကြုံတွေ့ရသည့်
ရလဒ်များဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကြီး
များတွင် မကြာခဏ ပြစ်မှုကျူး
လွန်သူတို့ စကားကြောင့် ဒုက္ခ
တွေ့ရသည်ကို ကြုံတွေ့ရသည်။

ကာလကံရှင် (ပြစ်မှု ကျူးလွန်
သူ) ကမူ အချင်းဖြစ်စဉ်က
ငါနှင့်သူ (ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခံရသူ)
တို့ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာပဲ။
ဘယ်သူမှ မြင်တွေ့တာမှ မဟုတ်
တာ။ ငါဒီလို ပြောထားလိုက်ရင်
သူ တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ယုံကြည်
ပါဟု ယူဆကာ မိမိအပြစ်မှ
ကွယ်ရာကွယ်ကြောင်း ‘ကြို့...
ကာ’ (ကြို့တင်ကာကွယ်) သည့်
အနေဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို ဖုံး
ကွယ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့
သော် အချည်းနှီး အရာမရောက်
ပါ ပေ။ မကောင်းမှု ဟူသည့်
ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါတကား။
အမှန်တရား ရှိဖွေနေသူတို့
ဘက်က စကားမှန်၊ မမှန် သုံး
သပ်နေကြပေလိမ့်မည်။ အဘယ်
ဟူမူ သူပြောချက်နှင့် လက်တွေ့

တွေ့ရှိချက် ကွာဟမှု၊ သူပြော စကားများက အိုးမလုံ အံ့ပွင့် ဖြစ်နေမှုတို့က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ သည် သူမှတစ်ပါး အခြား မရှိ နိုင်ပြီကို ညွှန်းဆိုနေသည်နယ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူး အယူခံမှု အမှတ် (၆) (၂၄၀၇) အောင်မြင် နှင့် နိုင်ငံတော် အမှုတွင် တွေ့ရ သည်။

အမှုမှာ မင်းဘူးခရိုင်၊ မင်း လှမြို့နယ် ရေကျော်ကျေးရွာနေ မမိလွင်သည် (၇.၈.၂၀၀၄) နေ့က နေ့လည် (၁၁:၀၀) နာရီ အချိန်ခန့်တွင် တစ်ရွာတည်းနေ အောင်မြင်နှင့် အတူခွားကျောင်း ရန် လယ်တောသို့ လိုက်သွား သည်။ ထိုနေ့ ညနေ (၄)နာရီ ကျော်ခန့်တွင် အောင်မြင်တစ် ယောက်ထံ ရွာသို့ ပြန်ရောက် လာပြီး မမိလွင်သည် တောထဲ တွင် သူတစ်ပါး အရိုက်ခံရ၍ သေသည်ရှင်သည် မသိကြောင်း ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးလှမောင်ထံ လာရောက် ပြောကြားခဲ့သည်။ ဦးခင်ကြည်လည်း ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် အောင်မြင်နှင့်အတူ အလောင်းကို ဦးလှမောင်၊ ဦး ခင်ကြည်၊ ဦးလှစိန်တို့လိုက်

ကြည့်ရာ အလောင်းမှာ မောက် လျက် အနေအထားဖြင့် သ လောက်အင်္ကျီမှာ ဝတ်ထားလျက် အောက်မှ အထက်သို့ လန်တက် နေပြီး ခေါင်းအလယ်အထိ လန် နေ၍ ဦးခေါင်းပိုင်းကို မမြင်ရ ဘဲ ထမီမပါ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေ ပြီး ထမီ (အနီရောင်) မှာဆွဲထား သည့် စွတ်ကြောင်းပေါ်မှ တွေ့ရ သောကြောင့် အရေးယူပေးရန် ရေနံမ၊ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားမှု ဖြစ်သည်။ စခန်းက အမှုဖွင့်၍ ရဲလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး မင်းဘူးခရိုင်တရားရုံးသို့ တရား စွဲဆိုတင်ပို့ရာ တရားရုံးက အမှု အမှတ် (၂၈/၂၀၀၄) ဖွင့်လှစ် စစ်ဆေးပြီး အောင်မြင်ကို ပုဒ်မ

၃၀၂ (၁)၊ (ဂ) အရ သေဒဏ် ချမှတ်ခဲ့သည်။ အထက်ရုံး အဆင့်ဆင့်ကလည်း မင်းအမိန့် ကို အတည်ပြု၍ တရားခံက အထူးအယူခံလျှောက်ထားမှု ဖြစ် သည်။

နှစ်ဇက်လျှောက်လဲချက်ကို ကြားနာပြီး အထူးအယူခံရုံးက သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် -

“အမှုဖြစ်စဉ် အရ သုံးသပ် ပါက မမိလွင်နှင့် အတူ ရှိနေ သည့် သူမှာ အယူခံတရားလို အောင်မြင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မမိလွင် ဒုက္ခရောက်သည့် အော် သံ၊ အကူအညီတောင်းသံ ကြား ခဲ့သည်ဟု အောင်မြင်က မထွက် ဆိုပေ။ သေသူ မမိလွင်သည်

၎င်းဒုက္ခရောက်ရှိနေချိန်က အော်သံ၊ အကူအညီတောင်းသံများ ပြန့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှအပ အခြားသူတစ်ဦးက မမိလွင်ကို အန္တရာယ်ပြုခြင်း ဖြစ်ပါက အောင်မြင် သိရမည် ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်အချိန်က အောင်မြင်သည် ငါးမျှားရန် အခြားတစ်နေရာ ရောက်နေသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။ အဆိုပါ ထွက်ဆိုချက်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်။ အောင်မြင်ရွာသို့ ပြန်လာပြီးနောက် “မိလွင်သေဆုံးသည် အကြောင်း ပြောဆိုစဉ်က မိမိငါးမျှားသွားနေခဲ့သည်ဆိုသော အရေးကြီးအချက် မပြောဆိုခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် ဝင်းမြင့်နှင့် မိလွင်အတူ ကျန်ခဲ့ကြောင်း ဆိုသည့်အချက်လည်း ပြောခဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။ မိလွင်၏အလောင်းအား အောင်မြင်နှင့် ဝင်းမြင့်တို့ တွေ့ပြီးနောက် ရွာသို့ပြန်လာပြီး ဦးလှမောင် (ယောက္ခမ) အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ပြောရာတွင် “ငါတော့ ထောင်ကျတော့မှာပဲ” ဟု သာပြော၍ ဦးလှမောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲမေးမှ မိလွင်ခေါင်းကို သူများ

ရိုက်သတ်သွားတယ်” ဟု ပြောသည်ဟု ဦးလှမောင်၊ ဦးဝင်းကြည်တို့ ထွက်ချက်၌ တွေ့ရသည်။ (အကယ်၍ အောင်မြင်သည်၎င်း၏ တရားရုံးရှေ့ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက်အတိုင်း ပြောပြမည်ဆိုပါက မိမိငါးမျှားသွားနေစဉ် ဝင်းမြင့်နှင့် မမိလွင်တို့ ကျန်ခဲ့ကြောင်းဆိုသည့် အရေးကြီးသည်အချက်ကို ပြောပြရမည်။ မပြောခြင်းမှာ အဖြစ်မှန်မဟုတ်၍ တစ်ကြောင်း၊ မုဒိမ်းကျင့်၊ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်၍ ထောင်ကျမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ကာ ထောင်ကျတော့မည် အကြောင်းသာ ပြော၍မိလွင်ခေါင်းကို အခြားသူတစ်ယောက် ရိုက်သွားသည်ဟု မိမိအပေါ် သံသယမရှိစေရန် လှီးလွှဲ ပြောသည်။ သို့သော် မိလွင်အလောင်းမှာ မှောက်လျက် အနုအထားဖြစ်ပြီး ၎င်းနှင့် ဝင်းမြင့်တို့ အလောင်းအနီးသို့ သွားမကြည့်ခြင်း၊ အလောင်း၏ ခေါင်းပိုင်းမှာ ဘလောက်အင်္ကျီအထက်သို့ လန်တက်နေ၍ ခေါင်းကိုဖုံးအုပ်နေသည် ဖြစ်

သဖြင့် မမိလွင်၏ နောက်စေ့တည့်တည့်တွင် (ခေါင်းနောက်စေ့တွင်) ဒဏ်ရာ ရသည်ကို အောင်မြင်အနေဖြင့် သိရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူရွာတွင် လူသတ်မှုကို ပြန်ပြောသည့် စကားများက ဖြစ်စဉ်နှင့် အဆီအငေါ့မတည့် ကပေါက်ချိကပေါက်ရာ ဖြစ်နေ၍ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ် ခံနေရခြင်းပင်။ (စကားချပ်-စာရေးသူ)
အထူးအယူခံရုံးက ဝင်းမြင့်နှင့် ပတ်သက်၍ “×××အချင်းဖြစ်နေ (၁၁)မှာရီခန့်က သေသူမမိလွင်နှင့် တရားခံအောင်မြင်တို့ နွားကျောင်းရင်း ရွာမှလယ်တောသို့ အတူထွက်သွားသည်မှာ အငြင်းမပွားပေ။ နွားကျောင်းရင်း သွားစဉ်က ဝင်းမြင့် (တရားလိုပြ သက်သေအမှတ် ၈)လည်း ပါခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ (၃)ဦး နွားကျောင်းသည့်နေရာချင်း နီးစပ်သည်မှာ သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ်ညနေက သေသူ၏ အလောင်းကို စတင်တွေ့သူမှာ ဝင်းမြင့်နှင့် တရားခံအောင်မြင်တို့ ဖြစ်သည်။ ဝင်း

မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်အရလည်း အချင်း ဖြစ်စဉ်ညနေက နွားကျောင်းပြီး ရွာပြန်မည်အပြုတွင် အောင်မြင် ရောက်ရှိလာပြီး မမိလွင် မလာဘူးလားမေး၍ မိမိကမလာ ကြောင်းပြောရာတွင် အောင်မြင်က မမိလွင်ရှာမတွေ့ဘူး။ ရှာဦးပြော၍ အောင်မြင်နှင့် အတူ ၎င်းတို့နွားကျောင်းသည့် အနီးအနား လိုက်သွားကြောင်း၊ နွားလှန်သည့် နေရာအရောက်တွင် အောင်မြင်က စွတ်ကြောင်း တစ်ခု တွေ့ကြောင်းပြောပြီး စွတ်ကြောင်းအတိုင်းလိုက်ကြည့်ရာ မှ အလောင်းတွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ အလောင်းတွေ့ရှိသောနေရာမှာ အောင်မြင်တို့ နွားကျောင်းသည့် နေရာအနီးတွင်ပင် ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်နှင့် ဝင်းမြင့်တို့ သေသူအား ရှာဖွေမှုမပြုမီ ဝင်းမြင့်၏ ယာတ်သို့ရောက်ရှိသူ ဦးဘိပဲ (လိုပြ-၁၂) က ၎င်းသည် ဝင်းမြင့်ယာတ်အနီး ချောင်းတွင် ရေသွားချိုးစဉ် နွားများဝင်မှာ စိုး၍ ဝင်းမြင့်အားခေါ်ရာ ဝင်းမြင့်အိပ်မုန်စုံမွှားဖြင့် ထလာကြောင်း ဝင်းမြင့်အား အချိန်

အလောင်း၏
ခေါင်းပိုင်မှာ
ဘလောက်အင်္ကျီ
အထက်သို့
လန်တက်နေ၍
ခေါင်းကို
ဖုံးအုပ်နေသည့်
ဖြစ်သဖြင့်
မမိလွင်၏

မေးရာ (၃)မှာရီထိုးပြီဟု ပြောကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ အမှုစစ်ဒုရဲအုပ် အောင်ထွန်းဝင်း၏ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ်သည့် နေရာနှင့် ဝင်းမြင့်၏တံမှာ ကိုက် (၁၀၀) (၁၅၀) ခန့်ဝေးကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝင်းမြင့်ထံ အောင်မြင်ရောက်လာပြီး မမိလွင်ပျောက်နေသည့် အကြောင်း ပြောသည့်အချိန် မတိုင်မီ ဝင်းမြင့်မှာ ယာတ်တွင် ပင်ရှိနေပြီး အခြားနေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် လက္ခဏာမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဝင်းမြင့်အားအမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံ ထည့်ခဲ့ပြီး တိုင်းတရားရုံးက ဝင်းမြင့်အား တရားခံအဖြစ်မှ ဖယ်ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်သေခံချက်များအရ မမိလွင်ဒုက္ခရောက်သည့် အော်သံ၊ အကူအညီတောင်းသံများ ကြားခဲ့ရကြောင်း ဝင်းမြင့်၊ အောင်မြင်တို့က တရားရုံးတွင် မထွက်ဆိုကြပေ။ မမိလွင်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်သူမှာ အနီးကပ် ၎င်းနှင့် ရှိနေသူသာ ဖြစ်ရမည်။ အချင်းဖြစ်နေရာသို့ သူစိမ်းများ လာခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရပေဟု သုံးသပ်ခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍ မမိလွင် ဦး
ခေါင်းအရိုက်ခံရသည်ဆိုသည့်
အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ x x x
သေသူသည် ဦးခေါင်းတွင်
ဒဏ်ရာ ရရှိထားသည်ဆိုသော
အချက်ကို အခြားသူများထက်
ကြိုတင်၍ သိရှိထားခြင်းမှာ
အယူခံတရားလို (အောင်မြင်) နှင့်
မမိလွင်တို့ သီးခြားတွေ့ဆုံ သည့်
အချက်ကို ဖော်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဦးလှမောင်၊ ဦးခင်ကြည်
တို့ ထွက်ချက်အရ အောင်မြင်က
မမိလွင်ခေါင်းကို သူများ ရိုက်
သွားတယ်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့်
အောင်မြင်သည် ဒဏ်ရာနှင့်
ပတ်သက်၍ ကြိုတင်သိရှိထား
၍သာ ပြောဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်
သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်သည်။
သေသူအိမ်တွင် ဆွမ်းသွပ်ရန်
လုပ်ကိုင်စဉ် မိန်းမချင်း ပြောဆို
နေကြသည်ကို အောင်မြင်က
“အစိမ်းခေါ်ပြီး မေးသလား၊
နတ် ခေါ်ပြီ မေးသလား အဲဒီလို
ခေါ်ရင်တော့ စိန်ခေါ်တယ်”
ဟု မခင်ဆင့် (လိုပြ-၁၀)
ထွက်ဆိုချက်မှာလည်းအောင်မြင်
(ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ၍
ကယောင် ချောက်ချားပြောဆိုမှု

ဖြစ်၍) အထူး အယူခံရုံးက
မမိလွင် သေဆုံးမှုအတွက် မူမမှန်
သော အောင်မြင်၏ အပြုအမူ
များအဖြစ် ကောက်ယူနိုင်သည်
ဟု သုံးသပ်ထားသည်။
အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင်
အောင်မြင်သည် မိမိလူသတ်မှု
ကျူးလွန်သည်ကို တစ်ပါးသူ
များ မရိပ်မိစေရန် ကာကွယ်ပြော
ဆိုရင်း ရှေ့ကမ်း၊ နောက်က
ပေါ်ဆိုသလို ဖြစ်ရပြီး အဖြစ်
မှန်အတိုင်း သေဒဏ်ကျခံရခြင်း
ပင်ဖြစ်ပေသည်။ တကယ်တော့
ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဖြစ်စေ၊
ဒဏ်ရာအနာတရကြောင့် ဖြစ်စေ
သေအံ့မှူးမှူး ဇူတစ်ယောက်
သည် ကယောင်ကတမ်း ပြော
ဆိုတတ်သည်များ ရှိသကဲ့သို့
အောင်မြင်သည်လည်း သူ့ကျူး
လွန်ခဲ့သည့် မုဒိမ်းကျင့် လူသတ်
မှု ပြစ်ဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့၍
သွေးရှူးသွေးတမ်း ပြောခဲ့ခြင်းက
သူ့လည်ပင်းသူ ကြီးကွင်း စွပ်
သလို ဖြစ်သွားခြင်းပင်။
ထို့ကြောင့်လည်း အထူးအယူခံ
ရုံး၏ အဓိကသုံးသပ်ချက် (၃)
ခုတွင် တတိယအချက်အဖြစ်
“မမိလွင်သေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်”

စပ်လျဉ်း၍မလုံမလဲ ပြောဆိုခဲ့
ခြင်းဆိုသည် အချက်ကို ထည့်
သွင်းထား၍ တရားရုံးချုပ်
(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ အမိန့်
ဖြစ်သည့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း
အပေါ် အတည်ပြုသည့် အမိန့်
သည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု
ရှိကြောင်း ဖြေကြားပြီး တရားခံ
၏ အယူခံလျှောက်ထားမှုကို
ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကိုးကား- ၂၀၀၇ ခုနှစ်
မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ။

နတ်တလင်းချစ်လွင်

သမ္မတဟောင်းကို လုပ်ကြံမည်ဟု တာလီဘန်တို့ ခြိမ်းခြောက်

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံမှ သမ္မတဟောင်း မစ္စတာ မူရှာရတ် (၂၀၁၃) မေလတွင် ကျင်းပမည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် UK မှ ပါကစ္စတန်ပြန် လာမည့် စစ်သွေးကြွ တာလီဘန်တို့က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံနေရ ကြောင်း သတင်းထွင် ဖော်ပြထားသည်။

မစ္စတာမူရှာရတ်သည် (၁၉၉၉) မှ (၂၀၀၈) အထိ ပါကစ္စတန်ကို နိုင်နင်းစွာ သမ္မတအဖြစ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ (၁၁) တွင် အိုမာဘင်လာဒင် ၏ အစီအမံဖြင့် လေယာဉ်ပြန်ပေးစွဲပြီး USA မှ WTO အဆောက်အဦ ညီနောင်ကို လေယာဉ်ဖြင့် ဝင်ဆောင့်ဖြိုခွင်းသဖြင့် တာလီဘန်တို့က လက်ကိုင်ထားပြီး မူရှာရတ် ပြည်တော်ပြန်လာရာတွင် တာလီဘန် စစ်သွေးကြွတို့က အသေခံစိုးခွဲခြင်း၊ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားသုံးခြင်း၊ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ စေလွှတ်ခြင်း၊ အနီးကပ်ခြံခိုတိုက်ခြင်း နည်းများသုံးကာ မူရှာရတ်ကို လုပ်ကြံမည်ဟု တာလီဘန် ဝက်ဘ်ဆိုက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ သည်။ လက်ရှိတာဝန် ယူနေသော အစိုးရကလည်း (၂၀၀၇) က ရွေးကောက်ပွဲအတွက် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နေ သော ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း မစ္စတာ နာဇီယာဘူတို လုပ်ကြံခံရခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ သူမအား လုံခြုံရေးမစီစဉ်ပေးနိုင်သည့် မူရှာရတ် ထိုစဉ်က သမ္မတ)ကို စွဲချက်တင်လောက်သော ကိစ္စရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ မစ္စတာ မူရှာရတ်သည် အာဏာ စွန့်ပြီးနောက် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်ဖြစ်သည့် ဒူဘိုင်းနှင့် လန်ဒန် (UK) တွင် (၄) နှစ် ကြာနေပြီးနောက် ပါကစ္စတန်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညိုမင်းလွင်
Ref-Intrnet News

မြန်မာနိုင်ငံ
အမျိုးသမီးများ
အားလုံးအတွက်
ပေးအပ်သော
(၇၀)

ထွန်တော်နှင့် တွန်းမာရေးမျှားဘဝ အတွေ့အကြုံများ

မောင်မင်းယဉ် (ကုမဲ)

ကလေးများနှင့် မိုးရာသီ သွေး
လွန်တုပ်ကွေးရောဂါ

မိုးရွာလာပြီ၊ မိုးဦးစလာပြီ၊
မုတ်သုန်မိုးရွာလာပြီ၊ ပူအိုက်လို့
နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာရာမှ
လူတွေ၊ သတ္တဝါတွေ၊ အပင်တွေ
အားလုံး အပူဒဏ်မှ လွတ်ကင်း
ကြပြီး ပျော်ရွှင်လန်းဆန်း တက်
ကြ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာကုန်
ကြပြီ။

ဒါပေမဲ့ အပူအအေး အလင်း
အမှောင် အဖြူအနက်ဆိုတဲ့ ဆန့်
ကွင်ဘက်တွေ ရှိစမြဲမို့ မိုးကြောင့်
လူတွေ စိတ်ချမ်းသာရသလို မိုး
ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတာက
လည်း ဖြစ်စမြဲပါ။

မိုးရွာလို့ ရေကြီးတယ်၊ ရေ
လျှံတယ်၊ အိမ်တွေ မြုပ်ကြရ
တယ်။ မိုးရွာတာနဲ့အတူ အသက်
အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတဲ့ သွေးလွန်

ခေါင်စင်းယဉ် (က)

ဈေးနှိမ့်ကျနှင့် ဈေးနှိုးမာရေးမျှားဘဝ အကျေအကြုံများ

တုပ်ကွေးရောဂါကလည်း ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။

တကယ်တော့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဟာ မိုးရွာမှ ရေကြီးမှ ဖြစ်ပေမယ့် မိုးရွာသွန်းခြင်းဟာ အပြစ်တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးရွာတော့ ရေတင်၊ ရေတင်တော့ ခြင်ပွား၊ ခြင်ပွားတော့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးတွေ ဖြစ်လာရတာပါ။

ရေရှိရင်တော့ ခြင်ကောင်တွေ ပေါက်ဖွားတာဟာ သဘာဝနိယာမတရားပါ။

လူတွေကို အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ခြင်ကောင်တွေက ဒုက္ခပေးပါတယ်။

ခြင်ကောင်ကတဆင့် ရတဲ့ ရောဂါတွေကတော့

- ၁။ ငှက်ဖျားရောဂါ
- ၂။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါ
- ၃။ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါ

တို့ဖြစ်ပါတယ်။
၁။ ငှက်ဖျားဖြစ်စေတဲ့ ခြင် (Anopheles) အင်ဒိုဖီလီခြင်ကတော့ တောထဲမှာရှိတဲ့ စမ်းရေ ရေကြည်အိုင်တွေမှာ ပေါက်ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ ညနေ (၆) နာရီကနေ မနက် (၆) နာရီအထိ ညမှာ လာပြီး ကိုက်ပါတယ်။

၂။ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်စေတဲ့ခြင် (AEDESAEGYPTI)အီးဒီး အီဂျစ်ပတိုင်ဆိုတဲ့ ခြင်ကတော့ မြန်မာလို ခြင်ကျားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခြင်ကျားဟာ ရေကန်၊ ရေစည်၊ စဉ့်အိုး၊ စည်ပိုင်း၊ ဘုရား

ပန်းအိုး၊ တာယာဟောင်း၊ နို့ဆီခွက်၊ အိုးမူတ်ခွံတွေထဲမှာ ပေါက်ဖွားပါတယ်။

မနက် (၆) နာရီက ည (၆) နာရီအထိ ထွက်ပြီး နေခင်းမှာ ကိုက်တတ်တဲ့ ခြင်ပါ။ အကိုက်ခံရတဲ့ (၃)နှစ်ကနေ (၂၅)နှစ်အထိ လူငယ်တွေမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဖြစ်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ အသေအပျောက်များတဲ့ ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါ ဖြစ်စေတတ်တဲ့ ခြင်ကတော့ ရွံပုတ်၊ မြောင်းပုတ်၊ အိုင်ပုတ်တွေထဲမှာ ပေါက်ဖွားတတ်တဲ့ (CULEX)ဆိုတဲ့ ခြင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါကတော့ လူတွေရဲ့ ခြေထောက်၊ ကပ်

ပယ်အိတ်၊ လိင်အင်္ကျီ၊ ရင်ဘတ် နဲ့ လက်တွေ့မှာ အရေပြား ကြမ်း လာတယ်။ မာကြော ထူလာပြီး ဆင်ရဲ့လက်တွေ့ ခြေထောက်တွေ အရေပြားတွေနဲ့ တူလာလို့ ဆင် ခြေထောက်ရောဂါလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ခုတင်ပြမှာကတော့ ၄က် ဖျားအကြောင်း၊ ဆင်ခြေထောက် ရောဂါအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးရာသီမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သွေး လွန်တုပ်ကွေးရောဂါအကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါ အကြောင်းသိချင်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့ပိုင် နက် ရွာတစ်ရွာက ဥက္ကဋ္ဌ တစ် ယောက် ကျွန်တော့ဆေးခန်းကို ရောက်လာပါတယ်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ထိုင်ဗျာ။ ဘာ အကြောင်းရှိလဲ”

“ဆရာ မနေ့က ကျွန်တော့ ရွာက (၆) နှစ် ကလေးတစ် ယောက်၊ (၇) နှစ် ကလေးတစ် ယောက် မိတ္တီလာဆေးရုံကြီးမှာ တင်လိုက်ရတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ဆေးရုံကြီးက သွေးလွန်တုပ်ကွေး

လို့ ပြောပြတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ စိုးရိမ်ရလား”

“စိုးရိမ်ရတာပေါ့ဗျာ။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဆိုတာ ကုသ လို့ ပျောက်ကင်းတဲ့ ကေဂါ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုင်းရပ်စ်တစ်ချိုး ဖြစ်တဲ့ (DENGUE) ဗိုင်းရပ်စ် ကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ဗိုင်းရပ်စ်ကို သတ်နိုင်တဲ့ဆေးက မပေါ်သေး ဘူး”

“ဘာကြောင့် သွေးလွန် တုပ်ကွေးလို့ ခေါ်တာလဲဆရာ”

“အဲဒီပိုး ဝင်လာရင် နှစ် ရက်ထက် ပိုဖျားမယ်၊ ချမ်းမယ်၊ အဖျားကျပြီးရင် ကလေးဟာ ခြေ ဖျားတွေ၊ လက်ဖျားတွေ ဆေး စက်နေမယ်၊ နှုံးမယ်၊ ခေါင်းမထူ ချင်ဘူး။ အိပ်ယာထဲမှာ ခွေနေ မယ်၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေမယ်၊ အန်ရင် ကော်ဖီလို ညှိညစ်ညစ် တွေ အန်မယ်၊ ဝမ်းသွားရင် ကတ္တရာစီးလို မည်းနက်နေတဲ့ မစင်တွေ သွားမယ်၊ သွေးပေါင် ကျမယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လိုအပ်တဲ့ သွေးနဲဓာတ်ဆားရည်တွေ မသွင်း နိုင် မတိုက်နိုင်ရင် သွေးပေါင် ကျပြီး ချက်ချင်း သတိလစ် ပျော

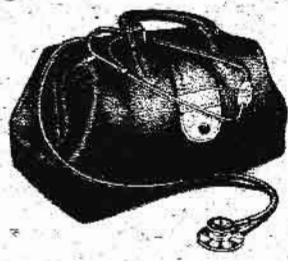
ခွေပြီး အသက်ဆုံးနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီဗိုင်းရပ်စ်ပိုးဝင်ရင် ခန္ဓာ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ အတွင်းက သွေး ကြောတွေအားလုံးက သွေးယို စိမ့်ပြီး သွေးလွန်ပြီး သေတတ် လို့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါလို့ ခေါ်ကြတာပါ။ သွေးလွန်တုပ် ကွေးဗိုင်းရပ်စ်ဝင်ရင် ခန္ဓာကိုယ် မှာ သွေးလှည့်အဖွဲ့အစည်း ပြိုလဲ လို့ သွေးပေါင်ကျပြီး သေနိုင်ပါ တယ်”

“ဆရာ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက စပေါ်လာ လဲ ဆရာ”

“သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါဟာ အစက အာရှအရှေ့ တောင်ပိုင်းနဲ့ အနောက်ပိုင်း ပစိဖိတ်ဒေသများမှာ စတွေ့ရပါ တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ယိုးဒယား၊ စင်္ကာပူ၊ လာအို၊ ဗီယက်နမ်၊

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွေမှာ သတ်ပြုမိ လာပါတယ်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ ဖိလစ်ပိုင် နိုင်ငံ၊ မနီလာမြို့မှာ စတင် သိရှိ ခဲ့ပြီး ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ မှာ ကပ်ရောဂါအသွင် စတင် ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။”

“ဆရာ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါက ဘယ်လိုကူးစက်သလဲ ဆရာ”

“သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါ က ခြင်္သေ့တစ်ဆင့် ကူးစက်ပါ တယ်။ (AEDEAEDEFYPTI) အီးဒီးအီဂျစ်ပတိုင်ဆိုတဲ့ ခြင်္သေ့ ကတစ်ဆင့် ကူးစက်ပါတယ်။

အဲဒီခြင်္သေ့ဟာ အကောင် ကြီးပါတယ်။ ကိုယ်မှာ အကျား တွေ ရှိပါတယ်။ ရေကြည်အိုင်၊ စဉ့်အိုး၊ စည်ပိုင်း၊ အိုးမှုတ်ခွက် ထဲက ရေကြည်ပန်းအိုးထဲက ရေ ကြည်၊ ရေကန်၊ တာယာခွက်၊ ရေဝပ်နိုင်တဲ့ ခွက်မှန်သမျှမှာ ပေါက်ဖွားပါတယ်။ မိုးရေနဲ့ တခြားရေကြည်အောင်းနေတဲ့ ရေခွက်တွေမှာ ပိုးလောက်လန်း ကျနေရင် ခြင်္သေ့ပေါက်လာ ပါတယ်။ က...ဥက္ကဋ္ဌရေ ... ခု (၈) နာရီထိုးနေပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့

ခြင်္သေ့ဟာ
အကောင်ကြီးပါတယ်။
ကိုယ်မှာ
အကျားတွေ
ရှိပါတယ်။
ရေကြည်အိုင်၊
စဉ့်အိုး၊ စည်ပိုင်း၊
အိုးမှုတ်ခွက်ထဲက
ရေကြည်ပန်းအိုးထဲက
ရေကြည်၊ ရေကန်၊
တာယာခွက်၊
ရေဝပ်နိုင်တဲ့
ခွက်မှန်သမျှမှာ
ပေါက်ဖွားပါတယ်။

အဖွဲ့ အဲဒီရွာကို လာပြီး ဟော ပြောပွဲလုပ်မှ ဆက်နားထေးပါ။

ကျွန်တော် ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်းတွေကိုစုပြီး အဲဒီရွာကို (၁၀) နာရီအရောက်လာခဲ့မယ်။ ရွာက လူငယ်တွေနဲ့ အရန် သားဖွားဆရာမ၊ လူထုကျန်းမာ ရေးလုပ် သားတွေကိုလည်း (၁၀)နာရီ အရောက် ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်မှာ စုထားပေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ အဆင် သင့် လုပ်ထားပါမယ်။”

ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်း တွေ အားလုံးကို စုစည်းပြီး သွေး လွန်တုပ်ကွေးဖြစ်တဲ့ ရွာကို သွား ကြပါတယ်။

ဥက္ကဋ္ဌက သူ့အိမ်မှာ နေရာ ပေးပါတယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ဟောပြောပွဲ လုပ်ဖို့ အသံချဲ့စက် ကအစ စီစဉ်ထားပါတယ်တဲ့။

“က...ဥက္ကဋ္ဌ ရွာထဲမှာ အရင် ရေစည်၊ ရေအိုး၊ ပန်းအိုး၊ ရေကန်၊ စဉ့်အိုး၊ ဖောင်းအိုး ရေ ထည့်ထားတဲ့ နေရာ မှန်သမျှ အဖွဲ့နဲ့ စစ်မယ်ဗျာ”

ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေကို လိုက်စစ်ကြပါတယ်။

အိမ်ရှင်တွေကို သွေးလွန် တုပ်ကွေးရောဂါဟာ အခန့်မသင့် ရင် ချက်ချင်းသေနိုင်ကြောင်း၊ ဆေးရုံတင်ကုမှသာ လိုအပ်သလို သွေးသွင်းဆေးသွင်းကုသမှသာ အသက်ရှင်နိုင်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

အိုးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ရေကြည်ထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ ပိုးလောက်လန်းတစ်ကောင်ဟာ သေမင်းတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီသေမင်း ပိုးလောက်လန်းတွေကို အပြတ်ရှင်းနိုင်မှ ကလေးတွေ မရုဏ်နိုင်ကို မလိုက်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုးလောက်လန်း မရှိအောင် အိမ်တိုင်းဂရုစိုက်ကြရမှာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး လောက်လန်းစစ်ဆေးပါတယ်။

ဖုန်း၊ သွန်၊ လှယ်၊ စစ် စနစ်နဲ့ ပိုးလောက်လန်း ရှင်းလင်းပါတယ်။

ဖုန်း ဆိုတာက လောက်လန်းမရှိသေးတဲ့ ရေအိုးတွေမှာ ခြင်မဝင်နိုင်အောင်၊ လှဲအောင်၊ အဖုံး ဖုန်းခိုင်းပါတယ်။

သွန် ဆိုတာက ပိုးလောက်လန်းရှိတဲ့ ရေစည်၊ စဉ်အိုး၊ ရေကန်တွေကို ရေပေါ်တဲ့ဒေသဆို

ရင် သွန်ပစ်ခိုင်းပြီးမှ ရေအသစ်ထည့် ဖုန်းအုပ်ခိုင်းပါတယ်။

လှယ် ဆိုတာက ရေပေါ်တဲ့ဒေသမှာရှိတဲ့ ပိုးလောက်လန်း ကျတဲ့ ရေအိုးမှန်သမျှ လှယ်ခိုင်းတာပါ။

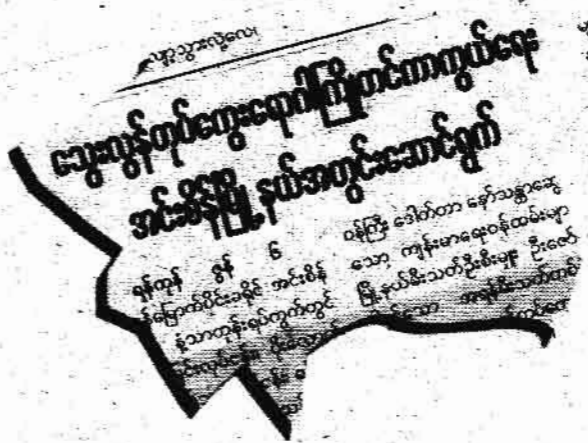
စစ် ဆိုတာကတော့ ရေရှားတဲ့ဒေသမှာ ရေကန်ထဲမှာ ပိုးလောက်လန်းရှိနေရင် ရေကို သွန်မပစ်ဘဲ ပိုးလောက်လန်းတွေကို ရေစစ်နဲ့ခပ်ပြီး ဖယ်ပြစ်ဖို့ ပြောတာပါ။

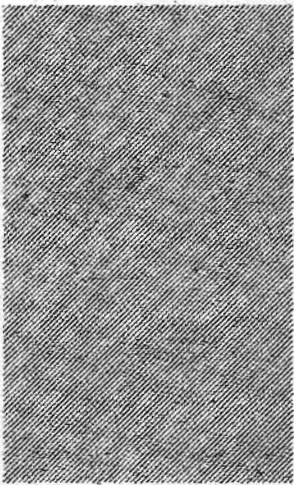
ကျွန်တော်နဲ့ ဝန်ထမ်းအဖွဲ့ရွာက လူငယ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်လိုက်တော့ တစ်ရွာလုံး အချိန်တိုအတွင်းမှာ လောက်လန်းသုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တန်ခိုးဩဇာအာဏာနဲ့ ရွာကို လွှမ်းမိုးထားတဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်

အဲဒီရွာမှာ အကျင့်သီလကောင်းပြီး ရွာလူထုအားလုံးက ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဩဇာအာဏာရှိပါတယ်။ ဝိနည်း လေးစားပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းက ကိုရင် (၁၀)နှစ်အရွယ်ကလည်း မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီးမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက် နေရပါတယ်။

အဲဒီဘုန်းကြီးက ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူ/ကျောင်းသား (၃၀) လောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းကို ပိုးလောက်လန်းစစ်ဖို့

ထက်အပြာဆရာမ (L.H.V) နဲ့ အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးက ကျန်းမာရေးဆရာမ (L.H.V) နဲ့အဖွဲ့ကို ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလို့ မိန့်လွှတ်လိုက်လို့ ဆရာမနဲ့အဖွဲ့ ပြန်လာကြပါတယ်။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို

“ဆရာ ... ဘုန်းဘုန်းက ဝိနည်းသိပ်လေးစားတော့ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မလုပ်ရဘူးပြောလို့ ပြန်လာရပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရတယ် ဆရာမရေ၊ ဆရာမတို့ တခြားအိမ်တွေ ဆက်စစ်ကြ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရွာကလူငယ် (၃) ယောက် လောက်နဲ့ သွားကြမယ်...”

က... ဥက္ကဋ္ဌ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြရအောင်”

လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ရွာက ကလေး(၃)ယောက် လောက်နဲ့ သွားကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ ပတ်တီး၊ ဝှမ်း

လိပ်၊ တင်ချာ၊ အင်ဘွိုင်းနဲ့ ပါရာစီတမောဆေးပြားတွေကို ကပ်လှူလိုက်ပါတယ်။ လိုအပ်ရင် အရေးပေါ် သုံးဖို့ပါဘုရားလို့ ပြောပြီး အနာဆေးထည့်နည်း၊ ပါရာစီတမော သုံးစွဲနည်းတို့ကို ပြောပြပါတယ်။ ဘားပလက်အားဆေးဘူးကိုလည်း ဘုန်းကြီးက လှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်က

“အရှင်ဘုရား ဒီကျောင်းက ကိုရင်လေးတစ်ပါး သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါ ဖြစ်နေလို့ မိတ္တီလာဆေးရုံ တက်နေရတယ်လို့ ကြားရပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး။ ကျောင်းမှာ အားနည်းပြီးမှူးနေလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒါ ဒီကျောင်းက ရေမသန့်လို့ ဖြစ်ရတာပါ ဘုရား”

ရေမသန့်ဘူးလို့သာ လျှောက်ရပါတယ်(ပိုးလောက်လန်းကြောင့်၊ ခြင်ကြောင့်လို့ မတင်လျှောက်ရဲပါဘူး) ဝိနည်း နဲ့ညီအောင်လို့ပါ။ ပြီးတော့မှ ...

“ဒီလိုသာ ကန်ထဲက ခရတွေ မသန့်ရင် ဒီကျောင်းမှာ ရှိ

တဲ့ ကလေးအယောက် (၃၀) လည်း ရောဂါဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“အင်း ... အဲဒီတော့ ဘာ လုပ်ရမလဲ”

“ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ကလေးတွေ ရောဂါမဖြစ်ရအောင် ရယ်၊ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ရယ် ရေ ကုသိုလ်လုပ်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

“ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ ဒကာကြီးရဲ့”

“တပည့်တော်တို့အဖွဲ့ ဒီ ကန်ထဲက ရေတွေကို အသစ် ဖြစ်အောင် လှယ်ပြီး ရေအသစ် ခပ်ပြီး ကုသိုလ် လုပ်ချင်ပါ တယ်”

ဒီတော့မှ ဘုန်းတော်ကြီးက သာဓု သာဓု သာဓုလို့ခေါ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လည်း ရွာက ရွာသား(၂)ယောက် ထပ်အကူအညီခေါ်ပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းထဲက ကန်တွေကို ရေ လှယ်လိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖုံးဖုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီး တော့မှ ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ဥက္ကဋ္ဌ

က “ဆရာကတော့ ပိုးလောက် လန်းအကြောင်း၊ ခြင်အကြောင်း တစ်ခုမှ မပါဘဲ ဘုန်းကြီးကို ရအောင် စည်းရုံးနိုင်တယ်”

“ဒါတော့ဗျာ စည်းကမ်း ဝိနည်း လေးစားတဲ့ ဘုန်းကြီးကို အကုသိုလ်အကြောင်း မပါဘဲ ကုသိုလ်လိုချင်လို့ဆိုပြီး လျှောက် တော့ ဘုန်းကြီးလဲ ဝိနည်းနဲ့အညီ ခွင့်ပြုနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“ပိုင်လိုက်တာ ဆရာရယ် တဲ့”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာပြီး စာသင်ကျောင်းကို သွားကြပါ တယ်။

စာသင်ကျောင်းမှာ ဥက္ကဋ္ဌ က ရွာသားတွေကို ဟောပြောပွဲ နားထောင်ဖို့ စုစည်းထားပါ တယ်။

ဒါနဲ့ ရွာသားတွေ မလာခင် မှာ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရတဲ့ ရင်နှင့် ဖွယ် ကျွန်တော် ဘာဆုံးဖြတ်ရ မှန်း မသိတဲ့ အဖြစ်အပျက်က လေး တစ်ခုကို သတိရနေမိပါ တယ်။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရခက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု

၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ဆေးခန်း တစ်ခုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းနဲ့ ကပ်ရက် အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဦးဌေးနဲ့ ဒေါ်လှ ဆိုတဲ့ လင်မယား ရှိပါတယ်။ သူတို့မှာ သားသမီးငါးယောက် ရှိပါတယ်။ နို့ဆီစက် ပိုင်ရှင် သူဌေးတွေဆိုတော့ အင်မတန် ရက်ရောပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို နေ့တိုင်း နို့ဆီ သကြား၊ ဟင်း စတာတွေ အမြဲ ပို့ပါတယ်။ သူတို့အိမ်က ရောဂါ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော့် ဆေးခန်းဘဲ လာကုပါတယ်။ မိသားစုအားလုံး လာကုကြပါ တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မိသားစုအရင်း၊
ဆွေမျိုးအရင်းလို ခင်နေတော့
ကျွန်တော့်ကို အားကိုးကြပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း
သူတို့ရောဂါဖြစ်ရင် ကြိုးစား
ကုသပေးလို့ အားလုံးအဆင်ပြေ
နေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ လောကဒဏ်
လှိုင်း ရိုက်ခတ်လာတော့ သူတို့
ရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကိုတင်တဲ့ နို့ဆီ
တွေဟာ တစ်တွဲလုံး ပျက်ပါ
တယ်။ တစ်လအတွင်း အကြိမ်
(၂၀)လောက် နို့ဆီတွေ ပျက်တော့
သူတို့ စီးပွားရေးကျလာပါတယ်။

သွားရေးလာရေးကလည်း
ရထားလမ်းပဲရှိပြီးတော့ ကား
လမ်း မရှိပါဘူး။

ဒေါ်လှဆို တာကလည်း
ငယ်ငယ်ထဲက ချမ်းသာလာတော့
လက်ဖွာပါတယ်။ အသုံးအစွဲ
ကြီးပါတယ်။

တစ်ဖာလုံ လောက်သာ
ခေးတဲ့ ဈေးကို နွားလှည်းနဲ့ သွား
ပြီး လှည်းအပြည့် ဟင်းချက်စရာ
သား၊ ငါး၊ အသုံးအဆောင်တွေ
ဝယ်ပါတယ်။

ပြီးရင် လှည်းလိုက်အလုပ်
သမားတွေကို အပ်ပြီး ပိုငွေတွေ
ကိုလည်း စိစစ်ခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်
သမားတွေအပ်တဲ့အတိုင်း လက်ခံ
ပါတယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး
သဘောထားကောင်းတော့
အလုပ်သမားတွေက စားချင်
တိုင်းစား၊ သုံးချင်တိုင်း သုံးကြ

ပါတယ်။ စည်းကမ်းမရှိပါဘူး။
ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ရက်ရောပေ
မယ့် စည်းစနစ်မရှိတော့ စီးပွား
ရေးကျဆင်းလာပါတယ်။

ဦးငွေ၊ ဒေါ်လှ စီးပွားကျပြီ
ဒါနဲ့ နို့ဆီတွေ ပျက်ပြီး
ရန်ကုန်က ပြန်ပြန်ပို့နေတော့
ဦးငွေ၊ ဒေါ်လှတို့ တစ်နေ့တခြား
ဝင်ငွေကျဆင်းလာကြရှာပါတယ်။

(၅) နှစ်သမီးလေး ဖျားပြီ

တစ်နေ့ ည (၇) နာရီ
လောက် ဦးငွေနဲ့ဒေါ်လှတို့ ငါးနှစ်
သမီးလေး သူ့ဇာကို ပွေ့ပြီး ကျွန်
တော့ ဆေးခန်းကို လာကြပါ
တယ်။ ကျွန်တော်က ...

“လာကြ ... ထိုင်ကြဗျာ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာ ... သမီးလေး
သူ့ဇာ ဖျားတယ်ဆရာ”

“ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ရက်ရှိပြီ ဆရာ။
ကျွန်တော်တို့လည်း သာမန်ဖျား
တာဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ
ဆရာ၊ ဒီနေ့တော့ ကလေးက
ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်
ပြီး မိုန်းနေတယ် ဆရာ၊ ခေါင်း

ကလေးတွေ ဘာပြော
သိ၊ သတိထားစောင့်ကြည့်ဖို့လိုအပ်
ကလေးအေးနေပြီးမှ ဒေါက်တာသန်းထိုက်ခေါ်ဖို့မှာတော့
တစ်ဖျားအရလည်း ယခုနှစ်တွင် အထူးသတိပြုကြည့်တင်ကာ
ခြင်းတင်ဆောင်ရွက်ကြရမည့် လက္ခဏာရှိလာသည်။
၂၀၁၁ ခုနှစ် တစ်နှစ်တာလုံးတွင် သွေးလွန်တုပ်တော့ရောဂါပြ
လေး ၅၀၀ ကျော်သာရှိပြီး ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ၁၀၀၀ ကျော်ထိရှိခဲ့သည်။
၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ဇန်နဝါရီလမှ ဧပြီလထိ သွေးလွန်တုပ်တော့ရောဂါ
ကလေး ၅၀၀ ကျော်သာရှိပြီး ခြင်္ကျားပေါက်ပွားသည်။ ဖုလိုင်၊ ဩဂုတ်
လဆို ပိုဆိုး ပိုဆိုးလာနိုင်သည်။ လူထုအားနှင့် ခြံတင်ကာလယ်မြေ
သုံး ဘုရားပန်းအိုး၊ နတ်တင်တိုးကအစ
တို့သည် တစ်သောက်တစ်

မထူးဘူး”

ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပါတယ်။ Pressure CUFF (သွေးတိုင်းကိရိယာနဲ့) အပေါ်သွေးအောက်သွေးကြားမှာ ငါးမိနစ်ထားပြီး ကြည့်ပါတယ်။

ကလေးလက်မောင်းမှာ အနီစက်တွေ ပေါ်လာပါတယ်။

သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။

အခါတိုင်း သူတို့ချမ်းသာတုန်းက ကျွန်တော့်ဆီ လာပြရင် သာမန်ဆေးရုံမတင်ရတဲ့ ရောဂါတွေမို့ ကျွန်တော် သူတို့ကို ဆေးရုံတစ်ခါမှ မလွှတ်ဘူးပါဘူး။ ခုတစ်ခါ ကျွန်တော်ကလေးကို ဆေးရုံမလွှတ်ရင် မဖြစ်ပါဘူး။ ဆေးရုံကို လွှတ်ရတော့မယ်။

ဆေးရုံကို လွှတ်ရင်လည်း သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲကြတော့မယ်။

ဒီဆရာက ငါတို့ချမ်းသာတုံးကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆေးရုံမလွှတ်ဘူး။ ငါတို့ဆင်းရဲလာမှ သူကိုယ်တိုင် မကုဘဲ ဆေးရုံလွှတ်တယ်လို့ အပြစ်ပြောကြ

တော့မယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားနေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဟာ ဆေးရုံမှာ ထားကုမှ ပျောက်မဲ့ရောဂါပါ။ (အခန့်မသင့်ရင်လည်း အသက် ဆုံးရှုံးနိုင်ပါတယ်)

ကျွန်တော်အကြံရပြီ

သူတို့လာတဲ့ အချိန်ကလည်း မိုးချုပ်ချုပ်။ သာစည်ဆေးရုံ၊ ပျော်ဘွယ်ဆေးရုံသွားရင်လည်း ကားငှားရင်ငှား၊ ကားမငှားရင်လည်း ရထားနဲ့သွားရမယ်၊ ရထားချိန်လည်း မရှိပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းနဲ့ ဘူတာရုံနဲ့နီးတော့ ...

“ဦးငွေ ဘူတာသွားပြီး ရုံပိုင်ကြီးကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးခန်းကြွပါလို့ ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ဗျာ”

ရုံပိုင်ကြီးကလည်း သဘောလည်းကောင်း၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ဝါသနာပါတယ်။ လူတိုင်းကိုလည်း ကူညီဇာတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ကလည်း သူတို့မိသားစုကို ဆေးအမြဲကုပေးတော့အရမ်းခင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရုံပိုင်ကြီးရောက်လာတော့

“ဆရာ...ဘာကိစ္စလဲ။ ဆရာ ဦးငွေတို့လည်း ရောက်နေကြတာကိုး”

“ရုံပိုင်ကြီး...ဒီဘူတာမှာ ရပ်တဲ့ ရထားရှိသေးလား”

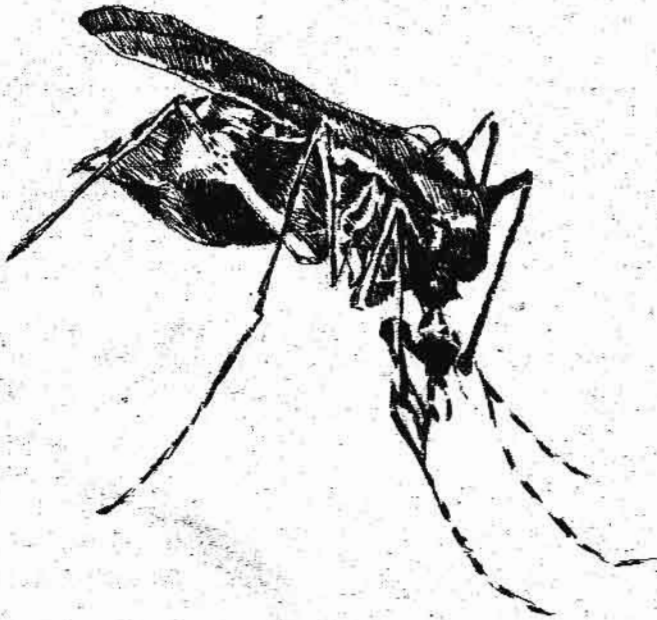
“ဒီဘူတာမှာ ရပ်တဲ့ရထား မရှိတော့ဘူးဆရာ”

“တောင်ကလာတဲ့ရထား မြောက်ကလာတဲ့ရထား(အမြန်) တစ်ခုခုရှိလား”

“ည (၈)နာရီမှာ မြောက်ကလာတဲ့ အမြန်တစ်စင်းရှိတယ် ဆရာ”

“ရုံပိုင်ကြီးရယ် ကူညီပါဦးဗျာ။ ဒီဦးငွေ၊ ဒေါ်လှတို့သမီးလေး သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒါ ဒီညဆေးရုံ တစ်ခုခုရောက်မှ အခြေအနေကောင်းမှာ။ ကဲ ... ဦးငွေ ခင်ဗျားသမီး သူဇာက သွေးသွင်း၊ ဆေးသွင်းကုမှ အသက်ရှင်မှာ။ ဒီတော့ ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဗျာ”

ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ရုံပိုင်ကြီးကိုတော့ ...
 “ရုံပိုင်ကြီး အမြန်ရထားကို ခင်ဗျားနည်း ခင်ဗျားဟန်နဲ့ ရပ် ခိုင်းပြီး ကူညီလိုက်ပါဦးဗျာ”
 “ရတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ” ဆိုပြီး ဘူတာ ပြန်သွားပါတယ်။ ရုံပိုင်ကြီးက အမြန်ရထားကို ရပ်ပြီး လူနာကို တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးငွေ၊ ဒေါ်လှတို့ရဲ့ သမီးလေး လည်း အချိန်မီ ဆေးရုံရောက်ပြီး အသက်ရှင်ရပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဦးငွေ၊ ဒေါ်လှတို့ ကတော့ ကျွန်တော်အပေါ် အမြင် စောင်းသွားကြမလားမသိ။

ဒါပေမဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် အမြင် စောင်းခံရတာ တန်ပါတယ်လို့ စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်ပါ တယ်။
ဟောပြောပွဲလုပ်ကြခြင်း
 ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့အဖွဲ့က ရွာ သူ၊ ရွာသားတွေကို စုပေးလို့ ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲ လုပ်ပါ တယ်။ တက်ရောက်လာတဲ့ လူထုကို ကလေးသူငယ်တွေ ဖျားရင်၊ မိုန်းရင် ဓာတ်ဆားရည် တိုက်ကြဖို့ ဓာတ်ဆားထုပ်တွေ ဝေပေးပါတယ်။

ဟောပြောပွဲမှာ ကျွန်တော် က...
 ၁။ ကလေးဖျားပြီး အဖျားကျ လို့ မိုန်းနေရင် ခြေလက်တွေ ဆေး စက်နေရင် အမြန်ဆုံး ဆေးရုံပြ ကြဖို့။
 ၂။ ဓာတ်ဆားရည် ဝင်အောင် တိုက်ကြဖို့။
 ၃။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဟာ နေ ခင်းကိုက်တဲ့ ခြင်္သေ့ကိုက်ခံရင် ဖြစ် တတ်လို့ ကလေးတွေ နေခင်းမှာ ခြင်္သေ့ကိုက်မခံရအောင် ခြင်္သေ့ခံ နဲ့ သိပ်ကြဖို့။
 ၄။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဟာ ခြင် ကျား ကိုက်လို့ဖြစ်တာမို့ ခြင် ကျားမပေါက်ဖွားအောင် လောက် လန်းတွေကို သုတ်သင်ကြဖို့။
 အိမ်မှာ လောက်လန်းကပ် ကောင် ခြင်ကျားတစ်ကောင်ရှိ တာဟာ သေမင်းရောက်နေတာနဲ့ အတူတူမို့ မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာ လောက်လန်းမရှိအောင် ပတ်ဝန်း ကျင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြဖို့၊ ဖုန်း၊ သွန်း၊ လှယ်၊ စစ် နည်းနဲ့ လောက်လန်းသုတ်သင်ကြဖို့ ရေ အိုင်တွေရှိရင် ဒီဇယ်အဟောင်း၊ အင်ဂျင်ပိုင်အဟောင်းတွေ ဖျန်း ပြီး လောက်လန်းသုတ်သင်ကြ

ဘို့ ဟောပြောပါတယ်။

ဒီတော့ ကျောင်းဆရာ တစ်ဦးက ထပြီး ...

“ဆရာ သွေးလွန်တုပ်ကွေး က ခြင်္ကျားကိုက်မှ ဖြစ်တာ လားဆရာ၊ တခြား ဘာကောင် တွေ ကိုင်ရင်လည်း ဖြစ်တတ် သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မြန်မာပြည် မှာ ခြင်္ကျားတစ်မျိုးတည်းကပဲ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ကူးစက်တတ် ပါတယ်”

ရုရှားပြည်မှာတော့ 'TICK' လို့ခေါ်တဲ့ မွှားတစ်မျိုး၊ ကိုရီးယား နဲ့ တရုတ်ပြည်တွေမှာတော့ 'MITE' ခေါ်တဲ့ မွှားအသေးစား တစ်မျိုးနဲ့ 'RODENT' ခေါ်တဲ့ ကြွက်အမျိုးအစားတစ်မျိုးကလည်း သွေးလွန်တုပ်ကွေး အများဖြစ်စေ တတ်တဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို သယ် ဆောင်နိုင်ကြပါတယ်တဲ့ခင်ဗျား။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ဦးက ...

“ဆရာ ရေကန်၊ ရေစည်၊ အိုးမှတ်ခွက်၊ တာယာဟောင်း တွေထဲက ပိုးလောက်လန်းတွေ သုတ်သင်တာကတော့ သိပါပြီ။ ကျွန်တော့်အိမ်က သောက်

သုံးတဲ့ ရေတွင်းထဲမှာ လောက် လန်းတွေ ရှိတယ်ဆရာ ဘာလုပ် ရမလဲ”

“လွယ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ရေတွင်းထဲ ရေကန်ထဲမှာ ကောက် လန်းရှိနေရင် အသားစားငါးဖြစ် တဲ့ ငါးရုံပေါက်စ (သို့) ငါးခူ ပေါက်စတစ်ကောင်လောက်ကို ရေတွင်းရေကန်ထဲမှာ ထည့်ထား ပါ။ ငါးတွေက လောက်လန်း တွေကို ရှင်းပေးပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဟောပြောပွဲကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဆေးခန်းကို ပြန်လာကြပါတယ်။ ကလေးငယ်များ သွေးလွန် တုပ်ကွေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေး နိုင်ကြပါစေ။

မှတ်ချက်။

ကျွန်တော့်အဖေ ဆရာသွယ် နဲ့ အမေဒေါ်တင့်တို့ လုပ်တဲ့ လောက်လန်း ကာကွယ်နည်း ကတော့ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲလူတိုင်း လုပ်နိုင်တဲ့နည်းပါ။ ကျွန်တော် လည်း ယခုထိ သုံးစွဲတာ ရှာနန်း ပြည့် လောက်လန်း ကင်းရှင်း ပါတယ်။

နည်းကတော့ ရေစည်၊ စည်ပိုင်း၊ အုတ်ကန်အရွယ်အစား ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အုတ်ခဲကို နီရဲ အောင် မီးဖုတ်ပြီး တစ်လုံးမှ သုံး လုံးလောက်အထိ ထည့်ထားပါ။ ရေမလှယ်မချင်း လောက်လန်း မရှိပါခင်ဗျား။

လောက်လန်း ရှိနေရင် လည်း (၂) ရက်အတွင်း လုံးဝ ပျောက်ကုန်ပါတယ် ခင်ဗျား။ သုံးလတစ်ကြိမ်လောက် အုတ်ခဲ မီးဖုတ်ထည့်ရင် လုံးဝလောက်လန်း ကင်းရှင်းကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

မောင်မင်းယဉ်(ကုမဲ)

အုန်းတင်ငြိမ်း

ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းတဲသူ

ရှေ့တိုးလို့မရရင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ပဲရှိတဲ့
 ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ
 ကြိလေးတဲတာဝန်တွေအမှားအယွင်းမခံတဲ့
 စည်းကမ်းဥပဒေတွေကြား
 ကရထားရုံပိုင်တစ်ဦးရဲ့ဘဝအတွေ့အကြုံ

အုန်းတင်ငြိမ်း

ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်းတဲ့သူ

သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆို တဲ့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း အဘိုး ဦးဘစိန်ဟာ သူ့ရဲ့ မြေးလေး မောင်ငယ်လေး အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ကြီးပါသည်။ သမီး ဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအစဉ် မပြေလို့ အဖေဖြစ်သူ အတူမနေ မနေရတဲ့ မြေးလေးကို ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။ အဘိုး ဖြစ်သူက စည်းကမ်းကြီး လို့ မောင်ငယ်လေးဟာ အဘိုး ပြော ဆိုဆုံးမတာကို နားထောင်ရပါ တယ်။ အဘိုးရဲ့ ပြောစကားကို နားမထောင်ရင် မောင်ငယ်လေး ခမျာ အရှိက်ခံရပါသည်။ မောင် ငယ်လေးက အဘိုးဖြစ်သူကို ချစ်ကြောက် ချီသေပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဖိုးဘစိန် က မြေးမောင်ငယ်လေးကို သူ သိချင်တာကို မေးကြည့်ပါတယ်

“အဘိုးမြေးက ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဘိုးကို ပြောပြ ပါဦး” မောင်ငယ်လေးက ပါးစပ်ထဲကို လက်ညှိုးလေး ထည့်ပြီးတော့ “ဘုန်းကြီးဝတ် မယ်” လို့ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးဘစိန် က သိပ်သဘောကျသွားပြီး၊ မောင်ငယ်လေးရဲ့ ဦးခေါင်းလေး ကို အသာရာ ပွတ်ကာ “အဘိုး မြေးခေါင်းက ဘုန်းကြီးခေါင်းပဲ၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်မှာပဲ” လို့ ပြောရင်း ပွေ့ချိုပြီး ပါးနှစ်ဖက်အားရပါးရ နမ်းလိုက်ပါတော့သည်။ မြေး အဘိုးနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြ တာကို ကြားရတဲ့ မောင်ငယ် လေးရဲ့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်အမာက ပီတိတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

မောင်ငယ်လေး ငယ်ငယ် တုန်းက အဘိုးမေးတာကို ဘုန်း ကြီးဝတ်မယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် လည်း ၁၉၆၈ ခုနှစ် ၁၀ တန်းကို

အောင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မမျှော်လင့် ဘဲ တကယ်ဖြစ်သွားရတာက သင်တန်းတက်ခွင့်ရလို့ မောင် ငယ်လေး အပါအဝင် သင်တန်း သားတွေ အားလုံး ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေကြပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် သင်တန်း ဆရာကြီးရဲ့ ပြောစကားကြောင့် စိတ်ပျက်ကြရပါတယ်။

“မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ရှုံ့ပိုင်လုပ်ချင်ကြတာလဲ၊ ရှုံ့ပိုင်ဆို တာ ထောင်နှုတ်ခမ်းကိုနင်းနေတဲ့ သူပဲ သိကြရဲ့လား။ မင်းတို့ ပေါ့ဆလို့ စည်းကမ်းမလိုက်နာ လို့ ရထားတွေ တိုက်ရင်တော့ ထောင်ကျမှာပဲ” လို့ ပြောတာ ကြားရတော့ အားလုံးတုန်လှုပ် သွားရပါတယ်။ သင်တန်းဆရာ ကြီးက သင်တန်းသားများ စိတ် ပျက်သွားကြတာကို ရိပ်မိလို့ “မင်းတို့ ဆရာပြောတာက

စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပြန်ချင်ကြရင် ပြန်လို့ ရသေးတယ်။ မင်းတို့ထဲက ပြန်မည့် သူတွေရှိရင် အစားထိုးဖို့ တန်းစီထားတာရှိတယ်။ အဆင်သင့်ပဲ” လို့ ဆက်ပြောပါတယ်။ သင်တန်းသားတွေဟာ သင်တန်းချိန်ပြီးဆုံးတဲ့ အချိန်မှာ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သင်တန်းသား အိပ်ဆောင်များဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အိပ်ဆောင်များကို ရောက်တော့ ကုတင်တွေပေါ်ကို ပစ်လှဲချလိုက်ကြပါတယ်။

မောင်ငယ်လေးနဲ့ အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ထဲမှာ ကုတင်ချင်းကပ်နေတဲ့ သင်တန်းသားတစ်ဦးက စပြောလာပါတယ်။

“သူငယ်ချင်း ကိုယ်က

တော့ ထောင်ကျမခံနိုင်လို့ ပြန်တော့မယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ပဲ ပြန်လုပ်တော့မယ်။ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ”

“သူငယ်ချင်း ကိုယ်လဲ ထောင်ကျမဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲကွာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လိုမှပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က အရင်က လုပ်ခဲ့တဲ့ အောက်တန်းစာရေးကို မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ လျော်ကြေး (၅၀၀) ပေးပြီး ထွက်လာပြီးမှ ဒီသင် တန်းကို လာတက်ရတာပါ။ ကိုယ်သာ ပြန်သွားရင် ကိုယ့်အဘိုးနဲ့ အမေက စိတ်ဆင်းရဲကြလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အဘိုးနဲ့ အမေကို ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့ တာဝန်

ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဆရာပြောသလို ပေါ့ဆတဲ့သူ၊ စည်းကမ်းမလိုက်နာသူတွေဘဲ ထောင်ကျတဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်။ စည်းကမ်းကို လိုက်နာသူ၊ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ သူတွေကတော့ တိုးတက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ရံဖိုင်လေးဘဝက တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အရာရှိဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“သူငယ်ချင်းက မိဘကို လုပ်ကျွေးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် တိုးတက်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတော့ ရည်မှန်းချက်မွန်မြတ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကိုယ်သွားတော့မယ် ခဏတာတွေခွဲကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုယ်ကတော့ အမှတ်တရပေါ့ကွာ”

မောင်ငယ်လေးဟာ လက်ထောက်ရုံပိုင် သင်တန်းမှာ စည်းကမ်းတွေကိုလည်း လိုက်နာ၊ သင်ခန်းစာတွေကို ကြိုးစားလေ့လာခဲ့ရာ၊ သင်တန်းကာလပြီးဆုံးချိန်မှာ လက်ထောက်ရုံပိုင် သင်တန်းကို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ မောင်ငယ်လေးရဲ့ အဘိုးနဲ့အမေကတော့ “(ငါ့မြေးလေး) ငါ့သား လေးရုံပိုင် ဖြစ်ပြီ” ဆိုပြီး၊ ဂုဏ်ယူပြီးဝမ်းသာလို့ မဆုံး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

မောင်ငယ်လေးဟာ မီးရထားယူနီဖောင်းဖြစ်တဲ့ အပေါ်အင်္ကျီအဖြူ၊ အောက်က တောင်းဘီအဖြူ လည်စီးအစိမ်း၊ Peacock ဦးထုပ်အဖြူ ရူးဖိနပ် အနက်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေပါတယ်။ သင်တန်းဆင်းတဲ့အချိန်မှာ မီးရထားတိုင်းရုံးရှိတဲ့ တောင်ငူမြို့ကို သွားပြီး သတင်းပို့ရပါတယ်။ မီးရထားအရာရှိက မောင်ငယ်လေးကို လစ်လပ်နေတဲ့ ဘူတာရုံလေး တစ်ခုကို တာဝန်ချထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဘူတာရုံလေးကတော့ ပဲခူးတိုင်း၊ ပဲခူးခရိုင်ကျောက်တံခါးမြို့ အတွင်းမှာရှိ

တဲ့ တောကျွဲအင်းဘူတာရုံလေးပါ။ မကြာခင်ကမှ သင်တန်းဆင်းလာကြတဲ့ ရုံပိုင်လေးတွေကို တွေ့တဲ့ မီးရထားဝန်ထမ်းတွေက မေးကြပါတယ်။

“ရုံပိုင်လေး ဘယ်ဘူတာမှာ တာဝန်ကျလဲ”

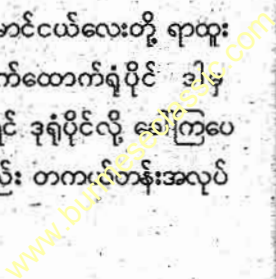
“ကျွန်တော် တောကျွဲအင်းဘူတာမှာ တာဝန်ကျပါတယ်” လို့ ဖြေလိုက်ချိန်တွင် အံ့ဩသွားပြီးနောက် စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် “တောကျွဲအင်းဘူတာမှာ တာဝန်ကျတယ်ဟုတ်လား” လို့ ပြန်မေးလာပါတယ်။ မောင်ငယ်လေးက “ဟုတ်ပါတယ်၊ တောကျွဲအင်းဘူတာမှာပါလို့” ထပ်ပြောပြတော့ “ရုံပိုင်လေးက ညပိုင်း ဆင်းရမှာဆိုတော့ သတိထားပါ” လို့ သတိပေးပါသည်။

သတိပေးမယ်ဆိုရင်လည်း သတိပေးသင့်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၁၉၆၁ ခုနှစ် မတ် ၂၆ ရက်နေ့မှာ တောကျွဲအင်းဘူတာနဲ့ ကညွတ်ကွင်းဘူတာကြား ဒဂုံလွင်ရထားကို သောင်းကျန်းသူတွေ ထောင်ထားတဲ့ မိုင်းစုံးကို နင်းမိပြီး တိမ်းမှောက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြောင့်ပါ။ မောင်ငယ်

လေးတို့ လက်ထောက်ရုံပိုင် အပတ်စဉ်(၄) သင်တန်းဆင်းတာက ၁၉၇၀ ခုနှစ်မှာဆိုတော့ အချိန်ကာလတွေ ကြာခဲ့ပြီမို့ အဲဒီလောက်တော့ မဆိုးတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။

မောင်ငယ်လေးဟာရွှေကျင်မြို့မှာ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က သောင်းကျန်းသူများ မကြာခဏ ဝင်စီးလေ့ရှိပါတယ်။ ပထမတော့ သေနတ်သံဇာတ်ကြားရင်ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကြတော့ ရိုးသွားပါတယ်။ သောင်းကျန်း သူဝင်စီးနေလို့ သေနတ်သံတွေကြားရင် အိပ်ရင်းနဲ့ပဲ နားထောင်နေပါတော့တယ်။ ၁၉၇၅-က သံချပ်ကာ ကားကြီးမောင်းလာပြီဆိုရင်တော့ သောင်းကျန်းသူတွေ ပြန်ဆုတ်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ငယ်လေးဟာ သောင်းကျန်းသူလို့ ပြောသံကြားတဲ့အခါ လျှော့တွက် မိခဲ့ပါတယ်။

မောင်ငယ်လေးတို့ ရာထူးကို လက်ထောက်ရုံပိုင် ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒုရုံပိုင်လို့ မေးကြပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်းအလုပ်

လုပ်ရတာက ညအချိန်မှာဖြစ်လို့
 “ညရုံပိုင်လေး”ပါပဲ။ ကျေးရွာ
 ကတော့ ရုံပိုင်ကြီးကို “ဘိုင်
 ကြီး”ရုံပိုင်လေးကို “ဘိုင်လေး”
 လို့ပဲ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး
 နဲ့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ခေါ်ချင်သ
 လိုသာ ခေါ်ကြပါစေ။ “ည
 (ရုံပိုင်လေး)”ဟာ “ညရုံပိုင်
 လေး”ပါပဲလေ။ လက်ထောက်
 ရုံပိုင် နှစ်ယောက် တာဝန်ချထား
 တဲ့ မြို့နယ်အဆင့် ဘူတာကြီးမှာ
 ဆိုရင်တော့ နေ့တစ်လှည့် ညတစ်
 လှည့် အလုပ်ဆင်းရလို့ တော်ပါ
 သေးတယ်။ မောင်ငယ်လေးလို
 ကျေးရွာအ ဆင့်မှာ တာဝန်ကူတဲ့
 လက်ထောက် ရုံပိုင်တွေကတော့
 တစ်ယောက်ထဲပဲ ညပေါင်းများ
 စွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတာ
 ပါ။ အဲဒီလိုသာ ညတိုင်းအိပ်
 ပျက်ခံပြီး အလုပ်ဆင်းရမယ်ဆို
 တာကို အရင်က ကြိုသိခဲ့ရင်
 လက်ထောက်ရုံပိုင် မလုပ်ပါဘူး
 လို့ နောင်တရမိပါတယ်။

ရန်ကုန်ဘက်ကလာတဲ့
 အမြန်ရထားတစ်စင်းဟာ ညောင်
 လေးပင်ဘူတာက ထွက်လာပြီး
 မကြာမီ ပဲခွယ်ကုန်းဘူတာက
 မောင်ငယ်လေး တာဝန်ကူနေတဲ့

ကိုယ့်
 ဘူတာရွှေက
 ရထားတောက်လျှောက်
 ဖြတ်သန်းနေတဲ့
 အချိန်မှာ
 ရထားတစ်စင်းလုံးပြည့်
 ပြည့်စုံကောင်းမွန်စွာနဲ့
 ဖြတ်သန်းနေခြင်း
 ရှိ၊ မရှိ
 စစ်ဆေးနေစဉ်
 အချိန်မှာ

တောက္ခအင်းဘူတာကို ကြေးနန်း
 ခေါ်ပြီး ရထားဆက်လွှတ်ဖို့
 လမ်းရှင်း ကြိုတောင်းပါတော့
 တယ်။ သူက လမ်းရှင်းတောင်း
 လို့ ကိုယ်က လမ်းရှင်းပေးလိုက်
 ပြီဆိုရင်၊ ကိုယ်ကတာဝန်တစ်ခု
 ကို လက်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွား
 ပါတယ်။ အဲဒီရထားကို ဆက်
 လွှတ်နိုင်အောင် ကညွတ်ကွင်း
 ဘူတာကို လမ်းရှင်းဆက်တောင်း
 ရပါတယ်။ ရထားတောက်
 လျှောက် ဖြတ်သန်းမည့် ဝှိုင်
 တွေ၊ လမ်းတွေ၊ အချက်ပြ တွေ
 မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးရပါတယ်။
 ရထား ပဲခွယ်ကုန်းဘူတာက
 ထွက်ခန်းပြီးဆိုရင် တောက်
 လျှောက်ဖြတ်သန်းမည့် ရထားရဲ့
 စက်ခေါင်းလမ်းရှင်း လက်မှတ်
 ပေးဖို့ အစွန်ဆုံးမှာရှိတဲ့ အဝင်
 လမ်းလွှဲရှိရာကို စေလွှတ်ရပါ
 တယ်။ ကိုယ့် ဘူတာရွှေက
 ရထားတောက်လျှောက် ဖြတ်
 သန်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ရထား
 တစ်စင်းလုံးပြည့် ပြည့်စုံကောင်း
 မွန်စွာနဲ့ ဖြတ်သန်းနေခြင်းရှိ၊ မရှိ
 စစ်ဆေးနေစဉ်အချိန်မှာဘဲ စက်
 ခေါင်းမောင်းနဲ့ ဂါတ်ဗိုလ်တို့ကို
 မှန်ကန်ကြောင်း အချက်ပြ ပြသ

ညစောင့်ရတဲ့
 လုံခြုံရေးကအိပ်ရင်
 အလုပ်က
 ထုတ်ပစ်တာကို
 ခံရသလို
 ညရုံပိုင်လည်း
 အိပ်ရင်
 အရေးယူခံရမှာဘဲ။

ရပါတယ်။ ရထားတစ်စင်းလုံး ကိုယ့်ဘူတာက ဖြတ်သန်းသွား ပြီဆိုရင် ရှေ့ဘူတာဖြစ်တဲ့ ကညွတ်ကွင်းဘူတာကို ကြေးနန်း ပို့ရပါတယ်။

ရထားတစ်စင်းကို လက်ခံ ထားပြီးပြီဆိုရင် အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုမှာ တစ်ဖက်ဘူတာ ကနေပြီး ကိုယ့်ဘူတာဘက်ကို ထွက်လာမယ်။ ကိုယ့်ဘူတာ ရှေ့က တောက်လျှောက် ဖြတ် သန်း သွားမယ်။ ရှေ့ဘူတာကို ရောက်ရှိမယ်။ ရထားတစ်စင်းကို လက်ခံထားတဲ့ အချိန်က ရှေ့ ဘူတာကို ရောက်ရှိသွားတဲ့အချိန် လိ အနည်းဆုံးတစ်နာရီလောက် ကြာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်း မှာ Stand By နေရပါတယ်။ လုံးဝအိပ်ပျော်သွားလို့ မရပါဘူး။ တာဝန်ချိန်ဖြစ်တဲ့ တစ်ညလုံးမှာ အစုန်/အဆန်လာနေတဲ့ လူစီး ရထား၊ ကုန်ရထားနဲ့ ရှေ့ပြေး တိုက်ကင်းစစ်ရထားတွေ အပါ အဝင် ရထားစင်းရေစုစုပေါင်း ဟာ ၂၀ လောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ညအခါမှာ လာနေတဲ့ ရထားတွေ ဒီလောက်များနေ တော့ မောင်ငယ်လေးခမျာ

မအိပ်ရဘဲ မိုးစင်စင် လင်းခဲ့ရတဲ့ ညပေါင်းလည်း များခဲ့ပါပြီ။ တကယ်လို့များ အိပ်ပျော်သွားလို့ ရထားတွေ ရပ်ကုန်တယ်ဆိုရင် အရေးယူတာခံရမှာပါ။ ဘယ် လိုဖြစ်စဉ်နဲ့ တူနေလဲ ဆိုတော့ ညစောင့်လုံခြုံရေး တစ်ယောက် က သူ့ရဲ့ သူဌေးကို “ဆရာ- ဆရာဒီနေ့ ခရီးမသွားပါနဲ့ လား” လို့ ပြောတော့ သူ့ သူဌေး က “ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ ပြန်မေး တယ်။ ညစောင့်လုံခြုံရေးက “ဆရာခရီးသွားရင်း အသက် အန္တရာယ်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် အိမ်မက်မက်လို့ပါ” လို့ ပြော တော့ သူဌေးက ညစောင့်လုံခြုံ ရေးကို ကျေးဇူးတင်မဲ့ အစား တစ်ခါတည်း အလုပ်ကထုတ်ပစ် တယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်မက် မက်တယ်ဆိုတာ ည စောင့်လုံခြုံရေးက အိပ်လို့သာ အိမ်မက်မက်တာကြောင့် ပါ။ ညစောင့်ရတဲ့ လုံခြုံရေးက အိပ်ရင် အလုပ်က ထုတ်ပစ်တာ ကို ခံရသလို ညရုံပိုင်လည်း အိပ်ရင်အရေးယူခံရမှာဘဲ။

မောင်ငယ်လေး ဝနေနဲ့ ညအလုပ်ဆင်းချိန်မှာ အိပ်ပျက်

ခံပြီး အလုပ်ဆင်းနိုင်အောင်
 အလုပ်အားတဲ့နေ့ဘက် အချိန်မှာ
 အိပ် ရေးဝအောင် အိပ်ရပါတယ်။
 နံနက် (၆) နာရီ Duty ကထွက်
 ချိန်မှာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး
 တာနဲ့ တန်းအိပ်ပါတော့တယ်။
 နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက်မှာ
 အိပ်ယာက ခဏထပြီး နေ့လယ်
 စားပါတယ်။ နေ့လယ်စားပြီးတာ
 နဲ့ အိပ်ယာထ ပြန်ဝင်ပြီးအိပ်တာ
 ညနေ(၄) နာရီလောက်နီးပါ
 တော့တယ်။ မောင်ငယ်လေးတို့
 လို ညရုံပိုင်လေးတွေခမျာ နေ့နှင့်
 ည မှားနေရတာပါ။ မွေးကင်းစ

ကလေးငယ်များလို မီးခွက်ထွန်း
 ပြီး ရေချိုးရမလို ဖြစ်နေပါတယ်။
 နေ့ခင်းမှာ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်
 ထားမှ ညအချိန်မှာ ခေါင်းကြည့်
 ပြီး အလုပ်လုပ်လို့ ရပါတယ်။
 နေ့ခင်းမှာ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်
 ထားရင် ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး
 ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်တတ်
 ပါတယ်။ ရထားများရဲ့ သွား
 လာရေးကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်တဲ့
 အချိန်မှာ ကယောင်ကတမ်းနဲ့
 အယောင်ယောင် အမှားမှား
 လုံးဝလုပ်လို့ မရပါ။ လုပ်ရင်
 ကြီးကျယ်တဲ့ မတော်တဆမှုတွေ

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ (၁၂-၉-၁၉၆၅)
 ရက်နေ့က ကျေးတောဘူတာမှာ
 ရထားချင်း တိုက်မိလို့ တာဝန်ကျ
 ညရုံပိုင် ထောင်ကျဖူးပါတယ်။
 ဒါကြောင့် သင်တန်းကျောင်း
 တန်းက သင်တန်းဆရာကြီးပြော
 ခဲ့တဲ့ စကားကို ပြန်သတိရပြီး
 “ဆရာရေ ရုံပိုင်ဆိုတာ ထောင်
 နှုတ်ခမ်းကို နင်းနေတဲ့ သူဆိုတာ
 သိပ်မှန်တာပါဘဲ” လို့ ပြောပြချင်
 ပါတော့တယ်။

ရထားဝန်ထမ်းတစ်ဦး
 အုန်းတင်ငြိမ်း

လေယာဉ်ပန်ကာခေါင်းဝင်ဆောင့်၍ လူတစ်ဦးသေဆုံး

အမေရိကန်နိုင်ငံ ကာလီဖိုးနီးယားကောင်ဘက်၊ ဆန်ဒီဂို ဒေသ ဂေးလ်ပိုက်လေယာဉ်
 ကွင်းတွင် လူတစ်ဦး၏ ခေါင်း ကိုလေယာဉ်ပန်ကာနှင့် ရိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ
 ရသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့သော်လည်း သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း သတင်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။
 မစ္စတာ စမစ်(၅၀) နှစ်သည် လက်လှည့်ဂေါက်တန် သုံးပြီး ပိုက်ပါချိုက် အချိုး
 လေယာဉ်ကို ပြင်ဆင်နေစဉ် စက်ထမ်းပြီး ပန်ကာလည်ရာမှ ဦးခေါင်းနှင့် မလွတ်ဘဲ
 ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် ဆေးရုံပို့သော်လည်း တစ်ခဏခြင်း
 မှာပင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ညိုမင်းလွင်(မော်ကွန်း)

၆၀ မြန်မာ

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

သန်းမြင့်ဦး

သူတော်စင်နှင့်ကျားဆိုး

ကျားဆိုးတစ်ကောင် သောင်း ကျန်းနေသည်။ အိန္ဒိယပြည်နယ်၊ ဂင်္ဂါမြစ်အနီး ပီးရတ်ကဒါလ် တော အုပ်အလယ်ရှိ ရွာငယ် လေးတစ်ရွာတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုကျားဆိုးသည် ရွာထဲရှိ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်မကျန်၊ ကလေးသူငယ် လူကြီးအားလုံး တွေ့ရာ ဝင်ဆွဲ၍ စားသောက် နေခဲ့၏။ ယင်းသို့ သောင်းကျန်းနေသည့် ကျားဆိုး ကြီး၏ အန္တရာယ်ဘေးမှ လွတ် ကင်းအောင် ကာကွယ်ပေးမည် ဟု ဆိုခဲ့သူမှာလည်း အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာအောက် ပိုင်းတွင် နံငယ်ပိုင်လေးမျှသာ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ရွာစဉ်ကိုးပေါက် လျှောက်၍ အလှူခံစားသောက်

နေသည့် ဆာဒူးခေါ် သူတော်စင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း အရာတွေ ကို ကျွန်ုပ်စစ်တပ် လေ့ကျင့် ရေးတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ထိုရွာသို့ ရောက်နေစဉ် ရွာသားများ၏ ပြောပြချက်အရ လိမ္မော်ခွံရခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလက ၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ်လတွင်ဖြစ် သည်။ တစ်ခုတော့ တူးဆန်း သည်။ ရွာသားများသည် ထို ကျားဆိုးကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ထိုသူတော် ဆာ ဒူးကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း ကောင်း၊ စိတ်ထဲမှာ သိတ်ပြီး အလေးအနက် မထားကြပေ။ သို့တစေ... ကျွန်ုပ်ကတော့မူ ထိုကျား

ဆိုးကြီးအန္တရာယ်ကို ဖယ်ရှားလို စိတ်ဖြစ်မိသည်။ ကံအားလျော် စွာပင် တစ်နေ့တွင် ထိုကျားဆိုး ကြီးအား ဖယ်ရှားပေးရန် အကူ အညီတောင်းခံလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း အလွယ်တကူ ပင် ဦးခေါင်းညိတ်၍ သဘော တူညီလိုက်မိပါ၏။ နေဝင်ရီတရော အချိန်၏ တစ်ညနေခင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်စီး ရိုင် ဖယ်တစ်လက်ဖြင့် တစ်ကိုယ် တည်း တွက်ခဲ့ရာမှ ဂင်္ဂါမြစ်စပ် နားသို့ အရောက်တွင် မြင်းပေါ် မှ ဆင်းကာ ကုန်းကမူလေး တစ် ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ရေအလျဉ်း ကို အရသာခံကြည့်နေစဉ်မှာပင်

ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်အနေအ
 ထားမမှန်သည့် သူရူးတစ်
 ယောက်က ဘေးနားမှာလာ၍
 ထိုင်ခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ်အားမေးခွန်း
 ထုတ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ရွာ
 သို့ရောက်လာခြင်းမှာ ကျားဆိုး
 ကြီးအား ဖမ်းဆီးဖို့လားဟု။
 ကျွန်ုပ်ကလည်း ဟုတ်မှန်
 ကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြုပြီး
 အဖြေပေးလိုက်မိသည်။ ဤမှာ
 ပင်ထိုသူက ပြောကြားလာသည်
 မှာ ကျားဆိုးကြီးအား ဖမ်းဆီးဖို့
 ဆိုတာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်
 ကြောင်း၊ အမှန်တော့ ထိုကျား
 ဆိုးကြီးမှာ ဆာဒူးကြီးက ကျား
 ဆိုးအသွင် ဖန်ဆင်းထားသည့်
 သမန်းကျားမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း
 ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏အပါးမှ ထွက်
 ရွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာကြားလိုက်ရသည့်
 စကားတို့ကြောင့် အခိုက်အတန့်
 မျှ ဟောစေငေးငိုင်းသွားမိသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် ကျားဟိန်းသံ
 တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
 အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ လှမ်း
 ကြည့်လိုက်ရာ ကိုက်တစ်ရာခန့်
 အကွာ အဝေးလောက်ဆီမှ
 ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်၍ စူးစူး

ဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကျား
 ဆိုးသတ္တဝါကြီးကို မြင်တွေ့
 လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ခေါင်းန
 ပန်းကြီးသွားခဲ့ရာမှ နံဘေးတွင်
 ချထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်
 ကို ကောက်ယူပြီး ထိုကျားဆိုး
 ကြီးဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်မိသည်။

သို့တစေ....
 အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှစွာပင်
 ထိုကျားဆိုးကြီးမှာ ကျွန်ုပ်မြင်
 ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ထို
 ကျားဆိုးကြီးအစား တောင်ဝေး
 ထောက်၍ ရပ်နေသည့် ဆာဒူး
 ဆိုသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုသာ

တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်
 ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်ဆာဒူးကြီး
 သည် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့
 ရာမှ ကျွန်ုပ်မြင်ကွင်းဆီကနေ
 ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။
 ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူရူးပြောဆို
 သကဲ့သို့ ဆာဒူးသည် ကျားဆိုး
 အသွင် ဖန်တီးတတ်သည်ဆို
 သည့် စကားကို ယုံကြည်ရတော့
 မည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။

ရွာထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်
 ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရွာသားများ
 အား အကျိုးကြောင်း ပြောပြ
 အကူအညီတောင်းခံပြီး ထို ကျား

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို
ချွတ်နင်း
လျှောက်လှမ်းလာနေသည့်
ခြေသံလုံလုံကို
ကြားလိုက်ရသလို

ဆိုးကြီးကို ထောင်ချောက်ဆင်
ဖမ်းဆီးဖို့ ပြင်ဆင်မှုတွေ ပြုရပါ
တော့၏။

ထိုညတွင်ပင် ဆိတ်ကလေး
တစ်ကောင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်
တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်
အတူ ရွာသားသုံးယောက်သည်
မမြင်ကွယ်ရာကနေစောင့် ချောင်း
မြောင်းနေလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၏ လုံခြုံ
ရေးခလုတ်ကိုလည်း အဆင်သင့်
ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ထိုနေရာတစ်
ဝိုက်တွင် မှောင်နေသည်ဆိုသော်
လည်း လရောင်ရှိနေသောကြောင့်
နည်းနည်း တော်သေးသည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

အခန်း (၂)

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ
မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာပြီး
အိပ်ငိုက်ချင်လာသည်။ ထိုအ
ချိန်မှာပင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ
ကို ချွတ်နင်းလျှောက်လှမ်းလာ
နေသည့် ခြေသံလုံလုံကို ကြား
လိုက်ရသလို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်
ထားသည့် ဆိတ်ကလေးမှာ
လည်း နှုတ်မှ အော်မြည်ပြီး

ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့ ကြိုးစားအား
ထုတ်နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စိကို
ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားလိုက်ရာ လ
ရောင်ရိပ်ဖြင့် ထိုကျားဆိုးကြီးကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်
လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်း
စားတော့ဘဲ သေနတ်မောင်းခ
လုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ရာ ဒိုင်
ခနဲမြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ထို
ကျားဆိုးကြီးထံမှ နာနာကျင်ကျင်
အော်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအထိနာသွားသည့် ထို
ကျားဆိုးကြီးသည် နောက်
ကြောင်းပြန် လှည့်ပြေးလေတော့
၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အလျင်အမြန်
ပင် ထိုကျားဆိုးကြီး နောက်သို့
လိုက်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် လမ်း
ကွေ့ အနီးတစ်ခုသို့ အရောက်
တွင် ထိုကျားဆိုးကြီးမှာ မြင်ကွင်း
ထဲတနေ ပျောက်ကွယ်သွားတော့
၏။ ထိုအစား ရှေ့သို့ တစ်ရွေ့ရွေ့
ဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားနေသည့်
ဆားဒူးကိုတွေ့လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က
“ဟေ့လူ့ အဲဒီမှာတင်ရပ်လိုက်
စမ်း” ဟု အော်ပြောလိုက်မိ
သည်။ ဆားဒူးက ကျွန်ုပ်သားကံသို့
လှည့်၍ “မောင်ရင်က ဟိုကျား

ကြီး ကိုတွေ့ချင်လို့ မဟုတ်လား။ အဲ သလိုဆို ကျုပ်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့လေ” ဟု ပြောပြီးရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ် နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ခဲ့မိသည်။

မကြာမီမှာပင် မီးအိမ်လေး ထွန်းညှိထားသည့် တဲအိမ်လေး တစ်လုံးကို မြင်တွေ့လာရသည်။ ထိုတဲအိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ဆာဒူးကြီးသည် ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မြေ

ပြင်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ပျောက် သေဆုံးနေသည့် ကျားဆိုးပြီးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလျက် “အဲဒီမှာလေ မောင်ရင်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကျားသတ္တဝါကြီး အခုတော့ သွားပြီပေါ့လေ။ သူ့ကို သုံးလသားအရွယ်ကတည်းက မွေးလာတာငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လိမ္မာတာပေါ့ကွယ်။ အင်းကြီးလာတော့လည်း ကျားဟာ ကျားပါပဲလေ။ သူ့ကိုကျုပ် အမျိုးမျိုး အကာအကွယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်

ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘူးလေ” မျက်ရည်တစ်ဝဲဝဲနှင့် ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ အသာချလိုက်မိပါ၏။

သန်းမြင့်ဦး

Ref: The Sadhu Secret
By Peter Hall
Wide World Magazine မှ
ပြန်ဆိုသည်။

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံတစ်လွှား (ဇန်နဝါရီမှ မတ်) ထိခုံး (၅၄) ကြိမ်ခွဲ

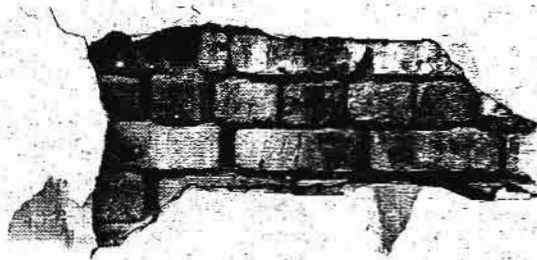
ပါကစ္စတန်နိုင်ငံအနှံ့အပြား တွင် (၂၀၁၃) ပထမကျွတ်တား - ဇန်နဝါရီမှ မတ်လအတွင်း အသေခံစားခဲ့မှု အပါအဝင် ဗုံး ပေါက်ကွဲမှု (၅၄) ကြိမ်ဖြစ်ပွား ပြီး လူပေါင်း (၅၃၇)ဦး သေဆုံး ခဲ့သည်။ ခြေလက်အင်္ဂါချို့ယွင်း ဒုက္ခိတဖြစ်ရသူပေါင်း (၁၅၅၇) ဦး ရှိခဲ့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလက ဖောက်ခွဲသော ဗုံးမှာ အပြင်းထန် ဆုံးဖြစ်သည်။ ရေသယ်ဘောက် ဆာကားပေါ်တွင် ပြင်းအား (၁၀၀၀) ကီလိုဂရမ် သော ဗုံးကို တင်လာပြီး လူစည်ကားရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဈေးအတွင်း ကားဗုံးခွဲသဖြင့် (၈၉) ဦး သေပြီး (၁၇၀) ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။

ညိုမင်းလွင်

Ref-Internet News

ထောင်ဘဝ အတွေ့အကြုံ

၁။

ကျွန်တော်က အဆောင်
ငါး ကျဆောင်တွင် ဘုရားဘုတ်
ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ယူရပြီး
အဆောင်ငါးပုံစံခန်း၌ နေရ၏။
ပုံစံခန်းက အခြားအခန်းများနှင့်
မတူ။ အကျဉ်းသားပုံမှန်မရှိဘဲ
အမြဲအဝင်အထွက်ရှိသည်။

အခန်းလူကြီး ပုံစံပြ၊ အခန်း
စာရေးနှင့် ကျွန်တော်သည်သာ
ပုံစံခန်း၏ ထာဝရပင်တိုင် ဖြစ်
၏။ ကျသစ်ဝင်သည့်နေ့တွင် ပုံစံ
ခန်း၌ လူများပြီး တစ်ရက်၊ နှစ်
ရက်တွင် အခြားအခန်းများသို့ လွှဲ
ပြောင်းပေးပို့ရ၏။

ဒီနေ့က ကျွန်တော်နေသည့်
ကျဆောင် (၅) ကျသစ်ဝင်မည့်
နေ့ဖြစ်သဖြင့် မနက်ကတည်းက
လူတွေခွဲပေးပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသာ ကျန်
ခဲ့၏။ ညနေ (၅) နာရီနောက်ပိုင်း
ကျသစ်ဝင်မည်။

တရားရုံးအသီးသီးမှ အမိန့်
ချခဲ့သည့် အကျဉ်းသားများအား
တင်ဆောင်လာသည့်လမ်းကြောင်း
ကားများသည် လေးနာရီနောက်

အောင်မြတ်ဦး

လင်မယားတွေရန်ပင်ဖြစ်ကြနဲ့

ပိုင်း ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ စတင်
ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျသစ်များ
အား ထောင်ကျရုံးတွင် စစ်ဆေး
မှတ်တမ်းတင်သည်။

လမ်းကြောင်းကားများ ဆုံ
လျှင် ကျသစ်များအား ကျဆောင်
ဆီသို့ ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ သို့
သော် ကျဆောင်တွင်းသို့ ချက်
ချင်း မပို့သေး။ မိန်းကျေးတွင် စစ်
ဆေးမှုများပြုသည်။ ပြီးမှ ကျ
ဆောင်သို့ ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကျေးမှ ထောင်ကျ။
အချုပ်ခွဲသည်။

၂။

ညနေ (၆) နာရီကျော်ပြီ
ဖြစ်သည်။

လောက ရင်ပြင်တွင်
အမှောင်သည် ကျူးဝင်စပြုပြီ။
ထောင်တွင်း၌ ဝါကျင့်ကျင့် မီး
ရောင်သည် မရဲတရဲလင်းလက်
နေ၏။ ကျသစ်ရောက်သည့်နေ့
သည် အခန်းလူကြီး ဦးပေါစိန်
နှင့် ကျွန်တော် ရင်ခုန်မောရသည့်
နေ့ ဖြစ်၏။

အခြားကြောင့်မူမဟုတ်။
ကျသစ်ဝင်မည့်နေ့တွင် ကျွန်
တော်နှင့် အခန်းလူကြီးသည်
ကျသစ် အဝင်နည်းပါစေဟု
ဆုတောင်းကြရင်း ဆုတောင်း
မပြည့်လျှင် ရင်မော၊ သက်ပြင်းချ
ရ၏။

“ဒီနေ့ကော ကျသစ်အကြောင်း
အနေ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ထင်လဲ
စာရေးဆရာ”

“နည်းပါစေလို့ ဆုတောင်း
နေပါတယ် အခန်းလူကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းနေတာ
ပါ”

သို့သော် ကျွန်တော်တို့
ဆုတောင်းမပြည့်ကြောင်း မိန်း
ကျေးဘက်မှ ပြန်လာသည့် ပုံစံပြု
စံချိန်က ...

“အခန်းလူကြီးနဲ့ စာရေး
ဆရာတို့ ဆုတောင်းမပြည့်ဘူးဗျို့။
ဒီနေ့ ဝင်လာမယ့် ကျသစ်က
ငါးဆယ်ကျော်တယ်”

ဟူ၍ ပြောရင်း အခန်းတွင်း
သို့ ဝင်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်း
မပြည့်ပါလား ဦးပေါ”

“လူတွေကလည်း လောဘာ၊

ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ မာန်မာနတွေ
များနေတာကိုး”

ပုံစံပြစ်အချိန်က ...

“ဒါတွေလျော့နည်းသွား
အောင်၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်
အောင် စာပေနဲ့ အကျိုးပြုလိုက်
ပေါ့ အာစရိရယ်”

ဟု ပြောသည်။

အချိန်က နည်းလာပြီ။

မှောင်ရိပ်သည် ပီပြင်စွာ
တိုးဝင်လာပြီ။

သည်နေ့ဝင်လာသည့် ကျ
သစ်သည် စုစုပေါင်း (၅၃) ဦး
ဖြစ်၏။ သို့သော် ကံကောင်း
သည်ကနေ့ရောက်လာမည့် ကျ
သစ်များထဲ၌ အမှုကြီး ကျူးလွန်
သူ မပါချေ။

ခိုးမှု၊ ထိခိုက်နာကျင်နှင့်
အခြေအနေမဲ့ အများဆုံး ဖြစ်
သည်။ ဘာကြောင့် အခြေအနေ
မဲ့များနေသနည်း။ ဒီလူတွေသည်
တကယ့်အခြေအနေမဲ့များလား။

ဆိုကြောင့် သည်ကနေ့ ကျ
သစ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာသည့်
အခြေအနေမဲ့ အကျဉ်းသား (၁၅)
ဦးအနက် အားလုံးအား စူးစမ်း

**ခိုးမှု၊ ထိခိုက်
နာကျင်နှင့်
အခြေအနေမဲ့
အများဆုံးဖြစ်သည်။
ဘာကြောင့်
အခြေအနေမဲ့
များနေသနည်း။
ဒီလူတွေသည်
တကယ့်
အခြေအနေမဲ့များလား။**

မေးမြန်းကြည့်သည့်အခါ ထူးခြား
သည့် (၃၀ ဃ) သတ်တီးဒီ ကျ
သစ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား
တွေ့ရ၏။

သူ့အမည်က အောင်ဌေး
ဖြစ်သည်။

အောင်ဌေးသည် အသား
မည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်။ အရပ်တကာ
လှည့် မီးခြစ်ကပ်(စ်)ထည့်၊ ထီး
ပြင်သူဖြစ်သည်။ သူက သံလျှင်
တရားရုံးမှ သတ်တီးဒီ (အခြေ
အနေမဲ့)ဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့်
ထောင်ဒဏ်တစ်လ ကျခံရသူဖြစ်
သည်။

ပုံစံပြပြီး၍ ည ဘုရားရှိခိုး
ပြီး အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ ကျွန်တော်
အောင်ဌေးကို ခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။
အောင်ဌေးက ခပ်ရိုရိုကလေး
ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ ဆရာ”

သူကမေးသည်။

ဒါက ထောင်ထုံးစံပင်။
ထောင်မှာက ထောင်သားချင်း
ချင်း အုပ်ချုပ်သည့်စနစ်ကို နယ်
ချဲ့က အသက်သွင်းပေးခဲ့သဖြင့်
အချင်းချင်း ကြောက်နေ၏။

ဘုတ်ကိုင်များသည် ထောင်

အာဏာပိုင်တို့၏ လူအဖြစ် သိထားကြသလို ထိုသူများ ငြိုငြင်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ကြ၏။

“မင်းကို ခိုင်းဖို့ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေးစရာရှိလို့ပါ”

သူ့အား အပြုံးနှင့်ပြောရ၏။ ကျွဲတစ်ကောင် သူ့အားပေးလိုက်သည်။ “ဤ”က ထောင်တွင်း၌ လိပ်၍ရောင်းသည့် ဆေးလိပ်ဖြစ်သည်။

ထောင်မှာက ဆေးလိပ်သည် ငွေတစ်မျိုးပင်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

သူက ရိုသေစွာ လှမ်းယူရင်း ကျေးဇူးစကားပြောသည်။ “ရပါတယ်” ကျွန်တော် ဒါပဲပြောပြီး ...

“မင်းက ပုဒ်မသတ်တီးဒီနဲ့ကျတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...

တကယ်ကော် အခြေအနေမဲ့လား”

သူက ပြုံးပြီး ... “ကျွန်တော်က သားနဲ့မယားနဲ့ အိမ်နဲ့ယာနဲ့ပါ” ဟု ပြော၏။

“ဟ ... ဒါဆို ဘာကြောင့် သတ်တီးဒီအခြေအနေမဲ့ဖြစ်တာလဲ”

စင်စစ် မေးသာ မေးရသည်။ ဒီကနေ အခြေအနေ (ထိုစဉ်က) သတ်တီးဒီသည် ယခင်က ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုင်ဆွဲထားသည့် ‘၅၄ မသင်္ကာ’ လို ပုဒ်မမျိုးဆိုသည်ကို ကျွန်တော် အထိုက်အလျောက် နားလည်သည်။ ထို့အတူပင် သူ သတ်တီးဒီဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းအား သိချင်လာသည်။

အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိနေမည်ပင်။

သူက “ကျွန်တော် ဖြစ်စဉ်

ကို ပြောပြပါမယ်” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြသည်။ တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ။

လောကကြီးက ပျက်နေသည်လား၊ လူတွေပျက်နေသည်လား။

၃။

အောင်ဋ္ဌေးက နွေရာသီဆို အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဂက်စ်မီးခြစ်ထည့်သည့်အလုပ် လုပ်သကဲ့သို့ မိုးရာသီဆို အရပ်တကာလှည့်၍ ဂက်စ်ထည့်သည့်အလုပ် မလုပ်တော့ပါ။ ရပ်ကွက်ထိပ်၌ ယာယီတဲကလေးထိုးပြီး ထီးပြင်၊ ဂက်စ်ထည့်သည့် အလုပ် လုပ်သည်။

ဒါက နိစ္စဓူဝအလုပ်။

ထို့အပြင် သူ လုပ်သည့် နိစ္စဓူဝအလုပ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ အခြားမူမဟုတ်။ မိုးချုပ်လျှင် အိမ်ပြန် ချစ်ဇနီးကို အိမ်စရိတ်ပေး၊ အရက်ဖိုးယူ၊ အရက်သွားသောက်၊ နောက် အိမ်ပြန်လာ၊ အရက်ဖိုးထပ်တောင်း၊ ထပ်သောက်၊ ပြီးတော့ အိမ်။ ဒါပဲဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ကလည်း လုပ်နေကျ အတိုင်း အောင်ဌေး လုပ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီညက ချစ်ဇနီး ဝီဒီယိုရုံရောက်နေသည်။ ကျော် ဟိန်းကား ကောင်းလို့တဲ့။

ဝီဒီယိုရုံမှာ အရက်ဖိုး လိုက် တောင်းတော့ ဇနီးနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဒီပြဿနာက အိမ်ထိ ပါလာသည်။ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

သူက မူးနေသဖြင့် မလျှော့။ ရန်ဖြစ်ချိန် ကြာသွားသည်ကို တော့ သိသည်။ ဇနီးကလည်း ဝုန်းဒိုင်ကြ၊ ကလေးတွေကလည်း တရွဲရွဲငိုလို့။

ထိုအချိန် ဦးလင်းအောင် ရောက်လာသည်။ ဦးလင်းအောင် က လမ်းမှူး။ ရန်မဖြစ်ဖို့၊ တော်ကြဖို့ ပြောသည်။ အောင်ဌေးတို့ ကလည်း ရှေ့မကြည့် နောက် မကြည့်။ သူက အထာမသိသူ။

ဦးလင်းအောင် ဒေါသဖြစ် သွားသည်။

“အေး ... မင်း လင်း အောင်အကြောင်း သိမယ်”

“သိ ဗလိပေါ့။ ဂရုမစိုက် သူး”

အောင်ဌေး အင်တိုင်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်

သောင်းကျန်းသည်။ ထိုစဉ် ရဲကင်းမှရဲတွေ ရောက်လာသည်။ အောင်ဌေးကို ခေါ်သွားသည်။ ရဲကင်းမှာထားပြီး ည တစ်နာရီ ခန့်မှာ ရဲစခန်းခေါ်သွားသည်။

“မင်း အခုထောင်ကျတာ ဒီအမှုလား”

အောင်ဌေးက ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအမှုနဲ့ မနက်မှာ ရုံးတင်တယ်။ ကျွန်တော့် ကို သတ်တီးဒီနဲ့ စွဲချက်တင် တယ်။ ငြင်းရင် တစ်နှစ်တဲ့။ ဝန်ခံ ရင် တစ်လဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝန်ခံ လိုက်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဪ ... မင်းအဖြစ်က လင်မယားရန်ဖြစ်လို့ သတ်တီးဒီ အခြေအနေမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ထောင်တစ်လကျတယ်။ ဒီလို ပေါ့”

သူက မျက်နှာငယ်ကလေး နှင့် “ဟုတ်တယ် ဆရာ” ဟု ဖြေသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး “နောက်ဆို မင်း ခြံမြတ်ထား။ လင်မယားရန်မဖြစ်နဲ့။ လင်မယား ရန်ဖြစ်ရင် အခြေအနေမဲ့ သတ်တီ

ဒီနဲ့ ထောင်တစ်လ ကျနိုင်တယ်။ ကြားလား” ဟု ပြောလိုက် သည်။

အခန်းလူကြီးက ...

“စာရေးဆရာကတော့ လုပ်ပြီ” ဟု ပြောသည်။ သည် အခိုက် အသံတစ်သံက ကျယ် လောင်စွာတိုးဝင်လာသည်။

“အားလုံး ကောင်းပါ သည် ခင်ဗျား”

စာပေသံစွာဖြင့် အောင်မြတ်ဦး

၀၀ မြန်မာ

အချိုးဖိုးပေး အပူပူအေးအေး အားပေးအားပေး

ရေသန့်ပိုသမား ဖောင်ဆောင်ထားတဲ့ အူခိုးဖိုးလုံး
တန်ဖိုးရှိဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး တစ်ကုံး
အူတိုတွေ ဥပဒေရဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ဆုံမိကြပြီ

မောင်အေးနှစ်(ပညာရေး)

သူ့ခိုးဖိုးလုံးနှပ်ပစ်ခံရခြင်း

(၁)

“ပွဲတကာပွဲနွဲ့လာတာ၊ ဒီ တစ်ပွဲကျမှနှပ်ပစ်ခံရတယ်ကွာ” ဖိုးလုံးတစ်ယောက် စိတ်ထဲ မချင်မရဲနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ သည်။ ဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ် လောက်စရာပင်။ ဖိုးလုံးလောက မှာ အခုလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း အဆင်ချောခဲ့သည်။

အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ပြဿနာဖြစ် ဖို့မဆိုထားနှင့် သူ့ကိုမည်သူမျှပင် သံသယမျက်လုံးနှင့် မကြည့်ခဲ့ ကြ။ ထို့သို့ အကြည့်မခံရအောင် လည်း ဖိုးလုံးက နေတတ်၊ လုပ် တတ်သည်။ ပီရိသည်ကျစ်လစ် သည်။ သူ့အလုပ်က အလစ်သုတ် သည်။ အိမ်များကို ဖောက်ထွင်း ခိုးသည်။ ဘော်ဒါမရှိ တစ်ကိုယ် တော်လှုပ်ရှားသည်။ တစ်ဗွေ

တည်း လိုမ့်နေတတ်သည်။ ဘော်ဒါထားလျှင် ဇယားကပ် တတ်သည်။ ပြဿနာပေါ်တတ် သည်။ ပြည့်သူ့ရဲတွင် သူ့ခိုးစာ ရင်းအတင်ခံလိုက်ရလျှင် လုပ် ကိုင်စားဖို့ မချောင် ဒါကို ဖိုးလုံး သဘောပေါက်သည်။

“အလစ်သုတ်တယ် ... ခိုး တယ်ဆိုတာ ... လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ အရမ်းလုပ် လို့မရဘူး။ သတ္တိလည်းရှိရမယ်၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လည်း သုံးရ တယ်၊ အကင်းလည်းပါး လျင် လည်းလျင်ရတယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှု လည်းရှိရတယ်။။ အရေးအကြီး ဆုံးကတော့ ကြိုတင်လေ့လာမှုနဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်မှုပဲကွ”

ဖိုးလုံးက ဝါရင့်သမားပီပီ ဘဝတူသူခိုး လက်သင်မျိုးဆက် သစ်များကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး သင်ခန်းစာဖို့ချပေးနေသည်။ ပုံစံ

မျိုးစုံနှင့် သရုပ်ပြတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မီးခြစ်ဂက်စ်ထည့် သမားဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ မြက်ရှင်းမြောင်းဖော် သမားဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျပြန်တော့ တွန်းလှည်း တစ်စီးနှင့် အိမ်များဈေးဆိုင်များ သို့ သောက်ရေသန့်ဘူးများလိုက် ပို့နေတတ်သည်။

ထိုအလုပ်များသည် သူ၏ အဓိကအလုပ်များမဟုတ် ဟန် ပြများဖြစ်သည်။ သူ့အဓိက အလုပ်အတွက် လေ့လာခြင်း၊ ခွင်(ဂွင်) ရှာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖိုးလုံးကတော့ “ဟေ့ ... ကြံ့ ရာအလုပ်ကိုလုပ်တာပဲ၊ ကောင်းတယ် အခုလို ရိုးရိုး သားသား လုပ်စားတာ သိပ် ကောင်းတာပေါ့ ... မရိုးမသား လုပ်စားတာတစ်ခဏ၊ ရိုးရိုးသား သား လုပ်ကိုင်စားတာ တစ်ဘဝ တဲ့”

ရပ်ကွက်ထဲ လမ်းထဲကလူ များက ဖိုးလုံးကို ချီးကျူးထော ယောပြုကြသည်။ ဖိုးလုံးကတော့ ရင်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ငှက်မသိတော့လည်း ဆက်ရက် ကို ချိုးထင်နေကြပါလား။

‘မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ် ကွယ်မရှိ’ ဟူသော စကားကို တော့ ဖိုးလုံးသိကောင်းသိမည် မဟုတ်ပေ။

(၂)

မခင်ရွှေ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ရွှေ ကိုခင်တွယ်မက်မောသူ ဖြစ် သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှေများ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထား တတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ရွှေ ကိုမက်မောတတ်သဖြင့် မိဘနှစ် ပါးက ရွှေစင်ဟု နာမည်ပေးထား ရာမှ ရွှေခင်ဟုပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရွှေခင်ကတော့ဟေ့ ... ရွှေကို ယောက်ျားထက်ခင်တွယ် မက်မောတယ် ... ယောက်ျား မရှိရင်နေလို့ရတယ် ... ရွှေမရှိ ရင်တော့ နေလို့ မရဘူးဟေ့ ...”

မရွှေခင်၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်က ရပ် ကွက်ထဲ လမ်းထဲတွင် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ၊ ခေါင်းရွက်ဗျတ် ထိုးဈေးသည်များကို ငွေတိုး၊ နေ ပြန်တိုးပေးစားသည်။ ယောက်ျား လုပ်သူက အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင်

ငွေစာရင်းကိုင် စာရေးကြီးဖြစ် သည်။ ရိုးသည်၊ အေးသည် သဘောကောင်းသည်။ မိန်းမ အလိုကို အမြဲလိုက်လျောတတ် သည်။ မရွှေခင်အလုပ်က နေ့ ချင်းဝင်ငွေကောင်းနေသဖြင့် မရွှေ ခင်က လင်ယောက်ျားကိုပင် လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူတတ်သေးသည်။

“ရွှေခင်ရယ် အခြားလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ မောက်မောက် မာမာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မပြောပါနဲ့ ... လူ့ဘဝဆိုတာ အမြဲတည်တံ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲနေတတ်တယ် ... တို့ဘဝဟာ ဒါ့ထက်မြင့်တဲ့အဝ ပြောင်းလဲသွားရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ... ဒါ့ထက်နိမ့်တဲ့ ဘဝကျဆင်းသွားရင် အကျနာ လိမ့်မယ် ... ဆင်ခြင်ပါ ...”

“ဒီမှာကိုထွန်း ... ရှင်သာ လူတိုင်းကို လိုက်သဘော ကောင်းနေ ... ကျုပ်ကတော့ မကောင်းနိုင်ဘူး ... ပြီးတော့ ရှင်အလုပ်နဲ့ ကျုပ်အလုပ်က သဘာဝချင်း မတူဘူး ... ကျုပ် အလုပ်က အဲဒီလိုပြောနိုင် ဆိုနိုင်မှ တန်ကာကျတာ ... လူတွေ အကြောင်း ရှင်မသိပါဘူး။”

မရွှေခင်ဘက်က ကြည့်ပြန်
တော့လည်း မှန်နေသည်။ လူ
တွေကလည်း ပိုက်ဆံလာချေးလူ
စဉ်မှာတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့
ငိုပြတတ်ကြသည်။ ပြန်ဆပ်ချိန်
ရောက်တော့ ရှောင်နေသူက
ရှောင်၊ နေ့ညရွှေသူကရွှေနှင့်
လုပ်တတ်ကြသည်။ မရွှေခင်မှာ
မကြမ်းချင်ဘဲကြမ်း၊ မပြောချင်
ဘဲပြောနေရသည်။

ယနေ့ နိုင်ငံတော်သည် ဒီမို
ကရေစီ လမ်းကြောင်းဆီသို့
ဦးတည် နေသော အချိန်အခါဖြစ်
သည်။ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲ
မှုများ ပြုလုပ်နေသည်။ ဆင်းရဲ
ခွမ်းပါးသူများ၏ လူနေမှု ဘဝ
မြင့်မားရေးကို ဦးစားပေး ဆောင်
ရွက်ပေးနေသည်။ အိမ်ပိုင်မရှိသူ
များ ရှိလာရန် တန်ဖိုးနည်းအိမ်
ရာများ တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊
ဆင်းရဲ ခွမ်းပါးသူများကို အရင်း
အနှီးရရန် ငွေချေးသမဝါယမ
အသင်းများနှင့် အခြားအသင်း
အဖွဲ့များက အတိုးနှုန်းချိုသာစွာ
ဖြင့် ငွေများထုတ်ချေးခြင်း ပြု
လုပ်ပေးနေသည်။

“ဟဲ့ ... မိစိမ်းတို့ မိနန်း
တို့ နင်တို့ညီအစ်မ ငါ့ဆီမှာ ငွေ

**လူတွေကလည်း
ပိုက်ဆံ
လာချေးယူစဉ်မှာတော့
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့
ငိုပြတတ်ကြသည်။
ပြန်ဆပ်ချိန်
ရောက်တော့
ရှောင်နေသူကရှောင်၊
နေ့ညရွှေသူကရွှေနှင့်**

မချေးတော့ပါလား ချမ်းသာသွား
ကြပြီလား”

“ချမ်းသာသွားလို့ မဟုတ်
ပါဘူး အစ်မရွှေခင်ရယ် ...
သမဝါယမ ငွေချေးအသင်းက
ငွေချေးရလို့ပါ ... အတိုးက
လည်း သက်သာတယ်လေ”

“အော် ညည်းတို့က အား
ကိုးရှိလာတော့ ငါ့ကိုကန်သွား
ကြတာပေါ့လေ ...”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး
... အဆင်ပြေသလို လုပ်ရတာ
ပါ”

မရွှေခင်ထံ ငွေချေးသူများ
တစ်စထက်တစ လျော့နည်းလာ
ရာ နောက်ဆုံးချေးသူမရှိသ
လောက်ဖြစ်လာသည်။

လူလောက လူ့ဘဝသည်
တစ်ဖြောင့်တည်း၊ တစ်သမတ်
တည်း မသွားပေ။ ငှက်ခါး
ပျံသလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်
နေတတ်သည်။ ယခုဆိုလျှင်
မရွှေခင် အလုပ်မှာ လုံးဝအဆင်
မပြေတော့ပါ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာ
ကိုင်ရမှန်းမသိ၊ ကိုထွန်းရွှေ၏
လစာတစ်ခုတည်းအပေါ် မှီတင်း
နေရသည်။ မရွှေခင် စိတ်နှလုံး
အတော်ကျနေသည်။ ဤကျောင်း

ပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေသည်။ မြေနိမ့်ရာ လှဲစိုက် ဆိုသလို မရွှေခင်၏ မြေနိမ့် ဘဝ ကို မမျှော်လင့်သော ပြဿနာလုံ ကလာစိုက်ပါတော့သည်။

(၃)

တစ်နေ့ညနေတွင် မရွှေခင် ယောကျ်ား ကိုထွန်းမောင် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချုပ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာ သည်။

“ကိုထွန်း ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... မျက်နှာလည်း မကောင်း ဘူး ... နေမကောင်းလို့လား”

မရွှေခင်က ပျာပျာသလဲမေး သည်။

“နေကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရုံးမှာအဆင်မပြေဖြစ်လာလို့လား”

“အေးဟုတ်တယ် ... ငါပြ သာနာအကြီးအကျယ်တက်နေပြီ ကွ ...”

“အမလေး ... ဘုရား ... ဘုရား ဘယ်လိုပြဿနာလဲ ကိုထွန်းရယ် ရင်တွေတုန်လိုက် တာ ...”

မရွှေခင်မှာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ပြီး ကို

ထွန်းမောင်ကို ကြည့်နေသည်။ ကိုထွန်းမောင်က မပြောသေးဘဲ ရေခွက်ကိုယူပြီး မော့သောက် လိုက်သည် ပြီးမှပြောပြသည်။

“ဒီနေ့ ငါမအားတာနဲ့ ဌာန ကငွေ (၂၅) သိန်းကို ရုံးဝန်ထမ်း ကောင်လေးလွှတ်ပြီး ဘဏ်သွား သွင်းခိုင်းလိုက်တာ ... လမ်းမှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရလို့ဆိုပြီး ပြန်လာ တယ်”

“ဟင် ... တကယ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားရှင် ... ကလိမ်က ကျစ် လုပ်တာလားမှ မသိတာ”

“တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ ... ကောင်လေးက ရိုးရိုးအေး အေးလေးပါ သူလည်းပြန်လာ ပြီးငိုနေတော့တာပဲ ...”

“သူ့လက်ထဲမှာ ဖြစ်သွား တာ သူ့မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့”

“ဒီလိုပြောလို့မရဘူးကွ ... ဒီအလုပ်က ငါကိုယ်တိုင်သွား လုပ်ရမှာ ... ငါမအားလို့ သူ ကိုအကူအညီတောင်းမိတာ ... ငါ့မှာပဲ တာဝန်ရှိတာကွ”

ကိုထွန်းမောင်စကားကြောင့် မရွှေခင်ငိုငိုသွားသည်။ ကိုထွန်း မောင်ကတော့ သက်ပြင်းသာ အကြိမ်ကြိမ်ချနေသည်။

“အဲဒါဆို ... ဘယ်လို လုပ်မလဲ ...”

“ချက်ချင်းပြန်စိုက်သွင်းရမှာ ပေါ့ ... မသွင်းနိုင်ရင် ထောင် လည်းကျ ... အလုပ်လည်း ပြုတ်မယ် ...”

“ကောင်လေးရော ... အနည်းအကျဉ်း မစိုက်နိုင်ဘူး လား ...”

“သူ့မှာလည်း အောက်ခြေ ဝန်ထမ်းလစာလေးနဲ့ ... လေ ဖြတ်ထားတဲ့ အဖေနဲ့ အမေအို ကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရတာ ဘယ် စိုက်နိုင်မလဲကွာ ...”

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားသည်။ လင်မယားနှစ် ယောက်သက်ပြင်းချသံ များက

သာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းနေသည်။ ကိုထွန်းမောင်က ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် မရွှေခင်ကိုအားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မရွှေခင်၏ မျက်ရည်ပိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ ကိုထွန်းမောင်ရင်ထဲ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားလိုက်ရသည်။ မရွှေခင်က မျက်ရည်များကို အမြန်သုတ်လိုက်သည်။

“ကိုထွန်းကို ... ထောင်ကျလည်းမခံနိုင်ဘူး ... အလုပ်ပြုတ်ပြီးသိက္ခာကျလည်း မခံနိုင်ဘူး။ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာတဲ့ ... ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က ရွှေတွေကို မနက်ဖြန်သွားရောင်းမယ်။ ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆို ကာမိတယ်။ ကိုထွန်းဘာမှ သောကဖြစ်မနေနဲ့ စိတ်အေးအေးနေနော်”

မရွှေခင်စကားကြောင့်ကိုထွန်းမောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးခံစားသွားရသည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့က ရွှေကို ယောက်ျားထက် ခင်တွယ်မက်မောတယ်

... ယောက်ျားမရှိရင်နေလို့ရတယ် ... ရွှေမရှိရင် နေလို့မရဘူးဟေ့” လို့ဆိုခဲ့သော ဇနီးခုတော့ ယောက်ျားအတွက် သူ့အလွန်မက်မောသော ရွှေတွေကို စွန့်လွှတ်တော့မှာပါလားဟု တွေးပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

(၄)

ရွှေကိုအလွန်ခင်တွယ် မက်မောသော မရွှေခင် ခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွှေလုံးဝမရှိ ပြောင်တလင်းခါပြီး လမ်းဆုံကားဂိတ်ရှေ့လမ်းဘေးတွင် ထမင်းဆိုင်လေး ဖွင့်ရောင်းနေရသည်။ ယခင်ကလို မောက်မောက်မာမာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလည်း မပြောတော့၊ လောကခံ၏ အလှည့်အပြောင်း သဘောကို ကောင်းကောင်း သိသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီမှာအစ်မ ... သောက်ရေသန့်ဘူးလာပို့တယ် ...”

“ဒါနဲ့နေပါဦး အရင်ပို့နေကျကောင်လေး မဟုတ်ပါလား”

“အော် ပို့နေကျကောင်

လေးက တောပြန်သွားပြီ ... အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လာပို့တာပါ။ နောက်ဆို ကျွန်တော်ပဲလာပို့မှာ ... ကျွန်တော့်မှာ မည်က ဖိုးလုံးပါ”

“အေးအေး မှန်မှန်တော့လာပို့နော်”

“စိတ်ချပါအစ်မ ... ကျွန်တော် မှန်မှန်လာပို့ပါမယ်”

ဖိုးလုံးက သောက်ရေသန့်ဘူးကိုထားရင် သူ့အကြည့်က တစ်ဆိုင်လုံးကို မွှေနှောက်လိုက်သည်။ မရွှေခင်က သေတ္တာလေးထဲမှ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ရေသန့် ဘူးဖိုးပေးလိုက်သည်။ ဖိုးလုံးက ပိုက်ဆံယူပြီးထွက်သွားသည်။

“မိန်းမရေ ... မင်းဟန်မပျက်လေးဆွဲနိုင်ဖို့ ကိုယ်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဖန်တီးလာတယ်။ အရင်ဆွဲကြိုးနဲ့ပုံတူ ဆိုဒ်တူပဲကွ ...”

ရုံးမှပြန်လာသော ကိုထွန်းမောင်က သူ့အိတ်ထဲမှ ဆွဲကြိုးကိုထုတ်ကာ သူ့ဇနီးလည်ပင်းတွင် ဆွဲပေးလိုက်သည်။

“ကိုထွန်း ... ရှင့်ဆွဲကြိုးကလည်း ...”

“အိုကွာ ... ဟန်ပျက်

ပေါ့ ... မင်းကိုလူတွေ အထင် အမြင်သေးမှာစိုးလို့ အမြဲတော့ မဆွဲနဲ့ပေါ့! ... အပြင်သွားတဲ့ လာတဲ့အခါ ဆွဲသွားပေါ့ကွာ”

ကိုထွန်းမောင်မှာသူ အတွက် ကြောင့် သူ့ဇနီးအခုလိုဘဝမျိုး ရောက်သွားရသည်ကို အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ထို ပစ္စည်းများအစား ပြန်ရရန် ဘယ် ပုံဘယ်နည်း လုပ်ရမည်ကိုလည်း အမြဲတွေးနေမိသည်။ မရွှေခင် ကလည်း သူ့ယောက်ျား စိတ် သက်သာမှုရရန် အပြင်သို့သွား လာသည့်အခါ ဆွဲသွားပြီးဆိုင် မှာနေသည့်အခါ မဆွဲဘဲ ပိုက်ဆံ သေတ္တာပုံးလေးထဲတွင် ထည့် ထားသည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် စားသုံးသူ များသောကြောင့်လားမသိဆိုင်မှာ လက်မလည်အောင် ရောင်းနေရ သည်။ တစ်မနက်လုံး မနားရ၊ နေ့လယ်ရောက်မှ လူပါးသွား သည်။ အဖော်ခေါ်ထားသော ကလေးမလေးကို ဈေးဝယ်လွှတ် လိုက်ပြီး မရွှေခင်က ဆိုင်နောက် တွင် ရေချိုးနေသည်။ ဖီးလိမ်း ဝတ်စားပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာ သည်။ ခုမနက်ရောင်း ရငွေများ

ပြည်တွင်း
ဖြစ်ရပ်မှန်

“ဟင်ခနဲ”
ဖြစ်သွားသည်။
ငွေသေတ္တာ
ပုံးလေးထဲတွင်
ပိုက်ဆံများနှင့်
ခွဲကြိုး
မရှိတော့ပါ။

ကို စစ်ကြည့်ရန် ငွေသေတ္တာ ပုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

မရွှေခင် “ဟင်ခနဲ” ဖြစ် သွားသည်။ ငွေသေတ္တာပုံးလေး ထဲတွင် ပိုက်ဆံများနှင့် ဆွဲကြိုး မရှိတော့ပါ။ ဆိုင်ရှေ့ထွက်ကြည့် သောအခါ လူအများ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ နေရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စွပ်စွဲစရာ အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်ငိုနေသည်။ ညနေ ကိုထွန်းမောင်ရုံးမှ ပြန် လာသောအခါအကျိုးအကြောင်း ကို ပြောပြသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကွာ ... ကားဂိတ်ဆိုတော့ လူမျိုးစုံ သွားလာနေကြတာ ... ဘယ်သူ့ကို စွပ်စွဲလို့ရမလဲ ... လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း မြင် တွေတာမဟုတ်ဘူးလေ။ နောက် ဆိုသတိနဲ့ထားပေါ့၊ ဆွဲကြိုးကို တော့ နောက် တစ်ကုံးလုပ်ပေး မှာပေါ့နော်”

ကိုထွန်းမောင်က စိတ် မကောင်းဖြစ်နေသော ဇနီးကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ မရွှေခင်က တော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်

ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။ နူရာဝဲစွဲ လဲရာသူ ခိုးထောင်းအဖြစ်နှင့် ကြုံနေပါ ရောလား။

(၅)

နေလယ်ခင်းဖြစ်သဖြင့် လှိုင်သာယာမြို့ ပင်လုံဈေးလမ်းမကြီးတွင် လူများရှင်းနေသည်။ ဈေးလမ်းမကြီးဘေးရှိ ခန့်ညားထည်ဝါလှသော ဇမ္ဗူရာဇ် ရွှေဆိုင်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော် ပစ္စည်းရောင်းချင်လိုပါ”

“ဘာပစ္စည်းလဲပြလေ”

“ဆွဲကြိုးပါ ဒီမှာပါ”

ထိုလူက ဆွဲကြိုးကိုထုတ်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်က ဆွဲကြိုးကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးမှာ တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိပြီး နေရောင်၌ ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။ လာရောင်းသူနှင့် ပစ္စည်းကို ကြည့်ပြီး ဆိုင်ရှင်က သင်္ကာမကင်းသလိုဖြစ်လာသည်။

“ဒီပစ္စည်းက ခင်ဗျားပိုင်ပစ္စည်းလား”

**ဆွဲကြိုးမှာ
တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိပြီး
နေရောင်၌
ဝင်းလက်
တောက်ပနေသည်။
လာရောင်းသူနှင့်
ပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး**

“ကျွန်တော့်အမေပိုင် ပစ္စည်းပါ ... အမေကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကုဖို့လာရောင်းတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... စစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုင်ရှင်က ဆွဲကြိုးကို ရွှေငစ်မစစ် မှတ်ကျောက်တင်စစ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ဆိုင်နောက်သို့ဝင်သွားသည်။

“ခဏနေဦးနော် ... ပြီးတော့ အလေးချိန်ပြီး ငွေတွက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရပါတယ် စောင့်ပါမယ်”

သိပ်မကြာပါ။ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရဲနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်တာ ဒီဆိုင်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ဒီလူဆွဲကြိုးအတူကြိုးကို လာလိမ်ရောင်းလို့ စခန်းကိုအကြောင်းကြားတာပါ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ဆွဲကြိုးက ရွှေအစစ်မဟုတ်ဘူး အတူကြိုးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်း ပစ္စည်း အကြောင်းမင်းသိ မှာပေါ့”

ထိုစဉ်တွင် ရုပ်ကွက်အုပ် ချုပ်ရေးမှူးရုံးနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ် ယောက်လည်း ရောက်လာ သည်။ ဆိုင်ရှင်က ပြည်သူ့ရဲ့ နှင့် လူကြီးများရှေ့တွင် မှတ်ကျောက် တင်ပြလိုက်သည်။ ရဲများက ဆွဲ ကြိုးအတုကြိုးကို သက်သေများ ရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်း လိုက်သည်။

“မင်း ... စခန်းကိုသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ရွှေအတု လိမ်ရောင်းသူကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး စခန်းသို့ ခေါ် သွားသည်။ ရဲစခန်းတွင် တာဝန် ကျနေသော ဒုရဲအုပ်စိုးထွန်းက စစ်ဆေးသည်။

“မင်းနာမည်ပြော”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဖိုးလုံး ပါ”

“မင်းဒီပစ္စည်း ဘယ်ကရ လာသလဲ”

“ကျွန်တော်ကောက်ရတာ ပါ”

“မင်းလိမ်ပြန်ပြီ ... ရွှေဆိုင်မှာတုန်းကတော့ မင်း

အမေပစ္စည်းဆို ခုတော့ ကောက် ရတာပါတဲ့ ... မင်းမလိမ်နဲ့ မှန်မှန်ပြော”

ဖိုးလုံးက တော်တော်နှင့် မပြောသေး စဉ်းစားနေသည်။ နောက်မှ အမှန်တိုင်းပြောပြ သည်။

“ကျွန်တော် ဒီဆွဲကြိုးကို ... လမ်းဆုံကားဂိတ်ရှေ့ ဒေါ် ရွှေခင် ထမင်းဆိုင်က ယူလာ တာပါ”

“ယူလာတယ်ဆိုတာ ဒေါ် ရွှေခင် မသိအောင် ယူလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

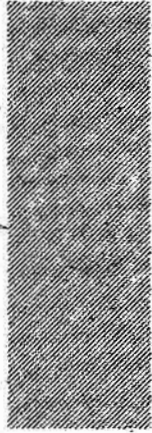
“အေး သူများပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိဘဲယူရင် ခိုးမှုမြောက် တယ်ကွ ... အတုဖြစ်ဖြစ် အစစ်ဖြစ်ဖြစ် ခိုးမှုဟာ ခိုးမှုပဲ။ ဒီတော့ မင်းဟာ လိမ်လည်မှု ရယ် ခိုးမှုရယ် အဲဒီနှစ်ခုနဲ့ အချုပ် ထဲသွားပေတော့”

ဖိုးလုံးမှာ ပွဲတကာပွဲ နွဲလာ သည်မှာ ဒီတစ်ပွဲကျမှ အချုပ် ခန်းထဲသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရ သဖြင့် မခံချိုမခံသာ မကျေ မနပ်ဖြစ်နေသည်။

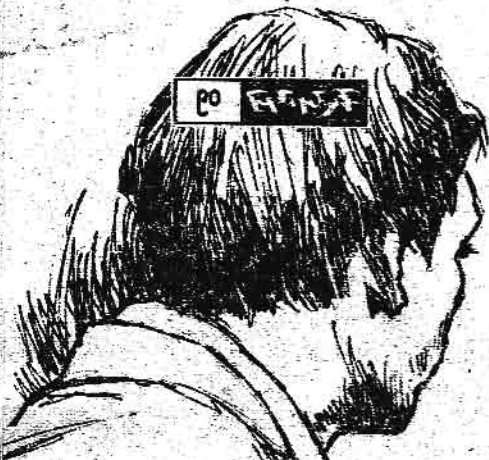
xxx ဝါဝါမြင်တိုင်း xxx

ရွှေအစစ်လို့ xxxမထင်လိုက်ပါနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူရယ် xxx ဆိုသော သီချင်းလိုပင်။ ဟန် ဆောင်မှုများ နှင့် အတုများပေါ် များလွန်း သဖြင့် သူခိုးများပင် အတုအစစ် ခွဲနိုင်ရန် မှတ်ကျောက် ဆောင် ထားသင့်ပါလားဟူ၍။

မောင်အေးနှစ်(ပညာရေး)

အိမ်ထောင်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

DESIGN
KAWA

ရှင်လွန်းမယ်

အမှန်းကြွေးဆပ်သူ

“ကလင် ... ကလင်”
 “ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါ
 ခင်ဗျာ၊ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းက
 ပါ”
 “.....”
 “လူသတ်မှုဖြစ်လို့ ...
 ဟုတ်ကဲ့ ... လိပ်စာပြောပါ”
 “.....”
 “ကောင်းပါပြီ”
 ရဲတပ်ကြပ်ထွန်းစိန်သည်
 တရားရုံးမှ တရားလိုပြုလုပ်ပြီး
 ရောက်ခါစ ရှိသေးသော စခန်း
 မှူး ဒုရဲအုပ် ဇော်ဇော်အောင်ကို
 လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စခန်းမှူး
 ကလည်း ‘လူသတ်မှု’ ဖြစ်လို့
 ဆိုသော စကားကြောင့် လှမ်း
 ကြည့်သည့် အကြည့်နှင့် ဆုံ
 သည်။
 “ရက(၅)၊ အိမ်အမှတ်(-)
 မှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ပါတဲ့ စခန်း

မှူး”
 “ဒါဆိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း
 ပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”
 ရဲတပ်သား (၃) ဦး၊
 တပ်ကြပ်ကြီး (၂) ဦးနှင့်အတူ
 ရဲအုပ်မျိုးနိုင်တို့သည် ညွှန်ပြသော
 လိပ်စာအတိုင်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
 မြိုက် ရောက်သွားသည်။ သို့
 သော အိမ်တံခါးမှာ သော့မခတ်
 ထားသော်လည်း အထဲမှ ပိတ်
 ထားသည်။
 “ဒေါက် ... ဒေါက်”
 “.....”
 အခန်းထဲမှ တုန့်ပြန်သံ
 မကြားရသော်လည်း လျှောက်
 လာသည့် ခြေသံကိုတော့ ကြား
 ရသည်။ သိပ်မကြာခင် တံခါး
 ပွင့်လာသည်။ တံခါးဝ၌အသက်
 (၂၀) ကျော်အရွယ် မိန်းမပျို
 တစ်ဦး ရပ်နေသည်။

“လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတယ်
 ဆိုတော့”
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒီအိမ်
 ကပါ”
 သူမက ရှေ့မှဦးဆောင်သွား
 သဖြင့် သူတို့လည်း နောက်က
 လိုက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတစ်
 ခန်းထဲသို့အရောက် သူတို့သည်
 မတုန်လှုပ်ကြသော်လည်း တော်
 တော် အော်ဂလီဆန်သွားသည်။
 ယောကျ်ားတစ်ယောက်
 သည် အိပ်ယာပေါ်၌ နောက်
 လျက်သေဆုံးနေသည်။ အိပ်ယာ
 ခင်းများ၌ သွေးများမှာ အိုင်
 ထွန်းကာ ကြမ်းပြင်သို့ပင် တစ်
 ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ကျော
 ပြင်၌ ဓားကတန်းလန်း။
 ဒုရဲအုပ် မျိုးနိုင်သည် သေဆုံး
 သူထံမှ အကြည့်လွဲ၍ မိန်းမပျို
 ထံလှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းမပျို

၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့ကာ တုန်
ယင်နေသည်။

“လူသတ်သမား ဘယ်သူ
ဆိုတာ မြင်လိုက်၊ သိလိုက်သ
လား”

ဒုရဲအုပ် မျိုးနိုင်က မေးရိုး
မေးစဉ် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး
လိုက်စဉ် မိန်းမပျိုသည် လက်
(၂) ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်း
လိုက်သည်။ သူမ၏ လက် (၂)
ဖက်၌ သွေးများ မြင်မကောင်း
လောက်အောင် အပေပေအလူး
လူး”

“သူ့ကိုသတ်တဲ့သူက ကျွန်မ
ပါဆရာ၊ ကျွန်မကိုဖမ်းပါ၊ သူ့လို
ယုတ်မာ ရိုင်းဆိုင်းတဲ့လူက

ဒီလောကမှာ မရှိသင့်ပါဘူး”

အခန်း(၂)

သူမ၏အမည်မှာ ‘နန်းစံ
အေး’ ဖြစ်သည်။ တန့်ယန်းမြို့
နယ်ထဲက ရွာတစ်ရွာတွင် နေ
ထိုင်သည်။ ရှမ်းတိုင်းရင်းသူဖြစ်
ပြီး ချောမောလှပသူ တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ လားရှိုးတက္ကသိုလ်
တွင် အဆောင်နေရင်း ဘွဲ့တစ်
လုံးရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရသော်
လည်း ရွာမပြန်ရချေ။ ရွာ၌
မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသဖြင့် မိဘ
များက ပြန်မလာခိုင်းခြင်းဖြစ်
သည်။

လားရှိုးမြို့တွင် အဆောင်မှာ

နေပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်
လုပ်သည်။ သူမကောင်းတာ
လုပ်၍ ချီးမွမ်းမည့်သူ မရှိသလို၊
ဆိုးတာလုပ်၍လည်း ကဲ့ရဲ့မည့်
သူမရှိချေ။ ဒါပေမယ့် သူမသည်
ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“စိုးမင်းဦး” ဆိုတဲ့လူနှင့် တွေ့
ဆုံပုံက ဆန်းသယောင်နှင့် မဆန်း
ချေ။ သူသည် သူမအလုပ် လုပ်
နေသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ သား
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တရုတ်
လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူမထက် (၁၀)
နှစ်ခန့် အသက်ကြီးသည်။

သူက တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်
ကို ရောက်လာတတ်သည်။ သူ
အဖေ မအားသည့်ရက်တွင်သူရုံး
ထိုင်သည်။ သူမတို့ ပစ္စည်းအဝင်၊
အထွက်စာရင်း ပြုလုပ်ပြီးတိုင်း
သူ့ကို တင်ပြရသည်။

တွေ့ပါများရာမှ ရင်းနှီး၊
ရင်းနှီးရာမှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး
သူနှင့်သူမ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။

စိုင်းထီးဆိုင်၏ သီချင်းကဲ့သို့
ပြောရလျှင် အစကတည်းက
မတွေ့ကြရင်း အကောင်းသား။

အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား

သဘောမတူတာကတော့ အစဉ် အဆက်ပင်။ ဘယ်သူ့မျှတံခွဲ သည့် စည်းကမ်းလဲတော့ မသိ ချေ။ သူသည် သူနှင့်သူမ ချစ်သူ တွေဖြစ်တာ သူမိဘတွေ သိမှာ အလွန်ကြောက်သည်။ သူငယ် ချင်းများကတော့ ...

“စံအေးရယ် ... နင့်တို့ဟာ ဖြစ်ပါ့မလား လောပန်းသိရင် နင့်ကို ပြောလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ငါလည်း ကြားဖူးတယ်စံအေး၊ လောပန်းရဲ့ သားအကြီးဆုံးတောင် မမျိုးမျိုး ဆိုတဲ့ အစ်မနဲ့ကြိုက်ဖူးတယ်။ နောက်တော့ လောပန်းက အပြစ် ရှာပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်တာ။

သူမကတော့ အချစ်ဆိုသည် များ မည်သည့် တံတိုင်းကို မဆို ဖြတ်ကျော်နိုင်သည်ဟု ယူဆ ထားသည်။ အချစ်ကြောင့် သူတို့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်ခဲ့ကြ သည်။ ချစ်သူတို့ရဲ့ လည်နေကျ နေရာလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ဟုမ်း မူဆယ်၊ ရန်တိုင်းအောင်ဘုရား၊ ရေပူစမ်း စသည့်နေရာများတွင် ခြေရာခြင်း ထပ်ခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ထိုင်ပြီး သူ့ခါးဖက်၍ သူပြော

လားရှိုးမြို့တွင်
အဆောင်မှာနေပြီး
ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
အလုပ်လုပ်သည်။
သူမကောင်းတာလုပ်၍
ချီးမွမ်းမည်သူ
မရှိသလို၊
ဆိုးတာလုပ်၍လည်း
ကဲ့ရဲ့မည်
သူမရှိချေ။

သမျှ စကားတိုင်းကို ကြည်နူး မိတာကလည်း ချစ်သူတိုင်း ခံ စားဖူးကြမည်။

အချစ်ရှိရင် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော အကောင်းမြင် သည်။မလိုတမာ ရှိသူကတော့ မလိုတဲ့စကားပြောသည်။

ချစ်သူသက်တမ်း ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ ဆက်ဆံရေးသည် တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာသည်ဟု မရှိချေ။ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်တွေ ဆုံရသည့် ဘဝသည် ကြာလာ တော့ ခါးသည်းလာသည်။ ချစ် သူသက် (၃) နှစ်အထိ လက် ထပ်ဖို့ မပြောနှင့် ချစ်သူအဖြစ် တောင် လူသိမခံဝံ့လျှင် ...။

အခန်း(၃)

“စံအေးတို့ကိစ္စ ဘယ်လို လုပ်မလဲ တို့ဦး”

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ စံအေး ရဲ့”

သူက မသိသလိုနှင့် မေး သည်။ စံအေး စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ

“ဘယ်ကိစ္စရှိရမှာလဲ ကိုဦး နဲ့ စံအေးတို့ကိစ္စကို ကိုဦးမိဘ တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့လေ”

လူ့လောက၌
 လာဖို့အဆင်သင့်
 ဖြစ်နေသော
 ကလေး
 တစ်ယောက်အတွက်
 သူနှင့် သူမ
 လက်ထပ်ခြင်းမှတစ်ပါး
 အခြားမရှိနိုင်။

“ဟင် ... သိသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ စံအေးရဲ့ သိရင် ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လိုသဘော တူတော့မလဲ ကိုယ်စံအေးနဲ့ မခွဲ နိုင်ဘူး၊ အဖေတို့ သိလို့ မဖြစ် ဘူး”

“မသိတော့ စံအေးတို့ လက် ထပ်ဖို့က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... စံ အေးရယ်”

“ဘာ ...”

သူမအတော်လေး ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။ ရည်းစားသက် တမ်း (၃) နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို မှ ဖြည်းဖြည်းလုပ်နေလျှင် သူမ တို့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ အောင် ကြိုးစားဖို့က နောက် (၁၀) နှစ်မှလား။

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုယ် ပြောတာက...။ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြောရမှာ မဟုတ် လား”

တာဝန် မယူတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ရ သည်မှာ ကြာလာသောအခါ စိတ်ကုန်ချင်လာသည်။ တစ်စုံ တစ်ဦး၏ ပြစ်တင်မှုကို ကြောက် ကာ နေသာသလို ရေသာခိုချင်

သည်။ ချစ်ဖို့တစ်ခုတည်းသိပြီး လက်ထပ်ဖို့ကို မပြောဝံ့သူ။ ဒီကိစ္စလောက်တောင် တာဝန် မယူရင် တစ်ဘဝလုံးနှင့် ပုံအပ် ဖို့ မည်သို့ စိတ်ကူးဝံ့မည်နည်း။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား လောပန်းကို သွားပြောလိုက်လေ နင်သူနဲ့ကြိုက်နေတဲ့အကြောင်း။

“ဟင့်အင်း ပြောလို့မဖြစ် ဘူး၊ ကိုယ့်ရည်းစားအကြောင်း ကိုယ်ပဲသိတယ် ငါကတော့ အဲဒီ လို ရင်ကျောပြီး သူ့ရင်ကောင်း လုပ်တယ်ထားဦး သူကနောက် က အသာတကြည် လိုက်လာ မယ်များ ထင်နေသလား စေး သေး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြိုက် ပါဘူး ဖြစ်မယ့် ယောက်ျားမျိုး”

“နှင့်ဒုက္ခလည်း မသေးပါ လား၊ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူကို ကြိုက် လိုက်တာကမှ ကောင်းသေး၊ ခိုး တူဘောင်ဘက်လုပ် စားရရင် ရပါစေ သူက ကိုယ့်အပေါ် ညာ ဦးမှာ အခုတော့ သူ့ဌေးသား ကိုကြိုက်မိတော့ ကိုယ့်ကံမျက် နှာခွဲ အစစအရာရာ သိမ်ငယ် နေရတာ”

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်လဲချ် ချလိုက်သည်။ ဤကံပဲခေါက်

သူနှင့်တွေ့လျှင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောခိုင်းရမည်။ ဟိုဒီ ဝေ့ လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေလျှင် တော့ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ။ နောက် ထပ် သည်းခံရဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ထိလဲ

အခန်း(၄)

သို့သော်လည်း ... မှန်းထား သမျှဖြစ်မလာခြင်းကို ဘဝဟု ခေါ်လေသလား မပြောတတ် ချေ။ သူနှင့်တွေ့လျှင် အပြတ် ဆွဲဆွဲနွေးရမည်ဆိုသော ကိစ္စ သည် တကယ်တမ်းသူနှင့် တွေ့ ရသောအခါ ပြောမထွက်ခဲ့ချေ။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူမတို့ နယ်ကျွံခဲ့ ကြသည်။

သူ့နှုတ်က "စံအေးကို ချစ်လွန်းလို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာ ပါ" ဆိုသည့် စကားလုံးများကို လည်း ယုံကြည်နေမိသည်က မိုက်မဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြွေလွင့် ခဲ့ရသော ကိုယ့်ဘဝ ကို ဝမ်းနည်းခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့် ရဲ့ ချစ်သူမို့လည်း ကြာရှည် စိတ်ဆိုး၍ မရချေ။

တစ်ခါဆိုလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ အပြစ်ကင်းသော အမှား၊ တစ်ခါ

ထက်နှစ်ခါထက် (၃) ခါ အခါ အခါမှားလျှင်တော့ သူမရဲ့ မိုက် မဲသော အမှားများသာ ဖြစ်လာ တော့သည်။ ချစ်သူကို 'ဟင်' လို့ မငြိုငြင်ရက်လျှင်တော့ သူမ ဘဝကတော့ အကြိမ်ကြိမ် စွန်း ထင်းနေခဲ့ပြီ။

မိုက်မဲသော မိန်းမများ စာရင်း ပြုစုလျှင် သူမက ထိပ် ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး တော့ လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်မပြော လျှင် အပြတ်ဟု မပြောနိုင်တော့ ဘဲ ခယတောင်းပန်စွာ။

"ကိုဦး ... စံအေးတို့ အခြေ အနေက လက်မထပ်ရင် မဖြစ် တော့ဘူးနော်၊ ဘယ်တော့လက်

ထပ်ကြမလဲ"

ဟု မျက်နှာငယ်စွာ ပြောရ ပြီ။ အခုတော့ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ဘာကြောင့် 'ဆူးနဲ့ဖက်' ပမာ တင်စားခဲ့ သလဲ ဘဝနွမ်းပါးခါမှ အသိ ဝင်တော့သည်။

နောက်တော့လည်း တဖြည်း ဖြည်း သိလာရသည်ကတော့ ဘီလူးမျက်နှာ။ အိုလူတွေက တော့ ပြောကြပေလိမ့်မည်၊ ဒီလောက်ထိ ချစ်ကြိုက်လာပြီး မှ အခုမှ ဘီလူးမှန်း သိရသလား ဆိုပြီး အပြစ်ဆိုပေလိမ့်မည်။ အချစ်မြင်လျှင် အပြစ်မထင် တတ်ဆိုသော စကားလည်းရှိ သည်မဟုတ်လား။ မိုးကြိုးပစ် တာကို ထန်းလက်နဲ့ ကာတာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မိဘသဘောကူလို့ ဆိုလျှင် တောင် သူ့မှာမိန်းမတစ်ယောက် ကို ရှာကျွေးနိုင်ဖို့ အရည်အချင်း၊ အလုံအလောက်ရှိသည်။ နောက် တော့လည်း သူဟာပန်းကို အမြတ်တနိုး ပန်ဆင်ချင်သူ မဟုတ်မှန်း သိရသောအချိန် သည့် နှောင်းသွားခဲ့ပြီ။

"စံအေးတို့မှာ မယူမဖြစ်တဲ့

အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ ကိုဦး”

“ဘာ မင်းမှာဟိုဟာ ... ရှိနေပြီဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာ ဒေါသသည် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည် သို့သော် အခုအချိန်မှာတော့ သူမ...

“ဟုတ်တယ်... ကိုဦးဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ လောပန်းကို သွားပြောရလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

သူမဘက်က တကယ်ပဲ တင်းမာလာသောအခါ ...

“အဖေ့ကိုတော့ မသိပါစေနဲ့ စံအေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်တစ်ခု

ကို စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ဘာစဉ်းစားစရာ လိုသေးလို့လဲ။ လူ့လောကသို့ လာဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်အတွက် သူနှင့် သူမလက်ထပ်ခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်။ အဲဒါကို စဉ်းစားစရာ လိုသေးသလား။

သူစဉ်းစားလို့ရသော အဖြေတစ်ခုသည် သူမအတွက် သွေးပျက်စရာ ကောင်းသော အဖြေတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

သူမက ဒီကလေးကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖျက်ချရမည်တဲ့။ လူ့လောကထဲသို့ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်းအကျိုး မသိဘဲ ဝင်လာမည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို လူ့လောကထဲ ဝင်မလာနိုင်စေရန် သတ်ပစ်ရမည်တဲ့။

“ရှင် ... ရှင် လူယုတ်မာပဲ၊ တော်တော်ကို အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့လူပဲ၊ ဒီကလေးဟာ ရှင့်ရင်သွေးပါ”

“မင်း ဒီကလေးကို မဖျက်ချလို့မရဘူး။ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ငါ့မှာ အစီအစဉ်မရှိသေးဘူး၊ ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခတောထဲ ခေါ်ချင်နေတဲ့ မင်းကမှ မိခင်မပီသတာ”

သူက တပြန်းစီး သူမကို မိခင်မပီသသူ အဖြစ် စွပ်စွဲနေသည်။

“ရှင်ဘာပြောပြော ကျွန်မ ဒီကလေးကို ရအောင်မွေးမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါသဘောမတူဘူး”

နောက်ဆုံးဇော့ သူမရဲ့ သဘောဆန္ဒတစ်ခု မပါဘဲ သူမအား အဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ကလေးဖျက်ချစေခဲ့သည်။

သူ့အပေါ်မှာ အရှုံးပေးလိုက်ရသော ဘဝများသည် သူမဘဝသာမက မသိနားမလည်သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝပင်ပါနေသေးသည်။

အခန်း(၅)

“ကိုယ်မမျှော်လင့်ဘူး၊အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ အဲဒီနေ့က စံအေးကို စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်ခဲ့တာ”

သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်တွင် ချိန်းသောအခါ ထိုစကားကို သူက ပြောသည်။

ချစ်၍ချောသော မျက်နှာသည် မုန်းသောအခါ ရွံစရာကောင်းနေသည်။ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်လာသော လက်များကို ရွံသော်လည်း ကြိတ်မိတ်နေလိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းက အလိုက်တသိ ထွက်သွားသည်။

တစ်ခါဆိုလျှင် သူ့အမှား (၂) ခါဆိုလျှင်။

သူက အမှောင်တောမှ ပျော်နေသလောက် သူမကတော့ -

“ပျော်ထားဦးပေါ့၊ လူယုတ်မာကြီးရယ်၊ ရှင့်လိုလူမဆန်တဲ့ လူအတွက် ဘယ်သူက အခါခါပေးဆပ်မလဲ နေနှင့်ဦးပေါ့”

သူမရင်ဘတ်ထဲက ကျိန်းဝါးသံကို သူ့ကတော့ မကြားချေ။ အမှောင်တောထဲမှာ မျောရင်း အိပ်ပျော်နေပြီ။ သူမအသံတိတ်ရယ်မောလိုက်သည်။ မျက်ရည်

များကျလာခဲ့သည်။ ရာဇဝတ်မှုမှန်းသိသော်လည်း ‘ဟန်မူကိုဓဥပဒေ’ ကဲ့သို့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖောက်လျှင် တစ်ဖက် အစားယူမည်။ အသက်တစ်ချောင်း သေလျှင် နောက်အသက် တစ်ချောင်းအစားပြန်ယူရမည်။

သူမ ပုခုံးလွယ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမလက်ထဲ၌ ပါလာသည့် အရာကတော့ ဒီကိုလာစဉ် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှဝယ်ယူလာသော ဓားမြှောင်။ ချွန်ချွန်လက်လက် ဓားမြှောင်က သွေးဆာနေသည့်ဟန်။ သူမဓားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော သူ့အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

သူမ အာရုံ၌ သူ့အပေါ် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုများ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိချေ။ လက်များက တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူမအပေါ် မညှာတာဘဲ သူ့သာယာရေးကိုသာ ကြည့်တတ်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းလူအတွက် သူမကြောက်ရွံ့နေ၍ မဖြစ်ချေ။

“က”
“အ”

ဓားကိုအားရပါးရ ထိုးစိုက်ကာ ဖိသွင်းပစ်လိုက်သောအခါ သူ့ထံမှ ညည်းညူသံ တစ်ချက် မသံမကွဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်သောအခါ သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခြွေရုံခြွေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်၊ ဖခင်စိတ်၊ တာဝန်ယူချင်စိတ် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်၊ သူမလက်များ ရပ်တန့်သွားသည်။ သွေးများ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ပေပြေနေသည်။

သူမသည် သူမရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် နောင်တမရဘဲ ကျေနပ်လျက်ရှိပြီး၊ လုပ်ရဲလျှင် ခံရမည်ဆိုသော စကားအတိုင်း ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ကြားသော အခါ သူမတည်ငြိမ်အောင်ရပ်ပြီး ပြေးညှင်းစွာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့တော့သည်။

ရှင်လွန်းမယ်

တစ်ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ

၂၀၁၀

၂၀၁၀

ဝိညာဉ်ဖော်သော ဇာတ်ဟမ်းတစ်ပုဒ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ထောင်
မှူးကြီး စိုးဝေသည်အိမ်တွင် မိ
သားစုနှင့် အတူတူညာဘက်ဗီ
ဒီယိုခွေထိုးကြည့်နေခဲ့စဉ် ဖြစ်ပါ
သည်။ သားတော်မောင် ဗိုလ်
ဗိုလ်သိမ်းငှားယူလာခဲ့သော ဗီစီ
ဒီခွေလေးဖြစ်သည်။ ယင်းဇာတ်
ကားလေး၏အမည်မှာ တစ္ဆေ
ခေါ် 'GHOST' အမည်ရှိ ဗီဒီယို
လေးဖြစ်သည်။

“မောင်... အဲဒီထဲက မင်း
သားက ဓားနဲ့အထိုးခံရပြီး သူ့ရဲ့
ဝိညာဉ်က မင်းသမီးလေးကို
လိုက် စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့တာ
အံ့ဩစရာပဲနော်”

“ဒါပေါ့သင်းရယ် ဒီဇာတ်
ကားလေးဟာ တကယ်တော့
မောင်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့စ
ရိုက်နဲ့ နီးစပ်မှုရှိနေခဲ့တယ်လေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သေသွား
တဲ့ လူဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ကောင်း
ကင်ဘုံကို ရောက်သွားနိုင်သလို
နိမ့်ကျတဲ့အဝိစိင်ရဲကိုလည်း ဆင်း
သွားနိုင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကောင်မ
လေးနောက်ကို မင်းသားလေး
က လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးနေ
တာကို မတွေ့မြင်နိုင်တာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ။
သေလွန်ပြီးသွားတဲ့လူဟာ မိမိစွဲ
လန်းရာနေရာမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိ
နေတတ်တာမျိုးပေါ့။ ဥပမာ
အသုဘအိမ်က လူတစ်ယောက်
သေသွားပြီဆို ရက်လည်မယ့်ည
မှာ တစ်ခုခုလာပြီး ခြောက်
လှန့်တာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်
လေ။ အသံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အနံ့နဲ့
ဖြစ်ဖြစ် ပြုလုပ်ပြတတ်တယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်။
တချို့မိန်းမတွေဆို သေသွားပြီး
နောက် ရက်လည်တဲ့ညဘက် မှာ
အမွှေးအနံ့တွေရနေတတ်သ
လိုမျိုးပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သင်းရဲ့ ရုတ်
တရက်လူတစ်ယောက် သေသွား
တာနဲ့ အစိမ်းသေဆို သူ့ဝိညာဉ်
ဟာ သက်ဆိုင်ရာအိမ်ကို တစ်
နည်းနည်းနဲ့ ရောက်လာပြီး
ပစ္စည်း တစ်ခုခုလွတ်ကျတာမျိုး
ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ဦးဦးကို ဝင်
ပူးပြီး ပြောပြတာမျိုး ရှိတတ်
ကြတယ်။ များသောအားဖြင့်
ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့လူတွေ အချိန်
စေ့လို့ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ချိန်
တန်ရင် ရုတ်တရက်သေဆုံးသွား
ပြီး မိမိစွဲလန်းတပ်မက်တဲ့အိမ်က
လူတစ်ဦးဦးကိုဝင်ပူးပြီး ဖြစ်

ကြောင်းကုန်စင် ပြောဆိုပြ တတ်တယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မှုခင်းဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် မောင့်တို့ထောင်ထဲမှာ ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်”

ထောင်မှူးကြီးစိုးဝေက ဇနီး ဖြစ်သူအား ဇာတ်ကားထဲမှာ တစ္ဆေဖြစ်သွားသူ မင်းသားလေး နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသော အကြောင်းအရာနှင့် သက်ဆိုင် သည့် ဝိညာဉ်ကဖော် ထုတ်ပေး လိုက်သော မှုခင်းဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်ကို ရှင်းလင်းပြော ဆိုပြခဲ့လေသည်။

အပြင်လောကမှာ တကယ် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သော ဘဝ ဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ဖူး သော အမျိုးသမီးလေး တစ်ဦး အသတ်ခံလိုက်ရသောကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့စဉ် သူမ၏ဝိညာဉ် က တစ်ဦးဦးထံမှာ ဝင်ပူးကာ အမှုမှန် ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်သော အောက်ပါ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်အား ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

“အဖေ သမီးမြို့တက်ပြီး တော့ သားလေးအတွက် ရှင်ပြု ပရိက္ခရာပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရဦး

ဘဝဟောင်းက ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးလေး တစ်ဦး အသက် ခံလိုက်ရသောကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့စဉ် သူမ၏ ဝိညာဉ်က တစ်ဦးဦးထံမှာ ဝင်ပူးကာ

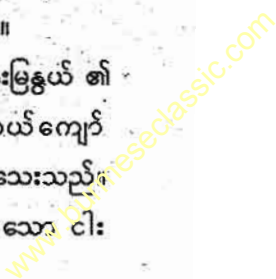
မယ်”

“သမီးရယ် ဒီမှာဝယ်လည်း ရနိုင်သားပဲ။ မြို့တက်ပြီး သမီး တစ်ယောက်တည်း ပစ္စည်းဝယ် ရမှာ စိတ်မချပါဘူးကွယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အဖေ ရယ် သင်္ကန်းပရိက္ခရာအပြင် အလှူအတွက်လည်း တခြားလို အပ်တာလေးတွေ ဝယ်ရခြမ်းရ ဦးမယ့်အတူတူ မြို့ပေါ်က ဈေး ကြီးမှာ တစ်ခါတည်း သွား ဝယ်လိုက်တာ ဈေးသက်သာ တာပေါ့။ ကားနဲ့သွား ကားနဲ့ ပြန်နေချင်း သွားမှာဆိုတော့ စိတ်မချစရာ မရှိပါဘူး အဖေ ရယ်”

နန်းမြနွယ်က ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်နွယ်ကို ရှင်းလင်းပြော ဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမ ၏ ဖတဆိုးသားလေး မောင် ချစ်နွယ်ကို ရှင်ပြုပြီးသင်္ကန်းစီး ရန်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်း များကို ဝယ်ခြမ်းရန် ခွင့်ပန်ပြော ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ နန်းမြနွယ် ၏ အသက်က သုံးဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်အရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ လင်ဖြစ်သူက လွန်ခဲ့သော ငါး

နှစ်ခန့်မှီးတွင်းကြီးထဲမှာပဲ လယ် ထွန်နေရင်း ပိုးထိ၍ သေဆုံး သွားခဲ့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူမမယ် သားကလေးနှင့် ဖခင်အိုကြီး သာလျှင် မိသားစုဘဝကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ မိမိ၏လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ကြောင့် ပရုံးပြောင်းတာဝန်က မိမိအပေါ် ကျရောက်လာခဲ့ သည်။ သားကလေး မောင်ချစ် နွယ်ကို အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် ရောက်သည်ထိ ဘဝကိုရုန်းကန် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရင်း အရွယ်ရောက် နေသော သားကလေးကို ရှင်ပြု ပေးဖို့ တာဝန်ကရှိနေသည်။

လောကကြီးက သိပ်အံ့ဩ ဖို့ကောင်းသည်။ နေ့မြင်ည ပျောက်နှင့် မရုဏသဘောကို ဆောင်နေသောကြောင့် ကံကြမ္မာ က မရေမရာရယ်။

ဒါကြောင့် ငွေလေးလက်ထဲ မှာ အဆင်ပြေနေတုန်း အဖေဖေ သားလေးကို မိမိကိုယ်တိုင်ကမ ကထပြုပြီး ရှင်ပြုပေးနိုင်ဖို့အ ရေး စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကြောင့် ဒီနှစ် နွေမှာ ရှင်ပြုပေးနိုင်မှ တန်ကာ ကျမည်မို့ သာမဏေအဖြစ်

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနိုင်ရန်နှင့် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော တမ လွန်ဘဝမှ ယောက်ျားဖြစ်သူကို လည်း ကျွတ်လွတ်သွားစေရန် အလှူအတန်း လုပ်အမျှပေးဝေ နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

သည်လိုလှူနိုင်တန်းနိုင်ချိန် မှာ လှူမှလည်း တမလွန်ဘဝ မှာ ရောက်ရှိနေသော လင်ဖြစ်သူ အတွက် မကျွတ်မလွတ်သေးရင် လည်း ကျွတ်လွတ်သွားစေပြီး ကျွတ် လွတ် သွားရင် လည့် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ရှိနိုင်မို့ ရေစက်ချအမျှဝေနိုင်မည်။

ဒါကြောင့်လည်း နန်းမြနွယ် တစ်ယောက်သားလေး မောင်ချစ် နွယ်ကို ရှင်ပြုပေးနိုင်ဖို့ သက်န်း ပရိက္ခရာဝယ်ရန် ဖခင်ကြီးထံ ခွင့် ပန်ပြီး အဝေးပြေးကားကြီးကို စီး ကာ မြို့ပေါ်တက်လာသည်။ နန်းမြနွယ်အနေဖြင့် အဖော်ခေါ် စရာကလည်း လုပ်ငန်းခွင်တွေ ထဲမှာ မအားလပ်ခဲ့တာကြောင့် နေ့ချင်းပြန်ခရီးမို့ တစ်ကိုယ် တည်းပဲ ငွေထုတ်ကလေးကို ပိုက်ကာ ကားဖြင့်မြို့ပေါ်တက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လို နန်းမြနွယ်တစ်

ယောက် မိမိကိစ္စအတွက် တစ် ယောက်တည်း မြို့ကိုကားနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရင်း မြို့ပေါ်မှ လို အပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်း နေသည်။ ဈေးကြီးထဲမှာ အလှူ အတွက် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ ကို ဝယ်ယူနေခဲ့ပြီး ညနေပြန် ကားအမီသုတ်ခြေတင် ဝယ်ယူ နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မိမိပစ္စည်း အားလုံးကို ဝယ်ခြမ်းပြီးစီးချိန် ကားဂိတ်သို့ အလျင်စလို ပြန် လာသောအခါ နောက်ဆုံးကား ပင် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ဒီ လိုအပြန်ကားကို မမိလိုက်သဖြင့် မြို့ပေါ်မှာတည်းခိုစရာ အသိ အကျွမ်းကမရှိ။ ပစ္စည်းတွေ ကလည်း ဝယ်ခြမ်းပြီးနေတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေးသာ စိတ်က စောနေသည်။

ဒါကြောင့် ကြုံရာကားနှင့်ပဲ ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကား ကြုံစောင့်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် စာန် တင်ကားကြီး တစ်စီးမှာလည်း ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ထားခဲ့ပြီး မြို့ဘက်ဆီသို့ သွားရန် လမ်းခ ရီး ကြုံနေသဖြင့် အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြကာ ဣထိပ်ဆီ

ဆင်းနိုင်ရန် ပြောဆိုလိုက်ပါ စီးနင်းခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ကားကြီးပေါ်မှာတော့ နောက်ဘက်အပေါ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို အပြည့်တင်ထားသည်။ ယင်းကုန်ပစ္စည်းများပေါ်မှာ ထိုင်ကာလိုက်ပါစီးနင်းလာရသည်။ ကုန်ကားကြီး အနောက်ဘက်ကုန်များပေါ်တွင် မိမိလိုခရီး ကြုံလိုက်ပါစီးနင်းလာသူ ခရီးသည် သုံးလေးဦးနှင့် စပယ်ယာသာလျှင် ရှိလေသည်။

ဤသို့ကုန်တင်ကားကြီးမှာ တအိအိမောင်းနှင့်ရင်း ညမိုးချုပ်စ ပြုလာနေသည်။ ကားပေါ်ပါလာသူ ခရီးသည် အချို့မှာ မှေးမှိတ် အိပ်ငိုက်ရင်း လိုက်ပါစီးနင်းလာကြသည်။ နန်းမြနွယ်လည်း တစ်နေတာလုံး ပြေးလွှား ဈေးဝယ်နေခဲ့ရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းလာကာ ကားပေါ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပေါ်လှဲလျောင်းရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည် မသိပေ။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက် ဖက်ပွေထား

“ဒါမျိုးတွေ
ရိုးနေပြီ။
မင်းတို့လို
ဈေးသည်တွေ
ဒီခရီးလမ်းပေါ်မှာ
အမြဲကြုံနေကြပါ။
မင်းအတွက်
အားလုံးအဆင်ပြေ
သွားစေရမယ်”

သလို အထိအတွေ့ကြောင့် ရုတ်တရက်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ချစ်လို့ပါကွာ”

“ဒီမှာ ကျွန်မအပျိုမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက် အမေမုဆိုးမနော်။ ရိုးတီးယား တားလာမလုပ်နဲ့ ငြိမ်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ မင်းတို့ လိုဈေးသည်တွေ ဒီခရီးလမ်းပေါ်မှာ အမြဲကြုံနေကြပါ။ မင်းအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေရမယ်”

“ဘာ အဆင်ပြေစေရမလဲ။ ရှင်ထင်သလို အတန်းအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအော်လိုက်မှာနော်”

“ဟား... ဟား... အော်လိုက်လေ ကားတစ်စီးလုံးပေါ်မှာ မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိ တယ်။ ကျန်ခရီးသည်တွေက လမ်းမှာဆင်းသွားပြီ။ လမ်းဘေးမှာလည်း လူနေအိမ်ခြေမရှိဘူး”

နန်းမြနွယ်က ခပ်ထန်ထန် ပြောဆိုနေခဲ့ပေမယ့် စပယ်ယာကတော့ စားနေကြ ကြောင်ဖားလို ဒီလိုလမ်းခရီးမှာ အပေ့

အကြံရှိနေဟန် တူသည်။

သို့သော်လည်း နန်းမြနွယ် လို မိန်းကလေးက တခြားသော သူ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည့် ဈေး သည်မလေးများလို အလွယ်တ ကူ စည်းရုံး၍ရနိုင်မည် မဟုတ် ချေ။ နန်းမြနွယ်တစ်ယောက် ဟန်ကိုယ်ဖို့သာ လုပ်နေခဲ့ရသည်။ စပယ်ယာလေးပြောသလို မှောင် နှင့်မည်းမည်း ကားကြီးနောက် ခန်းထဲမှာ သူနှင့် စပယ်ယာနှစ် ယောက်တည်း ရှိနေသည်။

ကားကြီးကတော့ လယ်ကွင်း ခင်တန်းများကို တရိပ်ရိပ်နှင့် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လျက် ရှိနေ

သည်။ ကားပေါ်မှာမိမိကို အကူ အညီပေးမည့်သူ မရှိဘဲ အဖော်မဲ့ နေသည်။

“လွတ် လွတ်နော် ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်”

စပယ်ယာကတော့ ရလာ သည့် အခွင့်အရေးကို လက် လက်မခံဘဲ နန်းမြနွယ်၏ ကိုယ် လုံးလေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ အတင်းချုပ်ကိုင်ကာ ဖမ်းချုပ်ပြီး ကာမကိုအရယူနိုင်ရန် ဖက်လှဲဖို့ အတင်းကြိုးစားနေသည်။

“အော်လေ ဒီလောက်လယ် ကွင်းပြင်ကြီးတွေကို ဖြတ်မောင်း နေတာ ပြီးတော့ ညကလည်း

မှောင်မိုက်နေပြီ။ ဘာမှမမြင်ရ မကြားရတော့ဘူး။ ဟဲ ဟဲ အေး အေးဆေးဆေး အသာတကြည် ဆက်ဆံစမ်းပါကွာ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ နန်းမြ နွယ်တစ်ယောက် မုန်ယိုနေသော ဆင်ကိုချွန်းမအုပ်နိုင်ဘဲ ကား ပေါ်မှာပင် အနိုင်ကျင့်စော်ကား မှုကို ခံနေရသည်။ မိမိတစ် ယောက်တည်း အဖော်မပါဘဲ သည်လိုခရီးမျိုးကို သွားလာခဲ့မိ သည်ကို နောင်တအခါခါ ရနေ သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်သားလေး ရှင်ပြုနိုင်ဖို့အရေးသာ စိတ်ဆန္ဒ စောနေခဲ့ခြင်းကြောင့် မိမိလို မုဆိုးမလေးအဖို့ မထူးဇာတ်ခင်း ကာ စိတ်ကို ဖြေသိမ့်နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အစာဝတော့ ဌာနပြန်ဆိုသလို လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားခဲ့သော စပယ်ယာမှာ ရမ္မက်ခိုးဝနေသော မျက်လုံး များနှင့် နန်းမြနွယ်တစ်ကိုယ်လုံး ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဘယ်လို အတွေးပေါက်သွားသည်မသိ။ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသော လက်ဝတ် လက်စားများကို မြင်တွေ့သွား

BURMESE CLASSIC

လေသည်။

ထိုအခါလောဘရုဇွန် ငမ်း
ငမ်းတက်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။
နောက်တစ်ချက်ကလည်း တစ်
ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို
မိမိကိစ္စကို မဖော်နိုင်ရန် ကိစ္စတုံး
စီရင်ပြီး နှုတ်ပိတ်နိုင်မည်ဟု
အကြံပေါ်ကာ စီစဉ်လေတော့
၏။

“အို မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေး
ရယ်၊ မမကိုသနားပါဦးကွယ်”
မင်းလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒလည်း
ပြည့်သွားပြီပဲ။ ဒီဝစ္စည်းတွေကို
တော့ ချမ်းသာပေးပါ။ မမပြန်
ရှင်သားလေး ရှင်ပြုရမှာမို့ အလှူ
ပွဲမှာ ဝတ်စားရမယ့် ဝစ္စည်းတွေ
ကို ချမ်းသာပေးပါ မောင်လေး
ရယ်”

နန်းမြနွယ်က အမျိုးမျိုးခယ
ပြောဆိုကာ တောင်းပန်နေသော်
လည်း လောဘရုဇွန် တက်နေ
သောစပယ်ယာမှာ ကိုယ်ပေါ်
တွင် ဝတ်စားထားသော လက်
ဝတ်လက်စားများကို အတင်း
ချွတ်ယူနေသည်။ နန်းမြနွယ်မှာ
ထူးမယ်သူမရှိဘဲ အားနွဲ့သူမိန်းမ
ဘားပီ ပြုသမျှနုရမည့် အခြေ
အနေဖြစ်နေသည်။

မင်းက လူကို
အသွေးပူအားယူ
ကာမာဘီလူးခိုးပြီး
ခုတစ်ခါ
ပစ္စည်းတွေကို
လုယူတဲ့အပြင်
လူအသက်
အန္တရာယ်ကိုပါ
ဒုက္ခပေးရမယ်
ဆိုတော့

“မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ခုလို
ကားပေါ်မှာ မျက်မြင်သက် သေ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတုန်း
မှာ ခင်ဗျားကြီးဆီက ဝစ္စည်း
တွေကို ချွတ်ယူပြီး လူကိုကား
ပေါ်ကနေ တန်ချပစ်ထားခဲ့ရင်
ဘယ်ကားပေါ်က လိမ့်တူသေ
မှန်းမသိကိစ္စ ပြတ်ပြီပဲ”

“ဟင် မင်းရက်စက်လှ ချေ
လားကွယ်။ လူမှဟုတ်သေး
ရဲ့လား။ မင်းက လူကို အသွေး
ယူအားယူ ကာမာဘီလူးခိုးပြီး
ခုတစ်ခါ ဝစ္စည်းတွေကို လုယူ
တဲ့အပြင် လူ့အသက်အန္တရာယ်
ကိုပါ ဒုက္ခပေးလာမယ်ဆိုတော့
မင်းလောက်ရက်စက်တဲ့လူ ရှိပါ
ဦးမလား”

“အိုဗျာ...ဒါတွေကျုပ်နား
မလည်ဘူး။ ချွတ် ချွတ်ပေးမ
လား၊ ဖြုတ်ယူရမလား၊ မပေး
ရင် ဒီထက်အသားနာမယ်နော်”

“မမ တောင်းပန်ပါတယ်
မောင်လေးရယ် မင်းလောဘ
တက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်
လည်း အသာတကြည်ယူပါ။
မမယေပါ့မယ်။ အသက်ကိုတော့
ချမ်းသာပေးပါ မောင်လေးရယ်
နော်...နော်”

စပယ်ယာကတော့
 ဝဋ်
 ကျူးလွန်ခဲ့မိသော
 ရာဇဝတ်မှုအပေါ်
 ကိစ္စတုံးစီရင်ရန်
 ကြိုးစားနေသည်။
 နန်းမြနွယ်၏
 ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ
 လက်ဝတ်
 လက်စားများကို
 တစ်ခုမကျန်
 ချွတ်ယူခဲ့ပြီးနောက်
 သတိလစ်
 မေ့မြောနေသော
 နန်းမြနွယ်၏
 ခန္ဓာကိုယ်ကို

BURMESE CLASSIC

“ဟား...ဟား ကျုပ်တုံး
 မဟုတ်ဘူးဗျား ကားဂိတ်ရောက်
 မှ ရဲကိုသွားတိုင်ရင် ကျုပ်လုပ်
 ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအကုန် ပေါ်ကုန်မှာ
 ပေါ့။ ဒီတော့ အချိန်မရှိဘူး
 မြန်မြန်ချွတ်ပေးခမ်း”

နန်းမြနွယ်မှာ ကျောချမှ
 ဓားပြမှန်းသိဆိုသလို လောဘ
 ရမ္မတ်ကြီးပြီး ဘီလူးစီးနေသော
 စပယ်ယာလေးရန်မှ လွတ်လို
 လွတ်ငြား အချိန်ဆွဲနေသည်ကို
 စပယ်ယာက သဘောပေါက်
 သွားဟန်တူသည်။ လည်ပင်းမှ
 ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ယူရန် လည်ပင်း
 ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်း
 ချုပ်ကိုင်နေသည်။

“အမလေး အစ်..အစ်”
 နန်းမြနွယ်၏ လည်ပင်းကို
 စပယ်ယာက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
 ဖြုတ်တူညှပ်သလို အတင်းချုပ်
 ကိုင်ဆွဲညှစ်ခဲ့သဖြင့် လည်ပင်း
 အစ်ကာ မျက်လုံးပြူးထွက်လာခဲ့
 ပြီး သတိမေ့သွားလေသည်။

စပယ်ယာကတော့ မိမိကျူး
 လွန်ခဲ့မိသော ရာဇဝတ်မှုအပေါ်
 ကိစ္စတုံးစီရင်ရန် ကြိုးစားနေ
 သည်။ နန်းမြနွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
 ပေါ်မှ လက်ဝတ်လက်စားများကို

တစ်ခုမကျန် ချွတ်ယူခဲ့ပြီး နောက်
 သတိလစ်မေ့မြောနေသော နန်းမြ
 နွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေယူမချီ
 ကာ ကားနောက်ပိုင်းမှတစ်ဆင့်
 အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်သို့
 ပစ်ချထားခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက်ကားခေါင်း ရှေ့ခန်း
 ဘက်ဆီသို့ ကူးသွားပြီး ရှေ့ခန်း
 မှာ ကားမောင်းနေသူ ဒရိုင်ဘာ
 အား ကားကိုအရှိန်မြှင့်မောင်းနှင်
 ရန် အော်ပြောနေသည်။

“ဆရာ မြန်မြန်မောင်းပါဗျ
 ဒီနေရာက ဓားပြတိုက်တတ်
 တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ နေရာ
 မို့ မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ”

စပယ်ယာ၏ နောက်ခန်း
 ဘက်ဆီမှ အော်ဟစ်ပြောဆို
 လိုက်သံကြောင့် ဒရိုင်ဘာက
 အရှိန်မြှင့်မောင်းနှင်သွားလေ
 သည်။ နန်းမြနွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
 လေးမှာ ကားပေါ်မှ ပစ်ချခံရ
 စဉ်ကပင် ကတ္တရာလမ်းနှင့်
 ဆောင့်မိကာ ပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာ
 ရရှိပြီး ငြိမ်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
 သည်။

ထိုစဉ်နောက်ဘက်မှ မောင်း
 နှင်လာနေသော ကားလေး
 တစ်စီးသည် ကားပေါ်မှ လဲကျ

နေသော နန်းမြို့နယ်ကို တွေ့မြင် သွားကာ ကားပေါ်သို့ပွေ့တင်ပြီး နီးစပ်ရာဆေးရုံကြီးဆီ အမြန်တင် ဆောင် မောင်းနှင်သွားသည်။

မကြာမီ မြို့ဆေးရုံကြီး ဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာနေ ရင်း ဆေးရုံဝင်းကြီးထဲသို့ ချိုးတွေ့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နန်းမြို့နယ် ၏ ဖခင်ကြီးမှာလည်း မိမိ၏ သမီးဖြစ်သူ မြို့တက်ဈေးဝယ် သွားခဲ့သည်မှာ မိုးစုန်းစုန်းချုပ် သည့်အချိန်ထိ ပြန်လည် ရောက် ရှိမလာသောကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန် နေရာသည်။

ထိုသို့ဖခင်ကြီးမှာ အိမ်ရှေ့ ခန်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွားနေရင်း သမီးပြန်အလာကို စိုးရိမ်ပူပန် ကာ စောင့်မျှော်နေသည်။

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းထဲဆီမှ မြေး ကလေး မောင်ချစ်နွယ်သည် နှစ် ခြောက်စွာ အိပ်မောကျနေခဲ့ရာမှာ ရုတ်တရက်စူးစူးဝါးဝါး အော် ဟစ် နေသံကို ရုတ်တရက်ကြား လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ မြေ ကွက်လပ်မှာ အစီအရီထုပ်ထား သော ထင်းစင်ကြီးမှာ ရုတ်တ

ရက် ဝုန်းခနဲပြိုလဲကျသွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် ကြည့် သောအခါ မြေးကလေး မောင် ချစ်နွယ်မှာ အိပ်ပျော်နေရင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ် လာကာ တစ်စုံတရာ ဝင်ပူးကပ် သလို ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ပါးစပ် မှလည်း ကယောင်ကတမ်း စကားများကို ပြောဆိုနေသည်။

“အဖေ သမီးကို မျှော်မနေ နဲ့တော့၊ သမီးကို ကားပေါ်က စပယ်ယာက ယုတ်မာရက်စက် ခဲ့ပြီး သမီးကိုယ်ပေါ်က လက် ဝတ်လက်စားတွေကို ချွတ်ယူလို့ လူကိုလည်း ကားပေါ်က ပစ်ချ အဆုံးစီရင်ပစ်ခဲ့လို့ ခုသမီးဆေး ရုံကြီးပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ အဖေ”

ထိုသို့မောင်ချစ်နွယ်၏ ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ အပမိုသလို ဝင်ပူးကပ် ကာ ကယောင်ကတမ်းပြောဆို နေရာမှ ဖျာလေးပေါ် လှဲချ အိပ် ပျော်သွားလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်နွယ်မှာ နန်းမြို့နယ်၏ ဝိညာဉ်က သားလေးမောင်ချစ် နွယ်ကို ဝင်ပူးကာ အသိပေး ပြောကြားနေသော စကားများ ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် စိတ်ဖြင့် ကြားသိလိုက်ရသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့်ဆေးရုံ ကြီးဆီသို့ စိုးရိမ်တကြီး အပြေး အလွှား သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ လေသည်။ ထိုအခါ ဆေးရုံခု တင်ပေါ်ဝယ် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသော နန်းမြို့နွယ်၏ ရုပ်အလောင်းကို ဝမ်းနည်းကြေ

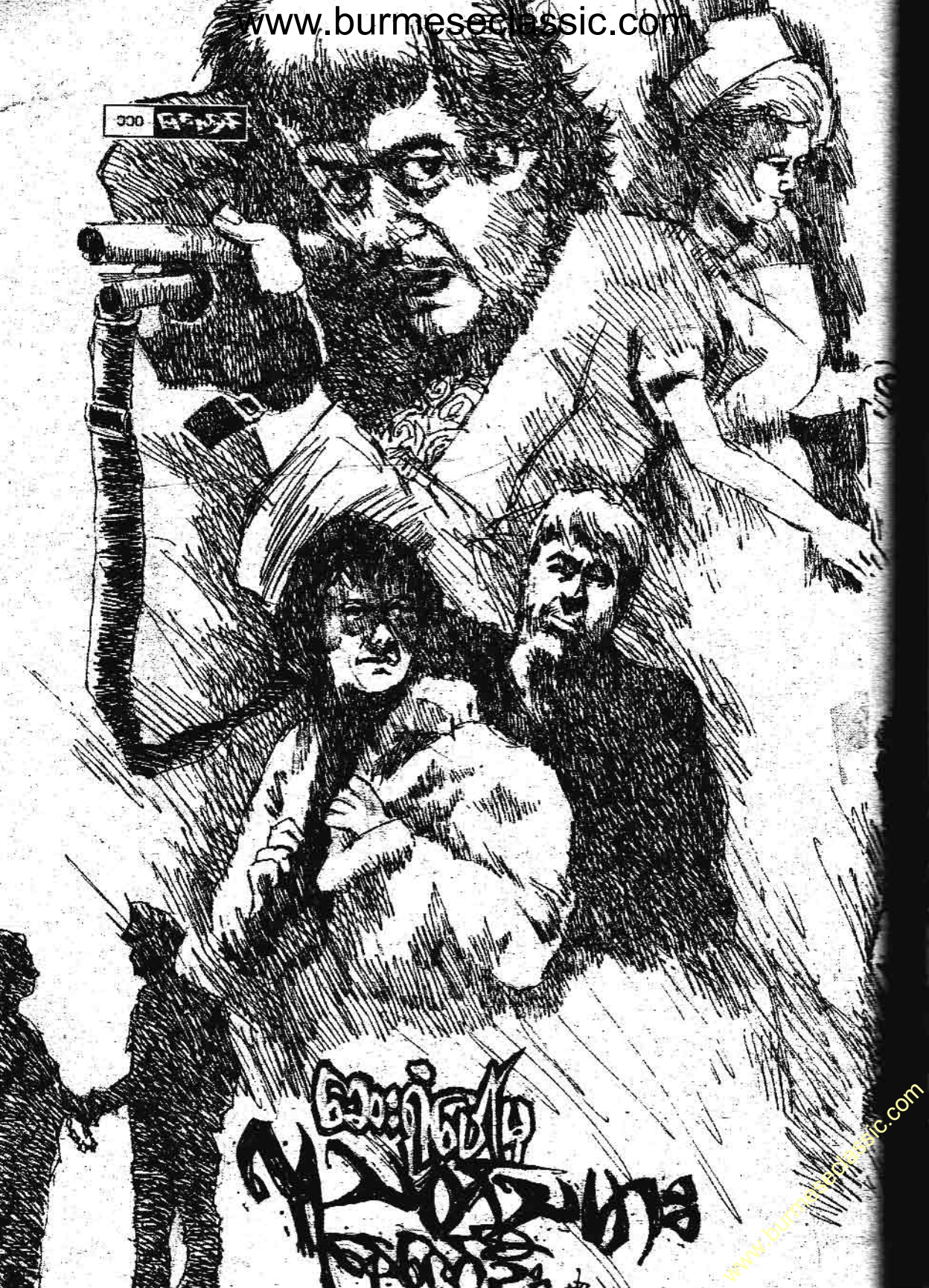
ပစ္စည်းပို့မည် ငွေပို့လိုက်ပါ အင်ဗွိုက်အတုလုပ်သည့်ဂိုဏ်း

တရုတ်နိုင်ငံ အရှေ့တောင်ဘက် ဖူကျင်းပြည်နယ်တွင် ကုန်ပို့လွှာအတွက် ငွေတောင်းခံလွှာအတု စာချုပ်ပေါင်း (mvulce)(၂·၅) သန်းကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး ၎င်းအတုများ ရောင်းချသူ တရားခံ (၁၇) ဦးကို ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးလျက်ရှိကြောင်း အင်တာနက်တွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

တရုတ်နိုင်ငံသည် ပြည်နယ်များ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသများနှင့် ဗဟိုမှ တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်သော ဒေသဟူ၍ ပြည်နယ် အမြောက်အမြား လူမျိုးစု အမြောက်အမြားနှင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေအများဆုံး နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ကုန်စည်ရောင်းဝယ်မှု ထွန်းကားတိုးတက်သည့်အလျောက် အင်တာနက်မှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်ပို့ရန် ငွေတောင်းခံပြီး ငွေလက်ခံရမိပို့ခြင်း၊ အင်ဗွိုက်(Invoice)ထွန်းကားလာပြီး ထိုစနစ်များကို မူတည်ကာ မသမာသူအချို့က ကုန်ပို့ရန် ငွေတောင်းခံလွှာအတုများ ကုမ္ပဏီအတုများဖန်တီးကာ ကုန်ပို့မည့်ငွေပို့ပါ ကုန်ပို့လွှာအတွက် ငွေတောင်းခံလွှာစာချုပ်များကို အတုစက်တင်ပုံနှိပ်ကာ တရားမဝင် ရောင်းစားကြသည်။ ထိုပုံစံဖြင့်ရောက်လာသူသည် တကယ်အစစ်ဟုထင်ကာ ငွေပို့မိပါက ကုန်မရောက်လာဘဲ ငွေအလိမ်ခံရတော့သည်။ ဤကိစ္စသည် (၂၀၀၈) ခုနှစ်ကစတင်၍ စာချုပ် (၁·၃) သိန်း ဖမ်းဆီးရမိရာမှ အစိုးရ လုံခြုံရေး ဌာနခွဲသည် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့သည်။ ဖူကျင်းဒေသတွင် အတုထုတ်လုပ်ကာ ဇင်ဂျင်၊ ဝူဒီဟို၊ ဆီချူဟန်ဒေသများတွင် ဖြန့်ဝေရောင်းချခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းတွေ့ရှိရပြီး ဖူကျင်းမှ တရားခံ (၁၈) ဦးကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ ပင်ရင်းထုတ်လုပ်ရာ ဂိုဏ်းကိုလည်း ဆက်လက် ဖော်ထုတ်နေသည်။

ညိုမင်းလွင်
Ref-Intrnet News

၁၁၁

အောင်မောင်
အောင်မောင်

ဆေးရုံပေါ်မှ လူနာတို့

ဆေးရုံပေါ်မှာ လူနာတွေကို
မချေမငံ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ ဆရာ
ဝန်တွေ သတိပြုဆင်ချင်စရာ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်။

နံနက်မိုးမလင်းမှီ အချိန်တွင်
ဒေါက်တာ 'အန်နီတော့နေ'
သည် အရပ်များဖြင့် ပြည့်နေ
သော အိပ်ခန်းအတွင်းမှ သူမ၏
သား (၂) ဦးသည် 'ရော်ဘင်'
နှင့် 'ကယ်မရွန်'ကို နမ်းရင်း
စိတ်ထဲမှ နတ်ဆက်လိုက်သည်။
သူတို့ရဲ့ အဖေသူမ၏ ယောက်ျား
ဇီဝဗေဒဝါသနာရှင် 'တွမ်'
သည် သူတို့ နံနက်စာ ကျွေးချိန်
တွင် နီးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်
တွင် 'အန်နီ'သည် 'လော့အယ်
လယ်ပဲစ်(စ်)' 'တောင်ပိုင်း
ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်
ဆေးကုသရေးဌာန' တွင် နံနက်

ဆေးရုံပေါ်မှ လူသတ်မှု

ပိုင်းအချိန် လူနာများကို လှည့်ပြီး စစ်ဆေးနေမည်ဖြစ်သည်။

'အန်နီ' သည် သူမ၏ များပြားလှသော အလုပ်တာဝန်များကား သူမကလေးများနှင့် အနေဝေးနေရသည့် အချိန်များအတွက် အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားနေရ၏။ မူကြိုကျောင်းသားလေးများဖြစ်သော သားငယ်နှစ်ဦးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရမည်ကို သိနေသလို၊ သူမ သားနှစ်ဦးမှလည်း သူမကို အမြဲမြင်တွေ့နေသင့်သည်ဟု ခံစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ ကလေးရောဂါပညာ အာရုံကြောဆိုင်ရာ သုတေသနဆင်းရန် နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခွဲခန့် ကျန်သေးသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ တာဝန်ချိန်မှ တစ်နေ့ (၁၅) နာရီဆိုသော်လည်း

သတ်မှတ်ချက်က ရှိနေသည်။ တာဝန်က တာဝန် မဟုတ်ပါလား။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ 'အန်နီ' သည် ဆေးရုံထုံးစံအတိုင်း ဝတ်စုံအဖြူကို မဝတ်ဘဲ ဝတ်စုံအပြာကို ဝတ်ခဲ့သည်။ အဖြူရောင် ဝတ်စုံသည် လူနာများကို ရှက်ကြောက်မှုကို ဖြစ်စေသည်ဟု ခံယူထားသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ (၈) ရက်နေ့၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ် နံနက်ပိုင်းတွင် လူနာများကို လှည့်လည် ကြည့်ခဲ့ပြီး ပထမအထပ်အရေးပေါ် လူနာဆောင်တွင် လူနာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ခေါ်ခြင်းခံရသည်။ 'စင်နီ' သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမ၏ လေသံကို လူနာများနှစ်သက် သဘောကျကြသည်။

အရေးပေါ် ခန်းမအရှေ့တွင် ဆရာဝန် (၃) ဦးသည် လူနာများကို တစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံ စစ်ဆေးပေးနေကြသည်။ အကယ်၍ လူနာကို ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ရမည် ဆိုပါက အခန်းငယ်လေးများတွင် စမ်းသပ်ကြသည်။

ဒီဆေးရုံကတော့ လက်တွေ့လုပ်ရတာ အကောင်းဆုံး ဆေးရုံတစ်ခုပဲဟု 'အန်နီ' တွေးလိုက်သည်။ လိုအပ်ချက်များ အတောအသပ်နိုင်ဘဲ နောက်ထပ်လာမယ့် အကြောင်းအရာက ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း မသိနိုင်ပေ။ နံနက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံးတွင် လူနာများကို တွေ့နေပြီး၊ နေ့လယ်လွန်ချိန်လောက်တွင် ဖိလစ်ပီနီ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကောင်းပြောရတာ လေးနေတယ်လို့ ပြော

သည်။

‘အန်နီ’ သည် သူမ၏ စမ်းသပ်အခန်းငယ် လိုက်ကာကို ပိတ်လိုက်၏။ ၁၀ ပေ x ၆ ပေ အခန်းလေးထဲတွင် ကုတင် တစ်လုံး၊ ထိုင်ခုံတစ်ခု စားပွဲ ငယ်တစ်လုံးနှင့် အမှိုက်ခြင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ‘အန်နီ’ သည် ဖိလစ်ပီနို အမျိုးသမီး၏ ရာဇဝင်လိုစတင်မေးမြန်းခဲ့ကာ၊ အပြင်ဖက်တွင် ကျယ်လောင်သော အသံများကို ရုတ်တရက်ကြားခဲ့သည်။

တစ်ယောက်ယောက်က စားပွဲကို သံလင်ပန်းနဲ့ ရိုက်နေတယ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သံများနှင့် ‘ဆရာဝန်တွေကို သူလိုက်ပစ်သတ်နေတယ်၊ ဆရာဝန်တွေကို သူလိုက်ပစ်သတ်နေတယ်’ ဟူ

သော အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်သည်။

အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခြင်း ‘အန်နီ’ မသိသေးသည်မှာ အရေးပေါ်ခန်းမ၏ အရှေ့တွင် ရှိနေသော် ဆရာဝန် (၃) ဦးသည် အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခြင်းခံရသည်။ ၎င်းနောက်သို့ သေနတ်သမားသည် အရေးပေါ်ခန်းမထဲတွင် ဝင်လာနေပြီဖြစ်သည်။

‘အန်နီ’ သည် သူမ၏ လူနာ ကိုအရေးတကြီး ကပ်ပြောလိုက်သည်။ ‘ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်းပြီး ကုတင်အောက်မှာဝပ်နေ’ အပြင်ဖက်တွင် သေနတ်သမား၏ အော်သံကို ကြားနေရသည်။

“သူနာပြုတွေ မလိုချင်ဘူး။ ငါဆရာဝန်တွေကိုပဲ လိုချင်တယ်။ သူနာပြုတွေ မလိုချင်ဘူး၊ အဖြူရောင် ဝတ်စုံတွေပဲ လိုချင်တယ်”

‘အန်နီ’ သည် သူမ၏ လည်ပင်းမှ နားကြပ်နှင့် သူမ၏ မှတ်ပုံတင် ကပ်ပြားကို ဖြုတ်ပြီး စားပွဲအောက်သို့ ပစ်လိုက်ပြီး၊ လူနာနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝပ်နေကြသည်။ (၂) ဦးသားမှေးစက်နေသော်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ဘဲ နားစွင့်နေသည်။ အရေးပေါ်ခန်းမကြီးသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ‘အန်နီ’ သည် စမ်းသပ်ခန်းမလေးများ၏ လိုက်ကာများ ဖယ်ရှားသံများကို အတိုင်းသားကြားနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူမပုန်းနေသော အခန်းနှင့် နီးလာလေလေ သူမအနေဖြင့် အသက်ရှူရတာပိုကြပ်လာလေလေ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူမအခန်း လိုက်ကာဆွဲဖွင့်သံ ကြားလိုက်

ပြီး၊ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဝတစ်ခုသည် သူမ၏ ရင်ကိုချိန်ထားသည်ကို အထိတ် တလန့် တွေ့လိုက်၏။ အရပ် ရှည်ရှည်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မှတ် ဆိတ်မွှေးရိတ်ထားသော စံပိန်

နွယ်ဝင်၊ မျက်မှန်နက်ဝတ်ထား ပြီး ကျည်ဆံခါးပတ် ငတ်ထား သော လူတစ်ဦး သူ၏ ကုတ် အင်္ကျီထဲတွင် အခြားလက်နက် များကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ဘယ် လက်ဖြင့် အသက် (၄၀) ကျော် အမျိုးသမီး၏လည်ကုတ်ကို ချွပ် ကိုင်ထားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ပြည့်နေသည်။

“မင်းက ဆရာဝန် မဟုတ် ဘူးလားပြော” “သေနတ်ကို အန်နီ၏ မျက်နှာရှေ့တွင် ဝှေ့ ရမ်းရင်း မေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ‘အန်နီ’ သည် သေတော့မည်ဟု ထင်မှတ်လိုက် သည်။ သူမ၏ ငယ်စဉ်တောင် ကျေးဘဝမှ လက်ရှိနောက်ဆုံး သားငယ် (၂) ဦးကို နှုတ်ဆက် အနမ်းပေးခဲ့သည့် ဝံ့ရိပ်များသည် ဖြတ်သန်းလာစဉ်၊ သေနတ် ပေါက်ကွဲမှုအသံကို နားစွင့်နေ

ရေခြားမြေခြား ဖြစ်ရပ်မှန်

သည်။ သေနတ်သံကိုမကြားရ သေးပေ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ အကောင်းဆုံး အင်္ဂလိပ် လေသံ ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောလိုက် သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သူ့နာပြုတစ်ဦးပါ”

“သူ့နာပြု မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကဆရာဝန်ပါ” ဟု သူက ပြောရင်း သူမကို အမြင်တစ် မျိုးဖြင့် မြင်သကဲ့သို့ ခေါင်း တစ်ဖက်စောင်းရင်း ...

“မင်းက အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ပဲမဟုတ်ဘူးလား” ငါအင်္ဂလိပ် တွေကို ကြိုက်တယ် ... က ... ထ ... ထ”

‘အန်နီ’ သည် မျှော်လင့် ချက်ရောင်ခြည် ရေးရေးလေးရှိ လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လူ့နာကို မတ်တပ်ရပ်ရင်း ကူညီ ပြီး အခန်းငယ်လေးထဲမှ ထွက် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လုံ

ခြုံရေးတစ်ဦးမှ သေနတ်ပြောင်း ကို သူတို့ထံ ချိန်ရင်း ချိုးဝင် လာသည်။

“ပြန်သွား ... ပြန်သွား” ဟု သေနတ်သမားက အော် ဟစ်ရင်း မိန်းမ (၃) ဦးကြားထဲ သို့ တိုးဝင်လာသည်။ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းကလည်း နောက်ဖက် သို့ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ တော် သေးတာပေါ့။ တွေးလိုက်သည် ‘အန်နီ’ သည် ဖိလစ်ပိုင် အမျိုး သမီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ တာကို မြင်တော့ သေနတ် သမားကို ပြောလိုက်၏ ‘ဒီ အမျိုး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ လွှတ်ပေးလို့ မရဘူးလား’

မယုံနိုင်စရာပင် သေနတ် သမားက သူမကို ကြည့်ကာ သွားခွင့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ ထဲမှ လက်ထိပ်တစ်ခုကို ထုတ် ယူပြီး ‘အန်နီ’ ၏ ညာလက် ကောက်ဝတ်တွင် တစ်ခု၊ နောက် အမျိုးသမီး၏ ဘယ်လက် ကောက်ဝတ်တွင် တစ်ခုစုတ် လိုက်သည်။ ဆရာဝန်မလေး သည် တုန်လှုပ်နေသော အမျိုး သမီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်အား

ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ သွားရအောင်’
သေနတ်သမားသည် ‘အန်နီ’ ၏
လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ရင်း အခန်းငယ်လေးများ
တစ်ခုပြီး တစ်ခုတွင် ဆရာဝန်
များကို လိုက်ရှာနေသည်။ ဆရာ
ဝန်ပေါ်၊ လူနာတစ်ဦး တစ်
ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။ ၎င်း
နောက်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြီး
အခန်းတံခါးကို ရှိတာတွေနှင့်
ပိတ်နေသည်။ သေနတ် မတော်
တဆထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်
ရင်း ရင်ထိတ်နေသည်။ သေနတ်
မတော်တဆ ထွက်သွား
မည်ကို စိုးရိမ်ရင်း လက်ထိပ်
ခတ်ခံရသော် အမျိုးသမီး (၂)
ဦးသည် တတ်နိုင်သလောက်
ပိုင်းကူနေသည်။

ဒေါသပြင်းထန်လာခြင်း
ဆရာဝန် ‘အန်နီတော့’ သည်
ဒီလူနှင့် ဆက်သွယ်ရေး လမ်း
ကြောင်းတစ်ခု ဖွင့်ရမည်ဟု
သိနေသည်။ သူနှင့် စကားပြော
ရင်း သူ၏ဒေါသပြင်းထန်လာ
ခြင်းကို လျှော့ချနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ထင်ယူသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင် သူတို့
အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိလာနိုင်

“ငါ့နာမည်ကို
မင်းကိုပြောဖို့
မလိုဘဲလို့ မင်းရဲ့
နာမည်ကိုလည်း
ငါသိဖို့မလိုဘူး”

သည်။ သူမ၏ ဆရာဝန် သက်
တမ်းတွင် ဒေါသထွက်နေသော
လူနာများဖြင့် လက်တွေ့အောင်
မြင် ကျင့်သုံးခဲ့သည်သည်ကို
သတိရနေ၏။

“ကျွန်မနာမည် အန်နီပါ”
သူမသည် လူနာတွန်းလှည်းကို
တံခါးဝတွင် ကပ်ရင်းပြောလိုက်
သည်။ ‘ရှင်နာမည်ကို မသိရ
ဘူးလား’

သေနတ်သမားသည် ပေါက်
ကွဲမှုဖြင့်

“ငါ့နာမည်ကို မင်းကိုပြော
ဖို့မလိုသလို မင်းရဲ့နာမည်ကို
လည်း ငါသိဖို့မလိုဘူး”

၎င်းနောက် သူသည် ငြိမ်
သွားပြီး အခန်းထဲတွင် ဘာလို
မှန်းမသိလိုက်ရှာနေတော့သည်။
ခဏကြာသော် အခန်းအပြင်
ဖက်မှ သွေးများ တံခါးအောက်
မှ အခန်းတွင်းသို့ စီးဝင်လာ
သည်။ ထိုလူပစ်ခဲ့သော ဆရာ
ဝန်များ၏ သွေးများဖြစ်သည်။
ထိုသွေးများကြောင့် လက်ထိပ်
အဘူအခတ်ခံရသော မိန်းမ
သည် ပိုမိုထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
လာသောကြောင့် ‘အန်နီ’ မှ
အားပေးပြန်သည်။

ဆရာဝန်များက
 သူ့ကို
 အစမ်းသပ်ခံ
 ဘတ္တဝါတစ်ကောင်လို့
 ဆက်ဆံကြောင်းနှင့်
 သူက 'အေဒ်'
 သို့မဟုတ်
 အခြားဧရာဝါ
 တစ်ခုခုရှိတယ်လို့
 ပြောတာကို
 ဆရာဝန်တွေက
 လက်မခံဘဲ
 သူ့ကို အရူး
 တစ်ယောက်လို့သာ
 ဆက်ဆံကြောင်း

ထို့နောက် 'အန်နီ' သည် ထိုလူနှင့် ပြန်၍ စကားပြောရန် ကြိုးစား၏။

“ဒီမှာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။”

သေနတ်သမားသည် သူ့ခံစားချက်ကို ပြောတော့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များတွင် ဤဆေးရုံတွင် ဆေးလာစစ်နေချိန် နံနက် ဆရာဝန်များက သူ့ကို အစမ်းသပ်ခံ သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို ဆက်ဆံကြောင်းနှင့် သူက 'အေဒ်' သို့မဟုတ် အခြားဧရာဝါ တစ်ခုခုရှိတယ်လို့ ပြောတာကို ဆရာဝန်တွေက လက်မခံဘဲ သူ့ကို အရူးတစ်ယောက်လိုသာ ဆက်ဆံကြောင်း ဆက်တိုက်ပြောတော့သည်။

သူမသည် စိတ်ကိုအမြင့်ဆုံး သတိအနေအထားဖြင့် ဂရုတစိုက်နားထောင်ရင်း မေးခွန်းများကိုမေးသည်။ သူမသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို ဖော်ပြခြင်း မရှိသည့် မေးခွန်းများ မေးသည်။

“ရှင်ဒီလို ခံစားနေရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကိုယ်အလေးချိန်တွေ ကျသလား။

ကိုယ်အပူချိန်တက်လာတယ် ရှိသလား။”

ထိုလူက စကားများများ ပြောလာသည်နှင့်အညီ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပိုရှိလာသည်။ သို့သော် 'အန်နီ' သည် သူမနှင့် အတူအဖမ်းခံနေရသော အမျိုးသမီးကို စိုးရိမ်နေ၏။ သေနတ်သမားသည် အခန်းကို သွားရောက် စစ်ဆေး မေးလိုက်သည်။

“ဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်တာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မှတ်တမ်းထိန်းရုံးမှာ လုပ်ပါတယ်” ဟု တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အန်နီ” သည် သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်သည်။ သေနတ်သမားအလို ရှိနေတာ ဆရာဝန်လိုဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ (၂) ဦးလုံး၏ အသက်ကို အရဲစွန့်ရန် မလိုအပ်ဟု သုံးသပ်လိုက်သည်။ သူမသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဆိုတာ ဝန်ခံပြီး ထိုအမျိုးသမီးကို လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းဆိုပြီး သူ့ကိုလည်း စစ်

ဆေးပေးမည်ဟု ကတိပေးရန် သာ ရှိတော့သည်။

‘အန်နီ’၏ သွေးခုန်နှုန်းမြင့် တက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူမအသံထွက်လာသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင် ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မက ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပါ။ အဓိက တာဝန်ကတော့ ကလေးရောဂါနဲ့ ပတ်သက် တယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိပါတယ်” သူမ သည် ခေတ္တရပ်ကာ ဘေးမှ အမျိုးသမီးကိုကြည့်ကာ ...

“သူမက အလုပ်သမားတစ် ဦးပဲ။ လွတ်ပေးလိုက်ပါနော်။ ပြီးရင် ရှင့်ကို ကျွန်မစစ်ပေး မယ်”

“မပြောပါနဲ့ ဒေါက်တာ ရယ်”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ‘အန်နီ’ ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက် သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့်အော်လိုက်သည်။

သို့သော် သေနတ်သမား သည် သူမ၏ အပြောကို စိတ် မဝင်စားသလိုပင်။ သူမ ဆရာ

ဝန်ဖြစ်သည်ကို သိနေသလား သို့မဟုတ် သူမ၏ အင်္ဂလိပ် လေသံကို စိတ်ဝင်စားနေသလား မသိပေ။

“မရတော့ဘူး နောက်ကျ သွားပြီ”

သူမတို့အား ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ တယ်လီ ဖုန်းသံသည် အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ‘အန်နီ’ ကို ဖုန်းကို ကိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တပါး အခြားလူများကို စကား ပြောခွင့် မပြေးပေ။ ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းများ၏ ဆွေမျိုးများ၏ ဖုန်းခေါ်ဆိုပြီးနောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များနှင့် အဆက်အသွယ်ရသွား သည်။

‘အန်နီ’ သည်တယ်လီ ဖုန်းကိုယူပြီးနောက် ရဲများ၏ ပြောဆိုချက်များကို နားထောင် ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းကို ‘အန်နီ’ ထံ ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ရဲ များ၏ မေးခွန်းကို ‘ဟုတ်တယ်’ ‘မဟုတ်ဘူး’ သာ ပြန်ဖြေခဲ့ သည်။

“သူ့အသက်ဘယ်လောက် လဲ၊ (၂၀) ကနေ (၂၅) နှစ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“(၃၀) ကနေ (၃၅) နှစ်”

“ဟုတ်တယ်”

“သေနတ် ဘယ်နှစ်လက် လဲ”

“(၃)လက်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒို့ထက်ပိုပြီး ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်နီ” သည် သူမ၏ ဘေးတွင် သေနတ်သမား နား ထောင်နေသောကြောင့် ဘာမှ ပြောလို့မရပေ။ ၎င်းနောက် (၁၀) မိနစ်တစ်ကြိမ် ဖုန်း ဆက်သည်။ သေနတ်သမားနှင့် စကားပြောပြီး ‘အန်နီ’ နှင့်ပြော သည်။

“လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံ”

မိနစ်ပြီးမိနစ်၊ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ အချိန်ကုန်သွားပြီး ညနေပိုင်းရောက်လာသည်။ သို့ သော်လည်း သူမမှ မေးခွန်း များ အဆက်မပြတ်မေးပြီး အခြေ အနေကို ဆွေးနွေးတင်ပြသည်။

“ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

“အနှစ်သက်ဆုံးရပ်/သံက ဘာလဲ”

“ဘယ်ကိုများ ခရီးထွက်

ခဲ့လဲ”

“ဘယ်နှစ်ခါ မိန်းမနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့သလဲ”

ထပ်ခါတလဲ မေးခွန်းများ မေးပြီး သူမ၏ ဆေးပညာ ရှုထောင့်မှ အကြံပြုဆွေးနွေးခဲ့သည်။ စကားပြော ရပ်နားနေစဉ် နောက်မေးခွန်းများကို မရမက စဉ်းစားနေရသည်။ သို့မှသာ လူသတ်သမားသည် ဆေးရုံတွင် လုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့်ဆေးရုံတွင် နောက်ထပ်လုပ်မည့်အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိစေရန်ဖြစ်သည်။

သူမသည် နံရံပေါ်မှ နာရီကိုခိုးကြည့်လိုက်သည်။ သေနတ်သမား စကားပြောတာ ငြိမ်သွားသောအခါ သူမသည်ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ မပြောမဆိုနှင့် သူမတို့ထံမှ လက်ထိပ်များကို ပြန်ဖြုတ်ပေးပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၊ အမဲလိုက် ဓားမြှောင်နှင့် နောက်ထပ် လက်ထိပ်တစ်စုံကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းသံမြည်

သူမတို့ထံမှ
လက်ထိပ်များကို
ပြန်ဖြုတ်ပေးပြီး
စားပွဲပေါ်သို့
တင်လိုက်သည်။
ခိုင်ဖယ်သေနတ်၊
ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်၊
အမဲလိုက်
ဓားမြှောင်နှင့်
နောက်ထပ်
လက်ထိပ်တစ်စုံကို
စားပွဲပေါ်တွင်
တင်လိုက်၏။

လာပြန်သည်။ သေနတ်သမားသည် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရဲများနှင့် စကားအကြားကြီးပြောခဲ့ပြီးနောက် ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောနေစဉ် သေနတ်သမားသည်သူ၏ အမည်ကို ပြောတာကို ‘အန်နီ’ ကြားခဲ့သည်။ ‘ဒါ မာသီအိုတောရက်(စ်)’ ။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဖက်နှင့် မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ‘တောရက်(စ်)’ သည် ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ရင်း သူမကို မေးလိုက်သည်။ သူ၏အသံသည် အက်ကွဲနေသည်။

“အဲဒါ ဘာအသံလဲ”

“အင်း ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ ဒီနှစ်ကြွက်တွေ တော်တော်သောင်းကျန်တဲ့ဒဏ်ကို ခံနေရတယ်” ဟု ရီမောစရာ အဖြစ်ပြောလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း မယုံနိုင်စရာပင် ‘တောရက်(စ်)’ သည် သူမ၏ ပြောဆိုချက်ကို လက်ခံပြန်သည်။ တကယ်တမ်းတော့ မျက်နှာကြုတ်ပေါ်တွင် လူတစ်ဦး ဓားဖြည်းဖြည်းချင်း သွားလာနေသည်ဟု ထင်မှတ်သည်။

(၅) နာရီတွင် တယ်လီဖုန်း ထပ်ပြန်လာသည်။ 'တောရက်(စ်)'သည် ကောက်ကိုင်းကာ စကားပြန်ပြောသည်။ 'အန်နီ'သည် ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကောင်းကောင်း မကြားသော်လည်း သူ၏လေသံမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား ခိုင်မာသည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ဖုန်းကိုချကာ သူတို့ ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးထဲသို့ သူ၏ အဆုံးအစမရှိသည် မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရာ 'အန်နီ' ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထလာသည် အထိ ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်ရင်းအပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ၎င်းနောက် အကြည့်က သူတို့ (၂) ဦးထံပြန်လည်လာသည်။ ဓားစားခံ (၂) ဦး ကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ်နေဟန် 'အန်နီ' နှင့် အတူ အမျိုးသမီးသည် အသက်ကို မနည်းကြီး ရှူနေကြသည်။ 'အန်နီ' မှလည်း သူမ၏ မနက်တုန်းကလို အတွေးပုံရိပ် ထပ်မမြင်လိုတော့ပါ။

"မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားနိုင်

ပြီ" ဟုတံခါးဝကို လက်ညှိုး ထိုးရင်း ပြောချလိုက်သည်။ အံ့သြခြင်းနှင့် အတူပျော်သွားခဲ့သော်လည်း 'အန်နီ'သည် 'တောရက်(စ်)' ကို ကျောပေးပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားရမည်ကို လန့်နေသည်။

"သေနတ်တွေကို ကျွန်မ ယူသွားရမလား" ဟုမေးလိုက်သည်။

"မလိုဘူး ငါယူထားမယ်" လို့ ပြန်ပြောသည်။

ဆရာဝန်နှင့် အဖော်သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး၊ အတားအဆီးများကို ဖယ်လိုက်သည်။ 'တောရက်(စ်)' ကို

ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း အပြင်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ထွက်လာတော့မယ်"

တံခါးဝမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာပြီး တံခါးဝ ကျော်သည်နှင့် ရဲအရာရှိများသည် သူတို့ (၂) ဦးကို လုံခြုံသော နေရာများဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ရဲအထူးတပ်ဖွဲ့ နောက်လေး မိနစ်အကြာ စတင်ဖမ်းဆီးပြီး။

(၅) နာရီကျော်ကျော်တွင် 'ဒါမာဆီအို တောရက်(စ်)'

သည် ရဲအထူးတပ်ဖွဲ့များတွင် အညံ့ခံလိုက်သည်။ 'တောရက်(စ်)' အကြံအစည်မှာ 'အန်နီ' နှင့်သာ စကားမပြောဖြစ်နေပါက ဆေးရုံအပေါ်ထပ်များတွင် ဆရာဝန်များကို ထပ်မံရှာဖွေပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန်နှင့် နောက်ဆုံးမှ လက်နက်ချရန်ဖြစ်သည်။

လော့အိမ်ဂျယ်လစ်(စ်) ရဲတပ်ဖွဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး မိုက်ကယ်ဘဲ(လ်)ဘာနီး(စ်)သည် ဒေါက်တာအန်နီကို ချီးမွမ်းခဲ့သည်။ 'တောရက်(စ်)' လက်နက်ချခဲ့သည်မှာ 'အန်နီ'၏ စကားပြောဆိုနေရာမှကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သူမသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး

လိုအပ်သလို ပြောဆိုသွားတာပဲ။ သူမကြောင့် သေနတ်သမားက ရှေ့မှာပေါက်ကွဲမယ့် အခြေအနေတွေကို မစဉ်းစားနိုင်ပဲ စကားစကားပြောနေရင်း အချိန်ကုန်သွားပြီး သူ့ရဲ့ဒေါသစိတ်တွေကို ဖြေလျှော့နိုင်စွမ်းရှိအောင် ဒေါက်တာ 'အန်နီ' က စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့စာယ်။ သတ္တိ အလွန်ရှိတဲ့ သူတစ်ဦးပဲဟု ပြောခဲ့သည်။

'တောရက်(စ်)' ပစ်ခဲ့သော ဆရာဝန် (၃) ဦးစုလုံး အသက်မသေခဲ့ပါ။ သူ့ကို လူသတ်မှု (၃) မှုနှင့် မတရားဖမ်းဆီးမှု (၂) မှုနှင့် အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပြီး စီရင်ခြင်းခံရသည်။ အပြစ်ဒဏ်မှ ထောင်ဒဏ် ၁၂ နှစ်နှင့် ထပ်မံ၍ တစ်သက်တစ်

ကျွန်း (၃) ကြိမ်ကျခံရသည်။ ဒေါက်တာအန်နီတောနေသည် ဤကိစ္စဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်လောက်တွင် ဆေးရုံသို့ပြန်ရောက်လာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ စိတ်ခံစားမှုများရှိသော်လည်း အိမ်မက်ဆိုးတွေကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရုံမှတပါးအခြားနည်းလမ်း မရှိပါ ဟု ခံယူထားသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ သူမ၏ လူနာများသည် သူမကို လိုအပ်နေသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုထက်ပိုပြီး ပြောရလျှင် 'ကျွန်မက သူတို့ကိုပိုပြီး လိုအပ်ပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

နေဇော်ဦး (ရွှေပြည်သာ)

အကျိုးရှိသော ကြောက်စိတ်

ဘေးအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါတွင် ကြောက်စိတ်သည် ကောင်းမွန်လိမ္မာသည့် တုံ့ပြန်ချက် ဖြစ်တတ်ပေသည်။ အန္တရာယ်အစစ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်ခြင်းသည် ရဲရင့်ခြင်းမဟုတ်။ မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မားဂရက်၊ ဘီ၊ ဂျွန်စတုံး
ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်စ် မဂ္ဂဇင်း "What is Crurage" ဆောင်းပါးမှ။

သားဗိုက်ကောင်ကြီးတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်

ကလေးဒဏ်ရာရ

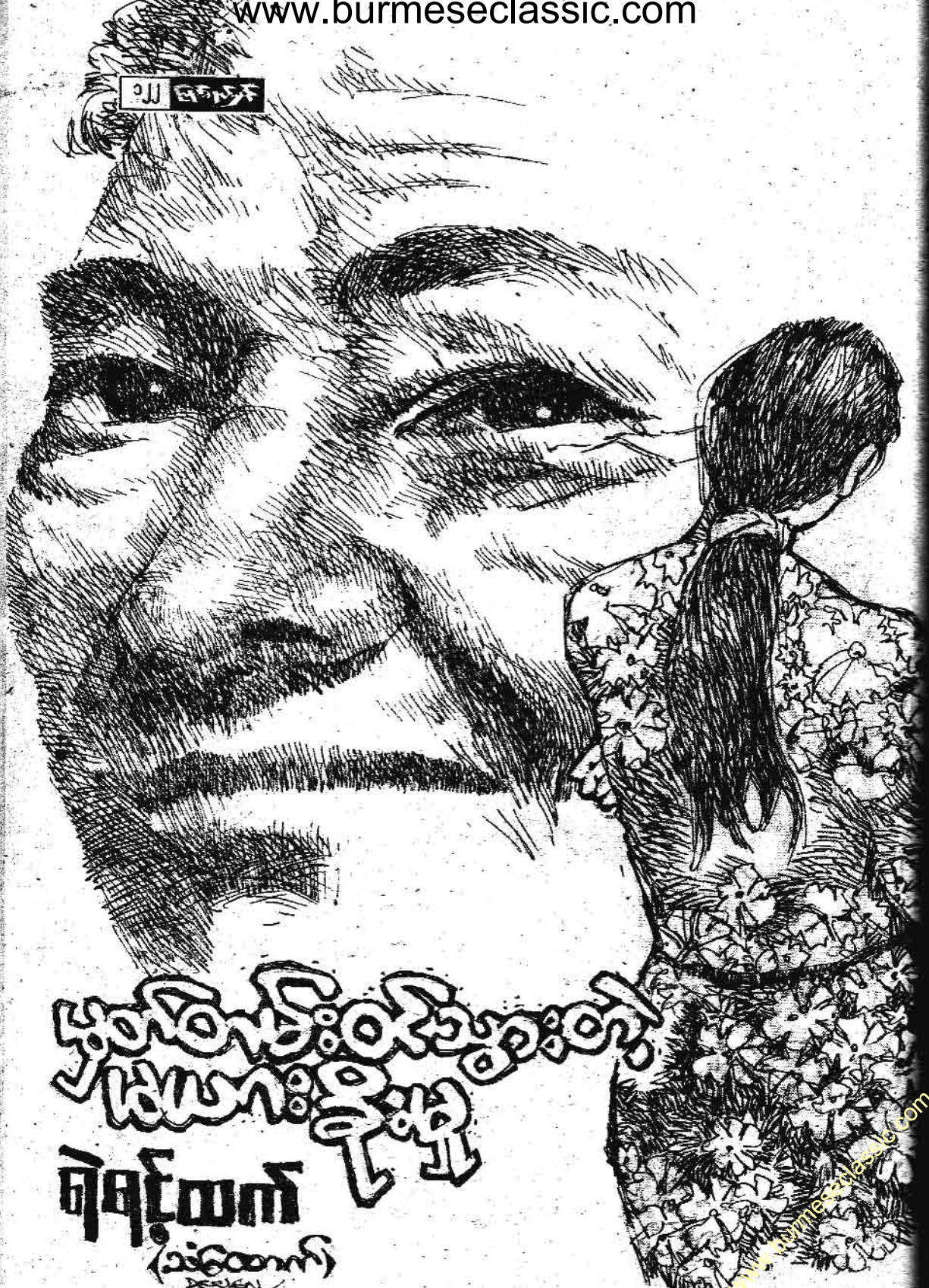
ဩစတြေးလျနိုင်ငံ နယူးဆော့ဆေးမြောက်ဘက် ပိုဒ်မက္ကီရီ အရပ်မိသားစု ခြံဝင်းအတွင်း (၂) နှစ်သား ယောက္ခားကလေးတစ်ဦး တစ်ဘီးတပ် လက်တွန်းလှည်းကလေးနှင့် ကစားနေစဉ် သားဗိုက်ကြီးတစ်ကောင် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းစာတွင်ဖော်ပြလိုက်သည်။

ပိုဒ်မက္ကီရီအရပ်တွင် (၁၀) ဧက ကျယ်သောခြံတွင် မစ္စဂါလီမိသားစု နေထိုင်ကြသည်။ (၁၀၀-၄-၁၃) နေ့တွင် မစ္စဂါလီသည် ၎င်း၏သား ဧကင်မောမာဂါလီ (၂) နှစ်ကို တစ်ဘီးတပ် လက်တွန်းလှည်းကလေးနှင့် အိမ်နောက်ဖက် ခြံဝင်းထဲ ကစားနေစေသည်။ သူမသည် အိမ်တွင်း၌ အိမ်မှုကိစ္စ များဆောင်ရွက်နေသည်။ ထိုစဉ် ကြီးမားသော သားဗိုက်ကောင်ကြီးတစ်ကောင် ခြံဝန်းထဲခုန်ဝင်လာပြီး ကလေးငယ်ကို အတင်းဗွေယူ တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ကလေး၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်သံကို မိခင်ကြား သိရခြင်းကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်ကို ပြေးအထွက်တွင် သားဗိုက်ကောင်က ကလေး၏ မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်ဖဲ့ရွဲနေသည်။ မိခင်က အတင်းမောင်းနှင်ထုတ်တော့မှ သားဗိုက်ကောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ကလေး၏ မျက်နှာတွင် သေလောက်သော ဒဏ်ရာများရသဖြင့် ဆေးရုံပို့ခဲ့ရသည်။ ဩစတြေးလျနိုင်ငံတွင် သားဗိုက်ကောင်အလွန်ပေါများပြီး ၎င်း သတ္တဝါတို့ ဖျက်ဆီးသဖြင့် အသံလွှင့်တိုင်များ၊ လေယာဉ်ကွင်း လမ်းဘေးအချက်ပြ မီးသီးများ ပျက်စီးမှုများသဖြင့် အစိုးရ သားဗိုက်ကောင် ကောင်ရေ လျှော့ချရန် စီစဉ်နေရသည်။

ညိုမင်းလွင်

Ref-Intraet News

၅၂ မြန်မာ

မှောင်မှောင်ဝင်းပွင့်ဝင်း
 မြေယာပွင့်
 ရေပင်ယက်
 (၁၉၆၀)

(တစ်)

ဒီကိစ္စမှာ ဦးပဏ္ဍိရွှေ လွန်
တယ်။ လွန်တာမှ တော်ရုံ
မဟုတ်ဘူး။ အရမ်းလွန်တာ။

“အသက် (၇၀) ထဲရောက်
ကာမှ ဘာစိတ်တွေမွေးနေတာ
လဲ”

တချို့က ကဲ့ရဲ့ပြစ်ထင်စကား
ဆိုတယ်။

“ဦးပဏ္ဍိရွှေက ပုထုစဉ်၊
အတွေ့ကို ဘယ်လိုပုထုစဉ်မှ
မရှောင်နိုင်ဘူး”

တချို့က ဦးပဏ္ဍိရွှေဘက်က
နေတွေးတယ်။ ပြဿနာတစ်ခု
ဖြစ်တိုင်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ရှိ
တတ်တာ သဘာဝပါ။

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာတော့
ဦးပဏ္ဍိရွှေဘက်က အင်အား
နည်းတယ်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်
တယ်။ သူကလည်း ဒီအရွယ်
ကြီးရောက်မှ ဝက်သက်ပေါက်
ရတယ်လို့။ ပြဿနာက ဒီလို..

ပျဉ်းကတိုးကုန်းရွာမှာ မောင်
ဖိုးတီးနဲ့ မကြည်တို့ နီးမောင်နှံ

ရဲရင့်ထက် (သံတောက်)

မှတ်တမ်းဝင်သွားတဲ့ မယားခိုးမှု

ရှိတယ်။
 မောင်ဖိုးတီးကတောင်သူ။
 အိမ်ထောင်သက် (၁၈)နှစ်
 အတွင်းမှာ သားသမီး (၇)
 ယောက်ရရှိခဲ့တယ်။
 ၁၉၇၃ခု၊ ဧပြီလထဲမှာ လင်
 မယားနှစ်ယောက် စကားများ
 ကြပြီး မကြည်အိမ်ပေါ်က ဆင်း
 သွားတယ်။
 တစ်ရွာတည်းနေတောင်သူ
 ဦးပဏ္ဍိရွှေအိမ်မှာ သွားနေတယ်။
 မကြည်၊ ဦးပဏ္ဍိရွှေထံမှာ
 တစ်လလောက်နေပြီး လင်ဖြစ်
 တဲ့ မောင်ဖိုးတီးဆီ ပြန်လာ
 တယ်။
 ဒီအထိ ဘာမှပြဿနာ မဖြစ်
 သေးဘူး။ မကြည်နဲ့ ဦးပဏ္ဍိရွှေ
 အကြောင်း ဟိုလိုလို သည်လို
 လို ပြောသံတွေ ကြားပေမယ့်
 မောင်ဖိုးတီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။
 ငယ်လင်ငယ်မယားမို့ သည်းခံခဲ့

တယ်။
 မောင်ဖိုးတီးဆိုတာ ဒီလိုလူ။
 လူအေး။ ဒါကို ဦးပဏ္ဍိရွှေက
 ပမာမခန့်ပြုတယ်။ ပြဿနာမီးစ
 မွေးတယ်။ ဦးပဏ္ဍိရွှေ မောင်ဖိုး
 တီးအိမ်အပေါ်အထိ တက်တယ်။
 မောင်ဖိုးတီးရှေ့မှောက်မှာ
 မကြည်ကို ဆွဲခေါ်တယ်။ ခေါ်
 မရဘော့မှ ပြန်သွားတယ်။
 ဒီနေရာမှာ မောင်ဖိုးတီးမ
 ဟုတ်ဘဲ တခြား လူသာဆို
 ဦးပဏ္ဍိရွှေ ဇက်ပြတ်ပြီး ခေါင်းနဲ့
 ကိုယ်အိုးစားကွဲပြီ။
 ဒါပေမယ့် မောင်ဖိုးတီးက
 စားမဆွဲဘူး။ လုံမကိုင်ဘူး။
 အိမ်ပေါ်ထိတက်ပြီး စော်
 ကားမော်ကားပြုတဲ့ ဦးပဏ္ဍိရွှေ
 မှတ်လောက်အောင်တော့ လုပ်
 တယ်။
 ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိ
 အောင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြ

တယ်။
 ဦးပဏ္ဍိရွှေကို မယားခိုးမှုနဲ့
 တရားစွဲလိုက်တယ်။
 က...ဒီကိစ္စမှာ ဦးပဏ္ဍိရွှေ
 လွန်လား၊ မလွန်လား စဉ်းစား
 သာကြည့်တော့။
 (နှစ်)
 ပြောရဦးမယ် မယားခိုးမှု
 အကြောင်း။ မယားခိုးမှု ဥပဒေမှာ
 မယားခိုး မှုမြောက်ဖို့ အချက်
 (၃)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။
 (၁)လင်ရှိမယား ဖြစ်ကြောင်း
 သိခြင်း သို့မဟုတ် ယုံကြည် ရန်
 အကြောင်းရှိခြင်း။
 (၂) ယင်းကိုသိလျက် သို့
 မဟုတ် ယုံကြည်ရန် အကြောင်း
 ရှိလျက် ထိုမိန်းမနှင့် ကာမ
 စပ်ယှက်ခြင်း။
 (၃) ထိုသို့ ကာမစပ်ယှက်
 သည်ကို လင်ဖြစ်သူက သဘော

မတူခြင်းတို့ဖြစ်တယ်။

ဒီမယားခိုးမှုမှာလည်း အချက် (၃)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံကိုက် ညီမှုရှိမရှိ၊ အဆင့်ဆင့်ကရား ရုံးတွေက စဉ်းစားသုံးသပ်ခဲ့ တယ်။

မကြည်ဟာ မောင်ဖိုးတီးရဲ့ မယားဖြစ်တာကို တစ်ရွာတည်း နေသူဖြစ်တဲ့ ဦးပဏ္ဍိရွှေမသိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ မောင်ဖိုးတီးနဲ့ မကြည်တို့ တရားဝင်ကွာရှင်းခြင်း မရှိသေးတာလည်း ဦးပဏ္ဍိရွှေ သိနိုင်လောက်တယ်။

နံပါတ် (၂) အချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဦးပဏ္ဍိရွှေငြင်းထားတယ်။

ဒါပေမယ့် မကြည်ကိုယ်တိုင်က ကာမစပ်ယှက်ကြောင်းထွက်ဆိုထားတယ်။

ဦးပဏ္ဍိရွှေ ငြင်းပေမယ့်လည်း ငြင်းဆိုချက်ကို ယုံကြည်နိုင်အောင် သက်သေမပြနိုင်ခဲ့ဘူး။

ပိုဆိုးတာက သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေ၊ လူပီနီးတွေ၊ တွေးရင်တောင် သိသာနေတယ်။

နံပါတ် (၃) အချက်ကတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘူး။ သဘောမတူလို့ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားရုံး

ဦးတိုက် လျှောက်လိုက်ပြီမဟုတ်လား။

အချက်အလက်အားလုံးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မယားခိုးမှု၊ ဦးပဏ္ဍိရွှေဘယ်လိုငြင်းမလဲ။ ငြင်းလည်းမောရုံပဲ။

တကယ်လည်း မောခဲ့ပါရဲ့။ ကျွန်တို့မြို့ပြည်သူတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၆၃၇/ ၇၃ နဲ့ စစ်ဆေးပြီး ဦးပဏ္ဍိရွှေကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (မယားခိုးမှု) အရ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်အပြစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဦးပဏ္ဍိရွှေကလည်း ခေသူတော့မဟုတ်။ မြို့နယ်ရုံးက အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ တိုင်း

ရုံးကို အယူခံတက်တယ်။

တိုင်းပြည်သူတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၂၀/ ၇၃ နဲ့ စစ်ဆေးပြီး ဦးပဏ္ဍိရွှေရဲ့အယူခံကို ပယ်လိုက်ပြန်တယ်။

ကောင်းမွန်တဲ့ တရားစီရင်ရေးရဲ့ မှန်ကန်မှုကို ဒီအမှုမှာ တွေ့ရတယ်။

အောက်ရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်ရင် အထက်အဆင့်ဆင့် အယူခံတက်ခွင့်ရှိတယ်။ အမှုကြီး/ ငယ် ပြစ်ဒဏ် နည်း/ များ မရွေးဘူး။

တက်လာတဲ့အယူခံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထက်အဆင့်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ပြန်သုံးသပ်

တော်ဆိုတဲ့ အမှုတွဲနဲ့ မှတ်တမ်း
ဝင်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

(သုံး)

ဗဟိုအဆင့်မှာလည်း ဦးပဏ္ဍိ
ရွှေရဲ့အယူခံရုံးတယ်။

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊
အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးလှိုင်နဲ့ ဦး
ကြည်မြတ်တို့ပါဝင်တဲ့ ဗဟိုတရား
စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့မှာ ကြားနာပြီး
စိစစ်သုံးသပ်ခဲ့တယ်။

တရားလို မောင်ဖိုးတီးဘက်
က မယားခိုးမှုကို ပေါ်လွင်
အောင်သက်သေပြနိုင်တဲ့အတွက်
မူလရုံးနဲ့ အယူခံရုံးတို့က ဦးပဏ္ဍိ
ရွှေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ- ၄၉၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား
ကြောင်း တွေ့ရှိချက်မှာ မှန်ကန်
တယ်လို့ သုံးသပ်တယ်။

အယူခံလျှောက်ထားသူ ဦး
ပဏ္ဍိရွှေဟာ သူ့တစ်ပါး၏အိမ်
ထောင်ရေးကို ကြီးစွာအနှောင့်
အယှက်ပြုမှုဖြစ်တယ်။ ကျူး
လွန်တဲ့ လူမှုရေးပြစ်မှုနှင့် နှိုင်း
စာလျှင် အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်
ဒဏ် တစ်နှစ်ဟာ လျော်ကန်
သင့်မြတ်တယ်လို့လည်း သုံး
သပ်တယ်။

တယ်။
ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း ရှိ/မရှိ။
အောက်ရုံးရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
မှန်/မမှန်။
ပြစ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ်သင့်လျော်မှု
တခြင်း ရှိ/မရှိ။
အဲဒါတွေ စိစစ်သုံးသပ်ပြီးမှ
အောက်ရုံးရဲ့ အမိန့်ကို အတည်ပြု
တယ်။ ပြင်ဆင်တယ်။
ဦးပဏ္ဍိရွှေ ဒီအခွင့်အရေးကို
အရယူတယ်။ တိုင်းအယူခံရုံး။

တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဗဟိုထိ
တက်တယ်။
ဒီလိုနဲ့....
ကျွန်ုပ်တို့မြို့နယ် ပျဉ်းက တိုး
ကုန်းရွာလေးမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့
အသက် (၇၀)အရွယ် ဦးပဏ္ဍိ
ရွှေရဲ့ မယားခိုးမှုဟာ နိုင်ငံတော်
ရဲ့ အဆင့်မြင့်ဆုံး ဗဟိုတရားစီ
ရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့မှာ ကြားနာခဲ့ရ
ပြီး ဦးပဏ္ဍိရွှေနှင့် ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ

အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် ဦးပဏ္ဍိရွှေအပေါ် မူလရုံးနဲ့ အယူခံရုံးတို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ- ၄၉၇ အရ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်ကျခံစေရန် ချမှတ်ထားခြင်းကို အတည်ပြုပြီး ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်တယ်လို့ အပြီးသတ် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့တယ်။

မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို မကျေနပ်လို့ တိုင်းအဆင့် အယူခံတက်တယ်။

တစ်ခါ တိုင်းအယူခံမှာလည်း ရုံးလို့ ဗဟိုအဆင့်ထိတက်တယ်။

ဗဟိုမှာလည်း ထပ်ရုံး။

သေချာစဉ်းစားရင် ဦးပဏ္ဍိရွှေအဖြစ်က 'မလှတာရွာလည်ပြ' သလို ဖြစ်နေတယ်။

တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက်၊ နှစ်ရှက်ကနေ သုံးရှက်။ ဒါပေမယ့် အမြတ်တစ်ခုတော့ ကျန်ခဲ့တယ်။

ဦးပဏ္ဍိရွှေက မကြည်ကို ကာမစပ်ယှက်ခြင်း မပြုကြောင်း ငြင်းပေမယ့် ယုံကြည်လောက်အောင် ဖြေရှင်းတင်ပြခြင်း မပြုနိုင်တဲ့ အချက်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ မျက်ခြင်သက်သေပြရန်ခဲယဉ်းတဲ့အချက်။

မကြည်ကို ကာမစပ်ယှက်

**မယားခိုးမှု
ကျူးလွန်သူဟာ
ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေလို့
တရားစီရင်ရေးက
မျက်ကွယ်
ပြုခဲ့တာတောင်
ကံအကြောင်း
တရားကတော့
လက်ပိုက်
ကြည့်မနေခဲ့ဘူး။**

ကြောင်း မကြည်ကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုထားပြီး တရားခံရဲ့ အမှုအရာအားဖြင့်လည်း ပေါ်လွင်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကြောင့် မယားခိုးမှုကျူးလွန်တာ ထင်ရှားတွေ့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ တရားစီရင်ထုံးတမ်းရ ရလိုက်တယ်။

တရားစီရင်ရေးအတွက် အမြတ်လို့ပဲ ဆိုချင်တယ်။

(လေး)

မယားခိုးမှုဆိုတာ 'ကာမသုမိစ္ဆာစာရက်' ကို ကျူးလွန်ခြင်းပါပဲ။

သံသရာမကောင်း၊ လောကမကောင်းတဲ့ဖြစ်မှု။

မယားခိုးမှု ကျူးလွန်သူဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေလို့ တရားစီရင်ရေးက မျက်ကွယ်ပြုခဲ့တာတောင် ကံအကြောင်း တရားကတော့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေခဲ့ဘူး။

ဟံသာဝတီပြည်ကြီး ကောင်းစားစဉ်က ဘုန်းမီးနေလ ဟောက်ပခဲ့တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး မယားခိုးမှု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။

တိုင်းခန်း လှည့်လည်တုန်း လင်ရှိမယားဆီသည်မကို တွေ့ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။

ဆီသည်မလင် တိုင်းတစ်ပါးကို ထွက်ပြေးသွားရတယ်။

မယားခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ ရှင်ဘုရင်အပေါ် လောကပါလတရားရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုကလည်း ပြင်းထန်ခဲ့တယ်။

လမ်းဘေးက ဆီသည်မကို မိဖုရားမြှောက်တဲ့အတွက် တော်ဝင်မိဖုရားကြီး စိတ်ငြိုငြင်ပြီး ရှင်ဘုရင်ကို ကန့်လန့်တိုက်တယ်။

ရှင်ဘုရင်က တော်ဝင်မိဖုရားကြီးရဲ့အဆောင်အယောင်တွေ ရုတ် သိမ်းရာက တော်ဝင်မိဖုရားကြီး အဆိပ်စားပြီး သေသွားတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရှင်ဘုရင်ဟာ ရန်ဆက်ဖြတ်ဖို့ အရွယ် ရောက်လာတဲ့ သားအရင်းကို အပြစ်မရှိဘဲ သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။

သားတော်က အသတ်မခံရမီ ရွှေမော်ဓောဘုရား ဖူးခွင့်တောင်းပြီး နောက်ဘဝမှာ ဖခင်ကို အနိုင်ရသူ ဖြစ်ရပါလို့အင်္ဂါလို့ ဆုတောင်းပြီးမှ အသတ်ခံသွားတယ်။

သားတော် လူဝင်စားတော့ မဟာရန်သူ၊ အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်ရဲ့သားတော် အဖြစ်နဲ့ အတိတ်ဘဝက အဖေနဲ့သားရဲ့

ရန်ကြွေးရန်စတွေကြောင့် အင်းဝနဲ့ ဟံသာဝတီနှစ်ပြည်ထောင်လုံး စစ်မီးလောင်ခဲ့ကြရတယ်။

မယားခိုးမှုတစ်မှုက အစပြုလိုက်တဲ့ မကောင်းကျိုးရဲ့ ကြောက်စရာ သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်ပါ။

ကာမေသူလွန်ကျူးတဲ့ သူဌေးသားလေးယောက်ရဲ့ ဒု၊ သာ၊ န၊ သော ဇာတ်လမ်းဘယ်ကမ္ဘာမှ ငရဲက လွတ်မှာလဲ။

ဇာတ်နိပါတ်ရဲ့ ရှာဇေဝင်တွေမှာ မယားခိုးမှု အများအပြားကို သံဝေဂရဖွယ်၊ ဆင်ခြင်ဖွယ် မှတ်သားနာယူခဲ့ ရသလို ယနေ့ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း မနည်းမနောတွေ့နေ၊ ကြားနေရဆဲပါ။

၁၉၇၃ မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးပဏ္ဍိရွှေရဲ့ မယားခိုးမှု၊ ၂၀၁၃ မှာ နှစ်လေးဆယ်ပြည့်ပါပြီ။

ဦးပဏ္ဍိရွှေလည်း လူ့လောကကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

သူမရှိတော့ပေမယ့် သူ့အမူကတော့ စီရင်ထုံးတမ်းအနေနဲ့ တရားစီရင်ရေးမှာ ကိုးကားပြုနေရဆဲပါ။

မယားခိုးမှုဖြစ်ပြီး အငြင်းပွားမှု တစ်စုံတစ်ရာကြုံတိုင်း၊ နှစ်

ပေါင်းများစွာ တိုင်အောင် “ဦးပဏ္ဍိ ရွှေနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရယ် လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံး” ကို ကိုးကားပြုစု လေ့လာနေရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝန်ခံချက်။ ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဦးပဏ္ဍိရွှေနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ထုံးအား မှီငြမ်းကိုးကား ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရဲရင့်ထက် (သံတောက်)

လူကြီးမင်း လုပ်ငန်း ၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ဖို့ ပြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း တွင်ကြော်ငြာပါ

၂၀၁၂ ဇန်နဝါရီလမှ စ၍ အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့်
ကြော်ငြာများလက်ခံနေပါပြီ ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့၍ ၊
အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊
ပါဝင်ကြော်ငြာရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ။
ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ၊

နောက်ကျောခုံး	၄ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောခုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
နောက်ကျောခုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာခုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာခုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၂၀၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၁၀၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၇ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
ရုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊ ၀၉၄၉ ၂၈၂၆၂၀
True.magazine@gmail.com

သျှင်ရဲထွန်း (တောင်စွန်း)

အရှေ့ရွာခရီး (၁) နည်းစနစ်တကျ ခရီးသွားခြင်း နည်းစနစ်တကျ အလုပ်လုပ် ကြပါ

သင်သည် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်နေပါသလား။ ဒါမှ မဟုတ် အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေပါသလား။ သင်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံကို တရားဝင်ပဲသွားသွား တရားမဝင်ပဲသွားသွား ဟို

ရောက်ရင် သင့်ရဲ့ရပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ လိုက်နာရမယ့် တာဝန်တွေကို တော့ သင်သိထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးလေးကို ဖြစ်ရပ်မှန်လေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်အသွင် ဖန်တီးထားတာမို့ သင်

ဖတ်ကြည့်ရင် ဒီဆောင်းပါးက သင့်ကို အလုပ်ရှင်က အစမူစေခိုင်းမှု မခံရအောင်၊ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါမှ သင်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းမှာ လူမှောင်ခိုပြွစားတွေရဲ့ ရန်

က အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ သွားလာနေထိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး အလုပ်ကိုယ်စားလှယ် ပွဲစားတွေနဲ့ အဓမ္မမှုတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်ပါမယ်။ ဘယ်လိုဆက်သွယ်အလှူအညီတောင်းခံရမယ်ဆိုတာ (ကိုလည်း အကြံပေးသွားမှာပါ။

လက်ရှိအချိန်မှာ သင်ဟာ မဟာရားပြုမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာတောင် သင်နောက်မကျသေးပါဘူး။ ကြောက်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ဒါဒေမယ့် သင်အမြဲ တမ်းသတိရှိဖို့တော့ လိုမှာပါ။ ဒါကြောင့်သင်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံကို အလုပ်သွားလုပ်မယ့် (သို့မဟုတ်) အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တရားငင် (သို့) တရားမဝင်ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စနစ်တကျ သွားလာလုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ သိထားသင့်တာတွေကို သိထားမှ သင့်ကိုယ်သင်ဆောင့်ရှောက် ကာကွယ်နိုင်မှာပါ။

ကမ်းနဖူးက အဆန်းအထူးများနေစဉ်လိုလို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံကို လူငယ်တွေဟာ ၎င်းတို့အကွက် ဝင်ငွေရရန်နဲ့ ငွေတချို့ကို ဒီသားစုခိုကို ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တရားဝင်ရှော့ တရားမဝင်ပါ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကို သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲသွားသွားတချို့ဟာ မိမိသဘောမတူ မလုပ်ကိုင်လိုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန် လိမ်လည် စေခိုင်းခံရခြင်း၊ မူလသဘောတူထားတဲ့ လုပ်အားမအတိုင်း မပေးချေခြင်းစတဲ့ အလုပ်ရှင်တွေရဲ့ မတရားချိုးဖောက်မှုကို ခံနေကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ်းနဖူးက အဆန်းအထူးလေးတွေနဲ့အတူ လမ်းညွှန်ချက်အချို့ကိုပါ တင်ပြပေးလိုက်

ပါတယ်။
ကတိပေးမိတ်ဆက်ပြီး လိမ်ညာခေါ်လှူခြင်းခံရတတ်တယ်
လူကုန်ကူးသူတချို့ဟာ မိမိကိုယ် သူများအထင်ကြီးအောင် နေထိုင်ပြီး မနားရဝခမန်းပြောကာ စိတ်ဝင်စားအောင် မြူငွယ်ပြီး လိမ်ညာတတ်တယ်။ ယခင်က သိက္ခမ်းဖူးဘယ်ဆိုပြီး ယုံမလွယ်ပါနဲ့။ ယခုတင်ပြမယ့် အဖြစ်ကလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်က အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခုပါ။ ချောစုဟာ မိဘတွေနဲ့အတူ ကိုယ်

ပိုင်လယ် ဆယ်ဧကလောက်ကို လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေသူ၊ သူမဟာ ရွာရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရွေး စင်ကောက်စိုက်သမလေးပါ။

သူနဲ့အတူ ကောက်စိုက်ဖက် သူငယ်ချင်း ခင်နှင်းဟာ သူ့ လောက် မလှတဲ့အပြင် တစ် ချိန်က သူ့ထက်ဆင်းရဲသူ။ အခု တော့ ခင်းနှင်းဟာ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲနဲ့ ရွာကိုပြန်လာပြီး ခြံ ဝယ်၊ တိုက်ဆောက်နေပါပြီ။ ခင်နှင်းဟာ မောင်မောင်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံ ကို သွားပြီးအလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီ သတင်းဟာ ချောစုနဲ့ရွာက အပျို လေးတွေကိုအားကျစေတယ်။ ဒါ ကြောင့် သူတို့ဟာ မိသားစု ဘဝကို မြှင့်တင်လိုတဲ့ စိတ်စေ တနာကောင်းတွေနဲ့ လုပ်ငန်း အခြေအနေကို လေ့လာဖို့ ခင် နှင်းဆီသွားလည်ကြပါတယ်။

ချောစုတို့ အမျိုးတစ်သိုက် ဟာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အလုပ် လုပ်တဲ့ အကြောင်းကို မစားရ ဝခမန်း ပြောပြနေတဲ့ ခင်နှင်းရဲ့ စကားရေယာဉ်ကြောမှာ နှစ် သက်ခုံမင်စွာ နစ်မြောနေကြပါ

တော့တယ်။ ခင်နှင်းရဲ့ အခြေ အနေကို အားကျပြီး တောင်သူ လယ်လုပ် မားမခုတ်ဘဝကို စိတ်ကုန်ပြီး လေထဲမှာတိုက်အိမ် ဆောက်ကြောင်းက ချောစုနဲ့ အတူ မိန်းကလေးသုံးဦးဟာ ခင်နှင်းကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အကူ အညီ တောင်းကြပြီး တစ်ဖက် နိုင်ငံကို လိုက်ခဲ့ကြပါတော့ တယ်။ (သတိပေးချက်) တစ်စုံ တစ်ယောက်က သင့်ကို သက် သာလွယ်ကူပြီး အလုပ်ကောင်း ကောင်းရမည်ဟု ကတိပေးပြော ကာ မိတ်ဖွဲ့လာပါက ထိုသူ/ ထိုသူမသည် သင့်ကိုလိမ်ညာ ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ကာ သင့်အား လုပ်ခနည်းနည်း (သို့မဟုတ်) လုံးဝမပေးဘဲ အတင်းအကျပ် လုပ်ခိုင်းစေလှူရုံသော လူမှောင်ခို ဂိုဏ်းများ၊ ပြည့်တန်ဆာ ဂိုဏ်း များမှ လူများဖြစ်နိုင်ပြီး နောက် ပိုင်းတွင် သင့်ကို မည်သူ့ထံကမှ အကူအညီမရအောင် ပိတ်ဆို့ တားဆီးထားပေမည်။

သင်လည်းဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး ကြုံ တွေ့နိုင်ပါတယ် သူ့ခိုးဆိုတာ သူ့ခိုးပါလို့ ဝန်

မခံတတ်သလို လူမှောင်ခိုပွဲစား ဆိုတာလည်း ဂျှိမပါပါဘူး။ ဝင်ငွေ ကောင်းကောင်းရမယ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အဖြစ်မှန် ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားဖို့ မေ့မနေပါ နဲ့။ ထိုင်းနိုင်ငံကိုရောက်ပြီး အဆင် မပြေသူတွေ ရှိသလို၊ အဆင်ပြေ သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ သူ တို့ပြောသလို အချိန်တိုအတွင်းမှာ တိုက်ဆောက် ကားစီးနိုင်မယ့် ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဟာဒယရွှင် သွေးလှုပ် သဘောထားလိုက်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ချောစုတို့ကို ခင်နှင်း က မဲဆောက်မြို့က ကိုမောင် မောင်အိမ်ကိုပို့ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့လိုပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက် နေတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးလည်း ရှိပါနေတယ်။ ကိုယ်မရောက်ဖူး တဲ့အရပ်ဒေသမို့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်နေတဲ့ ချောစုတို့ အဖို့ခင်နှင်းကိုပဲ ဆရာတင်ရမှာ ပါပဲ။ အခုတော့ အလုပ်ရှာပေး မယ့် ကိုမောင်မောင်ကိုပဲ အား ကိုးမိတာအမှန်ပါ။

(သတိပေးချက်) တစ်စုံ တစ် ယောက်က သင့်အား အလုပ်ရှင် တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) အလုပ် ပွဲစားတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး

မည်ဟု ပြောလာပါက သူ/သူမ သည် ပွဲစားခငွေရရှိသူ ဖြစ်နိုင် သည်။ ပွဲစားခကို သင်၏လုပ် အားခထဲမှာ ဖြတ်တောက်ပြီး သင်က ပြန်လည်ပေးဆပ်ရပါ လိမ့်မည်။ သင်သည် လုပ်အား ခငွေများကို ကာလ ရှည်ကြာ (သို့) နှစ်အတော်ကြာအောင် လုပ်အားခငွေ နည်းနည်းဖြင့် (သို့)လုံးဝ မပေးဘဲ စေခိုင်းခံရ မှုမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာသာစကားကို ကြိုတင် လေ့လာထားပါ

တစ်နေ့တော့ အလုပ်ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ သူတို့ကို အလုပ်ရှင်သူ ဌေးမဆိုတဲ့ ထိုင်းအမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ကို မောင်မောင်ခေါ်သွားပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သူတို့အချင်း ချင်း ထိုင်းဘာသာစကားနဲ့ ပြောဆိုနေ ကြပါတယ်။ ဘာတွေ ပြောနေ မှန်းတော့ သူတို့မသိ ပြောဆိုပြီး တော့ “နင်တို့ဒီမှာအလုပ်ရ ပြီး ဒီမှာပဲ နေရမယ်”လို့ ပြောပြီး ကိုမောင်မောင် ပြန်သွားပါ တယ်။ သူဌေးမဟာသူတို့မှာပါ တဲ့ ငွေနဲ့ ဟန်းဖုန်း ရွှေလက်

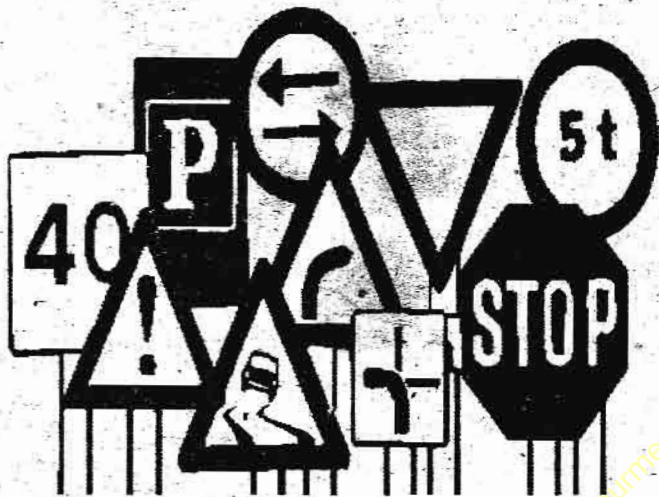
လက်ဝတ်စားတွေကို ချွတ်စေပြီး ခေတ္တဟုဆိုကာ သိမ်းဆည်းပြီး အပေါ်ထပ်မှာ နေရာချထားပေး လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ သူတို့ လို မိန်းကလေးအချို့နဲ့ နေတယ်။ တချို့လည်း ခြံဝင်းထဲက အဆောင်တွင်နေပြီး အလုပ်ဆင်း ကြသည်ဟု သိရသည်။ သူတို့ ကို အပေါ်ထပ်ကိုပို့ပြီး အပေါ် ထပ်က သံဘာဂျာတံခါးကို သော့ခပ်လိုက်တဲ့အတွက် ငါတို့ မှားများမှားပြီလားဟု တွေးကာ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာမိလေ သည်။

(သတိပေးချက်) သင် တစ် ဖက်နိုင်ငံကို အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိလျှင် ထိုနိုင်ငံ၏ဘာသာ စကားကို နားလည်အောင် ကြို

တင်လေ့လာထားသင့်သည်။ သို့ မှသာ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင် သိ ရှိနိုင်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်တွင် လည်း သင်အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ တချို့ သောအလုပ်ရှင်များသည် သူတို့ အကြွေးတင်နေသော အလုပ်သ မားများကို ထောင်ချထားသကဲ့ သို့ ထိန်းချုပ်ထားတတ်သည်။

အိမ်ကိုပြန်တတ်ဖို့လိုသည်

နောက်တစ်နေ့မှာ သူဌေးမ က သူတို့ကို မောင်မောင်က ရောင်းပြီး လုပ်အားခငွေကို ထုတ်ယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို ငွေကြေးသည်အထိ အလုပ်လုပ် ပြီး ဆပ်ရမည်။ ငွေမကြေဘဲ ထွက်ပြေးပါက မိလျှင် အသတ် ခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ရ

မည့်အလုပ်က လူ့ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာလိုရှင်းပြပါသည်။ (ယခုအခါ ထိုင်းနိုင်ငံသားများ သည် မြန်မာလို ပြောတတ်သူများလာသည်- စာရေးသူ) သူတို့အရ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှန်း သိရတဲ့အတွက် ယူကြိုးမရဝမ်းနည်းငိုကျွေးမိတယ်။ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်ပေမယ့် မရပါဘူး။ သူတို့ကို အခန်းထဲမှာ သောခတ်ပိတ်လှောင်ထားတာမို့ သူတို့မှာ ပြေးစရာမမြဲလည်းမရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ အဆံကံအသွယ်လည်းမရ၊ ခင်နှင်းကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေလေသည်။

(သတိပေးချက်) ထွက်ပြေးခြင်းသည် မလွတ်မြောက်ပါက သင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုအကူအညီပေးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ၊ အသိအကျွမ်းသူငယ်ချင်းတွေ အနီးအနားမှာ ရှိပြီး သင်နှင့်ဆက်သွယ်ရလွယ်ကူဖို့လိုသည်။ အနည်းဆုံး ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ အလွတ်ကျက်ထားပါ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်အလုပ်ခွင်က ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်နိုင်ငံ

ကို ပြန်နိုင်မယ့်လမ်းကြောင်းကို ကြိုတင် လေ့လာစုံစမ်းထားဖို့ မမေ့ပါနဲ့။

တံလျှပ်ကို ရေထင်ရွှေသမင် အလိုက်မှားမိ

ထိုင်နေရင်အကောင်းသား အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်းကို ယပ်ခပ်ပြီး အေးအေးလူလူ ဖားပြီး နေနိုင်ရုံနဲ့ တံလျှပ်ကိုရေထင်၊ ရွှေသမင်အလိုက်မှားတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ကယ်မဲ့သူဝေးပြီး ခလုတ်ထိမှ အမိတနေလို့လည်း အပို၊ အမျိုးမျိုးသော ဒီအားပေးနှိပ်စက်မှုတွေကို မခံနိုင်လို့ အတူလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ပေါက်တဲ့ နဖူး မဆူးတော့ပြီဆိုပြီး လက်ရှိဘဝ ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်ကုန်ကြပါပြီ။ ချောစုတစ်ယောက်သာ ချောလည်းမရ၊ ခြောက်လည်းမရဘဲ ပေတေနေတာမို့ နောက်ဆုံးမှ အထူးအထောင်း အရိုက်အနှက်ခံကာ တိုက်ပိတ် ခံနေရပါတယ်။

ဒီနေ့လည်း သူဌေးမက ချောစုကို မက်လုံးပေးပြီး ဖည်းရုံးနေပါတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတစ်ဦးနဲ့ တစ်လတာ ပေါင်း

သင်းရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူဌေးက အိမ်တစ်လုံးငှားပြီး အစစတာဝန်ယူမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်လပြည့်က ပြန်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်လပြည့်ကာနဲ့ အကြေးတစ်ဝက် ကျေတဲ့ အပြင် ဘတ်နှစ်သောင်း လက်ငင်းခံစားခွင့် ပေးမှာ ဖြစ်ကြောင်း ဒီတစ်လအတွင်း မိဘတွေဆီ ငါးသိန်းလောက် ပြန်ပို့ပေးနိုင်မယ် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပေမယ့် ငြင်းဆန်မိတဲ့အတွက် ရိုက်နက်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားကာ ထမင်းပင် မကြေးတော့။

(သတိပေးချက်) သင်၏ အခွင့်အရေးဖြစ်သောလုပ်ငန်းခွင်မှ အပြင်ထွက်ခွင့်ပိတ်ခြင်း၊ ချိန်းခြောက်ခြင်း၊ စော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းယန်းခြင်း၊ လုပ်အားငွေကို မပေးခြင်းကဲ့သို့သော ပြင်းသန်သည့် ချိုးဖောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ အလုပ်ရှင်၏ ကြိုတင်အစီအစဉ်ဖြင့် အနိုင်ကျင့်ချိုးဖောက်ရန် ပြုခြင်းများကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်များကို လူ

ကုန်ကူးခြင်း အမျိုးအစားဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုပြီး သင်၏ မကျေနပ်မှုများကို တိုင်ကြားပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိုင်းအာဏာပိုင်များကလည်း သင့်ကိုယ်စား အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ရွှေပြောင်းအလုပ်သမားများကို အကူအညီပေးနေသော အဖွဲ့အစည်းများကလည်း သင့်ကို အကူအညီပေးနိုင်ပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်များသည် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေစဉ်နှင့် အမျှ ဖြစ်ပျက်နေပြီး သင်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဤကံသာ

အခြေအနေအရ ချောစုအဖို့ လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို မမြင်၊ အားကိုးရာမဲ့ကာ ကြံစည်ကာ သူ့ကိုမျှော်နှာသာမပေးတော့ ဟု ထင်သည်။ သူမအဖို့ ရွေးချယ်စရာ နှစ်လမ်းသာရှိသည်။ ဒါကတော့ လက်ခံမလား၊ အသေခံမလားပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အားကိုးရာတစ်ခုရှိသေးသည်။ ထိုအားကိုးရာအား ဘုရား တရား သိဒ္ဓသာ ဖြစ်

သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတီကို အကြိမ်ကြိမ် ပွားကာ သတ္တဝါဝေနေယျကို မေတ္တာပို့ခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

တစ်နေ့ ချောစုအခန်းထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ဝဲနို့ဘူးတွေလာပို့သည်။ သူလည်း ချောစုဘဝနဲ့ ထပ်တူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အကြွေးကျေအောင် လုပ်ဆဲခဲရကြောင်း၊ ချောစုကို ရိုက်နှက်နေသောကြောင့် စိတ်မကောင်းတဲ့အတွက် သူဌေးမကို ချောစုကို ဝိုင်းဖျောင်းဖျေပေးပါမယ်လို့ ညာပြီးဝင်လာတာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်မှာ ချောစုကို ကူကူညီချင်လို့ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို ယုံကြည်ဖို့ပြောသည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ဘက်ကို အလေးသာလာ

ပြီဟု တွေးမိကာ ချောစုအား တက်သွားသည်။ မိန်းကလေးက မနက်ဖြန်ဆိုသူ ဧည့်သည်နဲ့ ချင်းမိုင်ကို လိုက်သွားရမှာမို့ သူမရှိကြောင်း အခု သူပြောတာကို ဂရုစိုက် နားထောင်မှတ်သားပြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့မှာကြားပြောပြလေသည်။ ၎င်းအချက်များမှာ-

- လောလောဆယ် ဆယ် အလုပ်ကို လက်ခံမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါ။

- ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးကုပေးဖို့ တစ်ပတ်လောက် အနားယူခွင့်ဖြုဖို့ တောင်းဆိုပါ။

- ယုံကြည်အောင် ဟန်မပျက် နေထိုင်ပါ။

- အခွင့်သာရင် အပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ အဝတ်အစားတွေ

ထားခဲ့ပါ။

-ကိုယ့်မှာငွေရှိရင် ထုတ်မသုံးပါနဲ့။ မရှိဟန်ဆောင်ပြီး မုန့်ဖိုးတောင်းပါ။

-လမ်းထိပ်ရောက်ရင် ယာဉ်တစ်ခုခုကိုစီးပြီး ကမ်းနဖူးရောက်အောင် သွားပါ။ ကမ်းနဖူးရောက်ရင် မြန်မာဘက်ကမ်း ကိုရောက်အောင် ကူးပါ။ သက်ဆိုင်ရာကို အကူအညီတောင်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ပါ။

-လမ်းစရိတ် ပေးလိုက်မယ်။ ဒီငွေကို ကိုယ်နဲ့မကွာအမြဲဆောင်ထားပါ။ အပြင်ထွက်ခွင့် ရလို့ရှိရင် ပါသွားပါစေ။

ဟုပြောပြီး ဘတ်ငွေတစ်ထောင်တန် သုံးရွက်ကို သူ့လက်ထဲကို ထိုးထည့်ပေးလိုက် သည်။ ဒီငွေနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်ဖို့ လုံလောက်တယ်ဟု ဆိုကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုမိန်းကလေး ပြန်သွားတဲ့အခါ ချောစုဝမ်းသာလွန်းလို့ သူမကို မေတ္တာပို့ပြီး လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးမိလေသည်။

(သတိပေးချက်) သင်အမှန်တကယ် အကူအညီလိုအပ်ပြီး

အာဏပိုင်များကို ချဉ်းကပ်အကူအညီတောင်းရန် ကြောက်ရွံ့နေလျှင် အထက်ဖော်ပြပါ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုသို့ အဖမ်းခံရမည် (သို့မဟုတ်) ပြန်ပို့ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ အသက်အရွယ်မရွေး တရားဝင်လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ တရားမဝင်လုပ်ရောက် လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမား တစ်ယောက်သည် အကူအညီအထောက်အပံ့ရရေးအတွက် တိုင်ကြားတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် သင့်မှာ ရှိပါသည်။

ထွက်တော်မူနန်းကခွာတယ်
အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည့်အတွက် သူ့ဌေးမကျေနပ်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးကုသပေးပြီး အထိုက်အလျောက် လွတ်လပ်ခွင့်ပါရသွားတယ်။ လေးငါးခြောက်ရက်တိုင် ထွက်ပြေးဖို့အခြေအနေ မပေးသေး။ ဒီနေ့တော့ အိမ်ကြီးမှာ အားလုံး အပြင်သွားနေတဲ့အတွက် ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးနဲ့ လူသစ်တွေသာ ရှိသည်။

မကြာမီ သူဌေးမ ရောက်လာပြီး မနက်ဖြန် မဟာချိုင်ကို ဧည့်သည်နဲ့ လိုက်သွားရမည်ဟု ပြောသည်။ သူ အရဲစွန့်ပြီး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် မုန့်ဝယ်စားမည်ဟု သူဌေးမကို သူ့ပြောတော့ သူဌေးမ ငွေနှစ်ဆယ် ထုတ်ပေးပြီး ရှောရှောရှူရှူပင် ခွင့်ပြုသည့်အတွက် ခြံဝင်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အသင့်တွေ့တဲ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ် တက်ပြီး မဲ ဆောက်ဈေးကို ထွက်ခဲ့သည်။

ရပ်ကြည့်နေရတဲ့ ရွှေမြန်မာတွေ
ကမ်းနဖူးကို မောင်းပို့ခိုင်းရသော်လည်း နားမလည်သဖြင့် သူမဆောက်ဈေးအထိသာ ပို့ခိုင်းပြီး ယောင်ပေပေနဲ့ ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေသည်။ မဲဆောက်ဈေးကားစည်ကားလှသည်။ ကား တွေလူတွေ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေသည်။ မမွှေးပါတိတ်ဆိုင်၊ ခင်လွန်းအထည်ဆိုင်၊ ရွှေဒင်္ဂါးရွှေခိုင်စသဖြင့် မြန်မာစာလုံးနှင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ

ရွှေဆိုင်၊ ကုန်စုံဆိုင်၊ စတိုးဆိုင် စားသောက်ဆိုင်တွေကလည်း မြန်မာပြည် ရောက်နေသည့် အလား ဈေးဝယ်သူ ဈေးရောင်း သူ သွားလာသူတွေဟာလည်း မြန်မာလူမျိုးများ အများအပြား ကိုတွေ့ရသည်။ ချောစုကားဂိတ် မှာ ယောင်ချာချာနဲ့ ကားစောင့် နေတုန်း နောက်က သူ့ဇက်ပိုး ကို လူတစ်ယောက်က ရိုက်ချ လိုက်တာကြောင့် ရှေ့ကို ဟပ်ထိုး လဲကျသွားပြီး မော့ကြည့်လိုက် တော့ မောင်မောင်ဖြစ်နေသည်။ ချောစုပြန်မရောက်၍ သူဌေးမက မောင်မောင်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပြီး ရှာခိုင်းတဲ့ အတွက် ကားဂိတ်မှာ ကြိုစောင့် နေတုန်းတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

မောင်မောင်က သူ့ကိုအတင်း ဆွဲခေါ်သည်။ သူက ငြင်းဆန် သည့်အတွက် ပါးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် ရိုက်သည်။ သူက ပတ် ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းသော်လည်း ဘယ်သူ့ဆီမှ အကူအညီမရ။ ကိုရွှေမြန်မာတွေ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ရပ်၍သာ ကြည့်နေသည်။ မကူညီရဲကြ

**အော်ဟစ်
အကူအညီ
တောင်းသော်လည်း
ဘယ်သူ့ဆီမှ
အကူအညီမရ။
ကိုရွှေမြန်မာတွေ
ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို
ရပ်၍သာ
ကြည့်နေသည်။
မကူညီရဲကြတာလည်း
အကြောင်းရှိသည်။**

တာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ သူတစ်ပါး ပစ္စည်း ခိုးရင် (နယ်စပ်မှာ) အသတ်ခံရ တယ်။ ချောစုသည် သူခိုးလည်း ဖြစ်နိုင်၍ ဒီလိုနေရာမှာ တော်ရုံ မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ဝင်မကူညီရဲကြ။ မောင်မောင်လို လူမိုက်တွေဟာ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေ လမ်းသရဲဂိုဏ်း တွေနဲ့ အပေးအယူ အချိတ် အဆက်ရှိတဲ့အတွက် ကူညီမိရင် ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်ကို ဖိတ် ခေါ်သလိုပါပဲ။

ရန်စွယ်ကြားကလှည့်မှာ
မောင်မောင်က ချောစုကို တွန်းထိုးရိုက်နှက်ဆွဲခေါ်နေတဲ့ အချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ဦးက နောက်က တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ အတွက် မောင်မောင်လဲကျသွား သည်။ တွန်းလိုက်သူဟာ နုနယ် လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ် တယ်။ မိန်းကလေးက မောင် မောင်ကို မနှစ်မမြို့ဟန်နဲ့ လက် ညှိုးထိုးပြီး မတရားမလုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ မောင်မောင်က မိန်း ကလေးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးဖို့ ပြင်တယ်။ သူမကလည်း မခေ မောင်မောင်ကို ပါးဝင်ရိုက်

တယ်။ ချောစုကို ထွက်ပြေးခိုင်း
တယ်။ တစ်ခါ မောင်မောင်က
ချောစုလက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲ
တယ်။ မိန်းကလေးကလည်း
ချောစုကို ပြန်ဆွဲထားတယ်။
ဒီလိုနဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေ
တုန်း သူတို့များကို ကားတစ်စီး
ရောက်လာပြီး ထိုင်းလူမျိုး တစ်
ဦးကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့
အတွက် ရန်ပွဲကို ရပ်လိုက်ကြ
ပါတယ်။

ထိုင်းအမျိုးသားက ထိုင်း
ဘာသာစကားနဲ့ မေးမြန်းတယ်။
မောင်မောင်က ထိုင်းဘာသာ
စကားနဲ့ သူ့ခိုးလို့ ချောစုတို့ စွပ်
စွဲတယ်။ မိန်းကလေးကလည်း
ထိုင်းစကားနဲ့ ရှင်းပြတယ်။ ချော
စုကား ကြောက်လွန်းလို့ ပိုနေ
ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။ ထို
သူက ရဲစခန်းတွင် ပြဿနာကို
ရှင်းရန်ပြောပြီး ဖုန်းဆက်ဟန်
ပြင်စဉ်မှာပင် မောင်မောင်တချိုး
ထဲ လစ်ပြေးလေသည်။ ထိုသူ
ကပင် သူ၏ကားနှင့် တံတား
ထိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။
အခုတော့ ချောစုတစ်ယောက်
မြန်မာ့မြေ မြန်မာ့ရေ မြန်မာ့လေ
ကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ သောက်

သုံးရှူရှိုက် ခြေချခွင့်ရသွားပေ
ပြီ။ ထိုင်းနိုင်ငံသားများထဲ တွင်
သူတစ်ပါးကိုနှိပ်စက်၊ မတရား
ခေါင်းပုံဖြတ် တတ်သူတွေ ရှိ
သလို အားနည်းသူဘက်က ရပ်
တည်ပြီး နိုင်ငံကြီးသား ပီသစွာ
စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းနဲ့
ကူညီတတ်သူတွေ အများအပြား
ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်း
ချင်း မကူညီတဲ့အပြင် နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်း ဖျက်စီးဖို့ကြိုးစားတဲ့
မောင်မောင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကတော့
သူတစ်ပါးနိုင်ငံသားတွေ ကြား
မှာ ရှက်ဖွယ်လိမ့်။

**နိုင်ငံကျော်ဖြတ်ပြီး ပြစ်မှု ကျူး
လွန်ရင် အရေးယူလို့ရတယ်**

ချောစုကိုကူညီလိုက်သူလေး
ကို လှည့်မောင်းလေ့ ဆိုပါစို့။ မြဝ
တီကနေ မဲဆောက်မှာ ဈေးလာ
ဝယ်ရင်း မိန်းမသားချင်း ကိုယ်
ချင်းစာစိတ်နဲ့ မတရားမှုကို လက်
ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဝင်ကူညီ
မိတာပါ။ အဖြစ်မှန်ကို သိရ
တော့ အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး စောင့်
ရှောက်ထားတယ်။ လေးငါးရက်
နေတော့ ချောစုကို ပြန်ပို့ဖို့ ကား
လက်မှတ်ဝယ်ဖို့အလား ကားဂိတ်

မှာ မောင်မောင်ကိုတွေ့လိုက်
တယ်။ မောင်မောင်ဟာ လူကုန်
ကူးခံရမယ့် သူတွေကို စုဆောင်း
ပြီး သူတို့ မြန်မာပြည်ကို အမြန်
ပြန်ခဲ့တယ်။ လှည့်မောင်းဟာ သက်
ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းတွေကို လှုပ်
သတ္တန်၊ အင်္ကျီအရောင်၊ ကား
နံပါတ်တွေကို ပြောကာ တိုင်
ကြားတဲ့အတွက် သက်ဆိုင်ရာ
က မောင်မောင်စီးလာတဲ့ ကား
ကို အလယ်ဗဟိုမှာ ရပ်တန့်စစ်
ဆေးပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်။
ဒီတစ်ချိန်တော့ မောင်မောင်ပြေး
လို့ မလွတ်တော့ပါဘူး။ မြဝတီ
တရားရုံးက သူ့ကို တရားစွဲပြီး
ထောင်ချလိုက်ပါတယ်။

သူဟာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ
ပြစ်မှု ကျူးလွန်တာမို့ ဒီဘက်နဲ့
မဆိုင်ဘူး။ သူ့ကိုဒီဘက်က ဘာ
မှမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြစ်မှုတွေကို
ရဲရဲတင်းတင်း ကျူးလွန်နေသူ။
ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူထင်သလို
မဖြစ်ဘဲ အရေးယူဖမ်းဆီးခြင်း
ခံလိုက်ရတာက တစ်ဖက်နိုင်ငံ
ကနေပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်နေကြ
သူတွေကို သက်သေပြလိုက်
တာပါပဲ။

ကလေးသူငယ်နှင့် လူမှောင်

ခိုကုန်ကူးခြင်း၊ လုပ်အား ခေါင်း ချမှတ်ကာ လုပ်ငန်းစီမံချက်များ သွား စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်၊ ပုံဖြတ်ခြင်းကို ကာကွယ်ရန် ဝိမို ဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် နေပါ ဟူသော စာအုပ်မှ အချက် လုံခြုံစိတ်ချရသော ရွှေ့ပြောင်း သည်။ ဤစီမံချက်အရ သိုင်း အလက်တချို့ကို ကောက်နုတ်၍ ခြင်းကို မြှင့်တင်ရန်အတွက် မြန် နိုင်ငံရှိ မြန်မာရွှေ့ပြောင်း အလုပ် ရေးသားပါသည်။ မာနိုင်ငံအပါအဝင် မဟာမိတ်ခေါင် သမားများအတွက် ရည်ရွယ် ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည် ဒေသတွင်း နိုင်ငံများမှ စီမံကိန်း ထုတ်ဝေသော စနစ်တကျခရီး သွင်ရဲထွန်း (တောင်စွန်း)

အစိုးရမဟုတ်သော အဖွဲ့အစည်းများ

အဖွဲ့အစည်းအမည်	ဖုန်းနံပါတ်	ဆက်သွယ်ရန် ဘာသာစကား	တည်နေရာ
အလုပ်သမားရပိုင်ခွင့် တိုးတက်ရေးကွန်ရက် (LPN)	၀၃၄၄၃၄၂၆၇	ဗမာ-ထိုင်း	ထိုင်းနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း
မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေးထိုင်းလှုပ်ရှား ကော်မတီ (TACDB)	၀၂၂၁၆၄၆၄၃	ဗမာ-ထိုင်း	ဘန်ကောက်အခြေစိုက်
ကလေးသူငယ်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေး ဖောင်ဒေးရှင်း (FCO)	၀၂၄-၃၅၅၂၈၀	ဗမာ- ထိုင်း- လာအို	ထိုင်းနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း
လူ့အခွင့်အရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေး ဖောင်ဒေးရှင်း (MRDF)	၀၃၄-၄၁၄၀၈၇	ဗမာ- မွန်-ထိုင်း	ထိုင်းနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း
မဟာချိုင့် လူ့အခွင့်အရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ဖောင်ဒေးရှင်း (HRDF)	၀၈၆၇၅၆၈၈၃၅	အင်္ဂလိပ်	
ချင်းမိုင် မြန်မာအလုပ်သမား သမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်	၀၅၃၂၂၃၀၇၇	ဗမာ- ရှမ်း	ထိုင်းနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း
	၀၈၁၅၉၅၇၅၇၈	ထိုင်း- အင်္ဂလိပ်	
	၀၈၀၆၄၂၂၂၉၆	ဗမာ-မွန်-ကာရင်- ထိုင်း	နိုင်ငံအတန်း

303
ပုဂ္ဂိုလ်တို့
အား

အိမ်ထောင်ရေး
ဖြစ်စဉ်

စာပုဒ်(၁)

လူလောက၌ အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိ ခဲ့ဖူးပါသည်။ စင်စစ် အမျိုး သမီးနှင့်အမျိုးသား နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြလို့ လက်တွဲတွဲ၊ မိဘ ပေးစားလို့ ထိမ်းမြားခဲ့ရသည်ပဲ ဆိုဆို၊ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြသူ တိုင်းမှာ ထိုစကားက မမှန်ပါ ချေ။ အထူးသဖြင့် ဥပမာအဖြစ် တင်ပြရမည်ဆိုငြားအံ့၊ မောင် အောင်ကျော်ဌေးနှင့် မကျည်းတန် တို့ လင်မယား၏ ဖြစ်အင်ကို ရေးပြလိုပါသည်။

ခက်သည်က လင်နှင့်မယား ကြင်သူသက်ထားအဖြစ် ရောက် ခဲ့ကြသည်ဆိုပါစို့၊ ယောက်ျားက ဝံပုလွေကျင့်ကြံ လိုခဲ့သော် ဇနီး မယားက သားသမင် အဖြစ်သို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွား တတ်ပေသည်။ အကယ်၍ လင် ယောက်ျားက သိုးငယ်အလား ပြုကျင့်မှားသော် ကြင်သူသက် ထားဇနီးမယားမှာ၊ ကျားရဲပမာ ကျင့်ကြံလာလိမ့်မည်သာတည်း။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၊ ဖြစ်စဉ် ကာလ အစပထမ၌မူ အသွင် တူကြလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်

သိက်းသန်းအောင်(မြင်းခြံ)

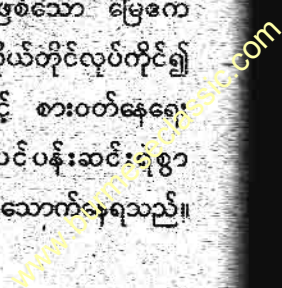
“ဒီလိုလူစား ရှာမှရှား”

မူဖြင့် နှစ်ကိုယ်တူဘဝကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်လေ။ အချိန်ကာလတွေ ကြာမြင့်လာမှပင် ကိုယ့်ဗီဇ စိတ်ဆန္ဒတွေ ပေါ်ပေါက်လာကာ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီတိုက်ဆိုင်မှုတွေ ကွဲလွဲလာခဲ့ရတော့သည်။

ဇနီးမယားဖြစ်သည့် မိန်းမကလည်း အခက်သားပင်၊ မိမိအပေါ် ရိုးရိုးသားသား ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းသင်းတတ်သည့် လင်သားဆိုလျှင်၊ အနိုင်လိုချင်ကြသည်လေ။ ငါယောက်ျားပဲ ငါလုပ်ချင်တာလုပ်မည်၊ အိမ်ထောင်ကျကာမှ ငယ်စဉ်က အမူအကျင့်ကိုတော့ မပျောက်နိုင်ဟုဆိုကာ၊ အပေါင်းအသင်းအပေါ် ကောင်းသမျှ ကိုယ့်သားမယားအပေါ်ကျ နှိပ်စက်တတ်သည့် လင်ယောက်ျား

များဆိုလျှင် သခင်ထင်တတ်ကြသည်ပင် မဟုတ်လား။ ခုကြည့်လေ မကျည်းတန်ဆို အောင်ကျော်ငွေလို လူစားမျိုးကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ရင်း ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည်မှာ သားသမီး (၂)ယောက်ပင် လူလားမြောက်ခဲ့ပေါ့။ ဆိုရလျှင် သူတို့နှစ်ဦး၏ မိဘများမှာ ရွာတွင် အလတ်တန်းစား တောင်သူကြီးများပင် ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ကျော်ငွေ၏ မိဘများက တစ်ဦးတည်းသော သားမို့၊ ငယ်စဉ်ကပင် အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့် အောင်ကျော်ငွေက ဆိုးချင်ပေချင်သည်။ သို့အတွက် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်လျှင် ခြေငြိမ်သွားလေမည်လားဟု တွေးလျက် တစ်ရွာတည်းနေ ဦးဘဌေး၏ သမီးဖြစ်သူ မကျည်းတန်နှင့် ပေးစားခဲ့သည်။ မိဘ

နှစ်ပါးသာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အောင်ကျော်ငွေက အသွင်မပြောင်း၊ လောင်းကစားနှင့် အရက် အပျော်ကန်ခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်တွေ တက်တက်စင်အောင် ပြောင်တလင်းခါ၍ လက်ဗလာချည်းသက် သက် အဖြစ် သို့ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။ မိန်းမသား တစ်ယောက် အနေဖြင့်၊ အိမ်ထောင်ပြုသည်ဆိုခြင်း၏ အဓိကအချက်မှာ မိမိဘဝအတွက် အားကိုးအားထား ပြုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မကျည်းတန်မှာ မိဘများ၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော မြေဧကများအား ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်၍ သားသမီးနှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက်၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသည်။

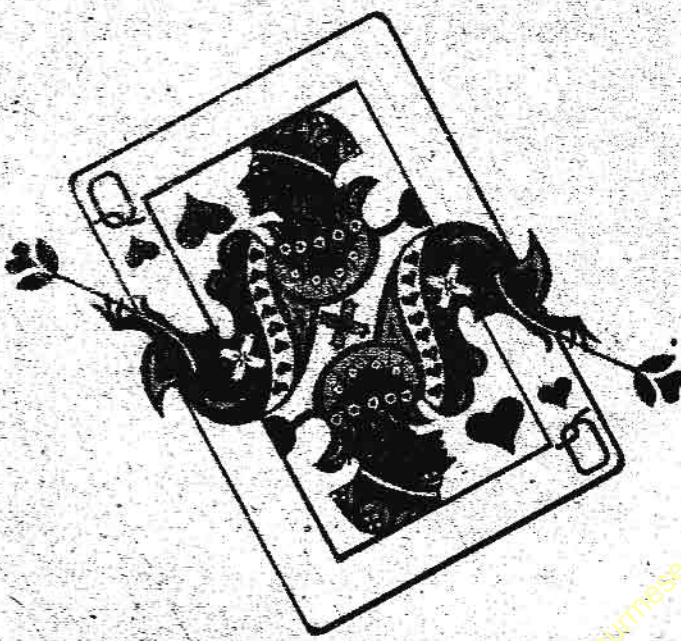

မိခင်မှာ သူမ ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးသွားသောကြောင့် ဖခင် ဦးဘဌေး လက်အောက်၌ ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်သည်။ ဖခင် ဦးဘဌေးမှာလည်း အသက် အရွယ်ကြီးပြင်းလာပြီမို့ ဩဇာ ပါဝါတို့က ကျဆင်းကုန်ပြီ။ သား မက်လုပ်သူကို နဂိုကတည်းက သဘောမကျသော်လည်း သမီး ဖြစ်သူ မကျည်းတန်က ချစ်လှ ပါသည်ဆို၍ ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ခုတော့ မကျည်းတန်မှာ ဖခင်စကား နားဝယ်ခါးခဲ့လေ သောကြောင့် လင်ဆိုးမယား တဖါးဖါးဘဝဖြင့် ကျင်လည် ခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ချေပြီပဲလေ။

အောင်ကျော်ငွေက လောင်း ကစားဝိုင်းထိုင်ရာတွင် အမျိုး အမည်သတ်မှတ်ချက်မရှိ၊ ဂျင် ဝိုင်းတွေလျှင် ထိုးသည်။ ဖဲဝိုင်း တွေလျှင် ဖဲဝင်ရိုက်သည်။ ကြက် ဝိုင်းဆိုလျှင် ကြက်တိုက် သည်။ အလောင်းအစားပါရမီ ထူးချွန်သူပါတည်း။ ခုဆိုလျှင် ရွာသာအေးတော တိုက်ထဲရှိ ဂျင် ဝိုင်းသို့ သူရောက်နေချေပြီလေ။ ဂျင်ဝိုင်းက နွားထိုးကြီးမြို့နယ် နှင့် မလှိုင်မြို့နယ် အစပ်တွင် ဖြစ်

သဖြင့် နယ်စုံမှ လောင်းကစား သမားများဖြင့် စည်ကားလှ သည်။ ငွေထုတ်ကို ပိုက်လာကြ သည့် ဒုစိုက်သမားတွေက ဒုနဲ့ ဒေးရယ်လေ။ လောင်းကစား သမားတွေကလည်း မနည်း မနော။ ပါလာကြသည့် ငွေတွေ ကလည်းပေါပေါမို့ လောဘ သမားတွေအတွက် မက်မော စရာတွေပါပဲလား။ သို့တစေ အောင်ကျော်ငွေကား ကံမလိုက် ထိုးလိုက်သည့် ပေါက်ကောင်မှ လွဲ၍ ကျန်သုံးကောင်က တစ် လှည့်စီပေါ်လာသည်။ လောင်း ကစားဆိုသည်က နိုင်လျှင်နိုင်၊

ရှုံးလျှင်ရှုံး ဘောလုံးပွဲလို ကျား ပွဲလို သရေပွဲမရှိ။ လောင်းကစားပွဲတွင် နိုင်သူ တွေက ဂျော်မဆုံး မော်မဆုံး တဖြိုးပြုံးနှင့် ဝယ်ခြမ်းကြ၊ စားကြ သောက်ကြနှင့် ရှိတတ် ကြသလို၊ ရှုံးသူတွေကလည်း ဘေးထိုင် ဘိုင်ကျ၊ မရွှင်မပြ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ သည်ပွဲတွင် သူတို့၌ ပါလာသမျှ ငွေရော ပစ္စည်းများပါ လက်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ရ တော့သည်။ သိန်းလင်းတွင်ပါ လာသော သူသား၏ ဆိုင်ကွယ် နှင့် ဖိုးထူး၏ လက်ဝတ်လက် စားတွေအားလုံး ဂျင်ဒိုင်လုပ်သူ

ဘုရားပွဲတော်ကို
 အကြောင်းပြုလျက်
 မောင်းထု
 ကြော်ငြာရန်မလိုဘဲ၊
 ရုပ်ဝင်းရုပ်နိုး
 ဒေသနယ်
 အသီးသီးမှ
 လောင်းကမ်းသမားတို့
 မပိတ်ခေါ်ဘဲ
 ခုဝင်း
 ဆျက်လတ်ကြသည်။

ထံ ရောက်ကုန်ကြတော့သည်။

“ငါ ... ဘာဆက်လုပ်ရ
ရင် ကောင်းမလဲ ... စဉ်းစား
စမ်း ... စဉ်းစားစမ်း”

“လူမိုက်နဲ့ငွေ အတူမနေ” ဆို
သလို မကျည်းတန်ရှာဖွေသမျှ
လောင်းကစားဖြင့် ဖြန့်တီးခဲ့
သော အောင်ကျော်ငွေမှာ ပိုက်ဆံ
ရရေး အဖြေရှာနေရတော့သည်။
ထွက်လာသည့်အဖြေကတော့
ဗလာနတ္တိသာဖြစ်ပါလေ၏။ ဂျင်
ဝိုင်းတွင် အနိုင်ရသူတွေမျက်နှာ
က မိုရသလို၊ ပြုံးပျော်နေကြ
သူတွေကိုကြည့်၍ မုဒိတာ မပွား
နိုင် ငေးဝိုင်းကြည့်နေရင်း၊ အကြံ
ကုန် ဂဠုန်ဆားချက်၊ ဒေါသ
ထွက်နေတော့သည်သာ၊ စိတ်ထဲ
မှာလည်း မကျေမချမ်းဖြင့် ...

“အေး ... နိုင်တဲ့သူတွေဆို
တော့ ပျော်ကြပေမပေါ့ကွာ၊
တစ်နေ့ကျရင် ငါလည်းမင်း
တို့လို ပျော်ပြလိုက်ဦးမယ်” ဟု
ရေရွတ်ရင်း သူ့ရှေ့မှ အရက်
ခွက်ကို ကောက်ယူ မော့သောကံ
လိုက်လေသည်။

စာပိုဒ်(၂)
ဘာယာကုန်းဆိုသည့်ရွာက

မြင်းခြံနှင့် နွားထိုးကြီး သွားရာ
လမ်းမကြီး၏ဘေး ကုန်းမြင့်
လေးပေါ်တွင်ရှိသည်။ ရွာ၏
ဘေးပတ်လည်တွင် သစ်ပင်တို့
က အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်မို့ စိမ်း
စိမ်းစိုစိုရှိသလို ယာစိုက်ခင်းတွေ
ကလည်း မြေကောင်းမြေသန့်
တွေမို့ ကောက်ပဲသီးနှံတို့က
လည်း နှစ်စဉ် ထွက်မှထွက်၊ ပေါ
မှ ပေါပါဘိခြင်း။

ထိုလယ်ယာမြေကောင်းတွေ
ထဲမှ မြေဧကအချို့ကို အောင်
ကျော်ငွေတို့ မိဘများ ပိုင်ဆိုင်
ထားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သည့်
တိုင် အောင်ကျော်ငွေက လက်
ကြောတင်းအောင် မလုပ်သဖြင့်
လူငှားဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်ထားရ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိဘများ
အနေဖြင့် သားလေးတစ်ယောက်
တည်းမို့ အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့်
အောင်ကျော်ငွေမှာ ပေါ့ပေါ့နေ
ပေါ့ပေါ့စား၊ လောင်းကစား
အပျော်အပါးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်
လေ့ရှိခဲ့သည်လေ။ လာမည့်
လပိုင်းအတွင်း နွားထိုးကြီးမြို့၏
အထင်ကရဖြစ်သော ရှေးဟောင်း
ဘုရားကြီးဖြစ်သည့် ရှင်ပင်သာ
ဒွန်းဦး ဘုရားပွဲရှိနေသည်။ ထို

ဘုရားပွဲအား အောင်ကျော်ငွေက အားခဲထားသည်။ ဘုရားပွဲ တော်ဈေးတွင် ဈေးထွက်ရန် မဟုတ်သလို၊ ဘုရားအရေး၊ တရားအရေး၊ သံဃာသူမြတ် တို့အရေးတို့ကို အလေးပေး ဆောင်ရွက်ရန်လည်း မဟုတ်။ စင်စစ် ထိုဘုရားပွဲတော်ကို အကြောင်းပြုလျက် မောင်းထု ကြော်ငြာရန်မလိုဘဲ၊ ရပ်ဝေးရပ် နီး ဒေသနယ် အသီးသီးမှ လောင်းကစားသမားတို့ မဖိတ် ခေါ်ဘဲ စုဝေး ရောက်လာတတ် ကြသည်လေ။

ပွဲကြီးပွဲကောင်းမို့ ရှိသမျှ ပစ္စည်းများအား ရောင်းချပေါင် နံ့၍ ငွေထုပ်ပိုက်ကာ ရောက် လာတတ်ကြစမြဲပင်။ လောင်း ကစားဝိုင်းက ပွဲတော်နှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းရှိ လျှိုမြောင်တောအုပ် တို့အကြားရှိနေသည်မို့ မြို့နယ် ဒေသအသီးသီးမှ လောင်းကစား သမားများ ရောက်လာတတ်ကြ သည်။ အလောင်းအစား ကစား ကြသည်မို့ အရှုံးနှင့်အနိုင်ကို အပြိုင်ကစားကြခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ နိုင်လျှင်တော့ ပြုံးပျော် မြူးတူးကြရင်း၊ ဘုရားပွဲတော်

ဈေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွဲကြ သူတွေရှိသလို ရှုံးသူတွေကျ မှိုင်၊ စိတ်ယိုင်မှုအား အရက်ဖြင့်ကုစား ကြခါ လောင်းကစားဝိုင်းမှတစ် ဆုတ်လာကြသူတွေလည်း ဒုနှင့် ဒေးရယ်လေ။ ခုတော့ ထိုလောင်း ကစားဝိုင်း ရောက်ခဲ့ကြသော အောင်ကျော်ငွေတို့သုံးယောက် ဗိုက်မှောက်ရသည့်ကိန်းနှင့်ပင် ကြုံခဲ့ရပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အပွကြီးပွနေကြသည့် အပေါင်း အသင်းတို့ထံမှ ဟင်းစားတောင်း ၍ ပွဲတော်ဈေးအတွင်းရှိ ချောင် ကျကျအရက်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင် ခဲ့ကြတော့သည်။

အောင်ကျော်ငွေတို့အဖွဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းသွားလျှင် ရှုံး သည့်ပွဲက နည်းပါးလှသည်။ သည်ပွဲက ဘုရားပွဲတော်ရက်မို့ အပြန်တွင် မကျည်းတန်နှင့် သား သမီးများအတွက် အင်္ကျီအဝတ် အစားများ ဝယ်သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ယခုတော့ အပြန်မျက်နှာပန်း မလှပါလေတော့၊ သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ တစ် ယောက်မကောင်း၍ တစ်

ယောက်ပြောင်းကာ ထိုးကောင် ပြင်လောင်းသော်လည်း သည်ပွဲ ကျမှ သေလိုက်သည့် ကြွေသီး၊ သန်းလင်းကလည်းမဟန်၊ ဖိုးထူး ကျလည်းတလွဲမို့ ခဲလေ သမျှ အရှုံးဖြင့်သာ တစ်ခေါက် ပြန်ခဲ့ရ သည့်အတွက် သုံးယောက်သား အရက်ကို သောက်ရင်း တောက် ချက်ပြင်းပြင်း ခေါက်ရင်း မကျေ မချမ်းနှင့် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေကြ တော့သည်။ မျက်နှာများတွင် လည်း ဧမာချွေးလား အရက်ချွေး လားမသိ စီးကျလာသည့် ချွေး များအား သုတ်ပင် မသုတ်နိုင်ပါ လေတော့။ အော် သူတို့က ဤ ပွဲတွင် အရှုံးကြီး ရှုံးသူတွေပဲကိုး။

“တောက် ... ဒီပွဲကျမှ လွဲ လိုက်တဲ့ပေါက်ကောင်တွေ ... ဖားက ရေငုပ်သွားပြီး မြွေက တွင်းထဲ အောင်းနေသလား အောက်မေ့ရတယ် ... နာချက် ကတော့ ပြောမပြောချင်ပါဘူး ကွာ”

ဖိုးထူးက သူ၏ နှာသံ နဲ့နဲ့ဖြင့်ပြောရင်း သူနဖူးပေါ်က ချွေးများကို ခါးကပုဆိုးဖြင့်သုတ် လိုက်သည်။ သိန်းလင်းကလည်း သောက်ပြီးအရက်ခွက်ကို ပြန်ချ

၍ အမြည်းတစ်ဖတ် ကောက်
မြည်းရင်း ...

“အေး ... ငါကမှ
ဒုက္ခ ဒီပွဲမှာ သေချာပေါက်ထင်
ပြီး ... ချေးလာခဲ့တဲ့ အကြွေး
တွေ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင်
မသိတော့ဘူး ... သေသာ သေ
လိုက်ချင်တော့တယ်ကွာ ..
လခွီးမှပဲ”

သူတို့သောက်နေကြသည်က
ချိတ်ပိတ် ဘီအီးရယ်လေ၊ သုံး
ယောက်နှစ်ပုလင်းကို ပြောင်
တလင်းခါနေပေါ့၊ စိတ်ညစ်နေ
ကြတော့လည်း အရက်က-တော်
တော်နှင့် မမူးကြသေး၊ သုံး
ယောက်လုံးက အရက်မူးမှ အိမ်
ပြန် တတ်ကြသူတွေဆိုတော့
လည်း ဆက်သောက်ရန် ဟန်
ပြင်နေကြသည်။

“အံ့မာ ... အံ့မာ ...မင်း
တို့သုံးယောက်က ဒီမှာလာပြီး
နှပ်နေကြတာကိုး ... ဘယ့်နဲ့
လဲကွ အခြေအနေက”

ညွန့်မောင်က မေးရင်း
မြန်းရင်း သူတို့စားပွဲတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ပါလေ၏။ စင်စင်
ညွန့်မောင်က သူတို့နှင့်ပုလင်း
တူဗူးဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

လောင်းကစားဝိုင်းတွေ
ရှိနေသေးသရွေ့
ဒုစရိုက်မှုတွေ
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
ဖြစ်ပေါ်လာ
မည်ကတော့
အသေအချာပင်၊
ကျေးဇူးများတွင်
အပူယံဆုံး
ဒုစရိုက်သတင်းမှာ
ဇွားခိုးမှုပင်
ဖြစ်သည်။

“အခြေအနေတွေ ဘာကွေ
မေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ ... တို့ကို
ဒီလိုချောင်ကျတဲ့ဆိုင်မှာ လာတွေ့
နေရင် မင်းသဘောပေါက်”

“အေး ... ဟေး ... ဟေး
လက်စသတ်တော့ သူတော်
အချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့
လာတွေ့နေကြတာပဲကိုး ...
တရားကျစရာတောင် ကောင်း
နေတာပဲပေါ့ ... ဟား ...
ဟား”

ရွာသာအေးသား ညွန့်မောင်
ဆိုသည်က တစ်ခမ်းမကုတ် လိုင်း
ကွဲလုပ်ဖော်ကိုင်းဖက်တွေပဲ ဖြစ်
သည်။ သည်တော့ နောက်ထပ်
အရက်တစ်လုံးမှာလိုက်သည်။

နောက်တော့ သူတို့ငွေရှာ
ဖွေရေးအတွက် မျက်နှာစုံညီ
အစည်းအဝေးတစ်ခု ထိုင်ဖြစ်
လိုက်ကြတော့သည်။

စာပိုဒ် (၃)

ဘုရားပွဲအပြီး နောက်ရက်
များတွင် ကျေးဇူးတချို့၌ နွား
ခိုးမှုသတင်းတွေ ကြားလာရ
သည်။ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ
ရှိနေသေးသရွေ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ပေါ်လာ

မည်ကတော့ အသေအချာပင်၊ ကျေးရွာများတွင် အလွယ်ဆုံး ဒုစရိုက်သတင်းမှာ နွားခိုးမှုပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုးဝါးသည့် အချက် မှာ နွားသူခိုးတွေက နွားကို နွား လိုသဘောမထားဘဲ အသားလို သဘောထားကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် တောင်သူ တွေအတွက် ခိုင်းနွားကောင်းတွေ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြင့် ရင်ဆိုင်နေကြရ ဦးမည်သာ၊ ရိုးသားနွမ်းပါးသည့် တောင်သူများအဖို့ ထိုသတင်းဆိုး ကြောင့် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ် နိုင်ကြ၊ အလှည့်ကျ ညအိပ် စောင့်အိပ်နေကြရတော့သည်။

သည်လိုသတင်းတွေကြား သည်နှင့် မကျည်းတန်မှာ သူတို့ နွားတစ်ရှဉ်းအတွက် ရတက်ပွေ ရတော့သည်။ စဉ်းစားကြည့် လေ၊ လင်သားဖြစ်သူ လူပေလူ တေ အောင်ကျော်ငွေက အိမ်၏ မိသားစုအရေးအတွက် ထည့် မစဉ်းစားခဲ့၊ ကြက် ဝက်၊ မြွေ၊ ဖား လောင်းကစား ဝိုင်းတွေမှာပဲ ပျော်မွေ့နေသည်လေ၊ မကျည်း တန်တို့ မိသားစု သုံးဦးကတော့ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ယာခင်း ကိုဆင်းကြရသည်။ အကြီး

ကောင်ဖိုးအောင်က အဖေသွေးပါ သည်ပဲထင်၊ အိမ်ကအလုပ်ဆို ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်၊ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ကစား ဖက်နေတတ်သည်။ သို့အတွက် မိခင်လုပ်သူ မကျည်းတန်က ချောမော့ ခိုင်းရသည်။ အငယ် မိကျော့ကမူ မိန်းကလေးဆို သော်ငြား၊ ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ပမာ ဒေါင်းတိမောင်းတိ ဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင် တတ် သူမို့မကျည်းတန်အတွက် အကူညီ ရသေးတော့သည်။ သို့သော်လည်း မိဘတို့ ဖြစ်တတ် သည့် သဘောထားအတိုင်း အကြီးကောင် ဖိုးအောင်ကိုသာ အချစ်ပိုသည်။ မိကျော့ ကိုတော့ အချစ်ပေါ့၍ အပြစ် မြင်တတ် သည်မှာ မမ္မတာဟုပင် ဆိုရလေ မည်လား မပြောတတ် ပါလေ တော့။

နွားခိုးသတင်းက တဖြည်း ဖြည်းနှင့် သူတို့ရွာနားသို့ ချည်း ကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ကင်းသ မားများ နိုးနိုးကြားကြားဖြင့် စောင့်အိပ်ကြရသည်။ စင်စစ် ရွာ သား ကင်းသမားတွေချည်း အား ကိုး၍မဖြစ်၊ ကိုယ့်နွားအတွက်

ကိုယ့်မှာသာ တာဝန်ရှိသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား၊ သားဖြစ်သူ ဖိုးအောင်က နေသာသလို နေ တတ်သော်လည်း မိကျော့ က နွားတင်းကုပ်မှာ ကင်းစောင့် အိပ်ရသတဲ့လေ၊ နေ့ပိုင်းတွင် ယာတောကိုဆင်း၊ ညရောက် တော့ နွားကင်းစောင့်ရသော မိကျော့မှာ ပင်ပန်းမှုဒဏ် ကြောင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်အမြီး ထောင်၍ သန်းခေါင်အချိန် ရောက်လောက် တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။ မနက်မိုးလင်း၍ မကျည်း တန် အိပ်ရာထတော့ အိမ်ကနွား တစ်ရှဉ်း တိုင်တွင် မရှိပါလေ တော့၊ နွားခိုးနောက်သို့ ကောက် ကောက် ပါသွားချေပြီတည်း။

နွားခိုးဆိုသည့် အမျိုးအစား ကလည်း မကျည်းတန်တို့လို ယောက်ျားသား ရင့်မာကြီးတွေ မရှိသည့် အိမ်မျိုးကိုမှ မျက်စိ ကျတတ်ကြသည်ပင် မဟုတ် ပါလား၊ နောက်ပြီး သူတို့အိမ် က ရွာခြံစည်းရိုးနှင့် နီးကပ်နေ ခြင်းကြောင့် နွားခိုးက အလွယ် တကူ ဝင်ရောက် ဆွဲယူသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မကျည်းတန် က ဖခင်ဦးဘဌေးကို နိုး၍

မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးဘဌေးကတော့ ဘာတတ်နိုင်ပါ မည်နည်း။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာလူကြီးကိုသာ သွားရောက်သတင်းပို့လိုက်ကြရသည်။ ရွာလူကြီးက ထိုသတင်းကိုသိတော့ ရွာသားအချို့ကိုဆင့်ခေါ်၍ နွားခြေရာခံလိုက်ရန် အမြန်စီစဉ်လိုက်ကြတော့သည်။ နွားခိုးနောက် ခြေရာခံလိုက်သွားကြတော့မှ ဦးဘဌေးက ဝေဖန်သုံးသပ်လေသည်။

“နွားခိုးဆို ဆန်ဖိုးတဲ့ သမီးရဲ့ နွားပြန်ရတာ မရတာတော့ မသိဘူး၊ နင်ဆန်ရှာပြီး ထမင်းချက်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ဖခင်ဦးဘဌေးက မကျည်းတန်အား ဂရုဏာမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရှင်း ပြောလိုက်သည်။ ဆိုလိုသည်က နွားပျောက်ရှာလျှင် လိုက်ရှာသည့် အဖွဲ့မှလူများကို နွားပိုင်ရှင်က ထမင်းကျွေးရသည့် အလေ့အထကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မကျည်းတန်အနေနဲ့ကလည်း သူတို့ကိုသာ အားကိုးအားထားပြုနေရသည်လေ၊ လင်ဖြစ်သူအောင်ကျော်ငွေက ခုချိန်ဆိုလျှင်

ဘယ်လောင်းကစားဝိုင်း ရောက်နေချေသည်လဲမသိ၊ ဒေအ် မရှိတာထက် မသိတာပိုခက်လှသည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ညနေစောင်းတော့ နွားလိုက်ရှာသူတွေနဲ့အတူ အောင်ကျော်ငွေပါ ရောက်လာတော့သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရောက်လာတော့ အာလေးရှာလေးသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟ ... အိမ်ကနွားတွေ အခိုးခံရလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... မနေ့ညက ဝင်ဆွဲသွားကြတာလေ ... အိမ်မှာ အားကိုးအားထားယောကျ်ားသားမရှိတော့ အစော်ကားခံလိုက်ရတာပေါ့”

မကျည်းတန်က မျက်စောင်းတစ်ချက် သူ့ဘက်ပြစ်လွတ်လိုက်ရင်း ခပ်ထော့ထော့လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုအပြစ်ပြောနေတာလား ... ငါကအချောက်တိုက် အလေလွင့်နေတာမဟုတ်ဘူးကွ ... မိသားစုစားဝတ်နေရေး ချောင်လည်အောင် ပိုက်ဆံရှာနေတာကွ”

“အလိုတော် ... ရှင်ဂျင်ဝိုင်း ဖဲဝိုင်းသွားနေတာ ကျုပ်တို့မိသားစု အတွက်ရှာပေးနေတာကိုး ... အံ့ပါရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်”

“အေး ... ငါပိုက်ဆံ မပေးနိုင်တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ပြောထားဦးပေါ့ကွာ ... ခုကိစ္စကလည်း နင်တို့ပေါ့ဆလို့ ဖြစ်ရတာပဲလေ”

အောင်ကျော်ငွေက သူ့အား အပြစ်ပြောမည့်စကားကို ထန်းရွက်နှင့်ကာပြောလိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပြီးသွားတာတွေကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြစ်ပြောမနေကြစမ်းပါနဲ့ကွာ ... ဒီနွားတစ်ရှဉ်းက ငါနဲ့အတူ ဖက်ရုန်းလာခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ငါက အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး မင်းကအပေါင်းအသင်းများပါတယ် လိုက်စုံစမ်းပြီး ငါ့နွားတွေကို ပြန်ရအောင် ယူချင်တယ်၊ ငွေနဲ့ရွေးရလည်း ရွေးရပစေပေါ့”

ဦးဘဌေးက သူ့နွားတစ်ရှဉ်းကို နှမြော့စာသပုံ ရှုလေသည်လေ၊ မျက်စိ မျက်နှာတွေ

မကောင်း၊ မြင်ရသူတို့က ဦးဘ ငွေ ကို ကြည့်၍ သနားနေကြ သည်။

“ပြန်ရဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ မလွယ်နိုင်ဘူး”

“အို လွယ်တာမလွယ်တာ ရှင်ကြီးစားရှာတဲ့အပေါ်မှာပဲ မူတည် တာပါ ... ပြန်ရ တော့လည်း အမြတ်ပဲပေါ့ အဖေ က သူ့နွားတွေအပေါ် သံယော ဇဉ်ကြီးနေတာကလား ... ဒီတစ်ခုတော့ ရှင်တာဝန်ယူစွာ ပေးဖို့ဦး ကိုအောင်ငွေရယ်နော်”

အလုပ်မလုပ်သည့် အဖေကို မိခင်ဖြစ်သူက ခယ ပြောနေ သည်ကို မိကျော့ကြားလိုက်ရ တော့ ထိုင်နေရာမှ ထသွား တော့သည်။ အကြီးကောင်ဖိုး အောင်ကတော့ ယောင်တောင် တောင်၊ သူနှင့်မဆိုင်သလိုလုပ် ၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“အေးပါကွာ ... နွားတစ် ရှဉ်းဆိုတော့ ပြန်ရွေးယူမယ်ဆို ရင် ငွေအတော်ပေးရမှာ ကျုပ် ကဘယ်လောက်နဲ့ ပြန်ရွေးပေး ရမလဲဆိုတာ သိထားမှကောင်း မှာ ငွေနဲ့ပြန်ရွေးမယ်ဆိုရင် တောင် အတော်လေး လိုက်စုံ

**ဒီနွားတစ်ရှဉ်းက
ငါနဲ့အတူ
ဖက်ဂုန်းလာခဲ့ရတဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေ
ငါက အဆုံးအရှုံး
မခံနိုင်ဘူး**

စမ်းရဦးမယ်”

ဦးဘငွေ သားမက်ကိုကြည့် ၍ ဖျက်နာတစ်ချက် မဲ့သွား တော့၏။ ပြီးလေမှ ...

“ဒီမယ် မောင်ကျော် ... ငါ့နွားတွေကို မင်းလည်းအမြင် သားပဲ။ ခုခေတ်တန်ရာတန် ကြေးအရ ပေးရမယ့်ငွေကို ငါပေးမှာပေါ့ကွ ... ငါ့မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိ ပါသေးတယ် ... မင်းသာပြန်ရ အောင် လိုက်စုံစမ်းပါ”

အောင်ကျော်ငွေက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ စဉ်းစားနေ သလို ယောက္ခမအား စူးစိုက် ကြည့်နေရာမှ လှည့်ထွက်သွား တော့သည်။ သူ့မှာ လုပ်စရာ လုပ်ငန်းက ရှိနေချေပြီပဲ မဟုတ် ပါလား။

စာပုဒ်(၄)

“ရှေ့ ... ဒီစာကိုယူပြီး ငါ့အိမ်ကိုသွား ... မင်းကိုဆိုသူ တို့မသိပါဘူး ... ငါ့လွတ် လိုက်တယ်လို့ပြောပြီး ... ပေးလိုက်တဲ့ငွေကို ယူပြီး ပြန်လာ ခဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

အောင်ကျော်ငွေက စာရွက်

သည့်ဆိုင်တွင် အရက်တစ်လုံး ထောင်ပေးရင်း လူတွေ၏ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားသည်။ အခြေအနေမကောင်းလျှင် ဖိုးထူးက လာရောက် သတင်းပို့မည်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဖိုးထူးက ကျန်းမာရေးကောင်းသူမဟုတ်၊ သို့သော်ငြားလည်း ပြင်ပက ပြဿနာမဖြစ်၊ အတွင်းက စဖြစ်လာတော့သည်။ အကြောင်းမှာရှင်ထိုး ရင်းကူရွာသားနှင့် ဆားခါးသားတို့ အငြင်းပွားရာမှ ရန်ထဖြစ်ကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးဝယ်ဒုတ်တစ်ပြတ် ဓားတစ်ပြတ်ဖြစ်လာသောကြောင့် လူတွေရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ အမှားနှင့်အမှန် ဝေဖန်ချိန်မရ၊ ဦးရာလူက ချတော့သည်။

ရှင်ထိုးလာကြသူတွေက သီလယူကြမည့် သူတွေမဟုတ်သဖြင့် လာကတည်းက လက်နက်ပုန်းတွေ ဆောင်လာကြသည်လေ။ ကိန်းသိမ်းနိုင်သည့် သြဇာအာဏာရှိသူတွေ မရှိသဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းသူတွေကရုန်းကုန်ကြသည်။ ထိုထဲတွင်

အောင်ကျော်ငွေတို့လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ပြေးလို့ကြရသည်မှာ နောက်ကျသည်ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟုသာ သဘောပိုက်ခါ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့ရတော့သည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ငွေတွေက လက်ထဲအကုန်ပါမလာတော့၊ ဆွဲမိဆွဲရာမို့ အနည်းအကျဉ်းသာ ပါတော့သည်။ သည်ကြားထဲ ဖိုးထူးက ဒုက္ခိတဖြစ်နေသဖြင့် စောင့်ခေါ်နေရသေးသည်လေ။ ကိုယ့်နယ်

မြေ ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်တော့လည်း ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ကြရသည်သာ။

ကိုယ့်အိမ်ကန္တား ကိုယ်ပြန်ခိုး၍ တန်ဖိုးဖြတ် တောင်းဆိုခဲ့သော ငွေတွေအားလုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဆိုဘိသို့ ဆုံးရှုံးနှစ်နာခဲ့ရခြင်းမှာ ... လူမိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေဟုပင် ဆိုလေမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ပါနီထဲကရေ ပါနီထဲ ရောက်သွားခြင်းပေလားဆိုသည်ကို ...

အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသွားကြ လေတော့သည်။

ရွာအတွင်းရောက်သည်နှင့် သူတို့ဦးတည်ရာ နေအိမ်တစ် အိမ်ဆီသို့ ခြေသံဖော့နင်းရင်း၊ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက် သွားကြသည်။ အိမ်ကြီးတစ် အိမ်သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ဝင် လိုက်ကြပြန်၏။ ဘာမှ မကြာ လိုက် အိမ်နောက်ဖေး တံခါး ပေါက်ပွင့်သွားတော့သည်။ ထို တံခါးမှပင် လူတစ်စု အိမ် အတွင်း ဝင်ရောက် လိုက်ကြပြန် ၏။ အိမ်အတွင်း၌ ခေါင်းရင်း ဘက်တွင် တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်တစ်လုံး ပေါ်ဝယ် လူတစ် ယောက် အိပ်နေလျက် သူ့အနီး ဝယ် တန်းလျားခုံတစ်ခုပေါ်မှ လူတစ်ဦး အိပ်နေသည်ကို ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက် ကြပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ် သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြ လိုက်သည်နှင့် သူ့လူနှစ်ယောက် က တစ်နေရာစီ ချဉ်းကပ်နေရာ ယူလိုက်ကြ၏။

အိပ်ပျော် နေကြသူများမှာ သူတို့၏ လှုပ်ရှားသံကြောင့် လန့်

နိုးသွားကြသည်။ သို့ပေမယ့် ထို လူနှစ်ဦး တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ရဲ ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဓား ဖျားများက သူတို့ရင်ဝသို့ ထောက်ထားလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုရလျှင် သူတို့ ထံမှ အသံထွက်မလာခဲ့ကြပါ လေတော့။

“အသံမထွက်ကြနဲ့နော် ... ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတာက အန္တရာယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စကားများရင် ဓားဖျားမှာ အသက်ပါသွား မယ်...”

ထိုနှစ်ဦးအား ထိန်းထား လိုက်စဉ် ကျန်လူနှစ်ယောက်က အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွား ကြသည်။ အခန်းတွင်းမှာကား မိန်းမသားနှစ်ယောက်က အိပ် နေရာမှ နိုးလာကြတော့သည်။ လူဆိုးတစ်ယောက်က ခုတင် ဘေးရှိ ဘက်ထရီမီးချောင်းအား ထွန်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ သဲကွဲစွာ မြင်ရတော့၏။ အမျိုး သမီးတွေ မြင်လိုက်ကြသည်က မျက်နှာတွင် အိုးမည်းသုတ်ထား ပြီး အဝတ်တွေဖြင့် စည်းထား သော လူတစ်စုတို့သာ ဖြစ် လေ၏။ အခြေအနေနှင့် အမျိုး

အခါအရ သူတို့အိမ်အား ဓားပြ ဝင်တိုက်နေခြင်းဆိုသည်ကို သိ လိုက်ကြရတော့သည်။ အားလုံး ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီဆို သည်ကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်သွားကြပေပြီ။ သို့ အတွက် ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြ ရတော့သည်ပဲလေ။

“ဒီမှာအဖိုးကြီး ကျုပ်တို့က ညကြီးမင်းကြီးအချိန်မှာ အလည် လာနေတာမဟုတ်ဘူး ... ဓား ပြတိုက်နေတာဆိုတာ သဘော ပေါက်ထားပါ ...”

“ဟုတ် .. ဟုတ် .. ဟုတ် ကဲ့သိပါတယ် ... ကြောက် လည်းကြောက်ပါတယ် ... လူကိုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါ ဗျာ”

“ဒီအိမ်က လူတွေကို ကျုပ် တို့က ထိန်းချုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား ... ပြန်ခု ခံမယ်ကြံရင်တော့ ... သေပြီ သာမှတ်”

ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသူ တ ဩဇာပါဝါလေသံ မာမာ ဖြင့်ပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်သား သားလုံးမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ် သက်နေကြရတော့သည်။ စဉ်း

စာပိုဒ်(၅)

ရာသီအရ ဟေမန်ဆောင်း
ကာလ၏ မဟူရောင်လွမ်းသည့်
လကွယ်နေ့ည၊ နေရာက အိပ်
မောကျနေသည့် သာယာကုန်း
ကျေးရွာအစ၊ နာရီအချိန်က
သက်ကြီးခေါင်းချ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသည့် အခါသမယ၊
ချမ်းအေးခြင်းတို့ စိုးမိုးနေသဖြင့်

တစ်ရွာလုံးလိုလို အိပ်မောကျနေ
ချေပြီ။ အမှောင်ကြီးစိုးသည့် ညည့်
ကာလမို့ လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့
နေသည်။ သို့ပေမယ့် မငြိမ်မ
သက်နှင့် လက်တို့ လှုပ်ရှားနေ
သည့် လူတစ်စုက ဆောင်းကာ
လ၏ မည်းမောင်နေသည့် ညည့်
ကာလဝယ် ရွာခြေဆီသို့
တစ်ဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေ

ကြသည်။ အမှောင်ထုက ထို
လူစုကို အာပေးအားမြှောက်
ပြုနေသယောင်ယောင်။

သူတို့ကို မြင်တွေ့ဖို့က
လကွယ်ညမို့ မလွယ်ရေးချ
မလွယ်၊ ညည့်အမှောင်အောက်
ဝယ် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သည့်
ညိုညစ်ညစ် အဝတ်အစားများ
ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကာကွယ် ထားကြ
သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ရှေ့
ဆုံးလူမှ ဦးဆောင်၍ ရွာခြံစည်း
ရိုးနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်
မှ တစ်နေရာအရောက်တွင် လှုပ်
ငန်းကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးက
လေ့လာရှာဖွေထားဟန်ဖြင့် ရွာ
စည်းရိုးအနီးရှိ မန်ကျီးပင်ကြီး
အောက်သို့ ပြေးဝင်လာကြ
သည်။ ပထမတစ်ယောက်ကစ
လျက် မန်ကျီးပင်ပေါ်သို့ တက်
လိုက်လေသည်။ နောက်တော့
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဖြင့်
လူလေးယောက် မန်ကျီးပင်ပေါ်
သို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။
ရွာအတွင်း၌ကား ငြိမ်သက်တိတ်
ဆိတ်နေချေသည်လေ ခဏ
အကြာမှာပင် မန်ကျီးပင်ထက်မှ
အသီးများ ပြုတ်ကျဘိအလား
ဘုတ်ခနဲ ... ဘုတ်ခနဲဖြင့် ရွာ

၂၀၂၄

အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသွားကြ လေတော့သည်။

ရွာအတွင်းရောက်သည်နှင့် သူတို့ဦးတည်ရာ နေအိမ်တစ် အိမ်ဆီသို့ ခြေသံဖော့နှင့်ရင်း၊ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက် သွားကြသည်။ အိမ်ကြီးတစ် အိမ်သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ဝင် လိုက်ကြပြန်၏။ ဘာမှ မကြာ လိုက် အိမ်နောက်ဖေး တံခါး ပေါက်ပွင့်သွားတော့သည်။ ထို တံခါးမှပင် လူတစ်စု အိမ် အတွင်း ဝင်ရောက် လိုက်ကြပြန် ၏။ အိမ်အတွင်း၌ ခေါင်းရင်း ဘက်တွင် တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်တစ်လုံး ပေါ်ဝယ် လူတစ် ယောက် အိပ်နေလျက် သူ့အနီး ဝယ် တန်းလျားခုံတစ်ခုပေါ်မှ လူတစ်ဦး အိပ်နေသည်ကို ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက် ကြပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ် သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြ လိုက်သည်နှင့် သူ့လူနှစ်ယောက် က တစ်နေရာစီ ချဉ်းကပ်နေရာ ယူလိုက်ကြ၏။

အိပ်ပျော် နေကြသူများမှာ သူတို့၏ လှုပ်ရှားသံကြောင့် လန့်

နိုးသွားကြသည်။ သို့ပေမယ့် ထို လူနှစ်ဦး တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ရဲ ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ဓား ဖျားဖျားက သူတို့ရင်ဝသို့ ထောက်ထားလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုရလျှင် သူတို့ ထံမှ အသံထွက်မလာခဲ့ကြပါ လေတော့။

“အသံမထွက်ကြနဲ့နော် ... ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတာက အန္တရာယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စကားများရင် ဓားဖျားမှာ အသက်ပါသွား မယ်...”

ထိုနှစ်ဦးအား ထိန်းထား လိုက်စဉ် ကျန်လူနှစ်ယောက်က အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွား ကြသည်။ အခန်းတွင်းမှာကား မိန်းမသားနှစ်ယောက်က အိပ် နေရာမှ နိုးလာကြတော့သည်။ လူဆိုးတစ်ယောက်က ခုတင် ဘေးရှိ ဘက်ထရီမီးချောင်းအား ထွန်းလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ သဲကွဲစွာ မြင်ရတော့၏။ အမျိုး သမီးတွေ မြင်လိုက်ကြသည်က မျက်နှာတွင် အိုးမည်းသုတ်ထား ပြီး အဝတ်တွေဖြင့် စည်းထား သော လူတစ်စုတို့သာ ဖြစ်ပါ လေ၏။ အခြေအနေနှင့် အချိန်

အခါအရ သူတို့အိမ်အား ဓားပြ ဝင်တိုက်နေခြင်းဆိုသည်ကို သိ လိုက်ကြရတော့သည်။ အားလုံး ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီဆို သည်ကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်သွားကြပေပြီ။ သို့ အတွက် ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြ ရတော့သည်ပဲလေ။

“ဒီမှာအဖိုးကြီး ကျုပ်တို့က ညကြီးမင်းကြီးအချိန်မှာ အလည် လာနေတာမဟုတ်ဘူး ... ဓား ပြတိုက်နေတာဆိုတာ သဘော ပေါက်ထားပါ ...”

“ဟုတ် .. ဟုတ် .. ဟုတ် ကဲ့သိပါတယ် ... ကြောက် လည်းကြောက်ပါတယ် ... လူကိုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါ ဗျာ”

“ဒီအိမ်က လူတွေကို ကျုပ် တို့က ထိန်းချုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား ... ပြန်ခု ခံမယ်ကြံရင်တော့ ... သေပြီ သာမှတ်”

ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသူ က ဩဇာပါဝါလေသံ မာမာ ဖြင့်ပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်သား အားလုံးမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ် သက်နေကြရတော့သည်။ စဉ်း

စားပြေတွေက
 လေးယောက်၊
 နောက်ပြီးသူတို့က
 လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်
 ဖြစ်သည်၊
 တစ်ယောက်၏
 လက်ထဲမှာ
 သေနတ်တစ်လက်

စားကြည့်လေ စားပြေတွေက
 လေးယောက်၊ နောက်ပြီးသူတို့
 က လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်
 သည်။ တစ်ယောက်၏ လက်ထဲ
 မှာ သေနတ်တစ်လက်နှင့် ချိန်
 ထားသည်က အထင်းသား။
 “ကဲ ... အချိန်သိပ်မရှိဘူး
 ... ရှိတဲ့ပစ္စည်းအကုန် ထုတ်”
 “ကျုပ်တို့မှာ ... ခင်ဗျား
 တို့ ထင်သလို ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ
 ပါဘူးဗျာ ... မယုံရင်ရှာကြည့်
 ကြပါ ...”
 အဖိုးကြီးအသံက တုန်တုန်
 ရီရီဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အခန်းအတွင်းမှ အမျိုးသမီးကြီး
 ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်ပြန်
 သည်။
 “ချမ်းသာပေးကြပါရှင် ...
 အဖေပြောတာအမှန်ပါ ... ကျွန်
 မတို့က ရှင်တို့ထင်သလို မဟုတ်
 ကြပါဘူးရှင်...”
 “ဟေ့ ... ဘာမှပြောမနေ
 နဲ့ ... တို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး
 ... ခင်ဗျားတို့မှာ သိမ်းဆည်း
 ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ
 ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ...
 သတင်းရပြီးသား ... မြန်မြန်
 ထုတ်ပေးရင် သက်သာမယ်နော်

... ဒါပဲ”
 “အဟုတ်ပြောတာပါရှင်
 ... ကျွန်မတို့မှာ ခုလောလော
 ဆယ် ... နွားတွေကို သူခိုး
 တွေဆီက ပြန်ရွေး...”
 အမျိုးသမီးအသံမှာ ဆုံးခန်း
 တိုင်မရောက်တော့ ဖြန်းခနဲ
 ရိုက်ချက်နှင့်အတူ သူမခေါင်းမှာ
 တစ်ဖက်သို့ လည်ဆင်းသွား
 တော့၏။
 “ကျုပ် သမီးတော့
 မရိုက်ကြပါနဲ့ဗျာ ... တောင်း
 ယန်ပါတယ် ... ဟောဟို ဘုရား
 စင်အောက်က သေတ္တာထဲမှာ
 ... ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း
 တွေရှိပါတယ် ... ယူသွား
 ကြပါ ... သမီးလေးတော့ ချမ်း
 သာပေးကြပါဗျာ ... ရှေးရော
 သေတ္တာသော့ ...”
 အဖိုးကြီးက သူခေါင်းဆုံး
 အောက်မှ သော့တစ်တွဲထုတ်ပေး
 သဖြင့်၊ တစ်ဦးက လှမ်းယူခါ
 ဘုရားစင်အောက်ရှိ သံသေတ္တာ
 အားဖွင့်လျက် အတွင်းမှပစ္စည်း
 များကို ရှာဖွေယူလိုက်၏။ သူ
 လက်ထဲဝယ် ရတနာထည့်ထား
 သော သံဘူး လေးငါးလုံးပါ
 လာသည်။ သံဘူးလေးအတွင်းမှ

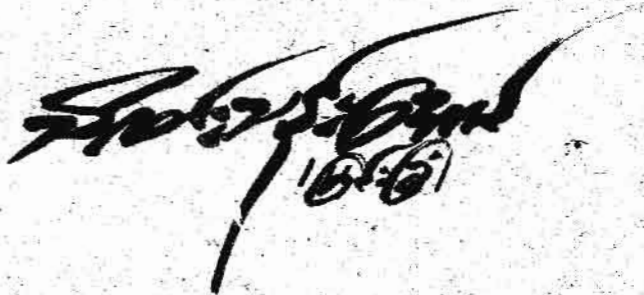
ပစ္စည်းများကို ထုတ်ကြည့်လိုက်
၏။ ထိုလူမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်း
ဆိုသလို ပြုံးယောင်သန်းသွား
တော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟုတ်တယ်ကွ
... ဒီမှာ ရတနာတွေရ ပြီ ...
တို့တော့ပွပြီပေါ့ ... ဟား ...
ဟား ... ဟား”

ထိုလူ၏ အားပါးတရပြော
လိုက်သည့် အသံကြောင့် ကျန်
လူများ၏ မျက်စိများက သူထံ
စုရပ်အဖြစ် ရောက်သွားကြတော့
သည်။ ထိုခဏမှာပင်ဖြစ်သည်။
တကယ့်ကို တိုတောင်းလှသည့်
စက္ကန့်ပိုင်း အချိန်လေးမှာပင်
ဖြစ်ပါလေ၏။ အသက် ၁၆ နှစ်
အရွယ် သမီးငယ်က သူတို့ အိမ်
ယာခေါင်းရင်း၌ ချိတ်ထားသော
ဓားရှည်အား နုတ်ယူလိုက်ပါ
လေ၏။ မြန်လိုက်ဘိဖြစ်ခြင်း၊
ကောင်မလေး၏ ငှက်ကြီးတောင်
ဓားက ရတနာ သေတ္တာလေးကို
ကိုင်ထားသော လူဆိုး၏ လက်
အားလျှပ်တစ်ပျက် ခုတ်ချလိုက်
လေတော့သည်။

“အား ... အမယ်လေး
သေပါပြီ”

နာကြင်မှု ဝေဒနာက သူ၏

ဒီလူလူစား ရွာမှရွာ

အော်သံကို ထွက်ပေါ်လာခဲ့စေ
ပါသည်။ အော်သံ နှင့် အတူ
သံသေတ္တာလေးမှာ လွတ်ကျ
သွားတော့၏။ ထွက်ကျလာ
သော ရတနာများက ကြမ်းပြင်
ပေါ်ဝယ် ပြန့်ကျဲသွားတော့သည်။
သေတ္တာလေးနှင့် အတူ နောက်
တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်က ထို
လူဆိုး၏ ညာဘက်လက်မောင်း
တစ်ဖက်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။
နာကျင်မှုဝေဒနာအား ခံစားလိုက်
ရသောကြောင့် မချိမဆုံအော်
ငြီးသံကြီးက ထွက်ပေါ်လာ
တော့သည်။ အမျိုးသမီးတွေပဲ
ဟုအထင်သေးအမြင်သေးတွေ
ဆချက်က အမှားကြီးမှားသွား
ပါပကောလား။ ထိုအဖြစ်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် သေနတ်ကိုင်

လူဆိုးက ပြောင်းဝကို ဓားကိုင်
ထားသည့် အမျိုးသမီးငယ် ရင်ဝ
ဆီသို့ထိုးချိန်လိုက်လေတော့၏
ထိုစဉ် လက်ပြတ်သွားသော
လူဆိုးက အော်ဟစ်တားမြစ်
လိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင်ညွန့်မောင် ...
မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ...”

သွေးစက်လက်ဖြင့် လက်
မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆုပ်ကိုင်
ထားရာမှ သေနတ်ကို ပုတ်ထုတ်
လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းဝ
က ပစ်မှတ်ဆီမရောက်ဘဲ လွဲ
သွားချိန်မှာပင် မောင်းပြုတ်သွား
လေတော့သည်။

‘ဒိုင်း’ ခနဲ သေနတ်သံက
ရွာထဲတွင် အိပ်မောကျနေသူ
များအား ပုတ်နှိုးလိုက်သို့

ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

စာပိုဒ် (၆)

မူခင်းဇာတ်လမ်းဟုဆို သော် ငြား စာဖတ်သူတို့ကို သံဝေဂ တရားရရှိနိုင်သည့် အဖြစ်အပျက် များကိုသာ ရွေးချယ်ရေးသား တင်ပြတတ်သော စာရေးသူအား မြင်းခြံအကျဉ်းစခန်းမှ မိတ်ဆွေ ထောင်မှူး ဦးဆန်းထွန်းက ထောင်ကျ ဓားပြတရားခံတစ် ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပေးခဲ့ပါ သည်။ တရားခံ၏ ညာလက် တစ်ဖက်မှာ လက်ဖျံနေရာမှ ပြတ်တောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။ တရားခံ က သူ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်ပြောပြ ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေး သူအနေဖြင့် ထိုတရားခံ ပြောပြ ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းကို ဘဝင် မကျသလို ခံစားလိုက်ရပါလေ သည်။

“မင်း ဓားပြတိုက်တဲ့ အဖြစ် က တစ်ပိုင်း ... စောစောက ပြောပြခဲ့တဲ့ အောင်ကျော်ငွေနဲ့ မကျဉ်းတန်တို့ရဲ့ ဇာတ်ကြောင်း က တစ်ပိုင်းဆိုတော့ ဘယ်လို

ဆက်စပ်ပြီး ဘယ်လိုထူးခြားမှုမှ မရှိပါကလား ရှင်းစမ်းပါဦး”

စာရေးသူက မကျေနပ်ဖြင့် ဇာတ်လမ်းပြန်ပြောပြသူ ဓားပြ တရားခံကို အားမနာတမ်း မေး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ တစ်ချိန် လုံးအရယ်အပြုံးကင်းခဲ့စွာ ဖြစ်နေ သော သူ့မျက်နှာမှာ မရဲတရဲ ဖြင့် အပြုံးတစ်ချက်ဝင်ကာ ... ဆွေး မြေနှာကြည်းခြင်း၊ နောင်တ တရားနှင့် သံဝေဂရခြင်းဟူသော အကြောင်းတရားများ၊ ရောယှက် ခံစားရသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဆက်ပြောပြပြန်ပါသည်။

“ထူးခြားရုံ ဘယ်ကမလဲ ဆရာ ... ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ယုံချင်မှ ယုံကြမှာဆရာရဲ့ ... ပုံပြင်လို့တောင် ထင်ချင် ထင် နေကြမှာကတော့ အသေအချာ ပေါ့ ... ဒီလိုလေ ... ဇာတ် လမ်းထဲကအတိုင်း ကျွန်တော် ဓားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ အိမ်က ကျွန် တော့်မိသားစုနေထိုင်တဲ့ ... ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး ဦးဘ ငွေ့ရဲ့ အိမ်လေဆရာရဲ့ ... ကျွန်တော့်လက်ကိုခါးနဲ့ခုတ်ချ လိုက်တာက ... ကျွန်တော့် သမီးငယ် ကျော့ကျော့မွန်ပါ

ဆရာ ... မိကျော့ပေါ့ .. သူက ... ကျွန်တော့်ကို သံဝေဂနဲ့ နောင်တရအောင် ... တရား ပြပေးလိုက်တာပါပဲ ဆရာ ရယ်...”

သည်တော့မှ စာရေးသူက ဖြတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း ထူးခြားအံ့ဩမှု ခံစားခြင်းဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့် ...”

“ဒါဆို မှင်းက .. ဟို.. ဟို ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ .. ကျွန်တော့်မှာမည် အောင်ကျော် ငွေပဲပေါ့ဆရာ ... မိဘထားခဲ့ တဲ့အမွေအနှစ်တွေကို အလဟ သ လောင်းကစားမှုတွေနဲ့ ဖြုန်း တီးပြီး ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ လင်ယောက်ျားနဲ့ ဖခင်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ ပျက် ကွက်ခဲ့တဲ့ လူ့အန္တတစ်ယောက် လို့ပဲ ဆိုပါတော့ဆရာ”

“ကျွန်တို့ မင်းရဲ့လူတွေကို တော့ ဖမ်းမမိလိုက်ဘူးလား”

“ဘာနေမလဲဆရာရယ် .. ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာက ပြေးဖို့ လွတ်ရိုးထုံးစံမှ မရှိတာ ... သိန်းလင်းနဲ့ ညွန့်မောင်တို့က ရဲ

ဘက်စခန်းကို ပါသွားကြပြီး ဖိုးထူးကတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ညောင်ဦးဆေးရုံ ကို အပို့ခံလိုက်ရတယ်လေ ... ကျွန်တော်ထောင်ကျနေတဲ့ တစ် ချိန်လုံး မကျည်းတန်နဲ့ သားသ မီးတွေက ထောင်ဝင်စာတောင် လာမတွေ့ကြဘူးဆရာ .. ကျွန် တော်အပေါ်ကို စိတ်နာသွားကြ တယ်ထင်ပါရဲ့ .. ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတုန်း ယောက္ခမကြီးလည်း ဆုံးပါးသွား လေတော့ ... မကျည်းတန်နဲ့ သားသမီးတွေ .. ဆင်းဆင်းရဲ

ရဲလုပ် ကိုင်စားသောက်နေရ တယ်ထင်ပါရဲ့ ... ဒါတွေအား လုံးဟာ ကျွန်တော့်အမှားနဲ့ မိုက် ပစ်တွေချည်းပါ ... ကျွန်တော့် လိုလောင်းကစားမက်လို့ ဘဝ ပျက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဆရာရေး မယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူတွေကို သင်ခန်းစာ ရနိုင်လိမ့်မယ်ထင် ပါတယ်ဆရာ”

ပြောရင်းအောင်ကျော်ငွေ၏ အသံက တိမ်ဝင်သွားတော့ သည်။ စာရေးသူအားကြည့်ရင်း ပြောနေသော သူ့မျက်နှာ ... ညှိုး ရော် သေးငယ်သွားတော့ကာ

အောက်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားတော့ သည်။ စာရေးသူ အနေဖြင့် သူပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်အား ဇာတ်ရည်လည် ခံစားမိသွား သဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ် လိုက်ခြင်းရယ်လေ ...။

ဘဝသံဝေဂနှင့် နောင်တကြီး စွာရသွားသော အောင်ကျော်ငွေ ကိုကြည့်ရင်း “ဒီလိုလူစား ရှာမှ ရှား” ဟုသာ ကောက်ချက် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

သိမ်းသန်းအောင်

အလွဲသုံးစားပြုခြင်းဟူသည်

မောင်ဖြူသည် ငွေပါသောအိတ်တစ်အိတ် မောင်မည်းကျကျရစ်သည်ကို မြင်၏။
 ထိုငွေအိတ်ကို မောင်မည်းသို့ပြန်ပေးမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကောက်ယူ၏။
 သို့ရာတွင် နောင်အခါ၌ မောင်မည်းသို့ ပြန်ပေးဘဲ မောင်ဖြူသည် ထိုငွေကို မိမိ အသုံးပြုမှုအတွက် သုံးထား၏။ ကောက်ရသောငွေပင်ဖြစ်လင့်ကစား မောင်ဖြူသည် ထိုငွေကို မိမိအသုံးပြုမှုအတွက် သုံးခဲ့သဖြင့် အလွဲသုံးစားမှု ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။

၁၅၀ မြန်မာ

အိမ်ထောင်
မိခင်
ကျားလေး

ကျော်ဖြိုးလွင်

လုပ်ရက်ပျို မေဇ်ခေ

တကယ်တော့ ကိုတင်အောင်နှင့် မခင်ဝေတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ နတ်ဖက်သည့် ဖူးစာမျိုးမဟုတ်။ ဂျင်ပဲ့ ဂျင်ပဲ့ချင်း ပေါင်းစပ်ထားသော အိမ်ထောင်ရေးဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကိုတင်အောင်က သားတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို။ သူ့တွင် ဆွေမျိုးရင်းချာဆို၍ သားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူ့အမျိုး တစ်ဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုသူများကလည်း ကိုတင်အောင်တို့ထက် ပိုမိုချမ်းသာကြသဖြင့် ကိုတင်အောင်ကို အိမ်ကပ်မခံချင်ကြ။ တစ်ချို့ဆိုလျှင် ဝတ်ကျောတန်းကျေပင် မဆက်ဆံချင်ကြ။

ကိုတင်အောင်ကလည်း မာနက ခပ်ကြီးကြီးမို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိတဆိုးလေး တာတူးကို အနီးဖြင့် ထွေးပွေကာ

အလုပ်ဆင်းရရှာသည်။ သူက လက်သမားဆရာ။ ထိုလောက အခေါ်မှာတော့ 'လူန'။ လူကြမ်းနှင့်လူန နှစ်မျိုးရှိရာတွင် လူကြမ်းက တူးဟယ်၊ ဆွဟယ်၊ ထမ်းဟယ်၊ မ၊ဟယ်နှင့် အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ရသည်။ ပညာခန်းမလို။ သူ့အလုပ်က ဆရာဖြစ်သူက ထမ်းဆိုထမ်းရုံ၊ ထုဆိုထုရုံမျှ။ လက်ခကလည်း ဆရာလုပ်သူလက်သမားနှင့် ကြိုတင်ပြောဆိုထားသည့်နေ့တွက်ခကိုသာ ရသည်။ လက်လုပ်လုပ်စား။

'လူန'က ထိုသို့မဟုတ်။ အဆောက်အဦ(ဝါ) လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို အစမှနေ အဆုံးအထိ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လုပ်ရန် အလုပ်အပ်မည့်အိမ်ရှင် (ဝါ) အလုပ်ရှင်ထံမှ တိုက်ရိုက်ငွေလက်ခံပြီး

လူကြမ်းအလုပ်သမားများကို ကိုယ်တိုင် ငှားရမ်းကာ လုပ်ကိုင်ပေးသူ (တစ်နည်းအားဖြင့်) ကန်ထရိုက် လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကန်ထရိုက်မလုပ်ရသည့်အခါများတွင် တစ်ခြားသူတို့ ကန်ထရိုက်ရထားသော လုပ်ငန်းများတွင် အလုပ်အစမှ အဆုံးတိုင် ပတ်ပြတ်ကြေးတောင်းခံကာ ဝင်လုပ်လျှင်လည်း လုပ်တတ်၏။ နေ့စားအဖြစ်ကား ဝင်မလုပ်။ ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။

ကိုတင်အောင်သည် ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးပါးချိန်မှစ၍ ခြောက်လအရွယ်ကလေး သေးသေးကွေးကွေးကလေးကို မချီတက်ချီဖြင့် ချီလာပြီး အလုပ်ဆင်းတက်သည်။ နယ်မြို့ကလေးဖြစ်သဖြင့်

ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးများကဲ့
သို့ ကြီးကျယ်သော ဆောက်လုပ်
ရေးလုပ်ငန်းများ မရှိ။ မြို့နှင့်
လျော်ညီစွာ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး
အိမ်မျှကိုသာ အများအားဖြင့်
ဆောက်လုပ်တတ်ကြသည်။ လူ
နည်းစုဖြစ်သော မြို့မျက်နှာဖုံး
ကြေးရတတ်တစ်ချို့သာလျှင်
တိုက်အိမ်ဆောက်ကြသည်။ ထို့
ကြောင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကို
ကောင်းစွာ ဆောက်တတ်သော
လူနုလက်သမားဆရာ ကိုတင်
အောင်အတွက်တော့ ဤမြို့ဤ
ရွာမှာ အလုပ်က မရှား။

မခင်ဝေမှာကား ယခင် အိမ်
ထောင်လက်ထက်ကပင် ပန်းရံ
လုပ်ငန်းတွင် မဆလားဗန်း၊ အုတ်
နီခဲတို့ကို ခေါင်းရွက်သယ်ပို့ပေး
ရသည့်အလုပ်ကြမ်းသမအလုပ်
ကို လုပ်ကိုင်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။
ထိုအလုပ်မရှိလျှင်ကား ကိုယ့်
အိမ်မှာပင် သီးစုံဟင်းချက်၍
ရောင်း၏။ ကိုယ့်အိမ်ဟုဆိုရာ၌
မခင်ဝေတွင် ယခင်အိမ်ထောင်
တုန်းက ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိ။ အိမ်
ငှားနေရသည်။ ငှားသည်ကမှ

မီးဖွားပြီး
သုံးညမြောက်တွင်
အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာသော
ဆံပင်ဖားလျား
ချထားသည့်
နာနာဘာဝရုပ်ကို
အမှန်လား၊
အိပ်မက်လားမှန်း၊
ခွဲခြားမသိတော့ဘဲ

တော်ရုံတန်ရုံမျှ ဈေးဖြင့် ရသည့်
အိမ်ခပ်စုတ်စုတ်ကို ဘဝတူပန်းရံ
လင်မယားနှင့် စပ်တူငှားပြီး တစ်
ယောက်တစ်ခြမ်းခွဲ နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်မှာပင် ငှားနေ
ရင်း သမီးကလေး ပုံပုံကို မွေးဖွား
သည်။

မလုံမမြဲ အိမ်တွင်ပင် မီးဖွား
ခဲ့ရပြီး မီးတွင်းကာလမှာပင် မီး
နေစောင့်ပေးမည့်သူ မရှိရှာသဖြင့်
သူမသည် မီးဖွားပြီး သုံးည
မြောက်တွင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ
သော ဆံပင်ဖားလျားချထား
သည့် နာနာဘာဝရုပ်ကို အမှန်
လား၊ အိပ်မက်လားမှန်း ခွဲခြား
မသိတော့ဘဲ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။
ထိုစဉ်က သူမသည် ထိတ်လန့်
စွာ ဟစ်အော်ပြီး သတိလစ်သွား
သဖြင့် တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် နေထိုင်
သူ မအေးမှီက ညလုံးပေါက်
လာရောက်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရ
ဖူး၏။

ပုံပုံ တစ်နှစ်ခွဲခန့်အရွယ်
တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံးရှာသည်။
မခင်ဝေသည် ပန်းရံလုပ်ငန်းရှိ
လျှင် အလုပ်ကြမ်းလာလုပ်လိုက်
အလုပ်မရှိလျှင် သီးစုံဟင်းချက်
ရောင်းလိုက်။ အိမ်ကစီခြမ်းငှားခ

ငွေကို မှန်မှန်မပေးနိုင်သဖြင့် အိမ်ရှင်လင်မယားထံ ပြေးကာ တောင်းပန်လိုက်ဖြင့် လုံးခြာလည် နေခဲ့သည်။

ပုံပုံ ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်ကား ခြောက်လ သားကလေးကို ချီးပြီး အလုပ် ဆင်းတတ်သော ကိုတင်အောင် နှင့် တိုက်အိမ်ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုတွင် ဆုံတွေ့ ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော အသိုင်းအဝိုင်း အပေါင်းအဖော်များက ပိုင်းဝန်း စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုတင်အောင်အနေဖြင့် မခင်ဝေကို ချစ်လွန်းသည်ကား မဟုတ်။ သို့သော် သူ့သား အတွက် 'မိတွေး' မဟုတ်သော 'ကိုယ်စားမိခင်' ဖြစ်လာစေလို သော စေတနာဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် က မခင်ဝေအပေါ် ချစ်ခင်၏။ ယုယ၏။ မကိုချစ်လျှင် ဥကို ချစ်ဆိုသကဲ့သို့ မခင်ဝေဖက်မှ ပါလာသော ပုံပုံကိုလည်း သမီး ရင်းပမာ ချစ်၏။ ယခင် အိမ် ထောင်နှင့်အတူ နေခဲ့သော အိမ် သို့ ခေါ်ယူလာပြီး သားအမိနှစ်ဦး

ကို လိုလေသေးမရှိ ထားနိုင် အောင် ကြိုးပမ်း၏။ ပုံပုံအတွက် အဝတ်အစားသစ်များ ဝယ်ပေး ပြီး သန့်ပြန်စွာ နေစေသည်။ သူများသားသမီးနည်းတူ စား ကောင်းသောက်ဖွယ်ဆိုတာတွေ ကိုလည်း ဝယ်ကျွေး၏။ ကျောင်း များ ပြန်ဖွင့်လျှင် ကျောင်းအပ် ပေးနိုင်ရေးအတွက် လွယ်အိတ်၊ သင်ပုန်းများ ဝယ်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ် သည်။

အသက် ငါးနှစ်သာရှိသေး သော ပုံပုံသည်လည်း ကိုတင် အောင်၏ မေတ္တာစေတနာကို နားလည်၏။ နဂိုကပင် မိသားစု ငတ်နေခဲ့ရှာသော အထီးကျန် မလေးဖြစ်၍ မိသားစုမေတ္တာကို ရလျှင် ရချင်း ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မခင်ဝေသည် စား ဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်ကြမ်း ကိုလုပ်ရင်း ဘဝပါ ကြမ်းခဲ့သည် မို့ ချစ်သမီးအပေါ်တွင် မေတ္တာ တွေ၊ စေတနာတွေကို ထုတ်ဖော် ဖွင့်ဟနေဖို့ အချိန်မရခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပင် ပုံပုံသည် မိခင်၏ မေတ္တာ ဆိုတာကို နားမလည်ခဲ့။

ယခုတော့ အဝတ်အစား သစ်တွေ ဝယ်ပေးမည့် ဖခင်နှင့်

ချီပိုးယုယ ထိန်းကျောင်းပေးရ မည့် ချစ်စရာကောင်းသော မောင်လေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့ပြီ မို့ မောင်လေးကိုချီကာ အိမ်နီး ချင်းများထံ သွားတတ်သည်။ ယခု သူမနေထိုင်ရာ အရပ်မှာ သည်း ယခင်ကလို ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှ အိမ်စုတ်ကလေး မဟုတ်ဘဲ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်များ ဖြင့် နေထိုင်ကြသော သူတို့၏ ရပ်ကွက်ရှိ သန့်ပြန်သော အိမ် ကလေးပေမို့ ကိုယ့်အိမ်ကို အဝေး မှကြည့်ရင်း ဂုဏ်ယူရသည်မှာ အမော။

ထို့ထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာရ သည်က ယခင်ကဆို ပုံပုံသည် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ့် ထက်နည်းနည်းပိုသာသူတို့၏ ခိုင်းဖတ်ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထမင်း ကြမ်းကလေးတစ်တုံး ကျွေးပြီး ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း ခိုင်းသူ ရှိသည်။ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးပေးပြီး တစ် နေကုန် နိပ်ခိုင်းသူလည်း ရှိ သည်။ အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည် နှစ်ထည်ထုတ်ပေးပြီး ကလေးနှင့် မတန်အောင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခိုင်းသူလည်း ရှိသည်။ ပုံပုံသည် နေ့တစ်နေ့ ကြံ

ခဲ့ရူးသော ထိုအဖြစ်များကိုမမေ့။
 ယခုတော့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်
 ကိုယ်ပိုင်မုန့်နှင့် အဝတ်သစ်နှင့်
 နေနိုင်သော ပုံပုံဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ပုံပုံ
 ကို အိမ်နီးချင်းတို့ကလည်း
 ကောင်းစွာ လက်ခံဆီးကြိုကြ၏။
 ‘ဟိုဖက်အိမ်က ကိုတင်-
 အောင်ရဲ့ သားနဲ့သမီးကိုး’ ဟု
 ပြောကြလျှင် ပုံပုံအလွန်ပျော်လေ
 သည်။

မခင်ဝေသည် ငယ်ရွယ်စဉ်
 ကပင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရခြင်း၊
 ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိနေစဉ်မှာပင်
 အုတ်ခဲများ၊ မဆလာဗန်းများကို
 ရွက်သယ်ပေးသော အလုပ်၌
 ဝင်လုပ်ခဲ့ရခြင်းအပြင် မီးတွင်းမှာ
 ပင် ကြီးစွာ ထိတ်လန့်ခဲ့ရခြင်းတို့
 ကြောင့် တစ်ခါတလေတွင် စိတ်
 နှင့် ကိုယ်နှင့် မကပ်ဘဲ ဖြစ်နေ
 တတ်သည်။ သို့သော် ပြောပ
 လောက်အောင်ကား မဟုတ်။
 သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ့
 ဖြစ်ထရှိသည့် ငေးငိုင်မှု၊ တွေ့
 မှုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ကိုတင်အောင်သည် ထို
 အသေးအမွှားကိစ္စကို လုံးဝသတိ

မထားခဲ့မိ။ မခင်ဝေ၏ စိတ်
 အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးတော့
 မဆိုးဝါး။ ထင်းချောင်းကို မီး
 ပြောင်းကဲ့သို့ ပါးစပ်မှာတော့ကာ
 စီးမှုတ်မိခြင်း၊ ဝါးခြမ်းပြားကို ဓား
 လုပ်ပြီးကိုင်ကာ သားငါးဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်များကို လှီးတာမျိုးမျှ
 သာ ဖြစ်သည်။

ကိုတင်အောင်ကတော့ နဂို
 ကပင် လူအေးဖို့ မခင်ဝေကို အရိပ်
 တကြည့်ကြည့် မနေတတ်သလို
 အပြစ်အနာအဆာ ရှာကြံ၍လည်း
 မနေတတ်သဖြင့် မခင်ဝေ၏
 ထူးခြားအပြုအမူကို သတိမထား
 မိ။

နွေရာသီသည် အလွန် ပူ
 အိုက်၏။ ကိုတင်အောင်၏ ခြံ
 တွင် တူးထားသော လက်ယက်
 တွင်းသည် သောက်ရေမျှသာ
 ရရှိနိုင်တော့သဖြင့် မခင်ဝေမှာ
 ရွာထိပ်ရှိ ချိုးရေကန်မှ ရေသွား
 ခပ်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့်မူ ရေ
 ခပ်ခြင်း၊ ဈေးဝယ်ခြင်း၊ သီးစုံ
 ဟင်းချက်ရောင်းခြင်းတို့သည်
 မခင်ဝေကဲ့သို့ အလုပ်ကြမ်းမျိုးစုံ
 ကို လုပ်လာသော သူတစ်ယောက်

အတွက် ပြောပလောက်အောင်
 ပင်ပန်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ယခုတစ်လော
 တွင် မခင်ဝေသည် သူမ၏ သမီး
 ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေရ၏။
 မကျေနပ်ရခြင်းအကြောင်းကား
 ပုံပုံသည် သူမ၏ လင်ပါသား
 တာတူးကို မျက်စေ့အောက်မှ
 အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်နေ
 ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုက ပူ၊ လူက
 မောရသည့်အထဲ သမီးဖြစ်သူက
 သွေးမတော်သားမခပ်ကလေးကို
 ချီပိုးယုယအဖြစ်သည်းနေသည်
 ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသ
 သည် ပွက်ပွက်ဆူမှု ပူလောင်
 ထလေတော့၏။

“ဟဲ့ ဟာမ၊ နင့်ဟာကိုင်
 သွား မဆော့ဘူးလား၊ ထားခဲ့
 အဲဒီ သေနာကျွဲကလေးကို”

ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော
 စကားဖြင့် မာန်မဲသော်လည်း ပုံပုံ
 မှာ မောင်လေးအပေါ် အချစ်
 မပျက်။ ချီထားရာမှ မချ။

“သမီးက မောင်လေး
 ကိုပါ ခေါ်ပြီး ဟိုဘက်အိမ်မှာ
 သွားဆော့မယ်နော် ခေမေ”

“သေချင်းဆိုးမ၊ နင်က တစ်မှောင့်၊ ပေးစမ်း အဲဒီကလေး၊ သွား နင် ဟိုဘက်သွားဆော့”

မခင်ဝေသည် ပြောလည်း ပြော၊ လူလည်း အနားသို့ရောက် လာပြီး တာတူးကို ပုံပုံလက်ထဲ မှ ဆွဲလှသည်။ ပုံပုံသည် ကြောက် လန့်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်မိ၏။ မခင်ဝေလက်ထဲသို့ ရောက်သည် နှင့် တာတူးမှာ ကြောက်လန့် တကြား အော်ငိုသည်။ မခင်ဝေ ကလည်း ငိုရကောင်းလားဟု အသားကုန် ရိုက်၏။ ရိုက်လေ ငိုလေ၊ ငိုလေ ရိုက်လေနှင့် အသံ တိတ်သွားမှ မခင်ဝေ အရိုက်ရပ် သည်။ သူမသည် ငိုသံမထွက် နိုင်တော့သော တာတူးအား ကိုတင်အောင် ထိုင်နေကျ ပက် လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ် ကြမ်းကြမ်း ပစ်ချခဲ့ပြီးမှ အိမ်ထဲ သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်သွား ၏။

ပုံပုံက အမေ့လက်မှ လွှတ် သည်နှင့် မောင်လေးကို ပြေး၍ ချီသည်။

“ဟင်”

တာတူးတစ်ကိုယ်လုံး အရှိုး အစင်း အညိုအမည်းများ စွဲနေပြီး

**ငိုရကောင်းလားဟု
အသားကုန်
ရိုက်၏။ ရိုက်လေ
ငိုလေ၊ ငိုလေ
ရိုက်လေနှင့်
အသံတိတ်သွားမှ
မခင်ဝေ
အရိုက်ရပ်သည်။**

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

“မောင်လေး၊ မောင်လေး”

တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့် သော်လည်း သတိမလည်တော့ ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေ၏။ ပုံပုံမှာ ငိုနေရင်းမှ မောင်လေးကို ဆက်ခေါ်နေမိသည်။

“ဟဲ့ သွားဆို မသွားသေး ဘူးလား၊ ဟိုကောင့်ကို ထားခဲ့”

မခင်ဝေက ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များ ခုတ်ရင်း ပြင်ဆင်နေရာ မှ ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်၍ သမီးကို လှမ်းမာန်သည်။

“မောင်လေးကို ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး မေမေရဲ့၊ အီးဟီး”

“ဘာ”

မခင်ဝေ ပုံပုံထံသို့ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ တာတူးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ အသက် မရှိတော့မှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဟင် သေနာကျလေး သေနေပြီ၊ ဟဲ့ ကောင်မ၊ နင် သွားစင်း၊ ဒီကောင်လေးကို ဟင်း ချက်ရမယ်”

မခင်ဝေမှာ သွေးပျက်သွား ပြီး အသိဉာဏ် ကင်းကွာသွား ကာ တာတူးကို မီးဖိုချောင်သို့

“ဟင်
 သေနာကျလေး
 သေနေပြီ၊
 ဟဲ့ကောင်မ၊
 နှင် ဘွားစမ်း၊
 ဒီကောင်လေးကို
 ဟင်းချက်ရမယ်”

ဆွဲငင်ယူသွားတော့သည်။
 ပုံပုံကား မောင်လေး၏ အဖြစ်ကိုလည်း မကြည့်ရက်၊ အိမ်တွင်လည်း မနေရဲတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီး ကိုတင်အောင် အိမ်ပြန်နေကျလမ်းရှိ ညောင်ပင် အောက်တွင် ထိုင်ကာ ဟီးချ၍ ငိုနေမိတော့၏။
 “မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေးရဲ့ အီး...ဟီးဟီး”
 ကိုတင်အောင်ကား ခါတိုင်း ကဲ့သို့ အိမ်ပြန် မိုးမချုပ်ချေ။ ပုတ်ပြတ်လက်ခံထားသော အလုပ်တစ်ခုကို လက်စသတ်ပေးခဲ့ပြီး အလုပ်သစ်တစ်ခု လက်ခံရန် အတွက် ဦးကျော်၏ အိမ်ဖက်သို့ လှည့်ဝင်ရသည်။ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆိုအပြီး ဦးကျော်အိမ်မှပင် တန်းပြန်လာသဖြင့် ခါတိုင်း ပြန်နေကျလမ်းတွင် ပုံပုံ ထိုင်ငိုနေသည်ကို မသိခဲ့။
 အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ပင်မန်းစွာ ခပ်ထားရသော ရေကို မချိုးရက်၍ ရွာထိပ်ရှိ ချိုးရေကန်တွင် သွားချိုးလိုက်ပြီးမှ ဇနီးသည် ခူးခပ်ထားသော ထမင်းပွဲတွင် အသင့်ထိုင်လိုက်၏။

ပုံပုံ ငိုနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာ များ၊ အနီးအနားအိမ်များမှ လူများက မေးကြသော်လည်း ပုံပုံက မဖြေ။ ထိုစဉ်တွင် ဦးကျော်မှာလည်း ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထိုနေရာမှ ဖြတ်ပြီး အသွားတွင် ပုံပုံငိုနေသည်ကို တွေ့သဖြင့်
 “ဒီကလေးက ကိုတင်အောင် ကလေးမဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ ဟုတ်သည်ဟု အနားမှ လူများ ဝိုင်းပြောကြလျှင် ဦးကျော်က
 “သမီးအဖေ ဦးတို့အိမ်က ပြန်သွားတာ ကြာပြီ။ ခုဆို အိမ်မှာ ရှိမယ်။ အိမ်ပြန်ကွယ်နော်”
 ချောမော့၍ပြောမှ “အဖေ ရှိရင် ပြန်မယ်။ အမေ့ကို ကြောက်တယ်” ဟု ပြောငို ငိုနေပြန်သည်။ ဦးကျော်ကပင် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ပုံပုံကို ချီပြီး ကိုတင်အောင်တို့ အိမ်သို့ လာခဲ့၏။
 ကိုတင်အောင်ကား အလုပ်မှ အပြန် ဆာလည်းဆာနေသည်နှင့် ထမင်းစားရန် လက်ဆေးခွက်ထဲတွင် လက်ဆေးလိုက်ခဉ် ဦးကျော်က သူ့အမည်ကို ခေါ်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာသဖြင့် လှည့်

ကြည့်ပြီး

“အော် ဦးကျော်ပါလား၊ လာဗျာ ထမင်း ဝင်စားဦး”

ဟု ထမင်းစား ဖိတ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်က စကားမဆိုဘဲ ချီထားသော ပုံပုံကိုသာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ပုံပုံသည် ကိုတင်အောင်အားအားကိုးတကြီး ပြေးဖက်လိုက်ပြီးမှ “ဖေဖေ” ဟု ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင် သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးရဲ့ မောင်လေးကော”

ကိုတင်အောင်မှာ သမီးကို မြင်မှ သားကို သတိရသဖြင့် မေးမိသည်။ ပုံပုံမှာ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲပေါ်မှ ငရုတ်သီး နိုင်းချင်းဖြင့် ချက်ထားသော ဟင်းခွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“ဖေဖေ၊ မစားနဲ့ ဟိုဟာ မောင်လေးအသား”

“ဘာ”

ကိုတင်အောင်နှင့် ဦးကျော်တို့ အဆီဓာတ်လွန်ဖြင့် ဟင်းခွက်ကို ကြည့်မိကြသည်။

“ဟင်၊ မင်း...မင်း”

ကိုတင်အောင်က သားစော

ဖြင့် မခင်ဝေကို ဒေါသတကြီး ကြည့်၍ ပြောလိုက်စဉ် ဦးကျော်က အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်စားမိပြီမို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ထပ်မဖြစ်ရန် ကြားမှ ဖြန်ဖြေတားဆီးရသည်။

“မောင်တင်အောင် သတိထား၊ စိတ်ကိုထိန်း”

မခင်ဝေ၏ မျက်နှာကား ရေခဲတုံးတမ္ပူ အေးစက်လျက်ရှိပြီး မျက်စိအစုံမှာ နဂို နထက် ပိုမိုပြူးလာ သယောင်ရှိကာ မျက်စိသုငယ်အိမ်များသည် ပေါက်ထားသော ဂျင်ကဲ့သို့ ခွတ်နေအောင် လည်လျက် ရှိကြသည်တကား။

မခင်ဝေ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို အပိုင်ရဲစခန်းမှ အမှုဖွင့်အရေးယူပြီးနောက် ဟင်းအိုး၊ ဟင်းခွက်၊ မခင်ဝေ အသုံးပြုခဲ့သော ဓားမ၊ စဉ်းတီတုံးတို့ကိုပါ သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကလေး၏ အဝတ်အစားအမှတ်တရပစ္စည်းလေးများကို ကလေးကိုယ်စား သဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ရ၏။

ဤမြို့တွင်သာမက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာပါ ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးကြားဖူးကြမည်မဟုတ်၍ နေချင်း ညချင်းဆိုသလိုပင် ဟိုးလေးတကျော် သတင်းပုံနှံ့သွားရသည်။ လူအများသည် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို ကြားရ၍ သတင်းလာမေးကြသဖြင့် သင်္ချိုင်းသည် အလွန်ပင် စည်ကားနေ၏။

ပုံပုံခမျာကား ငိုလိုက်ရသည်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှိုအစ်၍ပင် နေသည်။ ကိုတင်အောင်ခမျာ သူကိုယ်တိုင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသည့်အကြားမှ ပုံပုံကို ချောမော့ပြီး ထမင်းခွံ့ကျွေးရှာ၏။ ပုံပုံအား ကိုတင်အောင်အနေဖြင့် ဆက်လက် မစောင့်ရှောက်လိုပါက သူတို့၏ သမီးအဖြစ် မွေးစားခွင့်ပြုပါရန် တောင်းခံသူ ဆယ်ဦးခန့် ရှိသည်။

ကိုတင်အောင်က “သားမရှိတဲ့နောက်မှာ ဒီသမီးကိုပဲ အရင်းအချာလို ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမယ်၊ ဒီအိမ်အပါအဝင် ကျွန်တော် ရှာဖွေလို့ ရသမျှတွေကိုလည်း သူ့အတွက်ပဲ အမွေအနှစ်ထားရစ်ပါမယ်၊ နောက်အိမ်ထောင်လည်း မပြုလော့ပါ”

ဘူး” ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောရှာ သည်။

မခင်ဝေမှာ အခင်းဖြစ်ပွား ပြီးကတည်းက စကား နည်းသွား ၏။ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း တ ဖြည်းဖြည်းနှင့် တည်ငြိမ်လာ သည်။ မသိသူများအတွက်မူ လူကောင်းပကတိဟုပင် ထင်ရ ၏။ သူမအား ခရိုင်တရားရုံး တွင် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်၍ သင်္ဘောဖြင့် ခေါ်ယူမည် ဖြစ်သည်။ အမျိုး သမီးရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးတို့က စောင့်ရှောက်ပြီး သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါလာကြ၏။

သင်္ဘောတစ်ညအိပ်ကာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မခင် ဝေကို ရဲစခန်းမှ သင်္ဘောဆိပ် အထိ ခေါ်လာရာ လမ်းတစ် လျှောက်လုံးတွင် လူအများ ကြိတ် ကြိတ်တိုး စည်ကားလျက် ရှိကြ သည်။

ကိုတင်အောင်လည်း သက် သေခံ ထွက်ဆိုရမည်ဖြစ်၍ ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့်အတူ သမီး ငယ် ပုံပုံကို လက်ဆွဲကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာခဲ့ ၏။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ကြိုတင်ရောက် နှင့်နေသော မခင်ဝေသည် အမျိုး သမီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးနှင့် ယှဉ် တွဲရပ်လျက် သူမအား လာ ရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ် ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိ ရာမှ ခင်ပွန်းနှင့် သမီးကို လူ တောထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“သမီး” ဟု ကြေကွဲစွာ ခေါ်ရှာသည်။ ပုံပုံသည် နဂိုကပင် မိခင်ကို ကြောက်ရှာသူဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ခေါ်သံကို ကြားရ သောအခါ ကြောက်လန့်ပြီး ကို တင်အောင်နောက်သို့ ပြေးပုန်း လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... အိမ်ပြန်ကြ မယ်။ သမီး ကြောက်တယ်”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ပုံပုံ ကို သနားသဖြင့် သူ၏ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်တစ်ဦးကို ခေါ်၍

“ကိုတင်အောင်တို့ သား အဖကို ဒီနေ့သင်္ဘောနဲ့ ခေါ်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဒီမှာပဲ ကျန်ခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ မော် တော်နဲ့ ခေါ်ဖို့စီစဉ်တော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကိုတင်အောင်လည်း ပုံပုံ ကို ချီပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှင့်အတူ

လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည် ကို မခင်ဝေက ရီဝေငေးမောစွာ ကြည့်ပြီး

“ကိုတင်အောင်၊ ရှင့်သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ရှိပါ တယ် သမီးရယ်၊ သမီးမောင် လေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်မှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ငိုသံဖြင့် ပြောလေရာ ကြားကြရသူတို့မှာ မခင်ဝေကို သနား၍ပင် သွားကြရ၏။ မျက် ရည်မခိုင်သူတို့ မျက်ရည်ကျကြ သည်။

“သမီး ပုံပုံ၊ မေမေကို မုန်းသွားပြီလားဟင်”

မခင်ဝေ၏ ငိုသံပါသော စကားကြောင့် ပုံပုံကို ချီပြီး လူ အုပ်နှင့် ဝေးရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲ ကျဲဖြင့် လျှောက်နေသော ကိုတင် အောင်၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် များ စိမ့်ထွက်လာပြီး နှုတ်ဖျား မှ မပွင့်တပွင့် စကားသံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

“လုပ်ရက်တယ် မခင်ဝေ ရယ်” တဲ့။

ကျော်ဖြိုးလွင်

အယ်ဒီတာ ပြန်ကြားလွှာ

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီမည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြ လူကြိုက်များ ခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှု အဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်း မမီသော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင် မထုတ်နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း အတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြား တိုက်များသို့ မိတ္တူဖွား၍မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

၁၆၀ မြန်မာ

လား၊ ရွံ့ရွာရမလားဆိုတာ
တောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။

လူသစ်ဘိုးတော်အတွက် ရင်
လေးနေမိတယ်။

ပုံစံခန်းတစ်စီးမွှေးလုံးနီ ဘီ
လူးဆိုင်းတီးဖို့ ဟန်ရေးပြင်နေပုံ
က ကြောက်စရာကြီး။

“လာခုံစမ်းတကျော့ရူးကြီး၊
ဒီလောက်တောင် (....)
သောင်းကျန်းတာ ပုံစံခန်း
အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ခဏနေတော့ လူသစ်ခါး
ကုန်းပြီး ဝင်လာတယ်။ မွှေးလုံး
နီပြေးပြီးပင့်ကန်လိုက်တယ်။
ဘုန်းခနဲ အသံနဲ့အတူ လူသစ်ဘိုး
တော် လွင့်သွားတယ်။ ဒီနောက်
တော့...

“ညှို့ငှက်မနှင့်ညလူတို့ လက်
ထပ်ပွဲ

“ခပ်...”

“ချိုး...”

“ခပ်...”

“ချိုး...”

ဒီနေ့ကျုပ်တို့ ရေချိုးထွက်ရ
တဲ့နေ့။

အလျား ၁၀ ပေ၊ အနံ ၆ပေ
လောက်ရှိတဲ့ အုတ်ကန်ဘေးမှာ

သူ့ကိုဘယ်သူမှ သနားကြ
မှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့က လှောင်
ရယ်တောင် ရယ်နေကြတယ်။

အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြောင့်
သူကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်က
၃၇၆ မုဒိမ်းမှု။

ဘာယာစုပူးမိကျောင်းသွား
ခိုင်းကတည်းက မုဒိမ်းမှုဆိုတာ
အားလုံးသိလိုက်ကြတယ်။

ထောင်ထဲမှာ အလေးထားခံ
ရဆုံးက ၅(ည)၊ လူရှိန်တာ က
၃၀၂၊ မုန်းတီးရွံ့ရှာဆုံးက ၃၇၆
လေ။

ကျုပ်ကတော့ သနားရမ

ခဏနေတော့
လူသစ်ခါးကုန်းပြီး
ဝင်လာတယ်။

“ယောက်ျားထောင်ထဲမှာ မိန်းမလို မသင်္ကာစရာ တစ်ယောက် တွေ့ရတယ်လို့ ဘာယာချုပ်ဟန်အေးလေးက တာဝန်မှူးကိုသတင်းပို့တယ်။

တာဝန်မှူး မျက်လုံးဖြူ သွားတယ်။ အမဆို ခြင်မတောင် သန်းခွင့်မရှိတဲ့ ယောက်ျားထောင်ထဲ မိန်းမ ရောက်ရတယ်လို့။

ရဲမေခေါ်ပြီး စစ်ကြည့်တော့ ဟုတ်နေတယ်။ ယောက်ျားလျာ

လေး အသက် ၁၇ လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

ဆံပင်ကလည်း ယောက်ျားကော၊ ဝတ်တာကလည်း စွပ်ကျယ်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ပုဆိုးနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ စကားပြောတော့လည်း ယောက်ျားလိုပဲ။ အသံကလေး သေးသေးစူးစူးပေမယ့် ဘယ်သူမှ မိန်းမလို့မထင်ဘူး။

ဘာယာချုပ်က ချေးပုံထမ်းခိုင်းမလို့၊ သေးသေးသွယ်သွယ်လေးမို့ သနားတာနဲ့ ရေအဖွဲ့ထဲ ထည့်လိုက်တာ၊ ရေခွဲရင်း ရေလောင်းရေချိုးခွင့်ရလို့ အင်္ကျီ

ချွတ် အလုပ်လုပ်ကြတဲ့အထဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ အင်္ကျီနဲ့ ချွတ် ခိုင်းတော့လည်း မချွတ်ဘူး။

အဲဒီကနေ မသင်္ကာဖြစ်တာ အချိုးအဆက်ကလည်း မိန်းမနဲ့ တူတဲ့အတွက် တာဝန်မှူးဆီ သတင်းပို့လိုက်တာ။

သူ့ကိုပွဲတော်ရဲကင်းက မှောင်ရိပ်ခိုနဲ့ ဆွဲလာတာ၊ အမည်ကိုဆွေးအဖေမှာမည် ဦးဘယ်သူ၊ နေရပ်ဘယ်က ဒီလိုပြောတယ်။

ထောင်ရောက်လို့ ဝန်ထမ်းက မေးတော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။

တစ်ခုရှိတာက ထောင်ထဲကို မထည့်မီ လူတိုင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုရှာဖွေလေ့ရှိတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပါသွားမှာစိုးလို့။

အဲဒီနေ့ကျမှ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းနေတဲ့ ဝန်ထမ်းက ရှာဖွေရေးမလုပ်ဘဲ ထောင်ထဲထည့်လိုက်တာ။

ကောင်မလေး ကံကောင်းသွားတာ တစ်ချက်က သူပုံစံခန်းထဲ အသွင်းခံရတော့ သူ့ရှေ့မှာ အယောက် ၂၀ရောက်နေပြီ။ တန်းစီးမွှေးလုံးနီနီ သူ့လက်ထောက်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ပုံစံ

ကျောင်းသွားတွားသွားရင်း အုတ်
လှေကားထိ ရောက်လာတယ်။

ခူး၊ တံတောင်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်တွေ
ကိုအားပြုပြီး လာရတာကြောင့်
ခူးနဲ့တံတောင်ဆစ်တွေမှာ ပွန်းပဲ့
ပြီးသွေးစို့နေတာ တွေ့ရတယ်။

လူသစ်ဟာ ပင်ပန်းပြီး မော
ဟိုက်နေပုံလည်း ရတယ်။

အသက်ကလည်း မိဝ ကျော်
၇၀ နီးပါး ခေါင်းဖြူနေပြီ။

ဘုရားကျောင်းကန် သွားရ
မယ့်အရွယ်က ထောင်ထဲရောက်
လာတယ်။

သူ့ကိုဘယ်သူမှ သနားကြ
မှာမဟုတ်ဘူး။ တချို့က လှောင်
ရယ်တောင် ရယ်နေကြတယ်။

အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြောင့်

သူ့ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်က
၃၇၆ မုဒိမ်းမူ။

တာယာစုပူးမိကျောင်းသွား
ခိုင်းကတည်းက မုဒိမ်းမူဆိုတာ
အားလုံးသိလိုက်ကြတယ်။

ထောင်ထဲမှာ အလေးထားခံ
ရဆုံးက ၅(ည)၊ လူရှိန်တာ က
၃၀၂၊ မုန်းတီးရွံရှာဆုံးက ၃၇၆
လေ။

ကျုပ်ကတော့ သနားရမ

မုဒိမ်းမူဆိုတာ
အားလုံး
သိလိုက်ကြတယ်။
ထောင်ထဲမှာ
အလေးထားခံ
ရဆုံးက ၅(ည)၊
လူရှိန်တာက ၃၀၂၊
မုန်းတီးရွံရှာဆုံးက
၃၇၆ လေ။

လား။ ရွံ့ရွာရမလားဆိုတာ
တောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။

လူသစ်ဘိုးတော်အတွက် ရင်
လေးနေမိတယ်။

ပုံစံခန်းတစ်စီးမွှေးလုံးနီ ဘီ
လူးဆိုင်းတီးဖို့ ဟန်ရေးပြင်နေပုံ
က ကြောက်စရာကြီး။

“လာခဲစမ်းတဏှာရူးကြီး၊
ဒီလောက်တောင် (....)
သောင်းကျန်းတာ ပုံစံခန်း
အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ခဏနေတော့ လူသစ်ခါး
ကုန်းပြီး ဝင်လာတယ်။ ခွေးလုံး
နီပြေးပြီးပင် ကန်လိုက်တယ်။
ဘုန်းခနဲ အသံနဲ့အတူ လူသစ်ဘိုး
တော် လွင့်သွားတယ်။ ဒီနောက်
တော့...

ဗဟိုဌာနမနှင့်ညလူတို့ လက်
ထပ်ပွဲ

“ခပ်...”

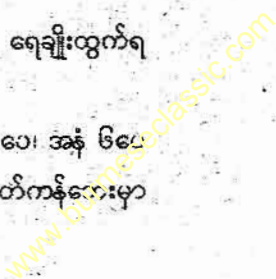
“ချိုး...”

“ခပ်...”

“ချိုး...”

ဒီနေ့ကျုပ်တို့ ရေချိုးထွက်ရ
တဲ့နေ့။

အလျား ၁၀ ပေ၊ အနံ ၆ပေ
လောက်ရှိတဲ့ အုတ်ကန်တေးမှာ

တရားရုံးထွက်ရင်း
 တွေ့ကြုံ ကြိုက်ကြ
 ထောင်တွင်း
 စာပေးစာယူ
 လုပ်ကြရင်း
 လက်ထပ်ဖြစ်သွားတဲ့
 သူတွေတောင်
 ပဲခူးထောင်မှာ
 ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

လူ ၂၅/၃၀ လောက် ရပ်နေ
 တယ်။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပလတ်
 စတစ်ရေခွက်တွေ ကိုင်ထား
 တယ်။

ရေချိုးဘာယာက 'ခပ်'လို့
 အော်လိုက်တာနဲ့ ရေကိုခပ်၊
 'ချိုး'လို့ အော်မှ ရေကိုချိုး၊ ချိုး
 လို့ မအော်မီခပ်ပြီးသားရေကို ချိုး
 ချလိုက်ရင်တော့ နာပြီမှတ်။ ဒါ
 ဟာ ထောင်တွင်းစည်းကမ်း
 ဖောက်ဖျက်မှုပဲ။

ဘာယာရဲ့ လက်သီးတွေ
 တံတောင်တွေ ရင်ဘတ်နဲ့အချိုက်
 ဆီ တစ်ဖုန်းဖုန်းဝင်လာမယ်။
 ပုံစံရပ်ရင် တောင့်သာခံပေရော။
 ဘာယာကတော့ သူကျေနပ်တဲ့
 အထိ ထိုးနေမှာပဲ။

ပဲခူးထောင်ထဲမှာ ရေတွင်း
 တစ်တွင်းပဲရှိတယ်။ သောက်ရေ
 သုံးရေ၊ အိမ်သာရေ အားလုံးဒီရေ
 တွင်းကပဲ။

မနက်စောစော ထောင်စစ်
 ပြီးတာနဲ့ ရေဘာယာနဲ့ သူ့အဖွဲ့
 သားတွေကို အခန်းတွေကနေ
 ထုတ်တယ်။

သူတို့အဖွဲ့က ရေတွင်းက
 ရေငင်တယ်။ အုတ်ကုန် (၂)
 ကန်ထဲ ဖြည့်ပေးတယ်။ မိန်းမ

ထောင်ကိုလည်း ရေပေးတယ်။
 မိန်းမထောင်နဲ့ ပင်မထောင်
 ကို အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီးနဲ့
 ခြားထားတယ်။

အုတ်တံတိုင်းမှာ ရေပိုက်ဝင်
 သာရုံကျပ်လုံးလောက် အပေါက်
 တစ်ပေါက်ဖောက်ထားတယ်။

အပေါက်မှာ ပိုက်သွင်းပြီး
 ရေအဖွဲ့က ရေထည့်ပေးတယ်။
 ရေပေးတဲ့ပိုက်ပေမယ့် ရည်း
 စားစာပေးတဲ့ပိုက်အဖြစ်လည်း
 သုံးကြတယ်။

ပိုက်ထိပ်ဝထဲမှာ စာထည့် ပြီး
 မိန်းမထောင်ဘက်စာပို့တယ်။
 မိန်းမထောင်က စာလည်း အဲဒီ
 ပိုက်နဲ့ပဲ ဝင်လာတယ်။

စာပေးစာယူ နောက်တစ်
 နည်းလည်း ရှိသေးတယ်။
 ကျောက်ခဲကို စာပတ်၊ အုတ်
 တံတိုင်း ကျော်ပစ်ပြီးပေးတဲ့
 နည်း၊ အဲဒီနည်းလည်း သုံးကြ
 တယ်။

တရားရုံးထွက်ရင်း တွေ့ကြုံ
 ကြိုက်ကြ ထောင်တွင်း စာပေး
 စာယူလုပ်ကြရင်း လက်ထပ်ဖြစ်
 သွားတဲ့သူတွေတောင် ပဲခူး
 ထောင်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
 ညဉ့်ငှက်မလေးနဲ့ ညမင်း

သားလေးတို့ရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်း ပဲခူးထောင်ကြီးမေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ရုံးထုတ်ရက်တစ်နေ့၊ တရားသူကြီးရှေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။

မင်္ဂလာဦးညကတော့ အုတ်တံတိုင်းကြီး ခြားလို့ပေါ့။

ကောင်မလေးက အရင်လွတ်သွားတယ်။ သူ့ယောက်ျားဆီ ထောင်ဝင်စာလာလာတွေ့တယ်။ နောက်ပိုင်း ညမင်းသားက ခိုးမှုနဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျပြီး အင်းစိန်ပါ သွားတယ်။

ကျုပ်ထောင်က လွတ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းစုံ စမ်းကြည့်သေးတယ်။ သတင်းမရဘူး။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ အရာရာကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်။

ညဉ့် ၄ က်မလေးနဲ့ ညမင်းသားတို့ရဲ့ ချစ်ခရီး သာယာဖြောင့်ဖြူးဖို့ လူသတ်တရားခံ ကျုပ်က ဆုချွေနေတဲ့အဖြစ်။

ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါကထောင်။

ကျုပ်တို့ထောင်သားတွေမှာ လည်း မေတ္တာတရားနဲ့ပါ။

ယောက်ျားထောင်ထဲ မိန်းမချုပ်မိခြင်း

ထောင်ဆိုတာ မနှစ်မြို့စရာနေရာပါ။

အမှန်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံနေရာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေရာမှာပဲ ဘဝအမောပြေစေတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေလည်း ကြုံတွေ့ကြရတယ်။

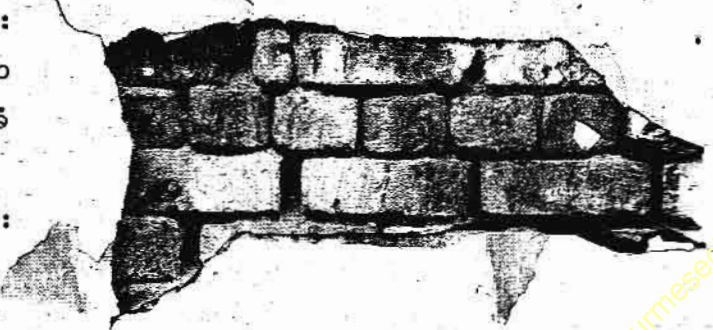
အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေထဲက တစ်ခုကို ကျုပ်ပဲခူးထောင်မှာနေစဉ် ကြုံခဲ့ရတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ရွှေမောဓောဘုရားပွဲတော် ကျင်းပနေတဲ့ကာလ။

ပွဲတော်ကာလဟာ ထောင်

ဝန်ထမ်းတွေ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ ကာလလည်း ဖြစ်တယ်။

ပွဲတော်လုံခြုံရေး ရဲကင်းက တစ်ညကို ၃/၄ခေါက်တ ရားခံတွေလာလာပို့တယ်။ မောင်ရိပ်ခိုခါးပိုက်နှိုက်၊ မူးယစ်ရမ်းကား၊ အစုံပါပဲ။ ပွဲတော်လာ ပြည်သူများ လုံခြုံရေးအတွက် ဖမ်းသင့်တယ်ထင်တဲ့သူ မှန်သမျှကို ဖမ်းပြီးရဲကင်းယာယီ အချုပ်ခန်းမှာ ထည့်တယ်။ (၁၈) ယောက်လောက်ရပြီဆိုရင် ထောင်ကိုလာပို့တယ်။ ရဲကင်းကပို့ပြီး ပြန်သွား ထောင်ဝန်ထမ်းက တစ်ဦးချင်းစစ်ဆေးပြီး အဆောင်၊ အခန်းတွေထဲပို့၊ လူတောင် မကုန်သေးဘူး။ ရဲကင်းက နောက်ထပ်လာပို့၊ ဒီလိုနဲ့ မိုးလင်းသွားတယ်။ တာဝန်မှူးနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရဘူး။ အဲဒီနေ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းညလုံး

ပေါက်ပဲ။ ပြဿနာက နောက် တစ်နေ့ နံနက်မှာ စတယ်။

“ယောက်ျားထောင်ထဲမှာ မိန်းမလို မသင်္ကာစရာ တစ်ယောက် တွေ့ရတယ်လို့ ဘာယာချုပ်ဟန်အေးလေးက တာဝန်မှူးကိုသတင်းပို့တယ်။

တာဝန်မှူး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ အမဆို ခြင်မတောင် သန်းခွင့်မရှိတဲ့ ယောက်ျားထောင်ထဲ မိန်းမ ရောက်ရတယ်လို့။

ရဲမေခေါ်ပြီး စစ်ကြည့်တော့ ဟုတ်နေတယ်။ ယောက်ျားလျာ

လေး အသက် ၁၇ လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။

ဆံပင်ကလည်း ယောက်ျားကေ၊ ဝတ်တာကလည်း စွပ်ကျယ်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ပုဆိုးနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ စကားပြောတော့လည်း ယောက်ျားလိုပဲ။ အသံကလေး သေးသေးစူးစူးပေမယ့် ဘယ်သူမှ မိန်းမလိုမထင်ဘူး။

ဘာယာချုပ်က ချေးပုံထမ်းခိုင်းမလို့၊ သေးသေးသွယ်သွယ်လေးမို့ သနားတာနဲ့ ရေအဖွဲ့ထဲ ထည့်လိုက်တာ၊ ရေခွဲရင်း ရေလောင်းရေချိုးခွင့်ရလို့ အင်္ကျီ

ချွတ် အလုပ်လုပ်ကြတဲ့အထဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ အင်္ကျီနဲ့ ချွတ်ခိုင်းတော့လည်း မချွတ်ဘူး။

အဲဒီကနေ မသင်္ကာဖြစ်တာ အချိုးအဆက်ကလည်း မိန်းမနဲ့ တူတဲ့အတွက် တာဝန်မှူးဆီ သတင်းပို့လိုက်တာ။

သူ့ကိုပွဲတော်ရဲကင်းက မှောင်ရိပ်ခိုနဲ့ ဆွဲလာတာ၊ အမည်ကိုဆွေးအဖေမှာမည် ဦးဘယ်သူ၊ နေရပ်ဘယ်က ဒီလိုပြောတယ်။

ထောင်ရောက်လို့ ဝန်ထမ်းက မေးတော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။

တစ်ခုရှိတာက ထောင်ထဲကို မထည့်မီ လူတိုင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုရှာဖွေလေ့ရှိတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ရာ ပါသွားမှာစိုးလို့။

အဲဒီနေ့ကျမှ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းနေတဲ့ ဝန်ထမ်းက ရှာဖွေရေးမလုပ်ဘဲ ထောင်ထဲထည့်လိုက်တာ။

ကောင်မလေး ကံကောင်းသွားတာ တစ်ချက်က သူပုံစံခန်းထဲ အသွင်းခံရတော့ သူ့ရှေ့မှာ အယောက် ၂၀ရောက်နေပြီ။ တန်းစီးမွှေးလုံးနီနီ သူ့လက်ထောက်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ပုံစံ

မပေးနိုင်တော့ဘူး။

တစ်ညလုံး အခန်းထဲမှာသူခိုး
တွေ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ ခေါင်း
ကျောနဲ့ အတူ အိပ်ခဲ့ရတာ။

မိန်းမမှန်း သိလို့ကတော့
ပြဿနာမှ တကယ်ပြဿနာ
ပြဿနာ အကြီးကြီးပဲ။

ရဲကြောက်တဲ့တရားခံ

ကျုပ်ကို ခင်တဲ့ ရဲတစ်
ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ ရဲမှာ
ဘာပြဿနာဖြစ်ဖြစ် ရှင်းလို့ရ
တယ်တဲ့။ ကျားလာရင် အသား
ကျွေး၊ ဆင်လာရင် ကြိပေးရုံ
ပဲတဲ့။ အဲ တရားခံပြေးရင်တော့
ဘယ်သူမှ ကယ်လို့ မရဘူး။
အချုပ်ထဲဝင်ရုံပဲတဲ့။

ရိုသေးတယ် နောက်တစ်ခု။
ရဲတစ်ရာပြုတ်ရင် ကိုးဆယ် က
တရားခံကြောင့်တဲ့။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်
တယ်။

ဆေးရုံကြီးအချုပ်က တရား
ခံထွက်ပြေးမှုဖြစ်တယ်။ အချုပ်
အိမ်သာခန်း အမိုးကိုဖောက်ပြေး
တာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး တရားခံ။

သိပ်မကြာဘူး။ ကျုပ်တို့ကို
စောင့်တဲ့ရဲလေးယောက်၊ ကျုပ်

တစ်ညလုံး
အခန်းထဲမှာ
သူခိုးတွေ
ခါးပိုက်နှိုက်တွေ
ခေါင်းတွေနဲ့အတူ
အိပ်ခဲ့ရတာ။
မိန်းမမှန်း
သိလို့ကတော့
ပြဿနာမှ
တကယ်ပြဿနာ

တို့နဲ့ ဘဝတူလာဖြစ်တယ်။ ပုံစံ
ခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။

အရင်က သူတို့ရှေ့မှာ တန်း
စီးမွေးလုံးနီပုံစံနဲ့ နေရတယ်။

အခုတန်းစီးမွေးလုံးနီရှေ့မှာ
သူတို့ပုံစံရပ်နေရပြီ။

တရားကျဖို့ သိပ် ဘင်း
တယ်။

နောက်တစ်ခါ ဖြစ်တာက
တရားခံမှားလွတ်တာ။

မူးယစ်ဆေးဝါးမူ တရားခံ
ကုလားညီနောင်၊ နာမည်က
လည်း ဆင်တူ၊ အဖေနာမည်တူ၊
အမူတူ၊ နေရပ်တူ၊ ရုပ်ကလည်း
အတူတူပဲ။

တရားရုံးက အစ်ကိုကို စွဲ
ချက်မတင်မီ လွှတ်လိုက်တယ်။
ရဲက အစ်ကိုကို မလွှတ်ဘဲ ညီ
ကို မှားလွှတ်လိုက်တာ။

နောက်တစ်ဖက် ရုံးထွက်ဖို့
တရားခံနာမည်ခေါ်မှ သိတယ်။
ကံကောင်းချင်တော့ ညီကလည်း
အစ်ကိုကိုတွေ့ဖို့ ရောက်လာ
တယ်။

ဒီတော့မှ ညီကို အချုပ်ထဲ
ပြန်ထည့်၊ အစ်ကိုကို လွှတ်လုပ်
လိုက်ရတယ်။

တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပြီးသွား

လို့ပေါ့။ အထက်အဆင့်ဆင့်က သာသိရင် တာဝန်ကျရဲတွေ နိုင်ငံ တော် ထံမင်းနဲ့ နှစ်ပါးသွားရ မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။

ထောင်ထဲရောက် ပီယဆေး ပိုင်ရှင်

ပဲခူးထောင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပီယဆေးပိုင်ရှင် ဦးလုံးရဲ့ အဖြစ် ကလည်း ရယ်ရခက် ငိုရခက် ပါ။

ကျုပ်တို့ ပုံစံခန်းကို သူ ရောက်လာတာက ရိုက်မှုနဲ့။

အသက်က ၅၀ လောက်၊ ခေါင်းလည်း နည်းနည်းဖြူနေ

ပြီ။ သူ့ခမြာစကားအရတော့ မိန်းမတော်တော် စွဲတယ်ဆိုပဲ။

သူ့မှာ ပီယဆေးရှိတယ်တဲ့။

ပီယဆေးအသုံးပြုပြီးပြောရင် ဘယ်မိန်းမဆို သူ့ကိုကြွေသတဲ့။

အမှုဖြစ်တာကလည်း ဦးနဲ့ သမီးရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းကြောင့် ဦးလုံးမှာ မဖော်ကြီး ရှိပြီးသား။

သမီးရဲ့အစ်ကိုတွေက ဦးကို လာပြီး ရန်ပြုတယ်။ ဦးက ပြန် လည်ခုခံရာကနေ အမှုဖြစ်ရတာ တဲ့။

ကျုပ်က “ပီယဆေး ဘယ် မှာလဲ” လို့ မေးတော့ အိမ်မှာ ဝှက်သိမ်းထားခဲ့တယ်တဲ့။

ရုံးချိန်း နှစ်ချိန်းလောက်မှာ ဦးလုံးအာမခံရပြီး ထောင်က ထွက်သွားတယ်။

တစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာ တယ်။ ထောင်ထဲပြန်ရောက်လာ တယ်။ ဒီတစ်ခါ လူသတ်မှုနဲ့။

မယားကြီးနဲ့ စကားများပြီး အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ပစ်လိုက်တာ၊ ဦး ဆက်ကွဲပြီး သေသွားလို့တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့ စကားများ ကြတာလဲ”

ကျုပ်မေးကြည့်တော့ သူပြန် ဖြေတယ်။

“ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ပီယဆေးကို တွေ့ပြီး သူကအလုပ်ဖြစ်နေ တယ်လေ” တဲ့။

ဪ ဦးလုံး ဦးလုံး...

သူ့ကျတော့ အငယ်နဲ့ အနောင်းနဲ့ မြာစွဲတာကိုပဲ ဂုဏ် ယူနေတယ်။

မိန်းမကျတော့ ရက်ရက်စက် စက် အသက်သေတဲ့အထိ လုပ် ရက်တယ်။

မှတ်သားလောက်ပါပေရဲ့။

ဝဲဂေါ်လီနဲ့ ဘာမီတွန်

ဝဲနဲ့ထောင်သား၊ လင်မယား ဘဲ။

ထောင်ထဲနေဖူးရင် ဝဲပေါက် ဖူးရမယ်။

ဝဲမပေါက်ဖူးရင် ထောင်ထွက် အမည်မခံနဲ့။

ထောင်သား ၁၀၀ ရှိရင် ဝဲ ပေါက်တဲ့သူ ၁၅၀ ရှိတယ်။ ပို တဲ့ ၅၀က ဝန်ထမ်းတွေ။ အဲဒီ လောက်ဆိုတဲ့ဝဲ။

အပြင်လောကမှာ သန့် (၄) သန့် ရှိပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ ဘာသန့်မှမရှိဘူး။ စားလည်း ဒီ နေရာ၊ အိပ်လည်း ဒီနေရာ၊ အမှောင်ခန်းထဲမှာ ရေကို ခွက်

ချင်နဲ့ချိုးရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်
တစ်ကိုးရေ သန့်ချင်လို့ရမလဲ။
သောက်ရေသန့်မရှိဘူး။ မိလ္လာ
စနစ်ကလည်း အရမ်းညံ့။ ထောင်
သားတွေမှ ဝဲမပေါက် ရင်
ဘယ်သူပေါက်မလဲ။

ထောင်ကပေးတဲ့ ဆေးလိမ်း
တော့လည်း ပိုးကိုအားဆေးကျွေး
တဲ့အတိုင်း၊ ဝဲကပိုပိုပြီး ကြွလာ
ပွားလာတယ်။

ကျုပ်တို့ကို နှစ်ပတ်တစ်
ကြိမ် ကျန်းမာရေး လာစစ်ပေး
တယ်။ ဆရာဝန် ဒါမှမဟုတ်
ကျန်းမာရေးမှူးလာတယ်။

ထောင်မှာ အဖြစ်အများဆုံး
ရောဂါက ဝဲ။ ဒုတိယလိုက်ကာ
က ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာတွေ မရှိသေး
စကား ထောင်ထဲမှာ ဂေါ်လီ
ထည့်ကြတာလည်း ဖက်ရှင်
တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ ငယ်ပါ
အရေပြားကို မြိနေအောင် သွေး
ထားတဲ့ ဆယ်ပြားစနဲ့ခွဲ၊ ဖန်ဂေါ်
လီလုံးလေးတွေ ထည့် ကြတာ။
တချို့ ၄-၅ လုံး။ အရက်ပျံ့
အနာကျက်ဆေး ကောင်းကောင်း
မသုံးနိုင်တော့ ခွဲထားတဲ့ အနာ
ရောင်ရမ်းပြီး ပြဿနာ တက်
ကုန်ကြတယ်။ တက်ကာမှတက်

ရော၊ ထည့်နေကြတုန်းပဲ။ ဖန်
ခွက်လက်ကိုင်ကိုင်ကိုဂေါ်လီဖြစ်
အောင် သွေးခတောင် ၅၀ ကနေ
၁၀၀ တက်သွားတယ်။

ဘယ်သူဘာရောဂါ ဖြစ်ဖြစ်
ဆေးပေးတဲ့သူကတော့ ဘာမီ
တွန်တစ်ပြားပါပဲ။ အချို့က နှစ်
ခါပြန်တန်းစီပြီး ဘာမီတွန် နှစ်
ပြားရအောင် လုပ်တယ်။

ဘာမီတွန် နှစ်ပြားကို ဆေး
လိပ်တစ်လိပ်နဲ့ ဒိုင်ခဲလဲနေတဲ့သူ
ရှိတယ်။

မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲမှုနဲ့ ရောက်
လာတဲ့ ကောင်တွေ၊ မူးယစ်
ဆေးအစား ဘာမီတွန်စားကြ
တာ။ တချို့ ၁၅ ပြား၊ တချို့က
အပြား ၂၀တဲ့။ အံ့ဩစရာပဲ။

ကျုပ်တို့အိမ်နားက ဒေါ်ကြည်
ကြီး ဘာမီတွန် ၃ ပြားစားပြီး
၃ ရက်လောက် မထ နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီကောင်တွေကို ကြည့်ပြီး
ကျုပ်စိုးရိမ်မိတယ်။ လန့်လည်း
လန့်တယ်။

ကျုပ်ကသာ လန့်နေရတာ။
ဒီကောင်တွေကတော့ ဘာမီတွန်
နဲ့ တွေ့ပြီး နတ်သမီးလေးတွေ
နဲ့ ငြိမ့်လို့။

ထောင်ညီမျှခြင်း ငရဲဘုံ

ကျုပ်ထောင်ကို ပြန်မရောက်
တာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်သွား
ပြီ။

ကျုပ်တို့လွတ်ပြီး သိပ်မကြာ
ခင်မှာပဲ ထောင်ကို အကျဉ်းဦး
စီးဌာနက လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူ
လိုက်တယ်လို့ ကြားရတယ်။

ထောင်အုတ်နံရံကြီးတွေကို
ကျုပ်မမြင်ချင်ဘူး။ ထောင်ထဲမှာ
နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေဟာ ကျုပ်
အတွက် ငရဲဘုံကိုဖြတ်သန်း နေ
ရတဲ့နေ့တွေပါပဲ။

အဲဒီကာလကို အိပ်မက်ဆိုး
ကြီးတစ်ခုလို့ပဲ ကျုပ်ယူဆတယ်။

လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကြားက အဆင့်
တစ်ဆင့် အဖြစ် ပြုမှုနေထိုင်ခဲ့ရ
တဲ့ ထောင်တစ်ခေါက်ဟာ ကျုပ်
အတွက်တော့ မသာဆယ်ခေါက်
သွားရသလိုပဲ ထင်မှတ်မိပါ
တယ်။

မောင်မိုင်းညို(ချောင်းဦး)

တစ်ခါတစ်ရံ
အိမ်ထဲမှာ
အိပ်နေရင်
အိပ်မက်
တွေ့ရတယ်
အိပ်မက်
တွေ့ရင်
အိပ်မက်
တွေ့ရင်

(၁)

မူလတန်းအရွယ်

ကျွန်ုပ်သည် ကိုလိုနီခေတ်
 ၌ မူလတန်းကျောင်းသားအထိ
 ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။ ၁၃၀၀
 ပြည့် အရေးတော်ပုံနှင့် တိုးခဲ့ရ
 သည်။ ဗိုလ်အောင်ကျော် အရေး
 အခင်းနှင့် ကြုံ၍ ကျောင်းသား
 သပိတ်စခန်းဝင်ခဲ့ရသည်။ ကိုလို
 နီ ကျွန်ခေတ်ဖြစ်သော်လည်း
 ထိုက်သင့်သော ဒီမိုကရေစီနယ်
 ချွေက ပေးခဲ့သည်။ ငိုင်းရင်းသား
 ချင်း ပို၍ကွဲရန် ပို၍ပြဲရန် ရည်
 ရွယ်ဟန်တူပါသည်။

ဥပမာ - ကျွန်ုပ်တို့အား
 ကျောင်းသားကြီးများက သင်ပေး
 သည့်အတိုင်း သပိတ်စခန်းတွင်း
 (ဘမော်၊ ဘမော်၊ အို အို၊ ဘဦး၊
 ဘဦး ရှူး၊ ရှူး၊ ငစော၊ ငမော
 သေပါစေ) ဟူ၍ အော်ဆဲသော်
 လည်း မည်သည့်ပုလိပ်ကမျှ
 လာ၍ မတားပါ။ မဖမ်းပါ။

ဒါတွင်မက ညနေပိုင်းတွင်
 ဖျာလိပ်ခေါင်းကြီးအား ဒေါက်တာ
 ဘမော်၏အဝတ်အစားများ ဆင်

တောင်တွင်းကြီး ဦးတင်လှိုင် (BA, BL, BJS)

တရားဥပဒေနှင့်လောကပါလ သစ္စာတရား

ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးပန်းပွင့်လန်းပါစေ

တူအောင် ချုပ်ပေးပြီး ဘမော် မသာချာသည်ဟုဆိုကာ တောင်တွင်းကြီးသီရိလင်္ကာသို့ ကျောင်းသားများ ပို့ဆောင်ပြီး ကြေညာကြသည်။ ယင်းကိစ္စကို တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ဒေါက်တာဘမော် ကိုယ်တိုင် နယ်လှည့်စည်းရုံးခဲ့စဉ်က မိန့်ခွန်းပြောရာတွင် “မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေ ငါ့ကို ယကြာချေပေးသည့်အတွက် ငါကတော့ အသက် ရာကျော်ရည်မှာပဲ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ” ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျောင်းသားများကို မိန့်ခွန်းပြောသွားပါသည်။ ကိုလိုနီခေတ်နှင့် ကိုလိုနီဒီမိုကရေစီအား ထင်ယောင်မြင်ယောင်မိသေးပါသည်။

ထို့နောက် ၁၉၄၁ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဥရောပ၌ မဟာမိတ်တို့သည် ဟစ်တလာခေါင်းဆောင်သည့် ဂျာမန်တပ်မတော်အား အရှုံးကြီး ရှုံးနေချိန် လူဦးရေတိုးတက်များပြားလာခြင်းကို စစ်တိုက်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုသည့် ဂျပန်ဘုရင်နှင့် စစ်အစိုးရသည် “အရှေ့အာရှတိုက်သားများ သာတူညီမျှ ကောင်းစားရေး” ဟု ဟစ်ကြွေး၍ တမီးထလောင်ပါသည်။

ဤသည်ကို ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီတို့က မြန်မာနိုင်ငံသားများအား ခြောက်လှန့်သည့်သဘောဖြင့် မြို့တိုင်း မြို့တိုင်းရှိ လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့အား နှက်တိုင်း မြို့

ကို လှည့်ပတ်၍ စစ်အင်အား ပြုခိုင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ် ဗြိတိသျှအစိုးရအား မုန်းတီးသည့် စိတ်ဖြင့် ကျောင်းသားကြီးတွေ သင်ပေးသည့်အတိုင်း ...

“စစ်တပ်တွေရယ်၊ ပုလိပ်တပ်တွေရယ် xxx ဘယ်လို သုံးသုံးကွယ် xxx ဒို့ရဲဘော်တစ်စုမှာ ကွယ် သွေးစည်းလို့ xxx ယှဉ်တိုက်မယ် xxx ခိုက်မယ်xxx”

“အင်းစိန်ထောင်ကြီး ချဲ့ချဲ့ သာယာဝတီထောင်ကြီး ချဲ့ချဲ့ အမေက မွေး၊ ထောင်က ကျွေးဟေ့။ လွတ်ရေးမခက်ပါ။ မှချ လွတ်လပ်ရေးရမှာ”

ဟူသော သီချင်းများကို

အသက် (၁၀) နှစ်အရွယ် ကျွန်ုပ်
က အင်အားပြနေသော စစ်ပုလိပ်
တွေဘေးမှ အော်ဆိုနေရာ ကျွန်ုပ်
၏ အဘွားက ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကို
လိမ်ဆွဲပြီး “ပါးစပ်ပိတ်စမ်း။
တော်ကြာ ပစ်သွားလိမ့်မယ်။ နှင်
တို့ သခင်တွေ၊ ခေါင်းဆောင်တွေ
ဘာရှိလို့တုံး။ ခုံဖိနပ်မြီးတိုနှင့်
ပင်နီအင်္ကျီစုတ်ပဲ ရှိတာ” ဟု ပြော
ပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်၏လက်အား
ဆောင့်ဆွဲခေါ်လာပြီး နောက်တစ်
နေ့ နံနက် နတ်မောက်ရထားဖြင့်
မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပါတော့
သည်။

(၂)

နတ်မောက်သပိတ်စခန်း

ကျွန်ုပ်မှာ တောင်တွင်းကြီး
ကျောင်းမှ နိုင်ငံရေးပိုး ကူးစက်
လာပါသည်။ နတ်မောက်ရောက်
သောအခါ နတ်မောက်ကျောင်း
သား သပိတ်ခေါင်းဆောင်
ကိုကျော်(ဗိုလ်ဘုန်းကျော်) (ဂျပန်
ခေတ်၊ စစ်ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်း၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး)
နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပါသည်။
သပိတ်စခန်းတွင် ဆန္ဒပြခွင့် ပြု
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလိုလို

မူလတန်းကျောင်းသားသပိတ်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွားပါသည်။
(၁၀) နာရီခန့်ရှိသောအခါ အလွန်
ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာပါသည်။
သို့အတွက် ကျောင်းပေါက်ဝ
တွင် ခင်းထားသော ဖျာကြမ်းပေါ်
တွင် သပိတ်ကျောင်းသားများ
အားလုံး ပိုးလိုးပက်လက် လှန်
ကုန်ကြပါသည်။

မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော
ထောင်မှူးကြီးကတော်

ထိုအခြင်းအရာကို ကြိုတင်
မြင်ထားသော ထောင်မှူးကြီး
ကတော် ဒေါ်မမကြီး (ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး ဒေါ်စောမူ၏အမေ)
သည် ထမင်းပူပူနွေးနွေး၊ တောင်း
ကြီးများနှင့် သယ်လာပြီး ၎င်း
ပျောရွက်များ ခင်းပေးကာ ငါး
သေတ္တာနှင့် ကြက်သွန်နီသုပ်၊
ရှောက်ရည်ဆမ်းထားသော ဟင်း၊
ပဲဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ချကျွေးရာ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အလွန်ဆာ
လောင်နေချိန်ဖြစ်ပါ၍ ထမင်း
ထည့်လာသော တောင်းကြီးများ
မှ အကျန်ထမင်းကိုပင် ခွာစားနေ
ကြပါသည်။
ထိုအချိန်တွင် မူလတန်း

ဆရာ ကိုအောင်ဖုန်းခေါင်းဆောင်
၍ သပိတ်တားနေသော ကျွန်
တော်တို့ မူလတန်းကျောင်းသား
များအား လူစုခွဲသည့်အနေဖြင့်
အစိုးရဝန်ထမ်း၊ သားသမီး၊
ကျောင်းသားများနှင့် ရင်ဝများသို့
တက်နင်းပါသည်။ ထမင်းစားပြီး
စဖြစ်၍ မသက်သာကြပါ။
ကျောင်းသားများကို ရင်ဝ တက်
နင်းသော မူလတန်းဆရာ ကို
အောင်ဖုန်းအား သပိတ်ခေါင်း
ဆောင် ကိုကျော်က ဆွဲထိုးပါ
သည်။ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန်
ထိုးကြိတ်ပွဲဖြစ်ရာသို့ ပုလိပ်များ
ရောက်လာပြီး ကျောင်းသား
ခေါင်းဆောင်ကိုကျော်အား လက်
ထိတ်ခတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ
ထောင်မှူးကြီးကတော်က “ကျွန်မ
ကို လက်ထိတ်ခတ်ပါ။ မောင်
ကျော်မှာ အပြစ်မရှိပါ” ဟု ထိုစဉ်
က နတ်မောက်မြို့တွင် အုပ်စု
သော ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့အကြီးဆုံး
ရဲအုပ်။ (ထိုစဉ်ကအခေါ် တိုက်
ပိုင် ရဲမှူး)ဦးလူထွားအား ပြောပါ
သည်။ ဦးလူထွားက အားလုံးကို
လွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို
အခြင်းအရာကား ကိုလိုနီခေတ်
က အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါသည်။

ခါးတွင်
ချိတ်ထားသော
ပစ္စတိုကို
ဆွဲထုတ်၍
“ ဗျို့
ကိုအောင်ဖုန်း
ခင်များ
မေ့သွားပြီလားဗျ။
သမိတ်တားနေတဲ့
ဒီကလေးတွေကို
ရင်ဝတက်နင်းတာ
မှတ်မိသေးလား ”

နိုင်ငံရေးသံသရာ
မြန်မာနိုင်ငံတော်သို့ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်
ကြီးသည် ဂျပန်တပ်မတော်များ
နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာချိန် ကျွန်
တော်တို့မြို့တွင် အစိုးရဌာနများ
ပြန်လည်မဖွင့်သေးပါ။ နတ်
မောက်မြို့အထွတ် မကွေးကား
လမ်းဘေးရှိ စစ်ကားအပျက်များ
ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်
များ ကစားနေစဉ် မကွေးဘက်မှ
ဂျပန်စစ်သား၊ တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့်
အတူ နတ်မောက်ကျောင်းသား
ခေါင်းဆောင် ကိုကျော်တို့က ရှေ့
ဆုံးမှ အစိုးရလှန်ထားသော ဖွဲ့ဒ်
အမျိုးအစား ဆလွန်းကားဖြင့် ချီ
တက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွား
သောအခါ ကျောင်းသားသခင်
များက ကားပေါ်တင်ခေါ်၍ မြို့
ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ မိဘအိမ်ရှေ့တွင် ထိုး
ရပ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ
ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် ကပ်လျက်
ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
ဘီလပ်ရည်များ သောက်ကြပါ
သည်။ ကျွန်ုပ်၏မိဘများက ဝမ်း

သာအားရ ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။
ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်
ဘဲ မူလတန်းကျောင်းဆရာ ကို
အောင်ဖုန်းတစ်ယောက် ကုလား
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း လက်
ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေသည်ကို
ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကို
ကျော်က မြင်တွေ့သွားပြီး ခါး
တွင် ချိတ်ထားသော ပစ္စတိုကို
ဆွဲထုတ်၍ “ ဗျို့ ကိုအောင်ဖုန်း
ခင်ဗျားမေ့သွားပြီလားဗျ။ သပိတ်
တားနေတဲ့ ဒီကလေးတွေကို
ရင်ဝတက်နင်းတာ မှတ်မိသေး
လား ” ဟု ကျွန်တော်တို့အား
ညွှန်ပြပြီး မေးပြောပြောပါသည်။
ပါလာတဲ့ ဂျပန်တွေကို “ ခင်ဗျား
ဟာ အင်္ဂလိပ်စပိုင်ဟု ကျွန်ုပ်
တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရင်
ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားမလဲ ” ဟု
ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှ
ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေပေးမှ ပြီးသွား
ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏
နိုင်ငံရေးသည် ဘဏ္ဍစံပြန် ကျား
တစ်ပြန် သံသရာလည်နေကြ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏
မျိုးဆက်များအား လက်ကိုင်ကိုင်
တပ်ဖွဲ့ဖြစ်သော တပ်မတော်သို့

ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် အမြဲတမ်း တိုက်တွန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖော်ပြပါဇာတ်လမ်းမှာ ဇနီး ဖြစ်သူ၏ မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူအား ဘွဲ့ရပြီးလျှင် တပ်မတော် ဗိုလ်သင်တန်းသို့ ဖြေဆိုခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်အောင် တစ်ယောက် တပ်မ(၇၇)လက်အောက်မှ ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၅)တွင် တပ်စုမှူးအဖြစ် ဗိုလ်သင်တန်း တက်ပြီး အမှုထမ်းရပါတော့သည်။

ဗမာတပ်မတော်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁)

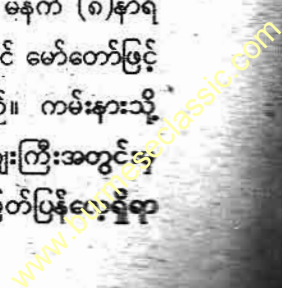
ဗိုလ်အောင်မိခင်မှာ ကျွန်ုပ် ယောက္ခမကြီး၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်ပါသည်။ အောင်လံမြို့ဇာတိဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းမှာ ဗမာတပ်မတော် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁) အရာခံဗိုလ်၊ ဗိုလ်သိန်း (အမည်ပြောင်းထားပါသည်) ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဗမာ့ တပ်မတော် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁) မှာ သရက်မြို့ တော်စတယ် ခေါ် ကလေး အကျဉ်းထောင်ဟောင်း နေရာတွင် တပ်စခန်းချထားပါသည်။ ယခု အမှတ် (၄၄) ခြေ

လျှင်တပ်ရင်း နေရာဖြစ်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူး စိန်တင် (ဗ.ပ.က လက်နက်ချ) ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းသည် အမှတ် (၁) ဗမာ့ တပ်မတော် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံး တောခို သွားသောအခါ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးများကို အောင်လံမြို့ သရက်တော ရပ်ကွက်တွင် ထားခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိန်းနှင့်ဇနီး ဒေါ်ကြင်ပိုင်တို့တွင် အကြီးဆုံး သမီး တင်တင်ရီ၊ အလတ်သမီး ခင်ခင်ကြည်နှင့် သားအငယ်ဆုံး ဗိုလ်အောင်တို့ ပေါင်း (၃)ဦးသာ ရှိ ပါသည်။ ဒေါ်လေးမှာ ရိုးရိုး ကုပ်ကုပ် စီးပွားရေးကိုသာ ရှာကြံစားသောက် တတ်သူဖြစ်ပြီး မည်သည့်နိုင်ငံ ရေးကိုမှလည်း နားမလည်။ ကလေးတွေ၏ စားဝတ်စနုစေး၊ ပညာရေးကလည်း ရှိသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗိုလ်သိန်းတော့ခို ရာနောက်သို့ လုံးဝလိုက်ပါခြင်း မပြုသည်သာမက ဆိုရှယ်လစ်လည်း နားမလည်၊ ကွန်မြူနစ်လည်း နားမလည်၊ မည်သူက မည်သို့ပြောစေကာမူ မိမိ၏ ခင်ပွန်း ဗိုလ်

သိန်းအကြောင်း ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် ဘာမျှမပြော။ နေ့စဉ် ညစာများကို မှန်မှန် စားသောက် နိုင်ရန်အတွက် စီးပွားရှာဖွေနေရ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် အောင်လံမြို့ ဈေးကြီး အတွင်းတွင် အထည်ရုံတန်း၌ သမီးအကြီးက အထည် ရောင်းသည်။ သမီးငယ်က စက်ချုပ်သည်။ ဒေါ်လေးက ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီး သမီးများ ဈေးရောင်းသည့်နေရာသို့ နေ့စဉ် ထမင်းလာဖို့ရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် သရက်မြို့၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏လက်အောက် သရက်မြို့နယ်တရားသူကြီးနှင့် အချိန်ပြည့် ရတက်ရာဇဝတ်ဘုရားသူကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံရသဖြင့် အောင်လံမြို့ရှိ ဇနီး၏ ဆွေမျိုးများက အမေပေးထားသော တိုက်အိမ်တစ်လုံးရှိရာ ဇေယျဝတီရပ်ကွက်တွင်နေပြီး ရုံးတက်ပါသည်။ မနက် (၈)နာရီခွဲ သမဝါယမပိုင် မော်တော်ဖြင့် ရုံးတက်ပါသည်။ ကမ်းနားသို့ ဆင်းတိုင်း ဈေးကြီးအတွင်းမှ ဖြတ်သွား ဖြတ်ပြန်လာရုံရာ

အနည်းငယ် စောနေလျှင် ဒေါ်လေးတို့ အထည်ဆိုင်သို့ဝင်၍ စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိပါသည်။

တစ်နေ့သော မနက် (၈) နာရီခန့် ကမ်းနားဆိပ် မော်တော်သို့အသွား အထည်ရုံတန်းတွင် ဒေါ်လေးဒေါ်ကြင်ပိုင်က ...

“တူမောင်ရေ ... မနက်မနက် (၈)နာရီလောက် ဒေါ်လေးတို့အိမ် မလာနိုင်ဘူးလား။ မင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေသလား”

ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ဒေါ်လေး ဘာကိစ္စများလဲဟင်။ မနက်ဖြန်ခါ စနေနေ့။ နေ့ဝက်ရုံးတက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တရားသူကြီးပဲ။ မတက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိစ္စကိုသာပြောပါ”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“ခ.လ.ရ (၄၄) တပ်ရင်း များက အကြောင်းကြားစာ လာတယ်။ တောခိုနေတဲ့ မင်းဦးလေး သိန်း ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲလာရင်း နိုင်ငံတော်အစိုးရ ခွင့်ပြုချက် အရ သားမယားများကို လာတွေ့မှာတဲ့။ အဲဒါ မင်း ရှိတော့ကောင်းတာပေါ့။ တို့ မိသားစုက

ဘာမှမပြောတတ်ဘူး။ လာမယ် မဟုတ်လား” ဟုမေးသဖြင့် ...

“ဟာ ... လာမှာပေါ့။ ဦးလေးသိန်းကိုလည်း တွေ့ချင်နေတာ အတော်ပဲ။ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်နော်”

ဟု ပြောပြီး မော်တော်ထွက်ရန်အချိန် နီးနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းနားလမ်းသို့ အပြေးဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။

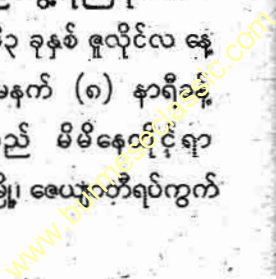
ကိုယ်ရဲတော်တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်သိန်း

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁၁) ရက်နေ့တွင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်လွန်ရေးကောင်စီသည် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားတစ်ရပ်ကို တိုင်းပြည်သို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်ပါသည်။ အဓိကအားဖြင့် အချက်ကြီး (၆)ချက်ကို ကြေညာသွားပါသည်။ (ပြည့်စုံစွာ သိလိုပါက သခင်သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ၊ ပထမတွဲတွင် ဖတ်ရှုစေလိုပါသည်။) အဆိုပါကြေညာချက်အရ ဇူလိုင်လတွင် အဝေးရောက် (ဗ.က.ပ) များကို ရဲဘော်အောင်ကြီး ခေါင်း

ဆောင်၍ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းအဖွဲ့တွင် သခင်သန်းထွန်း၏ ဗဟိုဌာနချုပ် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့၊ တပ်မှူး (သို့မဟုတ်) ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ကိုယ်ရဲတော်တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်သိန်း (ဦးလေးသိန်း)လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တော်လှန်ရေးအစိုးရက ဆွေးနွေးပွဲမစမီ နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာနေခဲ့ရသော ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ပေးသဖြင့် ဦးလေးသိန်းကို အောင်လံမြို့သို့ တပ်စတော်မှ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲသို့ လာရောက်ကြသော တောခိုခေါင်းဆောင်တိုင်းအား နိုင်ငံတော်အစိုးရက သားမယား၊ ဆွေမျိုးများနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုပါသည်။ လုံခြုံစွာ လိုက်လံပို့ဆောင်ပါသည်။

ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရာဝယ်

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ နေ့တစ်နေ့ မနက် (၈) နာရီခန့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိနေထိုင်ရာ အောင်လံမြို့၊ ဇေယျာတီရပ်ကွက်

မြောက်ပိုင်းမှ စက်ဘီးစီးနင်းပြီး ဒေါ်လေးတို့နေထိုင်ရာ သရက် တောရပ်ကွက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ချင်းနင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေး တို့အိမ်မှာ သရက်တောရပ်ကွက် ဧရာဝတီမြစ်၊ အရှေ့ဘက်ကမ်း ပါးပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထား သော (၂)ထပ်ပျဉ်ထောင် ပျဉ် ခင်း၊ သွပ်မိုးအိမ်လေး ဖြစ်ပါ သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရသဖြင့် ထက် အောက်စုန်ဆန်နေသော လှေလေး များ၊ မော်တော်များ၊ သင်္ဘော များကို မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်ုပ် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သောအခါ မိမိခင်ပွန်းအား ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်နေသော ဒေါ်လေးက ...

“ဟယ် ... ငါ့တူတကယ် လာတယ်နော်။ အမလေး ဝမ်း သာလိုက်တာ။ သမီးတို့ရေ ... ငါ့တူထိုင်ဖို့ ပက်လက် ကုလား ထိုင် ချပေးလိုက်။ ကော်ဖီပူပူ လေး ဖျော်တိုက်လိုက်။ ပြင်ထား တဲ့ ဆီချက် ခေါက်ဆွဲလေးလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါ” ဟု ပျာပျာ သလဲ ပြောနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပျော်စေ ပျက်စေသောသဘော

**တောခို
ခေါင်းဆောင်တိုင်းအား
နိုင်ငံတော်အစိုးရက
သားမယား၊
ဆွေမျိုးများနှင့်
ထွေဆွဲခွင့်ပြုပါသည်။
လုံခြုံစွာ လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပါသည်။**

ဖြင့် ...

“ဒေါ်လေး သိမ်ဝမ်းသာ ပြီး ရင်တွေခုန်နေသလားဟင်။ ဦးလေးသိန်းနဲ့ တွေ့ရင် ဘာတွေ ပြောကြမှာလဲဟင်။ ဒေါ်လေးတို့ အပျိုလူပျိုဘဝကန်တော့အုပ်တင် တုန်းကလိုများ ရင်တုန်နေသ လားလို့” ကျီစယ်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... ငါ့တူရယ် အသက် (၅၀) ကျော်ကုန်ပြီ။ သူ ကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ သူ ကသာ ပြောချင်ရင် ပြောဖို့ပဲ။ ဒေါ်လေးကတော့ ဘာမှပြော စရာ မရှိဘူး။ ဘာမှနားမလည် တော့၊ ဟိုတုန်းကလည်း သူ လုပ်သမျှကို ဘာမှဝင်မပြောခဲ့ဖူး တူမောင်ရယ်”

ဟု မျက်လွှာချပြီး လေးအေး အေးလေးဖြင့် ပြောနေပါသည်။ ထိုသို့ပြောနေသံ ကြားရသဖြင့် ပိုပြီး ဒေါ်လေးအား သနားမိပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒေါ်လေး စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်လေး စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ရယ်စရာ ပြောနေတာပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးကို ဝင် ပြောသင့်တာတော့ ပြောရမှာပဲ။

ဒေါ်လေးကသာ ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ခါဆိုတာမိတ်ဆက် ပေးပါနော်”

ဟုပြောပြီး ကော်ဖီသောက် နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး နာရီဝက် ခန့်အကြာ ဒေါ်လေးအိမ်ရှေ့သို့ တပ်မတော်မှ ဒေါ်ဂျစ်တစ်စီး ရပ် သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ တပ်မတော်အရာရှိ (၂) ဦး နှင့်အတူ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်၊ တောစီးစစ်ဖိနပ်၊ တောတွင်း ဆောင်း စစ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်း လျက် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသား ညို ညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဦးလေးသိန်း (ဗိုလ်သိန်း) ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်လေးက မပြုံးမရယ် တည် ငြိမ်သောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“လာ ... လာ ... ကိုသိန်း ဧည့်ခန်းမှာပဲ ရှင့်တူတော် မောင်နှင့်အတူ ထိုင်စကားလေး ဘာလေးလည်းပြော။ အဲဒါ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကိုကြင်ရဲ့ သမက်တော့။ တူမ မြင့်မြင့်မူ ယောက်ျားလေး။ သရက်မြို့မှာ

တရားသူကြီးလုပ်နေတယ်”

ဟု စတင်၍ မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သဖြင့် ဦးလေးသိန်းက လက်ကမ်းပေးပြီး ...

“အစ်ကိုကြင်က မင်းဇနီး မွေးပြီး ငယ်ငယ်ကဆုံးသွားတာ။ ငါ့တူကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ တယ်”

ဟု ပြောပြီး နေအိမ်တစ်အိမ် လုံးကို အကဲခတ်၍ ကြည့်နေ သည်။ ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆိတ်သွား သည်။ ပြီးတော့ ပါလာသည့် တပ်မတော်အရာရှိများအား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဖျော်ထား သော ကော်ဖီခရားကို မ၍ ပါ လာသည့် ဧည့်သည်များကို တိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးနှင့် သမီးမတင်တင်ရီ၊ မခင်ခင်ကြည် တို့မှာ မနီးမဝေးတွင် ထိုင်နေကြ ပါသည်။ သို့ရာတွင် သမီးများ မှာ မျက်နှာမကောင်းကြပါ။ မျက်ရည်များ လည်နေကြပါ သည်။ သူတို့အဖေကို သူတို့ အခွင့်ရလျှင် အရေးဆိုကြပေ တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် အတတ်သိ နေပါသည်။

ဦးလေးသိန်းသည် ကော်ဖီ များ၊ မုန့်များ စားသောက်ပြီး

နောက် လက်သုတ်နေစဉ် ဒေါ်လေးအား စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ငါ မရှိတုန်း နင်တို့တစ် အိမ်လုံးဘာလုပ်စားနေကြသလဲ။ ကံကြီးပိုင်းက အမျိုးတွေကကော ထောက်ပံ့သေးသလား” ဟု ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက် ရာ သမီးအငယ် ခင်ခင်ကြည် သည် အသံထွက်၍ ရှိုက်လိုက် ပြီး ...

“မေးရက်တယ် အဖေ ရယ်။ သမီးတို့သားအမိမှာ မရှိ တာ ရှိတာလေးတွေ ရောင်းချပြီး အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်ရောင်းစား နေရပါတယ် ... ဟီး ... ဟီး”

ဟု အသည်းလှိုက် အူလိုက် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် သမီး အကြီး တင်တင်ရီ ...

“အဖေကတော့ သိပ် ကောင်းတာပေါ့နော်။ ပါတီ အတွက်၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးအတွက် အသက်ပေးပြီး အဆင်းရဲခဲ၊ သမီး တို့မိသားစုမှာ ငွေရင်းငွေနှီးက လောက်လောက်ငှာ မရှိတော့ မုဆိုးမသမီးတွေကုန်နေတာပဲ သိမ် ငယ်၊ မျက်နှာငယ်ရပါတယ်။ ပုဂ္ဂို က အကြွေးယူ၊ ဒီက အကြွေး ယူ။ မနက်စာ၊ ညဿ အလျှင်မီ

အောင် သမီးတွေရော၊ အမေရော
ပင်ပန်းလိုက်တာ အဖေရယ်။
ယားတာတောင် မကုတ်အား
ပါဘူး။”

ဟု ပြောချလိုက်ပြီး မျက်
ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ
လာပါတော့သည်။

ဒေါ်လေးက ဘာမှမပြော။
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ဦးလေးသိန်း
ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး အံကို ကြိတ်
ထားသည်။ ရန်လည်း မလုပ်၊
တိုးရှိုးတောင်းပန်ခြင်းလည်း မပြု။
အကဲခတ်ရသည်မှာ ဖွင့် မပြော
သော်လည်း ဒေါ်လေး စိတ်ထဲ
တွင် “ရှင်ကောင်းမယ်ထင်တာ
ကို လုပ်ပေါ့။ ကျွန်မကတော့
မတားပေါင်။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ”
ဟု ပြောမည့်ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပါ
သည်။ သမီးခင်ခင်ကြည်မှာ
တအားငိုချလိုက်ပြီး တက်သွား
သဖြင့် ဒေါ်လေးက ...

“တူမောင် လုပ်ပါဦး ...
လုပ်ပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် နေရာ
မှထပြေးပြီး ကြက်ခြေနီသင်တန်း
တက်စဉ်က သင်ခဲ့သော ရှေးဦး
သူနာပြုနည်းဖြင့် ခြေဖဝါးကို နှိပ်
ပေးခြင်း၊ ညှပ်ရိုးကို နှိပ်ပေးခြင်း
ဖြင့် သတိရလာပါသည်။ ခင်ခင်

“အဖေရယ်
လက်နက်ချ
လိုက်ပါတော့။
သမီးတို့နဲ့အတူ
ပြန်နေကြပါစို့။
သမီးတို့
လုပ်ကျွေးပါ့မယ်။
အဖေမရှိတဲ့
သမီးတွေကို
ဘယ်သူမှ
မရှိသေကြဘူး။
အဖေတို့
တော်လှန်ရေးကြီးက
ဘယ်တော့
အောင်မှာလဲဟင်။

ကြည် သတိရလာသောအခါ
ဦးလေးသိန်း၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို
ဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“အဖေရယ် လက်နက်ချ
လိုက်ပါတော့။ သမီးတို့နဲ့အတူ
ပြန်နေကြပါစို့။ သမီးတို့ လုပ်
ကျွေးပါ့မယ်။ အဖေ မရှိတဲ့သမီး
တွေကို ဘယ်သူမှမရိသေကြ
ဘူး။ အဖေတို့တော်လှန်ရေးကြီး
က ဘယ်တော့အောင်မှာလဲဟင်။
အမေလည်း အသက်ကြီးလှပြီ။
သမီးတို့ သားအမိမှာ အဖေ
အတွက် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရ
တာ နေ့တိုင်းပါပဲ။ အဖေဘဝက
လည်း တစ်နေ့ ရှေ့ တစ်နေ့ ငွေ
ဆိုတာလည်း သတိထားပါဦး
အဖေရယ်”

ဟုပြောလိုက် သူ့ခေါင်းနှင့်
ခြေထောက်များကို တိုက်လိုက်
လုပ်နေသည်ကို မြင်ရသော
ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မသက်သာတော့။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်
များ စို့လာသဖြင့် ...

“ဦးလေးသိန်း ကျွန်တော့်
ကို စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးဗျာ။
ဦးလေးတို့ပါတီ တောခိုစတန်း
က လက်နက်ကိုင်ဦးရေ (၂)
သောင်းကျော်ကျော်ရှိပါတယ်။

တော့ဒီစတုန်းက

လက်နက်ကိုင်ဦးရေ

(၂) သောင်း

ကျော်ကျော်

ရှိပါတယ်။

ဒီတုန်းက

အစိုးရမှာလည်း

တပ်မတော်

အင်အားက

နည်းနေပြီး

တပ်ဖွဲ့ဝင်

(၂)သောင်းလောက်ပဲ

ရှိပါတယ်။

ဒီတုန်းက အစိုးရမှာလည်း တပ်မတော် အင်အားက နည်းနေပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင် (၂) သောင်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ခုတော့ ဦးလေးသိန်း တို့ ပါတီမှာ လက်နက်ကိုင်(၂၅၀) လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ တော်လှန်ရေး အစိုးရမှာ လက်နက်ကိုင်တပ် အင်အား (၄) သိန်း ကျော်သွားပြီ။ ဦးလေး သိန်းတို့ ကို ဝိုင်းထားတဲ့ တပ်မ (၇၇) တစ်ခုတည်းမှာ အင်အား တစ်သောင်းတိတိ ရှိတယ်။ ဦးလေး သိန်း စဉ်းစားပါနော်။ တောထဲ မပြန်ပါနှင့်တော့။ တူတော်အောင် တောင်းပန်ပါရစေ။ အမှားပါရင် ကန်တော့ပါတယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်၍ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်က ထပ်ဆင့်၍ နားချလိုက်သောအခါ ခြေထောက်ကိုဖက်ထားသော သမီးခင်ခင်ကြည်၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ဟိုးအဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်နေပါသည်။ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော မော်တော်များ၊ လှေကလေးများကို လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း အနောက်ဘက်မှ အရှေ့

အနောက်သွယ်တန်းနေသည့် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ဖိုးခေါင်တောင်တန်းကြီးကိုလည်းကောင်း စကားမပြော အဖြေမပေး ငေး၍မျှော်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ အနီးတွင်ရှိသော တပ်မတော်အရာရှိ (၂) ဦးမှာ မျက်နှာပူသည် ထင်ပါသည်။ အိမ်အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

တစ်အောင့်လောက်ကြာသောအခါ ဦးလေးသိန်းသည် သမီးခင်ခင်ကြည်အား မျက်ရည်သုတ်ပေးလိုက်ပြီး ဟင်း ဟုသက်ပြင်းရည်ကြီးချလိုက်ကာ “အဖေ စဉ်းစားပါရစေဦး သမီးတို့ရယ်” ဟူသော စကား တစ်ခွန်းတည်းကို ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုင်ပာဂါကိုထုတ်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပါသည်။ ဪ... သူလည်းလေ လောကီသားပေပဲ ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုလိုက်မိပါတော့သည်။

တပ်မတော်အရာရှိလေး

တစ်ဦး

ဦးလေးသိန်းသည် မျက်ရည်များ သုတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး

အား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမှအစ ပန်းကန်စင်၊ ရေအိုးစင်များကို အကဲခတ်ကြည့်နေရာ ဧည့်ခန်း နံရံပေါ်တွင် ပန်းပေါ်၌ ရွှေလှိုင်း (၂)လှိုင်းတပ် ကုက်ဦးထုပ် ဆောင်း၍ ရိုက်ထားသည့် ဝိုဏ်းဆိုင်ကပ် မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံ လေးတစ်ပုံကို မြင်လိုက်သော အခါ ...

“ကြင်ပိုင် ... အဲဒီစစ်ဗိုလ် လေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ..

“အဲဒါ တော်သား အောင် အောင်လေ။ ရှင် တောခိုသွား တုန်းက မတ်တတ်ပြေးခါစ ကျွန် ခဲ့တဲ့ သားအငယ်ဆုံးလေးပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က လက်မြန် ခြေ မြန် ထ၍ နံရံပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို ယူ၍ ဦးလေးသိန်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဓာတ်ပုံ ကို သေသေချာချာ မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေပြီး ယုယု ယယ ဖုန်မှုန်များကို သုတ်နေရာ ကျွန်ုပ်ကပင် “ဦးလေးသိန်း ယူ သွားချင်လို့လား။ ပေး ... ကျွန်တော် တိုက်ချွတ်ပေးမယ်” ဟု ပြောပြီး ဓာတ်ပုံကို မှန်ဘောင်

မှ ချွတ်၍ ဦးလေးသိန်းအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ဦးလေးသိန်း သည် သားဖြစ်သူ တပ်မတော် အရာရှိလေး ဗိုလ်အောင်အောင်၏ ဓာတ်ပုံကို အမြတ်တနိုး ကိုင် တွယ်ကြည့်ရှုနေပြီး လက်ဝဲဘက် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်လိုက် ပြီး စာအုပ်ကြား ညှပ်လိုက်ပါ သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲသို့ ညှင်သာစွာ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ဦးလေးသိန်းသည် ကြာ ကြာနေလျှင် သမီးများ၏ မျက် ရည်တွင် သူ၏အသည်းနှလုံး အရည်ပျော်ကျသွားမည်ကို ရိပ်မိ ဟန်တူပါသည်။ ချွတ်ထားသော ဦးထုပ် ကောက်ဆောင်းလိုက် ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... သွား တော့မယ် ကြင်ပိုင်။ သားဗိုလ် အောင် ဘယ်တပ်မှာ တာဝန်ကျ သလဲ။ ခု ဘယ်ရောက်နေသ လဲ” ဟုထပ်မေးလိုက်သဖြင့် ...

“တပ်မ (၇၇) လက် အောက်က ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၅) မှာ တာဝန်ကျတယ်။ ခု ဘယ်ရောက်နေလဲတော့ ကျွန်မ မသိဘူး”

ဟု ဒေါ်လေးက ဖြေလိုက် ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးလေးသိန်း ပါးစပ်က ...

“တပ်မ (၇၇)၊ တပ်မ (၇၇)တဲ့။ တပ်မ (၇၇) တဲ့” ဟု ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရေရွတ် နေပြီး အိမ်ရှေ့ရှိ လိုက်ပို့သော စစ်တပ်မှ ဒေါ့ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါ တော့သည်။ ကားမထွက်ခင် မချီ ပြုံးပြုံးကာ လက်ပြ၍သွားပါ သည်။ သမီးများမှာ အော်ဟစ် ငိုယိုလိုက်ကြပါသည်။ အိမ်နီးနား ချင်းများက အားနာ၍ထင်ပါ သည်။ နေအိမ်များပေါ်မှ ချောင်း ကြည့်နေကြပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးသေးနှေးပွဲ ပျက်သွားခြင်း

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ တော်လှန်ရေးအစိုးရက ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁၁) ရက်နေ့တွင် တောတွင်းလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့ အစည်းအားလုံးသို့ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထားကြီးမားစွာ ဖိတ်ခေါ် ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုပါ အဖွဲ့အစည်းများသည် ရိုးသားမှု

ယခု
 ငယ်ပြနေသော
 ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းမှ
 အဓိကဇာတ်ကောင်
 မိုလ်သိန်းမှာ
 ကွန်မြူနစ်ပါတီ
 ဌာနချုပ် လုံခြုံရေး
 တပ်ဖွဲ့၏ တပ်မှူး
 ဖြစ်သကဲ့သို့
 ၂၀၀၅ကြီး
 သခင်သန်းထွန်း၏
 ကိုယ်ရံတော်နှင့်
 လုံခြုံရေး
 တာဝန်ခံ ဖြစ်ရာ

မရှိပါသဖြင့် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်
 ဘာလ (၁၂) ရက်နေ့တွင် ဗမာ
 ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဗဟို
 ကော်မတီသည် ငြိမ်းချမ်းရေး
 ဆွေးနွေးပွဲကို ကျောခိုင်း၍ တော
 တွင်းသို့ ပြန်သွားကြပါသည်။

ယခု ဖော်ပြနေသော
 ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းမှ အဓိက
 ဇာတ်ကောင် မိုလ်သိန်းမှာ
 ကွန်မြူနစ်ပါတီဌာနချုပ် လုံခြုံရေး
 တပ်ဖွဲ့၏ တပ်မှူးဖြစ်သကဲ့သို့
 ၂၀၀၅ကြီး သခင်သန်းထွန်း၏
 ကိုယ်ရံတော်နှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်
 ခံ ဖြစ်ရာ တောတွင်းသို့ ပြန်သွား
 ခဲ့ပါတော့သည်။ ယင်းကိစ္စနှင့်
 ပတ်သက်၍ တစ်နေ့သော ရုံး
 ပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်၏
 နေအိမ်သို့ ဒေါ်လေးဒေါ်ကြင်ပိုင်
 ရောက်လာပြီး ...

“တူမောင်ရေ ... မင်း
 ဦးလေးသိန်းတို့ ဗကပတွေနဲ့
 အစိုးရငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ
 ပျက်သွားပြီဆို ဟုတ်လား။ သမီး
 တွေက ပြောနေတယ်”

ဟု အလောတကြီး မေးလာ
 ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး။
 သတင်းစာထဲမှာ ဓာတ်ပုံနဲ့ကို
 ပါလာပြီ”

ဟုလိုရင်းတိုရှင်း ဖြေလိုက်
 ပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်လေး
 မျက်နှာသည် ပြိုတော့မည့် မိုး
 ကဲ့သို့ ညှိလာပြီး ...

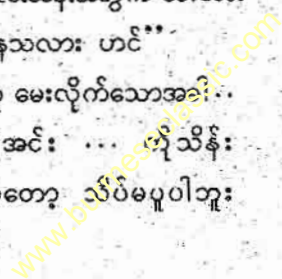
“ငါ့တူရယ် ဒီလိုဆို မင်း
 ဦးလေးသိန်းတို့ တောထဲ ပြန်
 သွားကြပြီပေါ့နော်။ ဘယ်နေရာ၊
 ဘယ်ဒေသလောက်ကိုများ ပြန်
 သွားကြသတဲ့လဲ တူမောင်ရယ်”

ဟု ထပ်ဆင့် မေးပြန်ပါ
 သည်။

“ကျွန်တော် ထင်တာ
 ပြောရရင်တော့ ပေါင်းတလည်
 ပေါက်ခေါင်းဘက်ကို သွားကြ
 မယ် ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ
 ပဲခူးရိုးမကို တက်ကြမယ်ထင်ပါ
 တယ်။ သူတို့ကို အစိုးရတပ်တွေ
 က ချက်ချင်းတော့ လိုက်မတိုက်
 သေးပါဘူးလို့ တော်လှန်ရေး
 အစိုးရက ကတိပေးထားပြီးသား
 ပါ။ ဦးလေးသိန်းအတွက် ဒေါ်လေး
 စိတ်ပူနေသလား ဟင်”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ...

“အင်း ... ဘိုသိန်း
 အတွက်တော့ သိပ်မပူပါဘူး

တူမောင်ရယ်။ သားလေး ဗိုလ်အောင်အတွက် ပူတာပါ။ မတော်တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သူတို့ သားအဖချင်းတွေလိုက်ကြရင် ဒေါ်လေးတော့ တွေးကို မတွေးရဲဘူး တူမောင်ရယ်။ လင်ဆိုတာက တော့ လက်ဖက်တစ်ရိုး၊ ကွမ်းတစ်ရိုးနဲ့ တော်ရတဲ့ ဆွေမျိုးပေါ့။ သားဆိုတာကတော့ ကိုးလလွယ် ဆယ်လမွေးရတဲ့ ငါ့သွေးအစစ်ပါကွယ်။ အမယ်လေးလေး သားလေးများ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဒေါ်လေးတော့ ရင်ကွဲချည်ရဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ငိုချလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ထမင်းချက်ရာက ပြေးထွက်လာပြီး ...

“ဒေါ်လေး... ဗိုလ်အောင်အတွက် သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့လား။ သူတို့တပ်က တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အတွေ့အကြုံ အရင့်ဆုံးတပ်မ (၇၇)လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ပြီးတော့ လက်နက်ကလည်းကောင်း၊ လူအင်အားကလည်းများ၊ ကျွန်မမောင်လေး ဗိုလ်အောင်တို့က အောင်ပွဲခံမှာပါ။ ဦးလေးသိန်းအတွက်တော့ ဒေါ်လေး ပူချင်ရင်ပူပါ”

ဟု ဖြေသိမ့်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်လေးသည် မျက်ရည်များ သုတ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကပင် စ၍ ...

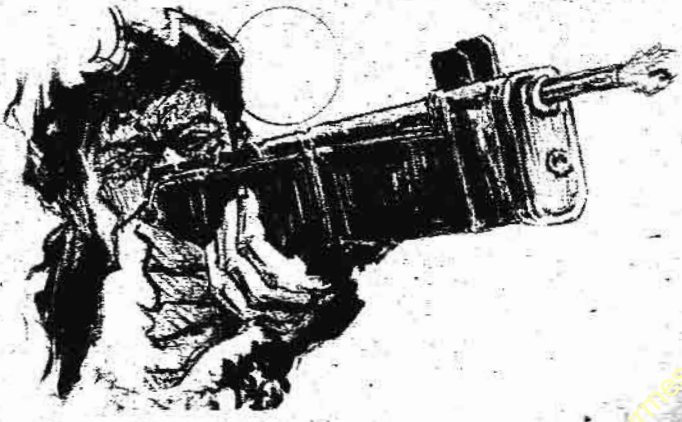
“ဦးလေးသိန်း လာတုန်းက ဒေါ်လေး မျက်ရည်မကျပါဘူး။” ခု ဘာသတင်းများ ကြားလို့လဲ” ဟုမေးလိုက်ရာမှ ...

“ဒေါ်လေးတို့ အထည်ရုံတန်းထဲမှာ ရန်ကုန်ကလာပြီး အထည်ဖောက်သည်ပေးတဲ့ ကောင်လေးက ပြောတယ်။ ဗကပဋ္ဌာနချုပ်နောက်ကို တပ်မ (၇၇) လိုက်နေပြီတဲ့။ သားလေးက တပ်မ (၇၇) လက်အောက်က ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၅) ဆိုတော့ သားလေးတို့တပ်က လိုက်နေတာ။ သူ့အဖေနောက်ကို

လိုက်နေတာ ပါလားဆိုပြီး ဒေါ်လေး သိပ်စိတ် ပူနေတာပါကွယ်” ဟု ပြောပြီး ပြန်ရန် ထီးကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် ရေဒီယိုမှ အဆိုတော်ဒေါ်ကြည်အောင်၏...

“xxx မိဘများရဲ့မေတ္တာ xxx သားသမီးများရဲ့အပေါ်မှာ xxx သီတာရေစင် ဒီရေအလား ပမာ xxx” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်သောအခါ ဒေါ်လေးသည် ခေတ္တမျှငိုငိုပြီး နားထောင်လိုက်ပါသည်။ သီချင်းဆုံးသွားသောအခါကျမှ ဒေါ်လေးသည် ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းပြီး ထွက်သွားပါတော့ သည်။

ပြည်သာယာစစ်ဆင်ရေး
မြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ

တော်လှန်ရေး အစိုးရနှင့် တော
တွင်း လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်း
များ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ
ပျက်သွားသောအခါ နိုင်ငံတော်
အစိုးရသည် သစ္စာရှိရှိ ကတိ
တည်စွာ သောင်းကျန်းသူများ
အား ဘေးမသိ ရန်မခစေဘဲ
လိုရာအရပ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်
ပေးပြီး ချက်ချင်းပြင်းထန်သော
ထိုးစစ်များကို မဆင်နွှဲခဲ့ပါ။
သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်ပိုင်း
အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပါသည်။
အပစ်အခတ် ရပ်ထားပေးခဲ့ပါ
သည်။ ရက်ချိန်းစေ့သောအခါ
တွင် စစ်ဆင်ရေးများကို ပြန်လည်
စတင်လိုက်ပါသည်။ ထိုးစစ်များ
ကို စတင်လိုက်ပါပြီ။ ပထမဆုံး
ပြည်သာယာစစ်ဆင်ရေးဖြင့်
ဗကပ ဗဟိုဌာနချုပ်ကို ထိုးစစ်
ဆင်လိုက်ပါပြီ။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၆)
ရက်နေ့ မနက် (၅) နာရီ မိနစ်
(၂၀) အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဗမာ
ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ပဲခူး
ရိုးမ၊ တောင်ညိုချောင်းဖျား အနီး
တွင် စခန်းချပြီး နားနေချိန် ညက
တစ်ညလုံး ဌာနချုပ်ရှိ ခေါင်း
ဆောင်များ အပါအဝင် လူကုန်

**ညက တစ်ညလုံး
ဌာနချုပ်ရှိ
ခေါင်းဆောင်များ
အပါအဝင်
လူကုန် လက်ကုန်
အော်ဟစ်ပျော်ပါး
အောင်ပွဲခံခဲ့ကြသဖြင့်
အိမ်မောကျနေချိန်**

လက်ကုန် အော်ဟစ်ပျော်ပါး
အောင်ပွဲခံခဲ့ကြသဖြင့် အိမ်မောကျ
နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မ
(၇၇) လက်အောက်ခံ ခြေမြန်
တပ်ရင်း (၁၀၅) သည် ပန်းစိုက်
ချောင်းအတွင်းမှ ဖြတ်တက်လာ
ပြီး ဗဟိုစခန်းကို ရုတ်တရက် ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ ဗဟိုကော်မတီ
ဝင် ဗိုလ်ဇေယျနှင့် သောင်းကျန်း
သူ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျဆုံး
ခဲ့ရပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်
သန်းထွန်းနှင့်အဖွဲ့သည် လက်
လွတ်ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်
သွားပါသည်။ အဆိုပါ ဗကပ
ဌာနချုပ်အား ဝင်ရောက် တိုက်
ခိုက်သော တပ်မ (၇၇) လက်
အောက်ခံ ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၅)
၏ တပ်စုမှူးမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် ကျွန်တော့်ဇနီး၏ မောင်
ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ၊ ဒေါ်လေး
ဒေါ်ကြင်ပိုင်၏သား၊ ဦးလေးသိန်း
၏သား ဗိုလ်အောင် ဖြစ်နေပါ
သည်။

ဗိုလ်အောင်ကတော့ မသိ
ရှာပါ။ အထတ်အမိန့်အတိုင်း
လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေပါသည်။

တေစစစ်သင်ရေး

အချိန်ကာလကား ၁၉၆၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁၉) ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး နေရာကား ပဲခူးရိုးမ မြရာပင်ကြောတောတွင်း တစ် နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ အရုဏ်ဦး သည် ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ။ ကြည်လင် တောက်ပနေ၏။ အရှေ့ဘက်မြရာပင်ကြောထိပ်ရှိ မိုးထိလှမတတ် သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် ဝါးရုံပင်ကြီးများ၏ အကြို အကြားမှ နေရောင်ခြည်များ ဖျာ ထွက်နေသည်မှာ မီးမောင်းကြီး များ ထိုးထားသကဲ့သို့ ဝင်းပနေ ပါသည်။

မနက် (၉) နာရီခန့်အချိန် ရောက်ပါပြီ။ ဗကပ ဗဟိုကော် မတီ လူကြီးများသည် ပါတီတွင်း သုတ်သင်ရေး၊ ထိုးစစ်ကို ထိုး စစ်ဖြင့် ရိုက်ချိုးရန် စသည်ဖြင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြပါသည်။ တပ်မ (၇၇) လက်အောက်ခံ ခြေမြန်တပ်ရင်း (၁၀၅) မှ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲသည် ရုတ်တရက် စခန်း ၏ မြောက်ဘက်နှင့်အနောက် ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်း၍ တိုက်ခိုက် လိုက်ပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဗကပဌာနချုပ် ဒုတိယအကြိမ်

ပင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရုံ သာမက အငိုက်မိသွားသဖြင့် ရိက္ခာနှင့် လက်နက်များ အများ အပြားဆုံးရှုံးရသည့်အပြင် အလွန် အားထားရသော ကြီးမဲ့ကြေးနန်း စက်ကြီး၊ အသံဖမ်းစက်ကြီးများ ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။ သခင် သန်းထွန်းနှင့် ဗဟိုကော်မတီဝင် လူကြီးများ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဗဟိုကင်းတပ်ဖွဲ့က အလူးအလဲ အသေခံ၍ ကာပစ် ပစ်ပေးနေရပါသည်။ သောင်း ကျန်းသူများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်သည်။ အသေအလဲ ခုခံ၍ပေးနေရ သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ခေါင်း ခေောင်ကြီး သခင်သန်းထွန်း ဇီဝိန် ကြောသွားနိုင်ပါသည်။

ကံကြမ္မာဖန်လာပုံက ဆန်း ဗကပဌာနချုပ်သည် အလစ် ဝင်ရောက် အတိုက်ခံရခြင်း ဖြစ် ၍ အကျအဆုံးများသည်။ အဆုံး အရှုံးများသည်။ ဗဟိုကော်မတီ လူကြီးများ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အတင်းလိုက်တိုက်နေ သော တပ်မ (၇၇) ၏ ခြေမြန် တပ်ရင်း (၁၀၅) မှ ရဲဘော်များ

မတက်နိုင်အောင် အလွန်ကြီးမား သော ညောင်ပင်အုံကြီးကို အကာ အကွယ်ယူ၍ ဘရင်းစက်သေနတ် ကလေးဖြင့် အတွဲလိုက် ခုခံပစ် ခတ်နေပါသည်။ သောင်းကျန်း သူ ဘယ်နှယောက်မှန်းတော့ မသိ။ သို့အတွက် ဗိုလ်အောင် အနီးတွင် ဂျီဖိုးသေနတ်ဖြင့် ပစ် နေသော တပ်ကြပ်က ...

“ဗိုလ်ကြီးထွက်ပြေးတဲ့ ဗဟိုကော်မတီလူကြီးတွေနောက် ကို လိုက်ဖို့က ဟိုညောင်ပင် နောက်ကပစ်နေတဲ့ စက်သေနတ် ကလေး အသံတိတ်သွားဖို့ လို တယ်။ ဒါမှ ရဲဘော်တွေ တက် နိုင်မှာ။ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ...

“ခင်ဗျားကြိုက်သလို ပြော လေ။ လုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ဗိုလ်အောင်က အဖြေပေးလိုက် သောအခါ “ဒါဖြင့် ကာဘိုင် ကျန်တော့ကိုပေး ဗိုလ်ကြီးက ဟောဒီ ဂျီဖိုးနဲ့ ဟိုညောင်ပင်က စက်ကလေးသမား ခေါင်း မထောင်နိုင်အောင် အတွဲလိုက် မပြတ်ဆွဲပေး။ ကျွန်တော်က မျက်ကွယ်ယူပြီး စက်ကလေး သမားကို (၄၅) ဒီဂရီမြင်ရသည်

အထိ ပန်းပြီး တက်သွားမယ်။
ပြီးရင် ဖြိုလိုက်မယ်”

ဟုပြောပြီး တပ်ကြပ်သည်
တောချိုများကို အကာအကွယ်
ယူ၍ ဘေးမှ ပန်းတက်သွား
သည်။ ဗိုလ်အောင်ကလည်း
တရစပ်ပစ်နေသော ညောင်ပင်
အိုကြီးဘေးမှ စက်ကလေးဆီသို့
ဂျီဖိုးသေနတ်ကို မြေကြီးတွင်
သေချာဒေါက်ထောက်ကာ အတွဲ
လိုက် ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဂျီဖိုးသေနတ်ပေါက်ကွဲသံ
မှာ တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားပါ
သည်။ ရန်သူများအနေဖြင့် အသံ
ကြားရုံဖြင့် သွေးပျက်လောက်ပါ
သည်။ ညောင်ပင်အိုကြီး၏နံ့ဘေး
မှ စက်ကလေးသေနတ်အခြမ်း
အား အဆက်မပြတ် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် လာ၍ထိသောအခါ
ညောင်ပင်အိုကြီး၏အောက်ဘက်
ခြမ်း တစ်ခြမ်းလုံးလောက် နီးပါး
စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်သည်။ စက်
ကလေးလည်း အသံတိတ်သွား
သည်။ ခေါင်းမပြုတ်တော့။ ဗိုလ်
အောင်က တပ်ထားသောကျည်
ဘောက်တစ်ခုလုံးကုန်သည်အထိ
ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး နောက်ကျည်
ဘောက် အသစ်ထပ်၍တပ်ရန်

ခေတ္တအပစ်ရပ် လိုက်သည်။
ထိုသို့နားနေစဉ် “ဖောင်း”
ဟူသော တစ်ချက်တည်းသော
အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ထိမှန်
လိုက်သည့် ကာတိုင်သေနတ်သံ
ကို ကြားလိုက်ရပြီး ညောင်ပင်အို
ကြီးရှေ့သို့ စက်သေနတ်ကလေး
ပိုက်လျက် သောင်းကျန်းသူ ကစ်
ယောက် လဲကျသွားသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ အက္ခရာအဝေး
မှာ ကိုက်တစ်ရာမပြည့်တပြည့်
ဖြစ်သဖြင့် စကားပြောသံကိုပင်
ကြားနိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်အောင်သည် ကျည်
ဘောက် အသစ်တပ်လိုက်ပြီး
အသင့်အနေအထား ဂျီဖိုးကို
ပိုက်လျက်က ဘာရယ်တော့
မရည်ရွယ်မိ။ ပါးစပ်က ...

“မသေသေးရင် ထပ်မပစ်
ပါနဲ့။ အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ
သူ့ဆီက မေးရဦးမယ်။ သတင်း

တွေရနိုင်တယ်”
ဟု လှမ်းအော်လိုက်ပါ
သည်။ လဲကျနေသော သောင်း
ကျန်းသူအနီးသို့ တပ်ကြပ်နှင့်
ဗိုလ်အောင်တို့ သေနတ်များ ချိန်
ရွယ်လျက် ရောက်ရှိသွားကြပါ
သည်။ ဗိုလ်အောင်က သေနတ်
ဖြင့် ချိန်ထားရင်း ...

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူ
လို့ ခေါ်သလဲ။ ဘာအဆင့်လဲ။
ပြောပါ”

ဟုမေးသည်။ လဲကျနေ
သော သောင်းကျန်းသူမှာ စစ်
စိမ်းရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်လျက်
အသက်က (၅၀) ကျော်ကျော်
လောက်ရှိမည်။ ရရှိထားသော
ဒဏ်ရာမှာ ညာဘက်လက်ခောင်း
နောက်ကျောဘက်မှ ကျည်ဆန်
ဝင်သွားပြီး ဝဲဘက်ရင်အုံမှ ထွက်
သွားသည်။ ကြာကြာခံပုံမပေါ်။
အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူပြီး မျက်စိ
ကို စုံမှိတ်ထားပါသည်။

လဲကျနေသော သောင်း
ကျန်းသူ၏အိတ်အပွင့်မှ
အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်း
များကို ရလိုရငြား နှိုက်ယူလိုက်
သည်။ ဝဲဘက်အိတ်ကပ်ထဲက
ဒိုင်ယာရီအဟောင်းတစ်အုပ်၊ ပြီး

တော့ ယင်းစာအုပ်ကလေးအတွင်း
မှ ကက်ဆောင်းလျက် တပ်မတော်
အရာရှိလေးတစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံ၊
သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပြီး
တပ်ကြပ်သည် အံ့ဩသောလေသံ
ဖြင့် ...

“ဟာ ... ဒီမယ်
ဗိုလ်ကြီးဓာတ်ပုံပါလား”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဗိုလ်
အောင်အား လှမ်းပေးလိုက်ပါ
သည်။

ဗိုလ်အောင်သည် ဓာတ်ပုံ
ကို ယူလိုက်ပြီး ချိန်ထားသော
လက်ထဲက သေနတ်ကို အောက်
သို့ချလိုက်ပြီး ဒူးတုတ်ထိုင်ကာ
လဲကျနေသော သောင်းကျန်းသူ
အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
တပ်ကြပ်၏အော်ပြောသံကြား
လိုက်ရသော လဲကျနေသူသည်
အနည်းငယ် ခေါင်းမောလိုက်ပြီး

“သား ... သား ...
လူလေးဗိုလ်အောင်။ ဖေဖေ ဗိုလ်
သိန်းလေ”

ဟု နောက်ဆုံးစကားလုံးကို
ဗလုံးဗထွေး ပြောပြီး ဦးခေါင်း
နောက်သို့လန်ကျသွားကာ အသက်
ထွက်သွားပါတော့သည်။ ဗိုလ်
အောင်သည် အမြန်ပွေ့ထူလိုက်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
... မိုက်ကြီးရယ်။
တကယ်တော့
ကျွန်တော်
ပစ်လိုက်တာ
မိုက်ကြီးရဲ့
ပခင်ပါလားနော်။
မိုက်ကြီး ပစ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။
စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနှင့်နော်”

ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကလည်း
မနေသာသဖြင့် ကူညီ၍ထူမဲပေး
သည်။ သို့သော် ဗိုလ်သိန်းကား
အသက်မရှိတော့ပါ။

အသက် မရှိတော့သော
ဖခင်သောင်းကျန်းသူ၏အလောင်း
ကို ပွေ့ထူလျက် ဗိုလ်အောင်
ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိ။ မျက်
ရည်တွေသာ တွင်တွင်စီးကျနေ
သဖြင့် သက်သာလိုသက်သာ
ငြား တပ်ကြပ်က ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...
ဗိုလ်ကြီးရယ်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာ ဗိုလ်ကြီး
ရဲ့ ဖခင်ပါလားနော်။ ဗိုလ်ကြီး
ပစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်
မကောင်းမဖြစ်ပါနှင့်နော်”

ဟု နှစ်သိမ့်နေရှာပါသည်။
သေနတ်သံများ စဲပါပြီ။
တွက်စစ်လိုက်တော့ သောင်း
ကျန်းသူများဘက်မှ ယောက်ျား၊
မိန်းမ စုစုပေါင်း (၁၃) ယောက်
ကျကျန်ရစ်သည်။ သို့အတွက်
တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးသည် မိမိ
တပ်ခွဲအား တန်းစီလှစစ်သည်။
တပ်ကြပ်နှင့် ဗိုလ်အောင်တို့ လို
နေသေးသည်။ လိုက်လံရှာဖွေ
ညောင်ပင်အိုကြီးအောက်တွင်

တပည့်တော်သည်
 ဘဝဆက်တိုင်း
 ဆက်တိုင်း
 သားအဖချင်း
 စစ်ခင်းရတဲ့ဘဝမျိုး
 ဘယ်တော့မှ
 မရောက်ရပါစေဘူး။
 အထက်အမိန့်နှင့်
 ကာဝန်ကို
 ထမ်းဆောင်တဲ့
 သားကိုလည်း
 ကျဆုံးသွားတဲ့
 ငမမေ
 သားကို
 ရောက်ရာဘဝမှနေ၍
 ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ

ဗိုလ်အောင်က ကျဆုံးနေသော
 သောင်းကျန်းသူတစ်ဦးအား ပွေ
 ထူထားလျက် တပ်ကြပ်ဖြစ်သူက
 လုံခြုံရေးတာဝန်ယူလျက် တွေ့ရ
 ပြီး ဗိုလ်မှူးအားဖြစ်ကြောင်းရယ်
 ကုန်စင် အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

စစ်စည်းကမ်းနှင့် အထက်
 အမိန့်ကို အမြဲနာခံသော ဗိုလ်
 အောင်အား တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးက
 နဂိုကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီး
 သဖြင့် ...

“ဒီမယ် ... ဗိုလ်အောင်
 ဘာမှ စိတ်မကောင်းမရှိပါနှင့်။
 ကျဆုံးခဲ့တဲ့ အလောင်းတွေကို
 ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း
 သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီးပြီ။ ဗိုလ်
 အောင်လည်း အထက်အမိန့်အရ
 နာခံလုပ်ကိုင်ရတာပဲ။ တာဝန်
 ကျေပါတယ်။ ကံကြမ္မာ ဖန်လာ
 ပုံကတော့ ဆန်းတယ်ပေါ့ဗျာ။
 အချိန်မရှိဘူး။ သွားကြစို့”

ဟုဆို၍ ဗိုလ်မှူးက ထွက်
 သွားသောအခါ ဗိုလ်အောင်သည်
 ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်ကာ ဖခင် ဗိုလ်
 သိန်းအား နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း
 ဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်
 သည်။ ပြီးတော့ ဦးသုံးကြိမ်
 ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်မှ

အသံထွက်၍ ...

“ဘုရားတပည့်တော် ပြု
 သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ
 ကြောင့် တပည့်တော်သည် ဘဝ
 ဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း သားအဖ
 ချင်း စစ်ခင်းရတဲ့ဘဝမျိုး ဘယ်
 တော့မှ မရောက်ရပါစေသား။
 အထက်အမိန့်နှင့် တာဝန်ကို ထမ်း
 ဆောင်တဲ့သားကိုလည်း ကျဆုံး
 သွားတဲ့ ဖေဖေ သားကို ရောက်
 ရာဘဝမှနေ၍ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ
 သား”

ဟု ပြောဆိုပြီး မျက်ရည်
 များကို သုတ်ကာ ရဲဘော်များ
 နောက်သို့ အမီလိုက်ပါလာခဲ့ပါ
 တော့သည်။

ရဲဘော်များအနားပေးခြင်း

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ
 လ (၂၄) ရက်နေ့တွင် ဗကပ
 ဌာနချုပ်သည် တပ်မ (၇၇)
 နောက်မှ လိုက်တိုက်သဖြင့် ပြေး
 ရင်း လွှားရင်း မိမိတို့အချင်းချင်း
 လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့်
 ဗကပဥက္ကဋ္ဌကြီး သခင်သန်းထွန်း
 ကျဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်
 တပ်မ (၇၇) ကိုလည်း ခေတ္တ
 အနားပေးလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်

အောင်တစ်ယောက် ခွင့် (၁၀) ရက် ရခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော ညနေ ရုံး ဆင်းချိန်တွင် ကျွန်ုပ် အားကစား လုပ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ အောင်လံမြို့၊ ဇေယျဝတီမြောက် ပိုင်း နေအိမ်သို့ ဗိုလ်အောင် စက်ဘီးဖြင့် ရောက်လာသည်။ အရပ်ဝတ်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ် ထဲဝင်လာရင်း ...

“အစ်ကို နေကောင်းလား။ အစ်မ ဘယ်သွားလဲ။ ကလေး တွေကော” ဟု ဆက်တိုက်မေး ပြီး ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲ၍ အိမ် ရှေ့ဆက်တီတွင် အထိုင်ခိုင်းလိုက် ပါသည်။ အရေးကြီးသော အမူ အရာဖြစ်နေ၍ ...

“ဗိုလ်အောင် ဘာဖြစ်လာ သလဲ။ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ထိုင်စမ်းကွာ။ စကားပြောရ အောင်။ ငါက စပြောမယ်။ မင်း ခွင့် ဘယ်နှရက်ရသလဲ။ ဘယ် တော့ ရန်ကုန်ပြန်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ...

“အစ်ကိုရာ ခွင့် (၁၀) ရက်ရတယ်။ ခွင့်စေရင် ပြန်မယ်။ အစ်ကိုကို မေးစရာရှိလို့။ ပြီး တော့ သိပ်အရေးကြီးလို့ လာတာ

ဗျာ”
ဟု ပျာပျာသလဲပြောနေ သည်။

ကျွန်ုပ်က ...
“ဆိုကွာ ... မင်းဖားသား ကြီး တိုက်ပွဲကျတာရယ်။ မင်း ဓာတ်ပုံသူဆီမှာတွေ့တာရယ်။ မင်းကို အထက်က ဘာများ အရေးယူသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်အောင်က ...

“အဲဒီကိစ္စပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ဘာမှတော့ အရေးမယူသေးပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခွင့်ပြန်ဝင်ရင်တော့ ရန်ကုန်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်နဲ့ တွေ့ရ မယ်လို့ တပ်ရင်းမှူးက မှာလိုက် တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုများ ဥပဒေအရ သောင်းကျန်းသူနှင့်

အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်ဆိုပြီး ပုဒ်မ-၁၇(၁)အရ အရေးယူနိုင် သလားလို့ လာမေးတာပါ”

ဟု ပြောပြီး မျက်နှာငယ် သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့စကားဆုံး သွားသောအခါ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဗိုလ်အောင် မင်းကို ဘယ်မတောက်တခေါက်ရှေ့နေ ကများ ပြောလွှတ်လိုက်တုန်း။ ပုဒ်မ-၁၇(၁) ဆို မပြည့်စုံဘူး။ အစ်ကို ပြောပြမယ်။ က စာသားတွေကိုပါ ပြောရတယ်။ အေးလေ ... မင်းက သိမှမသိ တာ။ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ ပြော လိုက်တဲ့ရှေ့နေကိုသာ အပြစ်တင် ချင်တာပဲ”

ဟု ဆိုပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

မတရားအသင်း အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ-၁၇(၁)

မည်သူမဆို -

- (က) မတရားသင်းဝင်ဖြစ်ခြင်း၊
- (ခ) အဆိုပါ -မတရားသင်း၏ အစည်းအဝေးကို တက်ခြင်း၊

(ဂ) အဆိုပါအသင်းအတွက် ရန်ပုံငွေ လှူဒါန်းခြင်း၊

(ဃ) အဆိုပါအသင်းအတွက် ရန်ပုံငွေရရှိရန် စည်းရုံးဟောပြောခြင်း၊

(င) အဆိုပါအသင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများတွင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် ပါဝင်ကူညီခြင်း

စသည်များကို ကျူးလွန်လျှင် ထိုသူကို ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ထက် မနည်း (၃) နှစ်ထက် မပိုသော အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ရမည့်အပြင် ဒဏ်ငွေကိုလည်း တစ်ရိုက်နိုင်သည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဗိုလ်အောင်အား ရှင်းပြလိုက်ရာ ဗိုလ်အောင်၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွားပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်အောင်

က ...

“အစ်ကိုပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ရန်ကုန်ကို သွားပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ် --- နှင့် ရဲရဲကြီး သွားတွေ့လိုက်မယ်နော်”

ဟု ပြောပြီး ပြန်သွားပါတော့သည်။

ဥပဒေနှင့်လောကပါလာသဇ္ဇာ

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မကြာမီ

ရန်ကုန်သို့ အပြောင်းခံရသဖြင့်

ရန်ကုန်မြို့ အမှတ် (၁)၊ အမှတ်

(၂) နယ်မြေသို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းခဲ့ရပါသည်။ အမှတ် (၁)

နယ်မြေဆိုသည်မှာ အင်းစိန်၊

မင်္ဂလာဒုံ၊ ကြို့ကုန်း၊ ထောက်ကြွ

မြို့များပါဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်

နေ့တစ်နေ့တွင် မင်္ဂလာဒုံ လေ

ယာဉ်ကွင်းမှဖြတ်၍ မိမိ၏နေအိမ်

သို့အပြန် မော်တော်ကားချင်း

ရှောင်ရာမှ ဗိုလ်အောင်ကို တွေ့

လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်သဖြင့် ကား

ရပ်ပေးခိုင်းပြီး ဗိုလ်အောင် ဆင်း

လာပါသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း

အစ်ကို တစ်ယောက်အနေဖြင့်

အရိုအသေပေးလိုက်ကာ ...

“အစ်ကိုပြောတာ အားလုံး

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရာထူး တက်ပါတယ်။ ခုတော့ ခြေလျှင် တပ်ကနေပြီး ထောက်ပို့တပ်ကို ပြောင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မင်္ဂလာဒုံမှာပဲ နေရပါတယ်။ အစ်မကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

တောင်တွင်းကြီး
ဦးတင်လှိုင်
(BA, BL, BJS)

တောင်တွင်းကြီးဦးတင်လှိုင် (BA, BL, BJS)

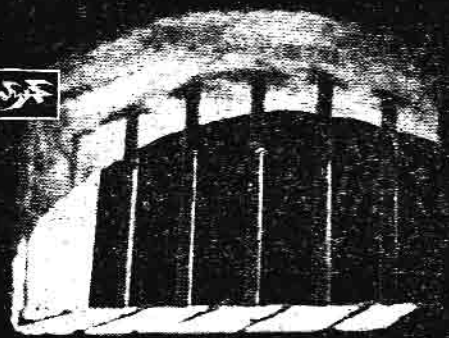
၁၉၃၄-၂၀၁၃

ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းတွင် လောကပါလသစ္စာတရား ခေါင်းစီးဖြင့် ဥပဒေပညာပေး စာပေများ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ပင်တိုင်ရေးသားခဲ့သူ တောင်တွင်းကြီး ဦးတင်လှိုင် ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ဖြစ်ရပ်မှန် အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ ဝမ်းနည်းကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

www.burmeseclassic.com

၂၀၀ မြန်မာ

ရွှေတိဂုံဘုရား ခြေတော်ရင်းရှိ
အာဇာနည်ကုန်းကို အကြမ်းဖက်ဖောက်ခွဲခဲ့သူ၏
ကြိုးတိုက်အတွင်းမှ နောက်ဆုံးအချိန်များ

သစ္စာကိုဆန်၍

ဇေယျာမင်းသျှင်

ယခင်လမှ အခက်

၃။

“ပင်လယ်ရေ အရောင်
 တွေကို ကျွန်တော် သေသေချာ
 ချာ ရေကြည့်ထားတာ အရောင်
 ၅ မျိုးတွေ့ရတယ်။ အဝါ၊ အနီ၊
 အစိမ်း၊ အပြာ၊ အနက်။ သိပ်
 အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့
 ပင်လယ်ရေဆိုတာ တကယ့်ကို
 နေတာကိုး။ ခါးတူးနေတာပဲ”
 ရဲဘော်*စိ*က ပြောပြီး
 နောက် ရယ်နေသည်။

“စိ*ကိုကြည့်ပြီး သူလည်း
 ဘယ်လိုမှ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။
 ရယ်မိရပြန်သည်။ ကျွန်းနိုင်ငံ
 ကလေးတွင် နေနေလင့်ကစား
 ပင်လယ်နှင့်မနီးသည့် ကုန်းတွင်း
 ပိုင်းဒေသတွေမှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့
 ရသူ ရဲဘော်*စိ*အဖို့ ပင်လယ်ဟာ
 သည် ဓာတုတူးထွေးဆန်းပြား
 ကမ္ဘာသစ်ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။
 အထူးသဖြင့် သူတို့ဇာတိ

ဇေယျာမင်းသျှင်

သစ္စာကိုဆန်၍

မြေနှင့် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေး သည့်မြန်မာ့ကမ်းရိုးတမ်းပင်လယ် ပြင်၏အလှက သူ့ကို ဖမ်းစားနိုင် လွန်းသည်။

လဆုတ်လသည် ယွက်ခါစ ဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက် မိုးကုပ် စက် ဝိုင်းခုံးခုံးကြီးအပေါ်မှာ လက ရွန်းရွန်းမြဲမြဲကြီး သာ၍နေသည်။ တိမ်မျှင် တစ်စ မရှိ။ လရောင် သည် ပင်လယ်ရေပြာပြာအပေါ် စီးမိုးသွန်ကျလျက်ရှိရာ ကြည့် လေရာရာ တဝင်းဝင်း တလက် လက် တောက်ပနေ၏။ ဟင်း လင်းပွင့် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီး ဘက်မှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို မမြင်ရ။ ပင်လယ်ရေပြာပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာသာ ရောထွေး ယှက်တင် မှိုင်းမှုန်လျက်ရှိသည်။

ဘယ်ဟာက ကောင်းကင်၊ ဘယ် ဟာ ရေပြင် ခွဲခြားမရ။ ကြယ် တွေကို မြင်ရသောနေရာသည် သာ ကောင်းကင်ဟု မှတ်ယူရ တော့မယ်။

ပင်လယ်အော်သံတွေကို ကြား၏။

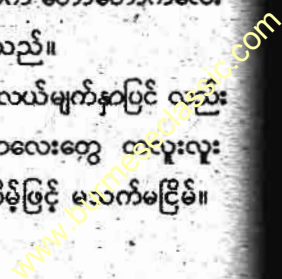
ပင်လယ်အော်သံဆိုသည် မှာ ပင်လယ်ပြင်မှ တလိမ့်လိမ့် တစ်ရှိန်ထိုး ကမ်းခြေရေတိမ်ပိုင်း ဆီကို ပြေးလာနေကြသည့် လှိုင်း လုံးကြီးများ၏ တဝန်းဝန်း လှိုင်း ရိုက်သံတွေဖြစ်ကြောင်း စိကို ပြောပြရသေးသည်။ စိက ပီဘီ ကလေးငယ်ပမာ နှံ့ဩနေပြန်၏။

“ပင်လယ်ရေသက်သက် ကတော့ အရောင်မရှိတဲ့ရေပါပဲ။ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အနက် ပြောင်း သွားတာက ရေအတိမ်အနက်နဲ့

ဆိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရေပြင်ပေါ် ကို ထိုးကျလာနေတဲ့ နေရောင် ခြည် အနုအရင့်၊ နေရောင်ခြည်က တည့်တည့်ကျနေသလား။ ဘယ် လောက်အထိ စောင်းပြီးထိုးနေ တာလဲစတာတွေနဲ့လည်း ဆိုင် တယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ အခု မင်းမြင်နေရတဲ့ ရေအရောင် ပြောင်းတာကတော့ ရွံ့နဲ့တွေ့ အနည်ထိုင်သွားလို့ အရောင် ပြောင်းသွားတာ။ များသောအား ဖြင့် ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းတွေမှာ ဒီလိုအရောင်မျိုး တွေ့ရတတ် တယ်”

လေက တော်တော်ကလေး ထန်လာသည်။

ပင်လယ်မျက်နှာပြင် လည်း လှိုင်းအိကလေးတွေ တလှူလှူ တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် မသက်မငြိမ်။

“ရေထဲမှာရှိနေတတ်တဲ့ ငါးအုပ်ကြီးတွေကလည်း အရောင် ပြောင်းစေတတ်သေးတယ်။ ငါး အုပ်ကြီးတွေကြောင့် ပင်လယ် ရေပြင်မှာ အမည်းကွက်ကြီးတွေ တိမ်ရိပ်ကြီးဖုံးထားသလို ပေါ်နေ တတ်တယ်”

စိကဖြင့်အဆုံးမဲ့ တစ်မျှက် တစ်ခေါ်၊ ပင်လယ်ကို တမြတ် တနိုးကြည့်ရင်း ပျော်နေသည်။ မျက်စိက ကျင့်သားရသွားသဖြင့် လည်း မှောင်ထဲတွင် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လာသည်။ ကောင်းကင် မှ ကြယ်တို့၏အရောင်နှင့် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်က ရောင်ပြန် တို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ညအခါ လူသူကင်းဝေး သည့်ပင်လယ်ပြင်၌ ကောင်းကင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကို လျှောက် ကြည့်ပြီး ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင် နေရသည့် ကြယ်များကို စိတ်ထဲ မှာ စွဲနေအောင် မှတ်သားနေရ ခြင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ် သည်။

“မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပင်လယ် ကမ်းခြေဟာ မိုင် (၁၇၆၀) ကျော် ရှိတယ်။ ကမ်းဦးရေတိမ်ပိုင်းဟာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၈၂၂၀၁)

“မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပင်လယ် ကမ်းခြေဟာ မိုင် (၁၇၆၀) ကျော် ရှိတယ်။ ကမ်းဦး ရေတိမ်ပိုင်းဟာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၈၂၂၀၀) ကျော်တယ်။ အေး ... လက်ရှိ ငါ၏ရေငုပ်သင်္ဘော တည်ရှိနေတဲ့ နေရာက

ကျော်တယ်။ အေး ... လက်ရှိ ငါတို့ ရေငုပ်သင်္ဘောတည်ရှိနေ တဲ့ နေရာက သတ်ကွင်း Kill- ing Point ကို အတိုဆုံးရောက် စေနိုင်မယ့် လမ်းကြောင်းနဲ့ အနီး ဆုံးပဲ။ ဆုတ်လမ်းနဲ့ အပြန်ခရီး ဆုံမှတ်ကိုလည်း ဒီလမ်းကြောင်း အတိုင်း အခြေခံပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ရောက်အောင်လာကြရ မှာ။ သတ်ကွင်းမှာ ပစ်မှတ် သေချာပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ် ထမ်း။ ဒီမှာ ပြန်ဆုံကြရတော့မှပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ ကြရတော့မယ်။

စိက ကြယ်တွေကို ငေးနေ ဆဲ။

“နည်းပညာတွေ အရမ်း တိုးတက်လာတဲ့ ဒီခေတ်မှာ နက္ခတ္တဗေဒကို အသုံးချစရာ အခွင့် အလမ်းမှ ရှိပါဦးတော့ မလားလို့ ထင်ချင်စရာပေါ့။ သိပ္ပံပစ္စည်း ကိရိယာတွေက သိပ်ပြည့်စုံ၊ သိပ် တိကျ လုပ်ရကိုင်ရလည်း သိပ် လွယ်လာတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ တွေက အမြဲတမ်းကိုယ်နဲ့မကွာ ပါမလာနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ချွတ် ယွင်းပျက်စီးတတ်တယ်။ နက္ခ

မိမိရှင်၏ သိရိစလိက်ပြ
 ဆိုသည်နှင့် သူတို့နှင့်
 သူတို့နောက်က
 ကျွမ်းကျင်ရေးစနစ်တွေ၊
 အိမ်နဲ့ပေးအဖွဲ့တွေက
 လုံးဝညာ
 အဆက်အသွယ်
 ပြတ်တောက်
 သွားတော့မည်။
 ထိုသည့်စစ်ဆင်ရေး
 ကာလ သေရေး
 ရှင်ရေးအချိန်တွေ
 တစ်လျှောက်လုံးမှာ
 မိမိရှင်သည်
 သူ့အဆုံးအဖြတ်
 ဖြင့်သာအသက်ဝင်
 လှုပ်ရှားရတော့မည်။

တ္ထဗေဒဆိုတာက ဘယ်တော့မှ
 မချွတ်ယွင်း မပျက်စီးနိုင်တဲ့ လမ်း
 ပြတွေပဲ။ အဲ ... တို့မကျွမ်းကျင်
 တဲ့ နယ်မြေစိမ်းထဲမှာ အချိန်
 မရွေး သေဘေးကျလာနို့ ဘဲ့ စဉ့်
 အလုပ်မျိုးတွေအတွက် အခြေခံ
 နက္ခတ္တပညာလောက်တော့ သိကို
 သိထားရမယ်။ အထူးသဖြင့်
 ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ဆုံမှတ်ကို
 အချိန်တိုအတွင်း ရောက်နိုင်ဖို့၊ ည
 အချိန် တိတိတဆိတ်လှုပ်ရှားပြီး
 ဦးတည်ရာကို အမြန်ဆုံးရွေ့လျား
 နိုင်ဖို့ သိသင့်သမျှ သိထားဖို့လို
 တယ်”

ကောင်းကင်ပြင်ကို လက်
 ညှိုးညွှန်၍ သူ့ ရှင်းပြနေသည်
 များကို ခေါင်းကလေးတညိတ်
 ညိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နာခံ
 မှတ်သားနေသည့် ရဲဘော်စီသည်
 အထက်တန်းကျောင်းသားကလေး
 တစ်ဦး၏ မျက်နှာအနေမျိုးဖြင့်
 သန့်စင်လွန်းနေသည်။

သည်အခြေအနေမျိုးမှာ မြင်
 ရသူအဖို့ စီကို အမျိုးသားလုံခြုံ
 ရေးဌာနခွဲနှင့် စွမ်းအင်ဖွံ့ဖြိုးရေး
 ဌာနခွဲတို့ ပူးပေါင်းလေ့ကျင့် မွေး
 ထုတ်ပေးထားသည့် အဆင့်မြင့်
 ဖောက်ခွဲရေးနည်းပညာသုံး ဗုံး

ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဟု ယောင်
 မှား၍ပင် ထင်ရက်လေမည်
 မဟုတ်။ ပြီးလျှင် အမ်အက်(စ်)ဂျီ
 (၉၀) ရိုင်ဖယ်သုံး လက်ဖြောင့်
 သေနတ်သမားတစ်ဦးဟုလည်း
 မြင်ကြည့်မိကြမည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စီက
 တကယ့်လက်မရွံ့တစ်ဦးသာ ဖြစ်
 သည်။

“တီ ... တီ ... တီ၊
 ဂွီတူးမှ ဂွီဝမ်း ... ဂွီတူးမှ ဂွီဝမ်း၊
 သားရဲတွင်းထဲကို လာပါ”

အက်စ်ယူ (၃၀၀) ရေ
 အောက်သုံး အသံလွှင့်အသံဖမ်း
 စက်ကလေးက မြည်လာသည်။
 ရဲဘော်ကေ၏ အသံ။ သူက
 ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဗွီဝမ်းမှ ဗွီတူး ...
 အိုကေ”

သူနှင့် ရဲဘော်စီတို့ သံ
 လှေကားအတိုင်း သင်္ဘောဝမ်းထဲ
 သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သိပုံ
 ပညာရှင်တစ်ဦး၏ ခေတ်မီ
 ကွန်ပျူတာနည်းပညာသုံး အဆင့်
 မြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုပမာ ရှင်း
 သန့်ပြောင်လက်နေသည့် အခန်း
 အတွင်း၌ ရဲဘော်ကေက သူတို့
 ကို စောင့်နေသည်။

သည်မစ်ရှင်အတွက် သူတို့ အပိုင်စားရထားသည့် သားရဲ တွင်းကလေးဟု ဆိုနိုင်သည့် အခန်းကလေးသည် အရာရာ စနစ်တကျ။ ပြီးလျှင် တိကျရှင်း လင်း သေသပ်စွာ ရှိနေ၏။

“ညွှန်ကြားချက်ရပြီ။ ရ ရက်နဲ့၊ န နာရီကိုလည်း သတ် မှတ်ပေးလိုက်ပြီ။ ပစ်မှတ်ရဲ့ခရီး စဉ်စဖို့ရက်နဲ့ အစီအစဉ်ကလည်း သေချာသွားပြီ”

ရဲဘော်ကေက သူ့ကို အလောတကြီး ပြော၏။

သည်မစ်ရှင်မှာ သူက ခေါင်းဆောင်။ အဓိကအဆုံး အဖြတ်များကို ချမှတ်ရမည့်သူ။ သူတို့၏ သားရဲတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ ကြပြီး မစ်ရှင်၏ခရီးစလိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် သူတို့နှင့် သူတို့ နောက်က ကွပ်ကဲရေးစနစ်တွေ၊ အမိန့်ပေးအဖွဲ့တွေက လုံးဝဥသံ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက် သွားတော့မည်။ ထိုသည့် စစ်ဆင် ရေးကာလ သေရေးရှင်ရေးအချိန် တွေ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မစ်ရှင် သည် သူ့အဆုံးအဖြတ်ဖြင့်သာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားရတော့မည်။

သို့နှင့်တိုင် ...

သူတို့တစ်ဦးချင်းစီမှာ အတိ အကျ သတ်မှတ်ခွဲဝေပေးထား သည့် ကိုယ်စီတာဝန်တွေ ရှိ သည်။ ကိုယ့်တာဝန်၊ ကိုယ့် အီလုပ်အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ စီမံခန့်ခွဲခွင့်လည်း ရှိနေပြန်သည်။

တကယ်တမ်းက သူ၊ ရဲဘော် ကေနှင့် ကိုသူသည် သားရဲ တွင်းကလေးထဲကို ကိုယ်စီ ကိုယ် စီ ရောက်လာခဲ့ကြပြီးမှသာ တစ် ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး တွေ့ဖူးကြရ ခြင်း ဖြစ်၏။ နယ်မြေဒေသတစ်ခု စီ၊ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စီ၊ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးနှင့် ကျွမ်းကျင်ရာ နယ် ပယ်မတူသည့် အနေအထားတစ် ခုစီ။ သည်မစ်ရှင်အတွက် သီးသန့်ရွေးချယ်စုဖွဲ့ထားသည့် စပါယ်ရှယ် အစုကလေး။ မစ်ရှင် ပြီးဆုံးခဲ့လျှင်လည်း နောင် မည် သို့မျှ ကြုံကြိုက်ခွင့် မရနိုင်။ ကံ ကြုံလွန်း၍ ဆုံရသူတွေ။ အနက် ရောင်သုံးမြောင့်ထဲက တသီး တခြားအတွင်း ထောင့်ကလေး တွေဖြစ်၏။

“ဒါဆို”

သူ့စကားပင် မဆုံးလိုက်ရ။ ရဲဘော်ကေက ဖြတ်၍ ပြော

လိုက်၏။

“ဒီကနေ့က ရအနတ် (၃) ရက်”

“ဒါ တို့ Black Triangle တွေ စလုပ်ရှားရမယ့်ရက်ပဲ။ နောက်ထပ်အချိန် ဘယ်လောက် ရဦးမလဲ ‘ကေ’”

“တစ်နာရီတိတိ”

“ကောင်းပြီ။ နောက် (၁၀) မိနစ်မှာ စထွက်မယ်။ သဘော ကပွတ်နံကို အကြောင်းကြား လိုက်ပါ။ နောက် မိနစ် (၃၀)မှာ တို့ ရွေးထားတဲ့စမှတ်ကို ရောက် အောင် မောင်းတော့လို့။ ပြီးတော့ ညွှန်ကြားချက်ကို လက်ခံရ ကြောင်းလည်း အတည်ပြု လိုက်”

“အိုကေ ... ရဲဘော်ကြီး”

ရဲဘော်ကေက စက်ရုပ်တစ် ရုပ်လို သူ့ကွန်ပျူတာတွေနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေပြန်တော့သည်။

၄။

“တောက် ... တောက်”

“တောက် ... တောက်

တောက်”

“တောက်”

မကြားယောင်ဆောင်အား

သော်မှ မရ။

ရဲဘော်ကေဆီမှ ဆက်သွယ်လာနေသည့် အသံတွေက သူ့ရင်နှလုံးကို တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆောင့်နေသည်။

စိတ်ကို ဇွတ်တင်းလျက် မည်သို့ပင် မသိကျိုးကျွံဖြူဖြူ။

နားစည်ထဲကို အတင်းဖောက်ထွင်းဝင်လာနေသည့် သံတိုင်ခေါက်သံတွေကို ရှောင်တိမ်း၍ မရ။

တကယ်က သူမမြင်နိုင်သည့် မြင်ကွင်းနှင့် သတင်းတွေကို အသိပေးနေခြင်းသက်သက်မျှ မဟုတ်။ သေမင်း၏စစ်ငင်စစ်ဖြူသံတွေအကြောင်း ပြောပြနေခြင်းလည်းဖြစ်နေသည်ပင်။

“ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသေးရင် အကြောင်းပြန်ပါ။ ဘာဖြစ်နေလဲ”

ပူလောင်ပြင်းပြသည့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သံ။

သူတစ်ပါးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပေးနေဖော်ရသေးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မသက်ရောက်လေသေးမှန်း၊ လုံခြုံနေသေးမှန်း

သေချာသည်။ ရဲဘော်ကေတစ်ယောက်ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းနေသေးသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ထက် သူ့အတွက်ကို စိတ်ပေါ့လိုက်ရသေး၏။ ဟင် ...”

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ချောက်ချောက်ချားချား စိတ်တွေက လှိုင်းတွေ ဣရိပ်ရိပ် လှိုမ့်တက်လာနေသလို လှိုက်၍ လာပြန်သည်။ အန္တရာယ်သည် သူ့တစ်ဦးတည်းသိသို့သာ ဦးတည်ချဉ်းကပ်လာနေခြင်းသာတကား။ သေချာသည်။ ဘယ်တော့လဲ၊ ဘယ်အချိန်လဲ။ သေမင်းသည် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သူ့ကို ခုန်အုပ်ဝါးမျိုလိုက်တော့မည်လဲ။

“ရဲဘော်ကြီး ... ရဲဘော်ကြီး ... အခန်းထဲမှာ ရှိနေသေးရင် အကြောင်းပြန်ပါ။ ဘာဖြစ်နေလဲ ... ဘာဖြစ်နေလဲ”

သဲ့သဲ့သာကြားနေရသည့် တတောက်တောက် သင်္ကေတသံတွေက သူ့နှလုံးကို မည်မျှ နာကြင်ကြေကွဲအောင် ဖိနှိပ်ကြိတ်ချေနိုင်စွမ်းရှိသည်ကို ဘာသာစောင့်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်ကဖြင့် အံ့ဩဖို့ကောင်းလွန်းသည်။ လေထဲမှာ ခဏသာပေါ်ပြီး ခဏ

နှင့် ပျောက်သွားသည့်အသံကလေးတွေပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် တုန်လှုပ်နေရမှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဘာသာစိတ်တိုချင်ချင် ဖြစ်လာမိ၏။ “လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့”၊ “ရဲသူနိုင်စတမ်း”၊ “Who dares win” တဲ့။ စစ်သွေးတွေ ဆူဝေလာပြန်သည်။

ကိုယ်ကို မတ်ခနဲ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရဲဘော်ကေနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ သံတိုင်ဘေးဆီ မျက်နှာမူမိပြန်၏။ စိတ်က ဆောင်နေ၍ထင်။ ဖင်ကို တရွတ်ထိုးရွေ့ခဲ့မိသည့်တိုင် လေတညွင်းပြေးသလို မြန်သည်။

“ခုအချိန်ထိ အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ် ကေ”

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား။ မိုးနတ်မင်းကြီး ကျေးဇူးပဲ။ ရဲဘော်ကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

“အင်း ... အခုထိပေါ့”

“ကံကောင်းပါစေ ... ရဲဘော်ကြီး”

“အခြေအနေ ဘာတူးလဲ”

“ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ညွှန်မှူး

ကြီးတို့တော့ ထောင်တံခါးဝထဲက
ရုံးခန်းမှာ ရောက်နေကြပြီတဲ့”

“ဘာလုပ်ကြမှာတဲ့လဲ။
ဘာကြားသလဲ”

“မသိသေးဘူး”
“... ”

“ဟော ... သူတို့ထောင်
ထဲကို ဝင်လာနေကြပြီ။ ဒီမှာ
လည်း အခန်းထဲကိုဝင်ခိုင်းနေပြီ။
Good Luck ရဲဘော်ကြီး”

အချက်ပြသံတွေက ရုတ်
ခြည်း တိတ်ဆိတ်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ထောင်ဝန်ထမ်း
တွေ၏ လှုပ်လှုပ်ရွရွ နေရာယူရွေ့
လျားသံတွေကို ကြားနေရသည်။
“အလေးပြု” သံ ခပ်အုပ်အုပ်
တွေကိုလည်း ကြားသည်။ သူတို့
အခန်းရှိရာ အမှတ်(၁)အိပ်ဆောင်
ဆီကို ခြေသံတွေက တဖြည်း
ဖြည်း ရွေ့လာနေသည်။

ဒီအသံက ထောင်ပိုင်ကြီး
ရဲ့ ခြေသံ။ လူကောင်ကြီးကြီး
ဖိုင့်ဖိုင့် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို
ဆ၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်
လာသံ။ သူ့ရှေ့နားမှ တဖျပ်ဖျပ်
အသံက ခြေညှပ်ဖိနပ်စီးထား
သည့် ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ခြေသံ။
ခြေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်လျက် ခပ်ဖွ

**စစ်မိနပ်ခွာသံ
ထွေကပြင့်
များလှပါကလား။
စည်းကမ်းသေဝပ်၊
အမိန့်နာခံ၊
သစ္စာမြဲမြဲမည်
ခြေသံထွေမှန်း
ကြားရုံနှင့်သိသည်။**

ဖွလျှောက်တတ်သည့် အလေ့ရှိ
သည်။ ဟင် ... စစ်ဖိနပ်ခွာသံ
တွေကဖြင့် များလှပါကလား။
စည်းကမ်းသေဝပ်၊ အမိန့်နာခံ၊
သစ္စာမြဲမြဲမည် ခြေသံတွေမှန်း
ကြားရုံနှင့်သိသည်။ တပ်စုတစ်စု
ခုဖျ ရှိမည် ထင်ပါရဲ့။

“အကျဉ်းသား နိုးနေသ
လား”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏အသံက
တိုးညှင်းညှင်းသာ။ အခန်းစောင့်
ရဲဘော်ကို မေးနေသည်လား။

“စောစောကပဲ ထောင်မှူး
ကြီး လာသွားသေးတယ်ခင်ဗျ။
အကျဉ်းသားကတော့ အစောကြီး
ကတည်းက နိုးနေတာ။ ညက
လည်း မအိပ်ဘူးနဲ့တူတယ်။
တလူးလူးတလိုမိုလိုမို။ ခုနက
လေးတင် သီးသန့်အိမ်ကလေးထဲ
က သူ့အမှုတွဲနဲ့ အချက်ပြဆက်
သွယ်နေကြသေးတာ အကြာကြီး
ပဲ”

ဝန်ထမ်း၏ဖြေကြားသံ။

ကြားနေရသည့်အသံတွေ
ထဲမှာ ကောင်ကလေးမောင်ဖြူ၏
ခြေသံ၊ စကားသံ၊ ရယ်မောသံ
တွေကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ရှာ
ဖွေနေမိသေးသော်လည်း မကြား။

မတွေ့။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

ခြေသံတွေက ကွန်ကရစ် လှေကားအတိုင်း တက်လာနေ ပြီ။ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်။ (၂၂) ထစ်ဆိုတာ ဘာကြာမှတ်လို့။ ဟော ... ဟော။ ထောင်ပိုင်ကြီး ရော၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးပါ လိုက် ပါလာသည်။ မလွဲနိုင်။ ခြေသံ တွေကို သူ တွဲတွဲပြားပြား ခွဲခြား ချိ သိသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ် ခုခုပဲ။ ထူးခြားမှုက ဧကန်ရှိနေ သည်။ သည်အချိန်ကြီးမှာ သည် လို လူစုလူဝေးကြီးဖြင့် စုံစုံညီညီ လာကြဖို့အကြောင်း၊ အရေးကြီး ကိစ္စက ဘာရှိနေသလဲ။

ခြေသံတွေက နီးနီးလာနေ သည်။

ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ် တွေက တာရိုးကျိုးသလို ပြိုကျ လာပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ တွား တက်နေကြပြီ။ ဘုရားရေ။ သည် တစ်ခါဖြင့် တကယ်သေဖြစ်ပြီ ထင်သည်။ ဘုရား ... ဘုရား ကယ်ပါ။

အာရုံလဲမှာ တောင်ကုန်း

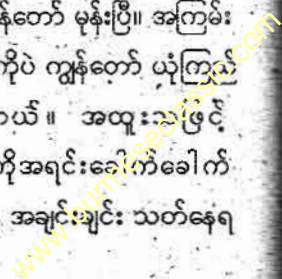
“ကျွန်တော်ကို လူသတ်ရတဲ့ အလုပ်က၊ ပွဲရင် ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါခင်ဗျာ။ ဘာမဆို ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်”

အမှတ် (၇၃၂) တုန်းကပုံရိပ်တွေ ထင်လာပြန်သည်။ သူ့သွေး ကြောတွေထဲကို ကြောက်လန့် ခြင်းဆိုသည့်အရာတွေကို ရုတ် ခြည်းသင့်စေခဲ့သည့် သေမင်း၏ အံ့ဖွယ်လျှို့ဝှက်ချက်ကို လက်ခံ လိုက်ရပြီ။ သူ ကြောက်သည်။ လွန်လွန်ကဲကဲ တုန်လှုပ်ကြေကွဲ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို လူသတ်ရ တဲ့အလုပ်ကလွဲရင် ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါခင်ဗျာ။ ဘာမဆို ကျွန် တော် လုပ်ပါမယ်”

“ဘာလဲကွ။ (၇၃၂) က ပြန်လာပြီးကတည်းက စစ်ပွဲကို ကြောက်သွားတာလား။ မင်းက လည်း စိတ်ဓာတ်ကျလွယ်လိုက် တာကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လူသတ်ချင်တဲ့စိတ် ကို မရှိတော့တာပါ။ မတရားတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုရော၊ တရားတဲ့ အကြမ်းဖက်မှုဆိုနေတာတွေကို ရော ကျွန်တော် မုန်းပြီ။ အကြမ်း မဖက်မှုကိဲ့ပဲ ကျွန်တော် ယုံကြည် တော့ တယ်။ အထူးသဖြင့် ညီအစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီးတွေ အချင်းချင်း သတ်နေရ

တဲ့ ဒီလူသတ်ပွဲကို ရွံ့နေပြီ”

“ဟ ... ဘယ်သူကရော လူသတ်ချင်ပါ့မလဲကွ။ အလုပ်ဆိုတာ လုပ်ဖို့ရာ လိုအပ်လာခဲ့ရင် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ စစ်ပွဲတွေနဲ့ဝေးရာမှာ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း၊ အသက်ပေးဆိုရင်လည်း ပေးဖို့အသင့်ပါပဲခင်ဗျာ”

“ခက်တော့နေပါပြီကွာ။ အရှိန်အဟုန်ကြီးနဲ့ လောင်နေတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံကြီးကို ရေနဲ့ပက်ငြိမ်းပစ်လို့ မရတော့ဘူးကွ။ မီးမီးချင်း ပြန်တိုက်။ မီးကိုမီးနဲ့ပဲ ပြန်လောင်ခိုင်း။ လောင်စာကုန်သွားပြီဆိုရင် ငြိမ်းစရာတောင် မလိုပါဘူး။ မီးက သူ့အလိုလို ငြိမ်းသွားမှာပါ ဟကောင်ရ”

“... ”

“ဒီလိုလုပ် ... အထူးမစ်ရှင်တွေကိုပဲ အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေး။ ရန်သူပစ်မှတ်တွေကို အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့ရင် မင်းလိုချင်နေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာကို ရအောင် ဖန်တီးနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ရလာလိမ့်မယ်။ အိုကွာ ... ပြန်လည်

ပေါင်းစည်းရေးဆိုတာက ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်”

“ကျွန်တော် လူတွေသတ်နေရတာကို ငြီးငွေ့နေပြီ”

“အတွင်းပဋိပက္ခတွေကို မကျော်ဖြတ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာကို ရမှာလဲ။ မင်းကို အထူးလျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့ကို ပို့ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ အမျိုးသားလုံခြုံရေးဌာနနဲ့ စွမ်းအင်ဖွံ့ဖြိုးရေးဌာန၊ စစ်ဘက်လက်နက်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနတို့ ပူးပေါင်းတည်ထောင်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်စီမံကိန်းတွေက ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးတွေ၊ ရာထောင်သောင်းချီတဲ့ ကျဆုံး ဒဏ်ရာရမှုတွေ၊ မြို့ရွာအိုးအိမ်ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေကို အစားထိုးနိုင်လိမ့်မယ်။ တို့က Unit Care Project လို့ အမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီလျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့တွေထဲက နိုင်ငံရပ်ခြားမစ်ရှင်တွေကို ကိုင်တွယ်စီမံရတဲ့ အထူးလျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့မှာ မင်းကို တာဝန်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီ”

“ဒီလိုပဲ လူတွေ သတ်နေဦးမယ့်အလုပ်မျိုးပဲလား”

“အေး ... ပြောခဲ့ပြီးပါ

ပကော။ လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ရှိလာခဲ့ရင် အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးရမယ့်လူဆိုတာ ရှိကိုရှိလာရတတ်တာပဲ။ အဲ ... အဲဒီလို လူမျိုးရဲ့ဘဝကို မလွှဲမရှောင် မတိမ်းမဖယ်သာရခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါက ကံကြမ္မာရဲ့ တိကျတဲ့ရွေးချယ်မှုပဲ။ မိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ အလိုတော်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ငြင်းဆန်ချင်လို့ မရဘူး။ ဒါဟာ ဒီကနေ့ တို့ကြုံနေရတဲ့ လက်ငင်းဘဝနဲ့ ပြဿနာတွေပဲ”

“အဲဒီတပ်ဖွဲ့က”

“နေဦး။ ငါပြောမယ်။ တို့အမျိုးသားစွမ်း အင်ဖွံ့ဖြိုးရေးဓာတ်ခွဲခန်းနဲ့ နျူကလီးယားနည်းပညာဌာနက စစ်ဖက်သုံးလက်နက်စနစ်မှာ လက်တွေ့အသုံးဝင်မယ့် အရည်ပုံတစ်မျိုးကို ထုတ်လုပ်ဖို့ စမ်းသပ်နေကြတယ်။ ရေနဲ့ ခွဲမရ အောင်တူတဲ့ အရည်တစ်မျိုးကို တီအင်တီနေရာမှာ အစားထိုး တည်ဆောက်ထားတာ စီတီအိက်(စ်)တဲ့”

“ဟင်”

“တကယ့် စီတီအိက်(စ်)ပုံအစစ်က ပုံမှန်ပုံတွေထလ်

(၁၀) ဆအထိ ပေါက်ကွဲမှု ပြင်းအားဖြင့်တယ်။ စိတိအိတ်(စ်) အရည်တစ်ဂါလန်သုံးရုံနဲ့ ပြိုကြီးတစ်ပြိုကို တစ်စီ ခြစ်သွားအောင် ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်တယ်။ စနက်တိမလိုကဲ့ ချိန်တိုက်ဝုံး အမျိုးအစားပဲ။ တကယ့် စိတိအိတ်(စ်)တွေကို ထုတ်လုပ်နိုင်ဖို့ အချိန်နည်းနည်း ထပ်ထူချဉ်းအယ်။ ဒါပေမဲ့ အသေးစား စိတိအိတ်(စ်) ဝုံးတွေကိုတော့ အောင်မြင်စွာ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲမှုတွေအရ ဘေးကင်းလုံခြုံမှုနဲ့ ပြင်းအားက စိတ်ချရတယ်။”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီဝုံးအမျိုးအစားသစ် နဲ့ နည်းယူရာကို သုံးပြီး ရန်သူနိုင်ငံက ပစ်မှတ်တွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် ရန်သူနိုင်ငံက ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တွေကိုပဲ။”

“...”

“မင်းဘာဝန်ယူရမယ့် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့က ပြည်ပနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ ခြေပေါ်မှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်နေတဲ့ အိတ်ရန်ဘက်နိုင်ငံရဲ့ နံပါတ်တစ်

ခေါင်းဆောင်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးရမှာ။”

ထိုတခက်ကို မော့

ကြီးမားလွန်းသည့် ပြင်းအားဖြင့် လူသတ်စက်ကွင်းကြီးတစ်ခုက သူ့ကို သူ့ဘဝကို လှုပ်မရ ရွေ့မရအောင် ဖမ်းဆုပ်ချုပ်ကိုင် ဆုပ်စီးသွားမိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြင်းအားစရာ စကားအကွရာတွေ ကန်းခဲ့။ လိုအပ်ချက်၊ ဘာဝန်၊ ရွေးချယ်မှု၊ အစီနိုး၊ သစ္စာတရား၊ အဝနိုင်ငံတော်၊ ပြန်လည်ဝေါင်းစည်းရေး၊ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေး ... စသည် စသည် စကားလှလှ နှံ့အိုင်ကြီးထဲ စူးစူးမြုပ်ကွဲမှုပစ်ခဲ့ပြီ။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဘုရား၊ သူ့အသိ၊ သတိ၊ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှု အလုံးစုံ သူ့ကိုယ်မှ ပျောက်လွင့်သွားခဲ့ရသည့် ထိုနေ့၊ ချွတ်ကန်းတစ်စွဲမကြောက် စူးစူးရွေးရွေး ခွတ်တိုက်ခတ်ခဲ့မိသည့် ဒုစရိုက်ထောင်ချောက်များ ယခုဖြင့်မှ သူ့လက်ကွန်ဒိုကိုတကိုယ်ကောင်ကြီးနှင့် သူ့စိညာဉ်ကိုပင် ပေးဆပ်ချဉ်းတော့မည်။ အဆုံးရွန်သော သစ္စာရှိမှု၊ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော

စွန့်လွှတ်နှစ်နာခံမှုတုံ့လား။ ဖွဲ့ ... အလကားတာတွေ။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ရင်ထဲက လိပ်တက်လာသည့်ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်။ လွတ်ခနဲ ကျိန်ဆဲလိုက်မိတော့သည်။

ခြေသံတစ်သိုက်က သူ့အခန်းတံခါးဝမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ၏။

“မစ္စတာဇက်”

ထောင်ပိုင်ကြီး၏အသံကို မှတ်မိလိုက်သည်။ အသံတွင် စာနာနားလည်မှု၊ ကရုဏာစိတ်တွေ စိမ့်ထုံနေသည်ကို သိလိုက်မိလည်း ချောက်ချောက်ချားချား ကြောက်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်၍ မရ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးအပေါ် တရုတ်တွားတက်နေသည့် သေငယ်ဇောစိတ်တွေ တနေဝင်ငင်ငင်နှင့် သူကြိုးတိုက်ခန်းနံရံကိုသာ အားကိုးတကြီး အမှီသတ်ပြုရင်း သူ့ကို ဝိုင်းခံရည်းကပ်လာနေကြသည့် မရဏတရား၏ လက်တံတွေကို မြင်မိနိုးနိုး ငဲ့လင့်လျက်။

“မစ္စတာ ... ဇက်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ထပ်၍ အသံပြုပြန်သည်။ သူ့ဘေးမှ

လူစုလူဝေးဆီက အသက်ရှူသံ
တွေသည် တထွေးထွေး တလုံး
လုံးဖြင့် သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေ
သလိုလို။

“ထ ... ထ ... ထ”
ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။

သူ့အသံတွေ။ လည်ချောင်း
ဝမှာပင် တစ်ဆို့ပျောက်ကွယ်ကုန်
ကြပြီ။ ဘာသံမျှထွက်မလာနိုင်။
ဦးလေးဂျုံအိမ်၏ စားဦးချွန်ချွန်ဖြင့်
လက်ပတ်လက်ပြင်ကြား နှလုံး
တည့်တည့်ကို ထိုးစိုက်ထားခြင်း
ခံရသည့် ဝက်ကလေးအိမ်ပုတ်
ခမျာ မချိမဆန့် အသက်ငင်ရင်း
တအိအိ ညည်းသံပေးနေခဲ့သလို
မျိုး။ သူ့လည်ချောင်းထဲမှ တအစ်
အစ် မပီမသ အသံတွေသာ
ထွက်ကျလာနေသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခါက
ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မလွဲမရှောင်သာတဲ့
အခြေအနေဆိုတာမျိုးက ရောက်
ခဲ့ပြီဗျာ။ မိတ်ဆွေကြီးရေ ...
တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားရဲ့သဘောကို
မိတ်ဆွေကြီး နားလည်နိုင်မှာပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်
အရ ဆောင်ရွက်ရမယ့်အလုပ်ကို
ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ။ စိတ်
မကောင်းပါဘူး ရဲဘော်ကြီး”

ခြေသံတွေက ဓုတ်တရုတ်
လှုပ်ခွားလာကြ။

ဟော ... တစ်ယောက်၊
နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၊ အို ...
ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်ဖြင့်
ရှိပေလိမ့်မည်။ ခစ်မိနပ်ခွာသံတွေ
က ပြိုင်ခြင်းတွေ အလှပြည့်ဖြူး
နေသည်သလို တရွရွတည်ညည်။
တချို့က ခပ်ဆဆ၊ ခပ်ပွပွ။ တချို့
က ခြေသံပြင်းပြင်း။

လာနေကြပြီ။ သေမင်းရဲ့
ခစ်သည်တွေလေး။ သူ့အသက်
စိဝိန်ကို အားပါးတရ သောက်မျို

တော့ညော် မာန်နတ်မင်းရဲ့အသား
စားကြည့်ခမ်းကြည့်သံတွေ။ လာကြ

စမ်း ... လာကြစမ်း။
သတိသည် သူ့စိတ်နှင့် သူ
တိုယ်မှ ပူးတို့ခွာတုံး။
ရုပ်တည်မနိုင် တဆတ်
ဆတ်ကုန်ယင်ချောက်ချား၊ ရွေး
သီးချွေးခေါက်ကြီးငယ်တွေ သီး
ခနဲ ရွဲရွဲဖို တုတ်တုတ်ကွလျက်။
ပြူးထွက်နေသည့် မျက်ဝန်းသေ
တစ်နံ့၌ မျက်ရည်တွေဆိုင်ဖွဲ။
မိုးဟိန်း၊ ဖိုးလုံး၊ မျိုးလှိုင်၊
ထွန်းထွန်း။ တောင့်တောင့်တင်း

“မလုပ်နဲ့ ...
 မလုပ်ကြနဲ့။
 ငါ့ကို မထိကြနဲ့။
 ငါ မသေချင်
 သေးဘူး။ ငါက
 ဘာလို့သေရမှာ
 တုံး။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊
 ငါ့ကို မသတ်
 နဲ့”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ကြနဲ့။
 ငါ့ကို မထိကြနဲ့။ ငါ မသေချင်
 သေးဘူး။ ငါက ဘာလို့သေရမှာ
 တုံး။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ငါ့ကို
 မသတ်ကြပါနဲ့။ ငါ့ကို မသတ်
 နဲ့”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ကြနဲ့။
 ငါ့ကို မထိကြနဲ့။ ငါ မသေချင်
 သေးဘူး။ ငါက ဘာလို့သေရမှာ
 တုံး။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊
 ငါ့ကို မသတ်
 နဲ့”

တင်း တပ်သားတစ်သိုက်က သူ
 လက်ရုံးလက်မောင်းတွေကို ခပ်
 တင်းတင်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက်
 ကြ၏။

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ကြနဲ့။
 ငါ့ကို မထိကြနဲ့။ ငါ မသေချင်
 သေးဘူး။ ငါက ဘာလို့သေရမှာ
 တုံး။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ငါ့ကို
 မသတ်ကြပါနဲ့။ ငါ့ကို မသတ်
 နဲ့”

သူမိခင်ဘာသာစကားပင်
 ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဗလုံးဗထွေး မပီ
 မသ သူ့အော်သံတွေကို မည်သူ
 မှ နားမလည်နိုင်ကြ။ ထောင်
 ဝန်ထမ်း ရဲဘော်တစ်စု၏ လက်
 ထဲ၌ မေ့လျော့ပျော့ခွေ မသွား
 သေးမီ နောက်ဆုံး ညည်းသံကိုမူ
 အားလုံးက အမှတ်ထင်ထင်
 ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဖြူ ... ဖြူ ... ဖြူ”
 “ကောင်ကလေး ဖြူ ...
 ရေ”

၅။

“ဖြူ”
 “ဟုတ်တဲ့ အဘ။ ဘာ
 လုပ်ချင်လို့လဲ။ နေမကောင်းဖြစ်
 ချင်ပြန်ပလား”

“အင်း ... တစ်ကိုယ်လုံး

ကိုက်ခဲနေသလိုပဲ။ ရေခွေးလေး
 တစ်ခွက်လောက်”

“အား ... ရပြီ ... ရပြီ။
 ဂျူတီဝင်တုန်းက ပါလာတဲ့
 လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ကျလေးကို
 ပလတ်စတစ်နဲ့ထုတ်ပြီး ရေခွေးထဲ
 မှာ ပြန်နွေးထားတာ တော်တော်ပူ
 နေပြီ။ အတော်ပဲ ... ကဲ ...
 သောက်လိုက်တော့နော်”

“ဖြူ သောက်ပြီးပလား”

“အဘ သောက်မှာသာ
 သောက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်က
 အပြင်မှာ ဘယ်အချိန်သောက်
 သောက် ရတယ်”

သူ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော
 သည်ကလေးက သူ့အတွက်
 ရည်စူးထားပြီးသား လက်ဖက်
 ရည်ကို လျှာဖျားထက်သို့ တစ်
 စက်တလေပင် တင်မည်မဟုတ်
 မှန်း အတပ်သိပြီးဖြစ်၍ ကမ်းပေး
 လာသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ
 က အချို့ရည်တွေကို သူ စိတ်
 ကျေနပ်အောင် မော့ချပစ်လိုက်ရ
 သည်။ ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့် မွှေးမွှေး
 အရသာက သူ့ဇာတိမြေ၊ သူ့အိမ်
 နှင့် သူ့ဇနီး၊ သူ့သား၊ သူ့သမီး
 များကို အပြေးအလွှား သက်ရစေ
 သည်။

“ဪ ... ဒီမှာ ဟောဒီ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလေး လည်း သောက်ထားလိုက်ရ အောင်။ ဟ ... ဟ ... ပါးစပ် ဟ။ ကံ ... ရော။ ရေခွေး ကလေးနဲ့ မျှောချပစ်လိုက်”

ခါးသက်သက် ဆေးတစ် ပြားကို ကြိတ်မှိတ်၍ မျိုချရပြန် သည်။ ကောင်ကလေးရဲ့စေတနာ ကိုးလေ။

“ဖြူ”

“အင် ... ဘာလဲ ... အဘ”

“ဒီဆေးက ဘယ်ကရသ လဲ”

“ဪ ... ဒါလား။ အိမ်မှာ အလတ်ကောင် ဖျားနေ တယ်လေ။ ကျောင်းတောင် မတက်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုတိုက်တဲ့ ဆေးတွေပါလာခဲ့တာ”

“ကလေးက တော်တော် ဖျားနေသလား”

“ကိုယ်ပူချိုသွားပါပြီ”

ရင်ထဲမှာ မကောင်းချင်။

သူ့အနီးအနားမှာပင် တစ်နေ့ တာ၏ အချိန်အတော်များများကို နိစ္စစွဲဝပြုန်းတီးနေခဲ့ရရာသည် သည်ထောင်ဝန်ထမ်းကောင်လေး

ခမျာ သူမိသားစု၊ သူ့သား၊ သူ သမီးတွေအတွက်ပင် တခုတ် တရ အချိန်မပေးနိုင်ရှာကလား။ ဇီဝကြောင်လွန်းလှသည့် သူလို ဒုက္ခိတအကျဉ်းသားကြီးတစ် ယောက်က ခမျာတလေး၏ ခင်တွယ်ရာဘဝအနေကလေးကို အဓမ္မအပိုင်စီးထားသလို ဖြစ်နေ ရသည်။ သည်လိုကြီးကဖြင့် သိပ်တော့လည်း တရားလှသည် မဟုတ်။ သည်ကောင်ကလေး ပေမို့သာ။

“ကလေးတွေ အတုန် ကျောင်းအပ်ပြီးပလား ဖြူ”

“အင်း ... ”

သံရည်ကြီးဖြင့် လေးတွဲနေ သည့် ကောင်ကလေးဖြူ၏ အင်း မှာ သောကတွေ စွန်းပေနေမှန်း သူ ရိပ်မိလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

ကောင်ကလေးဖြူမှာ သား သမီးလေးလောက်၊ မိသားစု ခြောက်ယောက်၏ဘဝတွေကို မလုံမလောက် လစာကလေး၊ ဇနီးသည်၏ အကြော်ဖိုကလေး ဖြင့် တည်း၍ ထောက်ကန်ထားရ မှန်း သူ သိပြီးဖြစ်၏။ ပြုလုပြုခင် သူ့အိမ်စီးပွားရေးအခြေအနေကို ကောင်ကလေးက သူ့ကို ဘယ်

တော့မှ ဖွင့်မဖြော။ ဘေးက သူ တကာတွေ၏ အပြောစကားတွေ ထဲမှာ တစ်စစီ သူ့ဘာသာ ကောက်ယူ ဆက်စပ်ကြည့်ခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြူ ... နားရက်မယူတာ ကြာပြီနော်။ အဲ ... တစ်ခါမှကို မရိုသလောက်ဘဲ”

“အင်း”

“တစ်ခါတလေ နားရက် တွေမှာ ကလေးတွေနဲ့ နေပါဦး လား”

“အဲဒါဆို အဘကို ဘယ် သူက လုပ်ကိုင်မေးကြမှာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ ... တစ် ရက်တလေပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ အဘနဲ့ လည်း ကျန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ တည့်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖြူရဲ့။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲဖြစ်အောင် နေရမှာပေါ့။ ကလေးတွေခမျာ သနားစရာ။ သူတို့အိပ်ရာထ တော့ ဖြူက ဒီကိုရောက်နေ။ ဒီက ဖြူပြန် သွားတဲ့ အခါ ကလေးတွေက အိပ်ရာထဲမှာ သို့ နေအောင် အိပ်ပျော်နေကြပြီး ငြိ မျက်နှာကိုတောင် သူတို့ ဘယ်

ကြတော့ရဲ့လား မသိ”

“ဟား ... ဟား ...

ဟား ... အဲတာကတော့ ဟုတ်တယ် အဘရေ။ လခထုတ် ရက်မျိုးကြုံလို့ စောစောအိမ်ပြန် ရတဲ့အခါ ချီချင်ပိုးချင်လွန်းလို့ ချောဖြူခေါ်တာတောင်မှ သူတို့ အမေ ရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါ်မရ ချင်ဘူး။ မုန့်ဖိုးပေးမှ မလိုက်ချင် လိုက်ချင် လိုက်ကြတာရယ်”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ”

လှိုင်းအိကလေးတွေက ရင် မှာ တသိမ့်သိမ့်။ စာနာစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။ သူ့လို မျက်မမြင် ဒုက္ခိတကြီးက သည် ကလေးအပေါ် ကချီကချောက် ဝေယျာဝစ္စ ကရိတထတွေမှ တစ် ပါး ဘာကလေးတစ်ခုမျှ မတုံ့ ပြန်နိုင်တော့သည့်ဘဝပါတကား။ နာကျင်ရလွန်း၍လည်း မောလှ သည်။

တစ်နေ့က- တာဝန်မှူးမှ တစ်ဆင့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို တွေ့ ခွင့်တောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ နေခင်း ပိုင်း၌ အရာရှိကြီးရောက်လာခဲ့ ၏။ ကောင် ကလေးဖြူက ထောင်မကြီးဘက်ဆီ ခဏ သွား နေသည်။

ကြိုးသမားရဲ့
ကျန်းမာရေးဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အသက်လို့ပါပဲ။
အရေးတကြီး
ဂရုတစိုက်
စောင့်ရှောက်ရတာ
မျိုးပါ”

“ကဲ ... ဆို မိတ်တွေ ကြီး ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလဲ”

“ထောင်ပိုင်ကြီးကို ခွင့် တောင်းချင်တာ ရှိလို့ပါ”

“အင်း ... အင်း ... ပြော”

“ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ ခွင့်ပြု မယ်ဆိုရင် ကျုပ် နေ့စဉ် ဥပုသ် စောင့်ချင်တယ်”

“ဟင် ... နေ့တိုင်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ အခုအထိ တော့ နေ့တိုင်းယူတော့ မလား လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်”

“ဆရာဝန်က ကျန်းမာရေး အရ တားမြစ်ခဲ့ရင်တော့ ဖြစ်နိုင် မှာ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ကျုပ် ကျန်းမာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်က သေဒဏ်ကျ ထားတဲ့ ကြိုးသမားပဲဟာ။ စော စောသေတော့ စောစော အနားရ တာပေါ့။ ကျုပ်အတွက် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေတာလည်း တစ် မီး ငြိမ်းသွားတာပေါ့”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့လေ။

ကြိုးသမားလည်း လှပဲဟာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်း ထောင်အနေနဲ့က ကြိုးသမားရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့

အသက်လိုပါပဲ။ အရေးတကြီး
ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ရတာ
မျိုးပါ။”

“အဲ ... ကျွန်တော်တင်ပြ
တဲ့ကိစ္စက”

“ကျန်းမာရေးဘက်က
မကန့်ကွက်ရင်တော့ ထောင်
အနေနဲ့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ မရှိ
ပါဘူး။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာကိစ္စ
တွေ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်က သက်
ဆိုင်ရာ အကျဉ်းသားရဲ့ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကိစ္စသက်သက်ပါ။
ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စ
ပါ။ တစ်ခုပါပဲ အဲဒီလို ဘာသာ
ရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်းက
ကျန်းမာရေးနဲ့ငြိစွန်းတာမျိုး ဖြစ်
လာနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစား
ကြရမှာပေါ့လေ”

“အင်း ... နောက်ပြီး”

“ပြောပါ မိတ်ဆွေကြီး။
ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပဲ ပြောပါ”

“ကျွန်တော် ဥပုသ်စောင့်
နေတဲ့နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် ခံစား
ခွင့်ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ညနေစာ
ကို ...”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘယ်လိုစီစဉ်
ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ရချင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာလို့”

“ဪ ... ဒီလိုပါ။

ကျုပ်စားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်
ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့
ခန့်ထမ်းကလေးကို ပေးချင်လို့ပါ။
ကျုပ်ရဲ့ ချေး၊ သေး သုတ်သင်
တာကအစ နေ့နေ့ညည သူပဲ
လုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ အဲဒါ
လောက်ကလေးကိုဖြင့် ကျွန်တော့်
ဘက်က ပြန်လုပ်ပေးချင်တယ်။
လောလောဆယ် ကျုပ် သိပ်
အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက အဲဒါပဲ”

“ဒါလည်း ကာယကံရှင်
ရဲ့ ဆန္ဒက အဓိကပါပဲလေ။ အဲဒီ
ညနေစာတွေကိုတော့ ပုံမှန်
အတိုင်း ဆိုင်ရာတွေက မိတ်ဆွေ
ကြီးကို အရောက်ပို့ပေးနေကြမှာ

ပါ။ မိတ်ဆွေကြီးကိုယ်တိုင်
လက်ခံယူပြီးမှသာ မိတ်ဆွေကြီး
ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို မိတ်ဆွေကြီး
သဘောကျသလို စီမံပေါ့။ ဟုတ်
ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ် မိတ်ဆွေကြီး။
ဒါတွင်ပဲလား”

“အင်း ... နောက်ကိစ္စ
တစ်ခုကတော့ ကျုပ်က ထောင်
ပိုင်ကြီးကို အကူအညီတောင်းခံ
တာ သက်သက်ပါ။ တကယ်
တမ်း ကျုပ်မှာ အဲဒီလိုတောင်းခံ
ခွင့် မရှိမှန်းလည်း သိပါတယ်။
သိသိကြီးနဲ့ ပြောရတာက ကျုပ်
မှာ အဲဒီကိစ္စကို ပြေလည်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ
အခြေအနေမပေးတော့လို့ပါ။

သူမှာ ခြေမရှိ၊
 လက်မရှိ၊
 မျက်စိတစ်စုံလည်း
 နှုတ်။
 သို့လျှင်ဖြစ်လည်း
 မေတ္တာဖြင့်
 ဖွဲ့တည်သော
 ချစ်ခြင်းတရားတွေ
 ရှိသည်။
 သံယောဇဉ်
 နှောင်ငင်
 တွယ်တာမှုတွေ
 ရှိသည်။

BURMESE CLASSIC

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကူအညီ တောင်းတာမျိုးလို့ပဲ သဘောထားပေးပါ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။ နားလည်ပါပြီ ... ပြောပါဦး”

“ကျုပ်ရဲ့ ကောင်ကလေး”

“နေဦး ... နေဦး။ မောင်ဖြူကို ပြောနေတာလား။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အဆင်မပြေကြပြန်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်ကလေးမှာ ကျောင်းနေအရွယ်ကလေးလေးတွေ ရှိနေတယ်လို့ သိထားပါတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး သိပါသလား”

“အင်း ... အင်း။ ဟုတ်တယ်။ သုံးယောက်တောင် ရှိတယ်”

“အဲဒီ ကလေးတွေကို ကျောင်းအပ်ပေးပြီး လိုအပ်တဲ့ ကျောင်းသုံးပစ္စည်း ကလေးတွေကို ပြည့်စုံအောင် ဝယ်ပေးလိုက်စေချင်ပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ ဒီရက်ပိုင်း ဒီကိစ္စကြီး ခေါင်းထဲဝင်နေလို့ ကျုပ်မှာ အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မိတ်ဆွေ

ကြီးလည်း တယ်သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တာပဲကိုး။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် အဆင်ပြေဆုံး စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ ခြောက် ... ဒီကိစ္စတွေကို ကောင်ကလေး မောင်ဖြူ မသိပါစေနဲ့နော်။ ကျုပ်ကို ကတိပေးပါ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“အိုကေ ... အိုကေ ... မစွတာဇက်။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါဗျာ”

အို ... ကျေးဇူးကြီးပေစွ။ ဝမ်းမြောက်မှုတွေ၊ ဝမ်းသာလို့က်လုံမှုတွေက ပြောမပြတတ်အောင်ပင်။ သူ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့ရင်နှလုံး၌ ကိန်းတည်လာသော မေတ္တာအတွေးအကြံတစ်ခုကိုဖြင့် အရာဝင်အောင် သူ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူမှာ ခြေမရှိ၊ လက်မရှိ၊ မျက်စိတစ်စုံလည်း နှုတ်။

သို့လျှင်ဖြစ်လည်း မေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့တည်သော ချစ်ခြင်းတရားတွေ ရှိသည်။ သံယောဇဉ် နှောင်ငင်တွယ်တာမှုတွေ ရှိသည်။ အကျိုးကိုလိုလားသော စေတနာ၊ တာသိက်တွေ ရှိသည်။

သူမှာ ငွေမရှိ။ ငွေမရှိ။

အစိုးတန်ရတနာဟူသည်လည်း နက္ခိ။

သို့တစေ သူ နေ့စဉ်စားသုံး ခွင့်ရနေသည့် ထမင်းနှစ်နပ်တော့ ဖြင့် ရှိသည်။ ထမင်းဖြူ ဟန်း ကောချိုင့်တစ်လုံး၊ အသီးအရွက် အစိမ်းကြော်တစ်ခွက်၊ ငါးကြော် (သို့မဟုတ်) ကြက်သားကြော် သုံးတုံး၊ အော်စွန်း (သို့မဟုတ်) တောင်အော်၊ နီကိုဥအသုပ်တစ်ပွဲ၊ သံပုရာသီးစိပ်နှစ်ခြမ်း။ သည်လို ထမင်း၊ ဟင်းတွေပါသည့် ပုံမှန် ထမင်းနှစ်နပ်တော့ဖြင့် ရှိနေသေး သည်။

သူ မသေမီ၊ ကြီးစင်ထက် မှ ကြီးကွင်းကြီးတွေ သူ့ဆီကို ရောက်မလာသေးမီ နေ့နှင့်ရ သခိုက် ရက်ကလေးတွေမှာ သူ့ ကိုယ်ပိုင်ထမင်းနှစ်နပ်ထဲက တစ် နပ်ကို ...

ဝီတီဖြင့် ရွန်းစိုရသော နေ့ တစ်နေ့ပင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့်တိုင် သူ့ထမင်း၊ ဟင်း တွေကို လက်ခံစားသုံးဖို့၊ သူ့ ရင်သွေးကလေးတွေကို ကျွေးမွေး ဖို့ ကောင်ကလေးဖြူကို မနည်း ကြီး စည်းရုံးတိုက်တွန်းရဦးမည် မှန်း သူ ကြိုတင်တွေးထားပြီး

ဖြစ်သည်။

ကောင်ကလေးကလည်း သူ့နှယ်ပင် ခေါင်းမာတတ်သူ ကလေး တစ်ဦးဖြစ်၏။

“ကောင်ကလေး၊ ခြေရေ... ကောင်ကလေး ဖြူရေ ... နောက်နောက်ဘဝတွေရှိခဲ့ရင် အဲဒီ တော့မှပဲ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြေး တွေကို ဆပ်ဖြစ်တော့မကွယံ။ ခုတော့ဖြင့် ... သွားပြီ ... သားရေ”

မျက်ရည်တို့ ဝိုးဝိုးပေါက် ပေါက် ကျလာပြန်သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့ကြပ် နှင့်မော။

“ဟော ... အကျဉ်းသား သတိပြန်ရလာပြီ ထောင်ပိုင်ကြီး”

အသံတွေက ဟိုးအဝေးဆီ က လိုဏ်ခေါင်းရည်ကြီးအတွင်း ကို အဝေးကြီးဖြတ်ပြေးလာသလို မျိုး သူ့နားစည်ထဲမှာ ချာလည် လှည့်၍ ခုန်ပေါက်နေကြ၏။

အလင်းကဖြင့် မပီပြင် သေး။

ထောင်အုတ်ရိုးကြီးအပြင် က လင်းကြက်တွန်သံတချို့ကို ကြားသည်။ မိုးလင်းတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ... မကြာမီတွင် ...။

၆။

ရေစစ်ချိန်ဖြစ်ရာ ကမ်းစပ် ၌ ရေမရှိ။

သို့သော် သဲသောင်တွေ လည်း မရှိ။ သင်ပုန်းကျောက် လို သက်နသဲကျောက်တွေနှင့် ကျောက်စရစ်ခဲတွေချည်းသာ ရှိ သည်။ ပင်လယ်ရေလှိုင်း၏ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရိုက်ပုတ်မှု၌ ထုသားပေသားကျနေပြီး ဖြစ် သည့် ကုန်းတန်းကျောက်ဆောင် ကလေးတွေက အစီအရီတန်း လျက် ရှိသည်။

အနိမ့်ပိုင်းမြေပွေ့ ကျောက် ဆွယ်ကလေး အရိပ်ကို ခိုလျက် ပက်လက်လှဲနေလိုက်သည်။

သူတို့နောက်ကျောဘက် မှာ နေလုံးကြီး ရှိနေ၏။

သူတို့က အရက်ကို ကျော ပေး၍ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်ဆီမှာ မှန်ပြာရီ တောတန်းကလေးကို ဝိုးတဝါး မြင်နေရ၏။ သူတို့ရှေ့မှာပင်လယ်။

ပင်လယ်ရေကား စိမ်းနုနု တချို့၊ စိမ်းရင့်နက်မှောင် တချို့၊ ခေါင်းဖွေးဖွေးနှင့် ကြက်ခွပ်လှိုင်း လုံးတွေ တလိမ့်လိမ့်။ မှောင်

မက။ မိုးကောင်းကင်၌ကား တိမ်ရိပ် တိမ်ငွေ့ သိပ်မရှင်း။ နီရောင် သဲ့သဲ့တောက်သည့် တိမ်ဖြူတန်းကြီးက ကပိုကရို အမျှင်တန်းလျက်။ မကန်းကွက် ကလေးတွေလည်း ဝေါနေလိုက် သေးသည်။

ဆားငန်နဲ့တွေ့ တထွေး တလုံးနှင့် ကမ်းခြေလေက ထန် ချင်ယောင် ရှိ၏။ အုန်းလက်တွေ ပင် တရိုးရိုးခြည်နေသည်။

“ကဲ ... ဒီနေရာကပဲ ခွဲ လိုက်ကြစို့။ မင်းတို့ကို သတ် မှတ်ပေးထားတဲ့ အခြေခံမျဉ်း အတိုင်းပဲ ရွေ့လျား။ ဒီက လူထု တွေနဲ့ တို့ရဲ့ပုံပန်းသွင်ပြင်တွေက လုံးဝ သိသိသာသာ ကွဲပြားနေ တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပုံဖျက်ပုံဖျက် ကြာကြာရုပ်ဖျောက်လို့ မရနိုင် ဘူး။ လူသူရှုပ်ထွေးစည်ကားတဲ့ Down Town Area မြို့လယ်ကို မြန်မြန်ရောက်မှ နိုင်ငံခြားသား တွေ၊ ဒေသခံ တရုတ်လူမျိုးတွေ နဲ့ ရောနှောပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက် လို့ရချင်ရလိမ့်မယ်။ ဒီအနီးတစ် ဝိုက်မှာ တို့တွေ အခြေပြုလှုပ်ရှား ခဲ့တာပဲ နှစ်ရက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ အထိုင် မရွေ့နိုင်ခဲ့ရင် အန္တရာယ်က အချိန်

မရွေးရောက်လာနိုင်တယ်။ အထူး သဖြင့် ရဲတွေနဲ့ ဒေသအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့တွေက အနှံ့ခံမိသွားခဲ့ရင်”

သူတို့ သည်ဝန်းကျင်ကို အခြေပြုထားခဲ့ကြသည်မှာ (၄၈) နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ သူတို့အစုကလေး ကို စမှတ် Start Point မှာ ချ ပေးပြီးကတည်းက သူတို့ကို တင်ဆောင်လာခဲ့သည့် ရေငုပ် သင်္ဘောက ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူတို့ရှေ့က ပင်လယ်ပြင်သည် ယခုအနေ တွင် မြန်လမ်းမဲ့ခရီးတစ်ခုအဖြစ် သာ ရှိနေတော့သည်။

“ဒီနိုင်ငံသုံးငွေ အတော် များများလည်း ရထားပြီးပြီ။ ရေ နဲ့စားစရာလည်း အလုံအလောက် ပဲ။ ငါကတော့ လူလုံးပြုပြီးသား ဖြစ်နေလက်စနဲ့ လူတွေနဲ့ရောပြီး အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်တော့ မယ်။ ဒါမှ မြို့လယ်ကို အမြန် ဆုံး ရောက်သွားပြီး ဝပ်ကျင်းကို ရွာထားနိုင်မယ်။ ပစ်မှတ်နဲ့ သတ်ကွင်းကိုလည်း မျက်မြင် ကြည့်ထားနိုင်မယ်”

ရဲဘော်ကပြောသည်က မှန်နေသည်။ သင်္ဘောဖျက်တစ်စီးမှ ရေ

မျောခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ် ဟန် ဆောင်ကောင်းခဲ့သည့်သူကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ ယာယီနားဖို့ စက် တပ်ငါးဖမ်းလှေကလေးတစ်စင်း ကို ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရှေ့ခရီး အတွက် လိုအပ်သည့် သည်နိုင်ငံ သုံးငွေအချို့ကို သူတို့တွင်ပါလာ သည့် အမေရိကန်ဒေါ်လာတွေ နှင့် ပေါ်ပေါ်လောလော စည်းရုံး လဲလှယ်နိုင်ခဲ့သည်။ စိတ်သဘော ဖြောင့်စင်းသည့် ဒေသခံတံငါ လှေကလေးများ၊ ရေလုပ်သား များမှတစ်ဆင့် အန္တရာယ်ကင်းစွာ သူတို့ဆက်လက်ရွေ့လျားနိုင်မည့် လမ်းကြောင်းတွေကိုလည်း အတိ အကျ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သည် နိုင်ငံသုံး ကျပ်ငွေသုံးသိန်းခန့်ကို ရေတံငါမိတ်ဆွေများထံက ငါ လှယ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“အပြန်ခရီးအတွက် လှေ ကို သေချာဝက်ထားခဲ့ရမယ်။ ဟောဟိုရေထွက်ချောင်းပေါက်ဝ ကွေ့ကလေးနားက သစ်ပင်အုပ် ကလေးနားမှာ ရှိမယ်။ ဘယ်သူ ပဲ အရင်ပြန်ရောက်ရောက် ဒီလှေ နဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်သွား။ တံငါလှေတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး မောင်းရင်း စောင့်။ ညကျမှ ဒီ

အနားကို ပြန်လှည့်ဝင်လာ။ ဒီမှာ
ပဲ တို့တွေ ပြန်ဆုံကြမယ်”

ခရီးစဉ်က အဟန့်အတား
မရှိ။ ချောမွေ့နေသည်မို့ သူတို့
စိတ်တွေ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြ
သည်။ သူတို့ကဟုပင် ပြောရ
မည်လား။ ဒေသခံရွာနေတွေက
ပဲ ရိုးသားလွန်းနေသည် ပြောရ
မည်လား။ ‘သတ်ကွင်း’နှင့်အနီး
ဆုံး ဆုံမှတ်ဖြစ်သည့် ရွှေတောင်
ကြီးလို ‘ဘုရားကြီး ရွှေတိဂုံ’
၏မြောက်ဘက် စောင်းတန်းအနီး
က စားသောက်ဆိုင်တန်းကလေး
မှာ သူတို့သုံးယောက် ဘေးမသီ
ရန်မခဲ ပြန်ဆုံနိုင်ခဲ့ကြသည်။

(ရ အနှုတ် ၁) ရက်။

ရဲဘော်ကေက ပစ်မှတ်
နေရာတွေကို ကွက်တိ၊ မှတ်သား
ပေးထားပြီး ဖြစ်သလို စီက
လည်း သူ့ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်း
တွေကို အမှားအယွင်းမရှိ ကျကျ
နန တပ်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး
သည်ဘုရားကြီး ရွှေတိဂုံ၏ရင်ပြင်
ပေါ်မှာချည်း ဘုရားဖူးပရိသတ်
တွေ ကြိတ်ကြိတ်ခဲခဲကြားထဲမှာ
တိုးဝေ့လှုပ်ရှားစီးမျောနေကြရ
သည်။ နှလုံးတုန်ဖွယ်ကောင်း

ဒေသခံ
ရွာနေတွေကပဲ
ရိုးသားလွန်းနေသည်
ပြောရမည်လား။
‘သတ်ကွင်း’နှင့်
အနီးဆုံး
ဆုံမှတ်ဖြစ်သည့်
ရွှေတောင်ကြီးလို
‘ဘုရားကြီးရွှေတိဂုံ’
၏ မြောက်ဘက်
စောင်းတန်းအနီးက
စားသောက်ဆိုင်တန်း
ကလေးမှာ
သူတို့သုံးယောက်

လွန်းလှသည့်အချိန်များပင်။

သို့တစေ ... ခါတစ်ရံ
ကြမ္မာဆိုးက ဟန်ဆောင်ကောင်း
လွန်း တတ်သည်။ အဆင်ပြေမှု
တွေသည်ပင်လျှင် မမျှော်လင့်
သော ထောင်ချောက်ကျောကွင်း
တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်သေး
သည်။ သတိကြီးကြီးထားမှ။

နိုင်ငံပိုင်သတင်းစာတွေ မှာ
သူတို့ ပစ်မှတ်ရန်သူ၏ ခရီးစဉ်
အကြောင်း တခမ်းတနား ဝေဝေ
ဆာဆာ ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်
ကြရ၏။ ခရီးစဉ်ကဖြင့် သေချာ
နေပြီ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တကယ့်
သတ်ကွင်း ခွင်ထဲ၌ ဖောက်ခွဲဖူး။
သုံးစွဲဖူးခြင်းမရှိသေးသည့်အသေး
စား စီတီအက်(စ်)ဗုံးကလေးတွေ
က အလုပ်ဖြစ်ပါမည်လား။ နေ
အလင်းကို တုံ့ပြန်မှုရှိပြီး အလင်း
(သို့မဟုတ်) အပူ တစ်ခုခုရရှိ
သည်နှင့် စီတီအက်(စ်)ဗုံးရည်
(၂၀၀) စီစီသည် (၁)မိုင် ပတ်
လည်ကို လုံးဝဥသည့် ချေမှုဖျက်
ဆီးပြီး ဖြစ်မည်ဟု သိအိုရီက
ဆိုထားသည်။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် ...

ကြမ္မာဆိုးသည်

တကြီးနှင့် အချိန်ကောင်းကို စောင့်လျက်ရှိ၏။

နာရီသံတချက်ချက်သည် သူတို့၏အနာဂတ်ကို စိန်ခေါ်ပြက်ရယ်ပြုနေသောတချက်ချက် တချောက်ချောက် အသံပေးလျက် သူတို့ကို နှလုံးခုန်မြန်အောင် ဖမ်းစားလျက်ရှိသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား... နောက်ပြန်မလှည့်နိုင်တော့တဲ့ ခရီးတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးအောင် မြင်ထမြောက်အောင် ကူညီစောင့်မတော်မူပါဘုရား”

မရည်ရွယ်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ဘာသာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့လာသည်။

ရင်ခုန်သံက တဒိုင်းဒိုင်း မြန်လွန်းနေ၏။

စက္ကန့် ... မိနစ်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေ။

၇။

“မိတ်ဆွေကြီး ... သတိရလာပြီလား”

ဆွေးရိပ်သန်းနေသည့် အသံတစ်စက သူ့အနီးမှားကလေး မှာကပ်လျက် ပေါ်လာသည်။ ဝေးတစ်မြေရပ်ခြား သည်

အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ၌ လိုအပ်ရာရာ သူ့ကိစ္စအထွေထွေကို အူမချေးခါးမကျန် စိတ်လိုလက်ရ ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့သည့် ထောင်ပိုင်ကြီး။

ရုပ်ရည်သွင်ပြင် မည်သို့ရှိမည် သူ မသိ။ သူ မမြင်ရ။ သို့နှင့်တိုင် အေးဆေးညင်သာသည့် သူ့လေသံ၊ မျှမျှတတ ဖေးဖေးမမ ရှိတတ်သည့် သူ့သဘောထား၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသည့် သူ့စကားပြောဟန်တွေအရ နှစ်လိုခင်မင်ဖွယ် စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူတစ်ဦးဆိုသည်မှာ သေချာသည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ဦးမှ သန့်မည်။ သည်တစ်ဘဝစာမှာဖြင့် သူ ပေးဆပ်ရမည့် ကျေးဇူးကြွေးမြီတွေက များလွန်းလှပါပကော။

“ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မစ္စတာဇော်။ နေသာရဲ့နော်”

“အင်း ... အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ခုနကဖြင့် ရုတ်တရက် သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သေးတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ အခုဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာတော့ဖြင့် ဟုတ်

ဘူး”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မိတ်ဆွေကြီး။ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ သေစားသေစေ အပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြု အမိန့်အရ ကြိုးပေးစီရင်ကြဖို့ပါပဲ။ မိတ်ဆွေကြီးဟာ အကျဉ်းထောင် ကြိုးစင်ပေါ်ကို ရောက်နေပါပြီ”

“ဪ ... ဒီလိုအချိန်တောင် ရောက်လာခဲ့ပြီကိုး”

“ဘာတွေများ မှာထားခဲ့ဖို့၊ ပြောထားခဲ့ဖို့ ရှိပါသေးသလဲ မိတ်ဆွေကြီး”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“မိတ်ဆွေကြီးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးစေချင်တာမျိုး များ ရှိသေးသလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ဝန်ထမ်း ကောင်ကလေးကို တွေ့သွားချင်တယ်”

“အင်း ... သူ့အမျှာ ဒီလို ကိစ္စကြီးမျိုးကို မျက်စိရှေ့မှာ မြင်ဝံ့ မြင်ရဲတဲ့သတ္တိလည်း မရှိရာ တော့ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရယ်။ အရက်တွေ တအားမူးပြီး အိပ်ပျော်နေတာပဲတဲ့။ ထောင်ဆေးရုံမှာ 'ခေါ်ထားလိုက်ရတယ်”

“ဪ”

“သူ့ကို ဘာများမှာခဲ့ချင်သေးလို့လဲ”

“မှာစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝန်ထမ်းကလေးနဲ့ သူ့မိသားစုကိုတော့ စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်ပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး”

“စိတ်ချပါ ... ဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကဲ ... ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြပါတော့။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ နောက်နောင်ဘဝတွေကျမှပဲ ...”

သူဦးခေါင်းထက်သို့ အဝတ်အိတ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း အိကျလာလျက် လည်ပင်းအထိ စွပ်ချပေးလိုက်ကြသည်။ လက်မောင်းရင်းမှနေ၍ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကြိုးတစ်စဖြင့် နောင်တ။ ဟော ... ဟော ... ကြိုးကွင်းဆိုတာကြီးထင်ပါရဲ့။ သူ့လည်ပင်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး လာ၍ ရစ်ပတ်နေပြီ။ သူ့ကို ဘဝသစ်တစ်ခုဆီ ခေါ်သွားပေးမည့် ကြိုးတစ်ချောင်းပေ

ပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည် ကြီးကလေးရေ။ တောင်ကုန်း (၇၃၂) မှာလို အမြောက်ဆန်၊ ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန်တွေအကြား ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊ ရုပ်ဆင်းအပျက်ပျက်၊ အရိုးတွေ အသားစတွေ တစ်စစီ တစ်စစီ ပြန်ပြန်ကျကျ မသေရတော့ဘဲ သိက္ခာရှိရှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် သေခြင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှ၏။ သူ့လို လက်မရွံ့တစ်ဦးအတွက် နိဂုံးသည် ငြိမ်းချမ်းဖျော်ရွှင်မှုတွေဖြင့် ဘယ်လိုမျှ မဖြစ်နိုင်။ သည်သို့သာလျှင်။

လေကလေးက အေးလိုက်တာ။ နံနက်ဦး၏ ရနံ့နှင့် ပန်သင်းနံ့ကလေးတွေလည်း ဖျံ့ဖျံ့သင်း၍ မွှေးနေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ပိတ်သည်းဆိုကြပ်နေသည့် အမိုက်တိုက်ကြီးထဲမှာ ဘာနဲ့မျှမရ။ အာရုံမှာ ဘာသာထင်လာနေကြခြင်းမျှသာ။

ကောင်ကလေးဖြူကို သတိရလိုက်တာ။ လီဂျင်စောက်၊ ဟီး၊ ဟွမ်၊ လင်းမ်နဲ့ကင်။ သူတို့ကို လွမ်း

သည်။ တိမ်လွှာတောင်ပေါ်က အောင်ပွဲ၊ ချိုချိုဆိပ်ကမ်း၊ ပြူယမ်း။ အတိတ်တွေက တရေးရေးထင်။ “ကင်စင်ဂူရာမီ ငါးတစ်ကောင်တော့ မင်းနောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပြီ ကောင်ကလေးစီရေ”

ဖောက်ခွဲရေးကျွမ်းကျင်သော၊ ဖောက်ခွဲခြင်းဖြင့်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ပစ်ခဲ့သော ရဲဘော်စီ။ Black Trangle အစုကလေး၏ အနားတစ်ဖက်။ အစောကြီး ပဲ့ကြွေခဲ့ရသည့် တြိဂံတစ်ခု၏ အတွင်းထောင့်တစ်ထောင့်၊ သို့မဟုတ် သော်မှ အသိုက်အမြုံပျက်သွားသည့် ကင်စင်ဂူရာမီငါး တစ်ကောင်။

ပျတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ရွေ့လျားသံကို ကြားမိလိုက်သလိုလို။ တစ်ခုခုကိုဖြင့် တွန်းရွေလိုက်တာပဲ။ အလို ... ဘုရားရေ။

၈။

ကားတန်းရှည်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရှေ့မီးသီးကြီးတွေ ဖွင့်လှက်

တသီတတန်းကြီး မောင်းလာနေ သည့် ကားနက်ကြီးတွေက ပစ်မှတ်ဆီကို ဦးတည်လျက် တရွေ့ရွေ့ ဦးတည်ဝင်လာနေကြ ပြီ။

မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းကလေး အတွင်းမှာပင် ...

“ကေကြီးရေ ... အဓိက ပစ်မှတ်က ဘယ်နှစ်စီးမြောက် ကားမှာ ပါလာသလဲ။ ပွိုင့်ကား တွေတော့ သတ်ကွင်းထဲကို အားလုံးဝင်သွားနေကြပြီ။ အဓိက ပစ်မှတ်ပါတဲ့ ကားရပ်တဲ့အချိန် နဲ့ ချိန်ကိုက်ပြီး ပစ်မှတ်ကို ဖောက် ခွဲပစ်ရမှာဆိုတော့”

အေး ... အဲဒီအစီအစဉ် ကတော့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ပဲ စီ ရ။ ဒီနိုင်ငံအစိုးရရဲ့ အစီအစဉ် အတိုင်းလုပ်ကြမှာပဲ။ အဲဒါကို တော့ ဘယ်လိုမှ တို့ တိတိကျကျ သိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ကောင် ရေ။ အခြေအနေအရ ကြည့်လုပ် ရမှာပဲ”

ကားတန်းကြီးက တရွေ့ ရွေ့ ဝင်လာနေဆဲ။ မပြီးနိုင် မစီး နိုင်။ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရှုပ် ထွေးပြန်ကျဲလျက်ရှိသည်။ ဝက်စုံ နက်ဝတ် အထူးလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့

ဝင် လက်နက်ကိုင်တွေ၊ အရပ် ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စစ်ဖက်လုံခြုံရေး တွေ။ ပစ်မှတ်ကို အတိအကျ ခွဲ ခြားသိနိုင်ဖို့ ခက်ခဲလွန်းသည်။ ပစ်မှတ်တွေ၏ ရွေ့လျားမှုက လည်း ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ မြန်နေသလိုပင်။

“ချလွင် ... ချလွင် ... ချလွင်”

သာသာယာယာ ရှိလှ သည့် ဆွဲလည်းသံကလေးတွေ ကို ကြားရ၏။ စေတီတော်ကြီး ဆီမှ မဟုတ်။ ပစ်မှတ်ကို ဖောက် ခွဲပစ်ဖို့ သတ်ကွင်းကို စီးမိုးမြင်နေ ရသည့် မြောက်ဘက်စောင်းတန်း လှေကားက ဆိုင်ကလေးတွေဆီ မှ ဖြစ်သည်။

ဗလောင်ဆုနေသည့် စိတ် တွေက ဖြုတ်ချည်း ငြိမ်းသွား၊ ငြိမ်သက်သွားသလို ရှိသည်။

“ကိုင်း ... ရဲဘော်ကေ။ မင်းက စပြီးဆုတ်ပေတော့။ ဒီမှာ မင်းအလုပ်ပြီးပြီ။ တို့ရွေးထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ End Point ဆုံရပ်ကို ရွေ့ပေတော့။ အရောက်ဦးတဲ့သူက ဝှက်ထားတဲ့ လှေကိုယူပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲက စောင့်။ မီးနဲ့အချက်ပြတာ မမြင်

မချင်း ကမ်းဆီကို မကပ်လာခဲ့ နဲ့။ (၄၈) နာရီစောင့်လို့မှ အချက် ပြ ဆက်သွယ်တာ မတွေ့တော့ ရင် ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက် လုပ်ပေတော့။ အပြည်ပြည်ဆိုင် လာ ရေပိုင်နက်ထဲမှာ ရေငုပ် သင်္ဘောအဆင်သင့်စောင့်နေလိမ့် မယ်။ ကဲ ... သွားတော့ပ။ Good Luck! See You Coming Soon.”

မြန်မာအရပ်ဝတ်အရပ်စား ပုဆိုးအင်္ကျီတွေကို ပြောင်း၍ဝတ် ဆင်ထားသည့် ရဲဘော်ကေက ဒေသခံ တရုတ်ဟစ်ယောက်နှင့် နင်လား ငါလား ခွဲခြားမရအောင် ပုံဖမ်းထားနိုင်သည်။

ကေသည် သူနှင့်ရဲဘော်စီ ကို လက်ခနဲအကြည့်တစ်ချက် ဝင်ကြည့်လျက် ချက်ချင်းပင် ဘုရားပေါ်တက်လာသည့် လူ အုပ်စီးကြောင်းကြီးအသံသို့ ရော နှော ပျော်ဝင်သွားတော့၏။

သွားပေးတော့ ရဲဘော်။ မကြာခင် ပြန်ဆုံကြသေး တာပ။

“ကဲဟေ့ ... ကောင်လေး အဓိကပစ်မှတ်က ပျောက်ပေပြီ။ အကုန်လုံးလည်း ရှုပ်လွေးနေတာ

ပဲ။ အဲဒီတော့ သေချာအောင် လူ စုလူဝေးအများဆုံးရှိနိုင်တဲ့ အလေး ပြုခံ စင်မြင့်တစ်ဝိုက်က အမှတ် တစ် Targetကိုပဲ ရွေးလိုက်ပေ တော့။ လူစုတဲ့အထိစောင့်။ သေ ချာပြီဆိုမှ ခလုတ်ကို နှိပ်ခဲ့။ ပေါက်ကွဲသံကြားတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ လှုပ်ရှားပေးတော့။ ငါလည်း လစ် ပြီ။ အစစ အဆင်ပြေရင် ကမ်း ခြေကပဲ စောင့်မယ်။ ဟုတ်လား ကောင်ကလေး”

စီက သူ့ကို ပြုံးပြန့်နှုတ်ဆက် နေသည်။

သူလုပ်နေသည့် အလုပ် ကြီးသည် မည်မျှကြီးလေးသည့် နိုင်ငံတကာ ရာဇဝတ်မှုကြီးမှန်း သူ မသိ။ သူ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက် မည့်ဗုံးသည် ရန်သူနိုင်ငံ၏နိပါတ် တစ်ခေါင်းဆောင်နှင့် အကြီး အကဲများကိုသာမက ဤနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီးနှင့် အဆင့်မြင့်ဝန်ကြီး များကိုပါ ဇီဝိန်ခြွေပစ်လိမ့်မည် ကိုလည်း မသိ။ “ထာဝရ ငြိမ်း ချမ်းရေး” အတွက်ဟု အကြောင်း ပြခဲ့သော်ငြားလည်း သည်ဗုံး တစ်လုံးကြောင့် ထာဝရကမ္ဘာ့ရန် ငြိုးသူရန်ဘက်ကြီးတွေ ဖြစ်သွား

နိုင်သည်ကိုလည်း သူ မသိ။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းသန့်စင်သော အပြုံး များဖြင့် ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ ပြုံးပြနေဆဲ။

သူသည် ကောင်ကလေးစီ ကို ကျောခိုင်း၍ လှည့်ထွက် လိုက်သည်။

လှေကားအတိုင်း ခပ်မှန် မှန် လျှောက်ဆင်းလာခဲ့၏။ ရင် တွေက ခုန်လှပြီ။ တစ်ထစ်၊ နှစ် ထစ်၊ သုံးထစ်။ ဧရာမခြေသွေးကြီး နှစ်ကောင်ရှိသည့် လှေကားခြေ ရင်း အရောက်၌ ...

“ဂုန်း”

ဆိုသည့် ငြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို မြေ တုန် ဟည်းမျှ ကြားလိုက်ရတော့၏။

၉။

“ဂုန်း”

သံတံခါးကြီးက ရုတ်တ ရက် ပွင့်၍ ကျသွားသည်။

ကြိုးသမား၏ခန္ဓာကိုယ် ကြီးက စုန်ခနဲ အောက်သို့ ပြုတ် ကျသွားလျက် မနီလာကြိုးကြီး ကိုပါ တစ်ပါတည်း ဆွဲချသွား ၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် မနီလာ ကြိုးသည် တင်းခနဲ တောင့်

လျက် တုံ့ရပ်ကာ ကြိုးသမား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တွဲလောင်း ကြီး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ တော့သည်။

ခဏလေးမျှသာ။

ကြိုးသည် ပကတိ ငြိမ် သက်သွားသည်။

ဝေါခနဲ ကျိုးငှက်အုပ်ပြိုသံ နှင့် ထောင်အပြင်က ခွေးအူသံ တွေသည်သာ မစနိုင်၊ မရပ်နိုင် သေး။ ပျံပျံအမှောင်ရိပ်ထဲမှ နီ ကျင့်ကျင့် အရုဏ်နှင့်အတူ ရုတ် ရုတ်သံသံ ရှိနေဆဲ။

မေတ္တာဖြင့် ဇေယျမင်းသျှင်

